

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

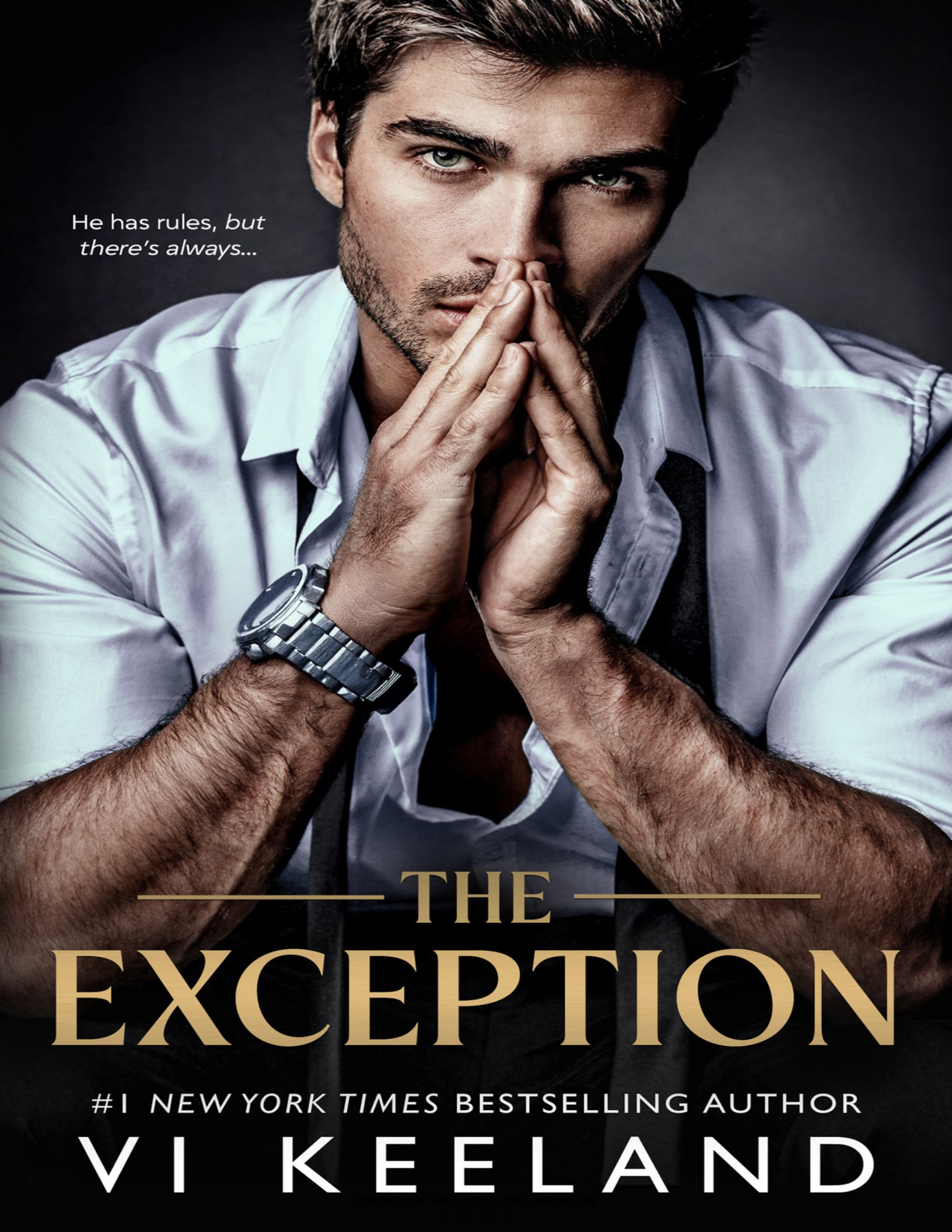
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He has rules, but
there's always...

— THE — EXCEPTION

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
VI KEELAND

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

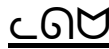
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

— THE — İSTİSNASI

VI KEELAND

Telif hakkı © 2025 Vi Keeland

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Ancak, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar bu kuralın dışındadır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, şeyler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İSTİSNASI

Düzenleyen: Jessica Royer Ocken

Düzeltilme: [Elaine York](#), Julia Griffis

Biçimlendirme: Elaine York, [Allusion Publishing](#)

Kapak Modeli: Shaun Collins

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster @lanefotograf

Kapak tasarımcısı: Sommer Stein, Perfect Pear Creative

İÇİNDEKİLER

[Vi Keeland'ın Diğer Romanları](#)

[*İstisna* Hakkında Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Epilog Patron](#)

[Bossman - Bölüm 1](#)

[Bossman - Bölüm 2 Sevgili](#)

[Okuyucular Teşekkürler](#)

[Vi Keeland'ın Diğer Romanları](#)

[Yazar Hakkında](#)

VI KEELAND'IN DİĞER ROMANTİK ROMANLARI

Indiscretion
Gölde Olanlar Beklenmedik Bir Şey
Oyun
Patron Projesi
Yaz Teklifi Kıvılcım
Davet Rakipler
Uygunsuz
Yetişkinler
Yapmamalıyız
Çıplak Gerçek
Ödünç Alınan Bir Şey, Bir Şey Sen
Güzel Hata
Egomanyak
Patron
Topçu
Geride
Kalanlar
Kalp Atışı
Savaşmaya Değer
Şansa Değer
Affetmeye Değer
Sana Ait Senin
İçin Yaratılmış
Terk Edilmiş

VI KEELAND'IN GERİLİM ROMANLARI

Çözölme Birisi Biliyor

VLKEELAND VE PENELOPE WARD'IN ORTAK YAZDIGI ROMANTİK ROMANLAR

Denim & Diamonds

Flört Kuralları

En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın
Kuralları Tek Gecelik İlişkimin Çıkma Kuralları

Genç Bir Erkekle Çıkmanın Kuralları İyi
Oynandı

Artık Rol Yapmıyorum Mutlu

Mektuplar

En Sevdiğim Hatıra Kirli

Mektuplar

Nefret Notları

Asi Mirasçı Asi

Kalp Kibirli Piç

Kendini

Beğenmiş

Takım Elbiseli

Playboy Pilot

Bay Para Torbası

İngiliz Yatak Arkadaşı

Park Avenue

Oyuncusu

İSTİSNALAR HAKKINDA

O bir dizi kurala göre yaşıyor. O, onun tek istisnası olabilir.

Sadece dikkatimi dağıtacak bir şey istedim, korkuyla beklediğim düğünden önce gerginliğimi azaltacak bir şey. Bu yüzden New York'a dönüş uçağında bir flört uygulamasına kaydoldum. Zararsız bir şey, değil mi?

Yanılmışım.

Meğer bu sıradan bir uygulama değilmiş, *çok* özel zevklere sahip insanlara hitap ediyormuş. Farkına vardığımda, randevum çoktan başlamıştı bile.

Uzun boylu, kendine güvenen ve günahkar derecede yakışıklı Jagger Langston, her şeye sahip bir adam gibi görünüyordu. Aramızdaki kimya anında ortaya çıktı, tüm şehri yakacak kadar güçlüydü. Ancak, uygulamaya kimin katılacağı konusunda bir yanlış anlaşılma olduğunu fark ettiğimizde işler değişti. Gülüp geçtik, vedalaştık ve ayrı yollara gittik.

En azından ben öyle sanıyordum.

Pazartesi sabahı yeni stajyerlik görevime başlamak için işyerine girdiğimde, hafta sonunu geride bırakmaya hazırdım ve karşımda *patronum* duruyordu.

Şimdi, onun uyduğu kurallar ile onu bu kuralların hepsini çiğnemesi için ikna etme isteği arasında kalmış durumdayım.

BÖLÜM 1

Sutton

"Lütfen bana düğüne giymek için o çirkin kahverengi elbiseyi getirmediğini söyle."

Merhaba, nasılsın gibi sözler yoktu, sadece doğrudan konuya girdi. Miles Hartley'i sevdiğim özelliklerden biri de buydu, tabii konu beni eleştirmek olmadıkça.

Sırada bir adım öne çıktım. "Bu çok güzel bir elbise."

"Öyle. Florida'daki büyükannenizi ziyarete gittiğinde bingoya giymelisin."

Gözlerimi devirdim ama gülümsedim. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, beni seviyorsun. Haklı olduğumda benden *nefret ediyorsun*. Ki senin hayatında bu sık sık oluyor. Ve beni çok sevdiğin için, şu anda odanda kutuları karıştırıp, getirmeliydiğin kırmızı elbiseyi arıyorum. Yarın çantamda getireceğim. Ayrıca, neden telefona cevap verdin? Sana mesaj bırakacağım sanıyordum. Şu anda uçakta olman gerekmiyor mu?"

"Bir saniye bekle." Bir adım daha attım ve kapı görevlisine biniş kartımı uzattım.

Biletimi taradı. "İyi uçuşlar."

"Teşekkürler." Jet köprüsüne girdikten sonra, telefonumu kaldırdım ve FaceTime'da Miles'a dikkatimi geri verdim. "Bir dakika önce mavi gözlük takmıyor muydun?"

Omuz silkti. "Bunlar senin külotuna uyuyor."

Gülmeden edemedim. En iyi arkadaşımın yüzün üzerinde gözlük koleksiyonu vardı ve her biri bir öncekinden daha renklidi. Gözlüklerini kıyafetleriyle eşleştirmeye meraklıydı ama onları benim külotlarımla eşleştirmek yeni bir şeydi.

"Uçağın saat sekizde kalkacağını sanıyordum," dedi.

"Bir saat rötar yaptı. Hayatımı karıştırmayı bitirdiğinde her şeyi tekrar paketleyip kutuları kapatman iyi olur. Nakliye şirketi yarın sabah bunları getirmek için gelecek."

"Ooh. Bu kırmızı file sütyeni ne zaman aldın? Eşleşen külotu var mı?"

"Lütfen iç çamaşırlarımı karıştırmayı keser misin?" "Cidden, bu şey çok seksi. Giydiren sen giyersen benim eşcinsel kıcımlı bile biraz sertleştirebilir." "Harika. Sonunda hayatımın hedefine ulaşabileceğim."

"Eşleşen külot yoksa, alışverişe çıkıp sana bir tane bulacağım. Çünkü düğünde kırmızı elbisenin altına bunu giyeceksin."

"Kırmızı elbise giymeyeceğim."

"O zaman sağdıcını nasıl becereceksin?"

"Brendan'ın kardeşini becermeyeceğim."

Gerçi iyi bir seks yapmanın zamanı çoktan gelmişti. *Hem de* çoktan. Ve Miles'a bu sorunu bir an önce çözmeyi planladığımı söylememiştim.

"Neden olmasın? Alt çenesi, diş teli takmadan önceki kadar onu bulldog gibi göstermiyor."

Uçağa bindim ve koltuğumu buldum. "Gitmem gerek. Koltuğuma yeni oturdum, bagajımı baş üstü dolabına koyup yerime yerleşmem gerek."

"Tamam. Ama bana bir şey söz ver." İç geçirdim. "Ne?"

"Birkaç kadeh şarap içip tavşanın mesajına cevap verme. İçtiğinde duygusal oluyorsun."

"Brendan'a *kesinlikle* cevap vermeyeceğim." Bagajımla koridorda durdum ve arkamdaki kadın mutlu görünmüyordu. "Gitmeliyim. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattıktan ve çantalarımı yerleştirdikten sonra koltuğuma oturdum. Los Angeles'tan New York'a uçuş beş buçuk saat sürüyordu. Annem havayolu şirketini arayıp benim adıma birinci sınıf bileti aldırıldığında canım sıkılmıştı

benim adıma arayıp biletimi birinci sınıfa yükseltmesi beni çok sinirlendirmişti, ama yatak haline getirilebilen büyük ve rahat koltuk, bu bölümü giderek cennetten bir köşeye benzetiyordu. Özellikle de uçuş görevlisi tepsiyle yanıma geldiğinde.

"Kalkıştan önce portakal suyu veya şampanya ister misiniz?"

"Oooh. Mimosa'yı çok severim. İkisini de alayım." O da başını salladı. "İyi seçim."

New York'a uçalı bir yıl olmuştu ve bu uçakların ne kadar büyük olduğunu unutmuştum. Uçağa biniş tam yarım saat sürdü. Bu yüzden, uçuş görevlisi şampanya şişesiyle geri dönüp yeniden doldurmayı teklif ettiğinde, memnuniyetle başımı salladım.

"Evet, lütfen. Gerginliğimi atmamda yardımcı olur." Gülümsedi. "Uçmaktan korkuyor musunuz?"

"Hayır. Ama eve, pek de istemediğim bir düğüne gidiyorum."

"Katılmasını istemediğiniz biri var mı?" Başımı salladım.

"Damat. O benim eski sevgilim."

Burnunu kırıştırdı. "İğrenç. Benden daha olgun bir insansınız galiba. Davet edilseydim eski sevgilimin düğününe gider miydim, emin değilim."

"Fazla seçeneğim yok. Üvey kız kardeşimle evleniyor."

Kaşları havaya kalktı. "Aman Tanrım." Ben iç geçirdim. "Anlat bana."

Şampanya kadehimi ağzına kadar doldurdu ve yarısı dolu şişeyi tepsiye koydu. "Kalkışa geçmemiz biraz zaman alacak. Zaman dilimimizi kaçırdığımız için pistte birikim var. Bunu buraya bırakacağım. Benim adım Aileen. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa çağırın."

Gülümsedim. "Teşekkürler."

Bana doğru eğildi. "Eski erkek arkadaşım pilot. Geçen ay onunla aynı uçağa bindim ve ona akşam yemeğini getirirken *yanlışlıkla* sipariş ettiği sodayı gömleğine döktüm.

Bu durumu daha az garip hale getirmedi, ama ondan sonra onu her gördüğümde lekeyi görmek beni mutlu etti. Belki de düğünde küçük bir kaza yapmalısın."

"Kime çarpayım, geline mi damada mı?"

O gülümsedi. "İkisi de. Ve belki de bunu yapmadan önce soda yerine Bloody Mary sipariş et."

"Öyle yapabilirim."

Kırk beş dakika daha kapıda bekledik ve bu süre içinde ikinci kadeh şampanyamı ve şişede kalanları bitirdim. Uçak pistine doğru ilerlemeye başladığımızda artık hiçbir acı hissetmiyordum. Ne yazık ki, *Miles'in her zaman haklı olduğu için* duygusal da hissediyordum. Bu yüzden cep telefonumu uçak moduna geçirdikten sonra Brendan'ın mesajını açtım. Mesaj bir hafta önce gelmişti ve o zamandan beri en az yirmi kez okumuştum.

Birkaç dakika sonra ikinci bir mesaj geldi.

Brendan: I'd appreciate it if you didn't mention this conversation to Colette.
Brendan: Hey. Could we get together to talk when you get to town? Your mom said you're coming in Thursday. Maybe we could meet for a drink at Buvette?

İkincisi kanımı kaynatmıştı. Mesajın ekran görüntüsünü alıp üvey kız kardeşime göndermek için düşünmüştüm, ama kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak dramaya hazır değildim. Ayrıca Colette'in benim kıskanç ya da kindar olduğumu düşünmesini de istemedim. Üç yıldır birlikte olduğun erkek arkadaşın senin üvey kız kardeşinle evlendiğinde tam da *kindar olman gerekir*. Kafamı salladım ve mesajı kapattım, dikkatimi dağıtmak için bir film izlemeye karar verdim. Bir ara uyuyakalmış olmalıyım, çünkü uyandığımda film bitmişti ve uçağın inişine bir saatten biraz fazla zaman kalmıştı. Yeni arkadaşım Aileen yanımda belirdi.

Gülümsedi. "İyi uyudun mu?"

"Kesinlikle. Tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Dondurma arabasını gezdirmek üzereyim, yani tam zamanında uyandın. Şampanya ve uykudan daha iyi olan tek şey, uyandığında sıcak çikolatalı dondurma yemektir. Bir şey içmek ister misin?"

"Dondurma harika olur. Ve biraz su lütfen."

Uçuş görevlisinin geri gelmesini beklerken, telefonumu çıkardım ve ücretsiz Wi-Fi'ye bağlanarak e-postalarımı kontrol ettim. Üç küçük çubuk yanar yanmaz, önizleme penceresinde bir mesaj belirdi.

Miles: Who's better than me?

Mesajın alt köşesinde bir ataç simgesi vardı, ben de ekli dosyayı görmek için tıkladım. Ekranımda en yakın arkadaşımın bir fotoğrafı belirdi. O, benim sütyenimle mükemmel uyum sağlayan kırmızı bir file iç çamaşırı tutarken gülümsüyordu. Ben de kıkırdadım. *Sadece Miles* yapardı bunu.

Belki de haklıydı. Belki de kırmızı elbiseyi getirmeliydim — ama Brendan'ın küçük kardeşini baştan çıkarmak için değil. İhtiyacım olan şey bir yabancıyla, yatakta iyi olan biriyle kısa süreli bir ilişkiydi. Hatta yatakta *harika* olan biriyle. Aklım bu fikre meyilliydi. Bağlanmadan, kimliği bilinmeyen biriyle seks. İsim yok, numara yok, hatta bu noktada yüzler bile yok. Maske takarsa daha da seksi olabilir. Sadece pil gerektirmeyen 15 santimlik bir şeyle seks yapmam gerekiyordu. Bu gece bir bara gitmeyi ve eve yalnız dönmeyi planlıyordum. Neden bunu Miles'la paylaşmadığımı bilmiyordum. İlkokuldan beri en iyi arkadaşımdı ve hayatımla ilgili her şeyi biliyordu.

Aileen dondurma arabasını getirerek düşüncelerimi böldü. Fıstık ezme soslu ve çikolata parçacıklı vanilyalı dondurma sipariş ettim ve *çok lezzetliydi*. Dondurmayı afiyetle yerken, annem kocamın parasını harcıyıp beni şımartmak istediğinde gelecekte bu kadar karşı çıkmamam gerektiğini düşündüm.

Uçuşta ikinci bir film izleyecek kadar zaman kalmamıştı, ben de internet tarayıcısını açtım. Kaşıkla

Ağızıma lezzetli bir dondurma kaşığı attım, e-postalarımı kontrol ettim, günlük Wordle oyunumu oynadım ve sonunda *Manhattan'da tek gecelik bir ilişki için bir erkekle buluşabileceğim en iyi barları* Google'da aradım. Sonuçların sayısı beni oldukça şaşırttı, üstelik bunlar sadece tipik Reddit sohbetleri de değildi. Bu konuya adanmış saygın dergilerde ve web sitelerinde makaleler vardı. Yelp'te *NYC'deki En İyi 10 Bar* listesi vardı. Ne yazık ki, bu barları sık sık ziyaret eden erkekler için Yelp puanları yoktu. Manhattan'ın tüm mahallelerinin haritasını içeren bir web sitesine tıkladım ve her birinde tıklanabilir bir bar listesi vardı. Gramercy Park'a iki kez dokundum ve listelenen altı yeri taradım. Altında, her bir yerin biriyle tanışmak için iyi olmasının nedenleri özetlenmişti. Son barın yazısını okurken, kafes içindeki bir kuşu gösteren animasyonlu bir reklam açıldı. Kapı açıldı ve parlak kırmızı bir ispinoz kanatlarını çırparak dışarı uçtu. Sevimli ve renklidi. Altında şunlar yazıyordu: NY Loves *DARE—flört özgürlüğü*.

Bu gece nihayet bir erkek bulacağıma karar vermiş olsam da, bir flört uygulamasını kullanmak hiç aklıma gelmemişti. Brendan'dan ayrıldıktan sonra birkaç tanesine üye olmuştum, ama sürekli aynı tanıtımların kopyalanıp yapıştırılması beni soğutmuştu. Ancak bu uygulama merakımı uyandırdı. Bu yüzden tıklayıp okudum. DARE, insanların görünüşlerine ve birkaç cümleye dayanarak iki saniye içinde karar verdiğiniz, sağa kaydır-sola kaydır türünden tipik bir uygulama değildi. Bunun yerine, size uygun eşleşmeler sunulmadan önce bir sürü soruya cevap vermeniz gerekiyordu. Kullanıcılar, eşleşmeler seçilene kadar fotoğrafları bile görmüyorlardı. Site, *son derece seçkin* olduğunu iddia ediyor ve yıllık 599 dolar gibi yüksek bir ücret talep ediyordu. Artık çalışmadığımı düşünürsek, bu fiyat benim için çok yüksekti. Bu yüzden X işaretine tıklayarak siteyi kapattım. Ancak site kapanmak yerine, ekranda bir banner belirdi: Beş gün boyunca ücretsiz deneyin.

Hmmm... Ne olacak ki? Neden olmasın? Bir saatim daha vardı. Bilgisayarın benim için en uygun eşimi seçmesini görmek eğlenceli olabilir. Tanrı biliyor ki, kendi başıma uygun birini bulmakta şansım yoktu

. Bu yüzden teklifi kabul etmek için tıkladım ve bazı temel bilgileri girmeye başladım. İlk birkaç soru basitti: yaş tercihi, genel olarak çekici bulduğum görünüm ve fizik tipi, dini inançlar, konuşulan diller, hobiler, maaşın önemi ve farklı değerlerin derecelendirilmesi.

Bir ilişkide ne aradığım sorusu beni duraksatana kadar soruları sorunsuzca yanıtlıyordum. Seçebileceğim üç seçenek vardı: uzun vadeli bir partner, ara sıra görüşebileceğim bir arkadaş ya da hiçbir bağlanma olmadan. Cevabı biliyordum, ancak son kutuyu işaretleyecek cesareti bulmam tam beş dakika sürdü. Hiç bir kaçamak yaşamamıştım. Devam ettikçe sorular daha kişisel hale geldi: yatak odasında dominant bir sevgiliyi sever miydim, aynı anda birden fazla partnerle birlikte olmaya açık mıydim, acı beni tahrik eder miydi? Gerçekçi olalım, Brendan'la geçirdiğim onca yılı boşa harcadıktan sonra neyi gerçekten sevdiğimi bilmiyordum. Yine de dudaklarımı ısırarak cevaplarımı düşündüm. Aynı anda birden fazla partner mi? Kesinlikle hayır. Benden daha deneyimli birini istiyordum, bu yüzden kontrolü ele alan bir sevgili kulağa hoş geliyordu — *evet, dominant bir partner*. Kim bilir, biraz şaplak atmak eğlenceli olabilir. Anketin geri kalanını doldurmak on beş dakika daha sürdü ve bitirip gönder düğmesine bastığımda, itiraf etmeliyim ki, biraz heyecanlanmıştım. Ekranda bir kum saati belirdi ve kum bir küreden diğerine akıyordu. Sonunda bir mesaj belirdi. *Eşinizi bulduk*.

Eşleşme mi? Sadece bir tane mi? *Eşleşmeler* değil mi? Neden bana

seçim yapabileceğim bir sürü erkek sunulacağını düşündüm? Muhtemelen ürkütücü olacak tek bir adam için neredeyse yarım saatimi boşa harcamıştım. İç geçirdim, ama merakım galip geldiği için yine de tıkladım. Aptal bir bilgisayar algoritmasının benim için doğru erkeği belirleyeceğinden eminim.

Ama fotoğrafı görünen adam kesinlikle bir trol *değildi*.

Vay canına... sadece vay canına. Bu bir AI fotoğrafı olmalıydı, değil mi? Gerçek erkekler bu kadar güzel değildi, en azından son zamanlarda karşılaştığım erkekler kesinlikle değildi. Daha yakından incelemek için cep telefonumu burnuma yaklaştırdım. AI ile oluşturulan veya yoğun bir şekilde rötuşlanmış fotoğraflar genellikle çok pürüzsüz veya aşırı bulanık olurdu. Ayrıca genellikle gölgeler eksikti veya arka plan aydınlatması doğal olmayan bir şekilde düzgündü. Ama bu adam hiç de öyle değildi. Cildinin dokusunu, saat beşteki gölgesinin seksi sakallarını görebiliyordum. Arka planda okyanus da vardı ve su güneşi yansıtıyordu. Tabii ki, farklı mavi ve turkuaz tonları, altındaki derinlikteki değişiklikleri ortaya çıkarıyordu. Fotoğrafın yapay zeka tarafından oluşturulmadığından neredeyse emindim.

Tanrım, bu adam gerçekten gerçek mi demek oluyor?

Onun kısa özgeçmişine göz attım, orada onun bariz kusurunu, büyük bir kanıt bulacağımı düşünerek. Hobilerinde muhtemelen eski sevgililerini takip etmek ve ölü şeyleri sopayla dürtmek vardır.

Ama bulduğum şey beni hayrete düşürdü. Hobiler: Snowboard, dalış ve seyahat.

Bunlar benim yazdığım üç şeyle aynıydı. Şaşkınlıkla okumaya devam ettim. Jagger L. — adı bile seksi — iyi yazılmış bir biyografiye sahipti. Kişilikli ve aynı zamanda komikti. *Akıcı* olduğu diller bölümüne "sarkazm" yazmış, *aradığı* özellikler bölümüne ise "senin izin verdiğin bağlar dışında hiçbir bağ yok" yazmıştı.

Bu adam *tam* da aradığım gibi görünüyordu, hatta düşündüğümden daha da fazlası. Ama bu kadar kolay olamazdı, değil mi? Hâlâ olası tuzakları düşünüyordum.

—O bir catfisher ve başkasının fotoğraflarını kullanıyor, biyografisindeki her şeyi uydurmuş. Ya da profili gerçek bile değilse? Şirket, insanları 599 dolarlık fahiş ücreti ödemeleri için uydurmuş olabilir. Muhtemelen öyleydi. DARE'deki insanlar beş gün boyunca gözünüzün önünde harika görünen bir adamı sallandırıyorlar ve ancak ondan *sonra* Bay Mükemmel cevap veriyor ve ilgilenmediğini söylüyor. *Evet, muhtemelen*

. Gözlerim mesaj düğmesine kayd1. Kısa bir not yazmak üzereydim, adamın cevap verip vermeyeceğini görmek için, tam o sırada bir zil sesi duyuldu ve yeni eşleşmemden gelen bir mesaj olduğunu *bildirdi*.

***

Tanrım, neden o aptal kırmızı elbiseyi getirmedim ki? Aynaya son bir kez baktım. Güzel görünüyordum, ama Jagger L. kadar güzel değildim. O adam *güzelden* on kat daha üstündü. Yine de öncekinden daha iyi görünüyordum. Uzun, kestane rengi saçlarımı fönle kuruttum ve saç maşasıyla birkaç dalga yaptım, göz kapaklarıma göz farı sürdüm, bu da yeşil gözlerimi sıcak İtalyan tenimden daha da öne çıkardı, ve dudaklarımı cesur bir kırmızı renkle çizdim. Miles'in giymemi yasakladığı kahverengi elbise kadar sıkıcı olmayan mavi bir elbise giymiştim. Bu elbise vücut hatlarımı güzelce sarıyordu, ama yakası yüksekti ve dekolte falan yoktu. Gerçi şu anda bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Taksiye binip bara vardığımda, mükemmel eşime buluşmaya geç kalmış olacaktım. Bu yüzden derin bir nefes aldım, tezgahıtan çantamı aldım ve kendimi zorlayarak kapıdan çıktım.

Vardığımda, Copa bar Perşembe gecesi için oldukça kalabalık görünüyordu, ama ben ne bilirdim ki? Bu şehirde en son yaşadığımda, yasal olarak içki içmeme bile izin yoktu. Kalbim hızla çarpmaya başladı, odayı tarayarak randevumu ararken, bir yanımda hala mükemmel eşimin geleceğinden şüphe ediyordu. Ve gelse bile, profilindeki muhteşem fotoğrafa hiç benzemediği için onu muhtemelen bulamayacaktım. Ama sonra gözlerim barın köşesinde oturan bir adama takıldı ve hızla çarpan kalbim aniden durdu.

Vay canına! O *gerçek*. Ve bu mümkünse, adam fotoğrafından bile daha yakışıklıydı. Gözlerim Jagger'ınkilerle buluştu ve dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeye kıvrıldı. Ayağa kalktı, ama yorgun beynimin ayaklarımın hareket etmesini sağlaması birkaç saniye sürdü. Bir şekilde, ona yaklaştıkça

yaklařtıķķa görünüşünün ışılıtısının azalmasını bekliyordum, ama tam tersi oldu. Geniş omuzları ve özel dikilmiş    parçalı takımı, benim tüm ilgi alanlarımı karşılıyordu.

Randevum, yüzündeki o çekici gülümsemeyle benim gelmemi bekliyordu. Gülümsemesi hafifçe eēri, oldukça yaramazdı ve bana onun biyografisinde yazanlardan daha fazlasını anlatıyordu. Bu adamın kendine güveni tavan yapmıştı. Aşırı duygusal bir aşk romanı gibi gelme riskini göze alarak, onun karşısında durduēumda havanın deēiřtiēini hissettim.

Elini uzattı, kalın bir saat ve gümüş kol d ēmeleri ortaya çıktı, ben ise yüzüne bakakaldım, tek kelime bile edemedim. Ya da... görünüşe göre hiçbir şey yapamadım. Uzun bir süre kolunu uzattıktan ve benim temel görgü kurallarını yerine getiremediēim anlaşıldıktan sonra,  ne eēildi ve sırtıttı.

"Isırmam." Derin, kısık sesi al aldı ve göz kırptı. "Tabii sen istemedikçe."

Birkaç kez göz kırptım ve sonunda elimi eline koymayı başardım. " zg n m. Ben... Ben... Uzun bir gün oldu."

Bir ilişki için gelmiştim, hatta bunu belirten kutuyu işaretlemiştim, ama birdenbire utangaç, gergin bir enkaz haline gelmiştim. Bu kadar muhteşem bir adamın çok fazla deneyimi vardı ve muhtemelen eēit becerilere sahip bir kadın istiyordu - ki benim yoktu.

Ben orada salya akıtarak tam bir aptal gibi davranırken, randevum tamamen rahat görünüyordu. Jagger yanındaki sandalyeyi çekti ve ben mucizevi bir şekilde düşmeden kıçımı üzerine oturtmayı başardım. O anda bu, muazzam bir başarı gibi göründü.

Barmen yanıma geldi ve önümdeki bara bir bardak altlıēı bıraktı. "Ne alırsınız?"

Alkol! Oh! Evet, evet, kesinlikle alkole ihtiyacım vardı! şarap bu gerginliēi yatıştırmak için yeterince güçlü deēildi. "Votka ve kızılıçık suyu alayım lütfen."

Jagger elini uzattı. "Siparişini almadan önce bize bir dakika müsaade eder misiniz?"

Barmen omuz silkti. "Tabii ki."

O uzaklaşırken yüzüm karışıklıkla buruştu.

Jagger'ın seksi gülümsemesi artık yoktu. Gözlerime bakarak, ciddi bir şekilde konuştu. "Alkol yok. Lütfen."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Ne?"

"Alkol almanı istemiyorum."

Gözlerim bara kaydı ve onun önünde duran yarısı dolu içkiye odaklandı. Onu işaret ettim. "Sen içki içiyorsun? Ben neden içemiyorum?"

"Çünkü benim tercihim bu."

"Senin... tercihin mi?"

Gözleri kısıldı. "Bu bir sorun mu?"

İçki içmemek sorun değildi, ama içmemi yasaklaması kesinlikle sorundu. Bu adam ne kadar yakışıklı olursa olsun, hiçbir erkek bana emir veremezdi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bilmem gereken başka tercihlerin de var mı?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Aslında var."

Dudakları kıvrılmıştı, ama sesinde gülme izi yoktu.

"Seni memnun edeceğim," dedim. "Hadi dinleyelim."

"Kurallarımın en önemlisi, karar verme yeteneğini bozan ve rıza sınırlarını bulanıklaştıran alkol veya başka herhangi bir şey içmemek. Bunun dışında, kuralları basit tutuyorum. Dakik olmanı istiyorum, zamanım beklemek için çok değerli. Ayrıca bir güvenlik kelimesi de belirlemelisin."

"Güvenli kelime mi?"

Jagger'ın gözleri yüzümü taradı. Kaşlarının arasında iki çizgi oluştu. "Neden bu tür kurallara ilk kez maruz kalıyormuşsun gibi görünüyor?"

"Şey... çünkü öyle."

Başını eğdi, benim hissettiğim kadar kafası karışık görünüyordu. "Topluluğa yeni mi katıldın?"

"DARE flört uygulamasını mı kastediyorsun?"

"Genel olarak dominant-submissive topluluğunu kastediyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu, göz teması kurmaya devam etti, ama kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyordum. "Ne tür bir siteye katıldığının farkında değilsin, değil mi?"

"Bu bir flört sitesi değil mi?"

"Öyle, ama belirli zevkleri olan insanlar için." "Ne tür zevkler?"

"DARE, Dominantlar, Alfalar, Rol Yapma ve Teşhircilik anlamına gelir."

"Dominantlar? Teşhircilik?" Ağzım açık kaldı ve elim ağzımı kapatmak için hızla yükseldi. "Aman Tanrım. Sanırım bu site bakireler için en uygun yer değil."

BÖLÜM 2

Sutton

"Defol. Siktir. Git. Buradan."

Miles, her kelimenin sonuna vurgu yaparak konuştu. Onu hiç bu kadar şok olmuş görmemiştim.

Kıkırdadım ve ağızıma bir patates kızartması attım. "Dün geceki aşığılanma, sadece senin bu halini görmek için bile neredeyse değdi."

"Senin hangi tür bir arkadaşlık sitesine üye olduğunu bilmediğini anladıktan sonra ne oldu?" Durdu ve gözlerini kapattı. "Dur, hayır. Cevap vermeden önce bana boyunu söyle."

"Oldukça uzundu. Sanırım 1,88, belki 1,90 civarındaydı."

"Yum." Miles derin bir nefes aldı ve gülümsedi sonra

gözlerini tekrar açmadan önce. "Tamam, bu görüntüyü sonra kullanmak için saklıyorum. Şimdi, bana onun nasıl tepki verdiğini anlat."

"İnan ya da inanma, aslında oldukça nazikti. Elini kaldırıp barmeni çağırdı ve bana içmemi engellediği içkiyi sipariş etti. Sonra özür diledi, hesabı ödedi ve gitti. En komik kısmı, giderken oldu. Birkaç adım attı, durdu ve geri dönüp "*Gerçekten* bakire misin?" diye sordu. Sanki karşılaşmamızın en şok edici kısmı, onun neye ilgi duyduğu ya da benim ne zaman katıldığımı bilmediğim değildi. *Bakire* olmam, onun aklından çıkmayan şeydi."

"Seni seviyorum tatlım. Ama sen yirmi dört *yaşındasın*. Bekaretin şimdiye kadar müzede olmalıydı."

Ona bir patates kızartması fırlattım. "Senin sık uçan yolcu kartından ziyade benim V kartımı tercih ederim."

Miles sırtıttı. "Bana iltifat edersen her istediğini elde edersin."

Kıkırdadım. "Randevumun profil fotoğrafındaki gibi görünmemesine hazırlıklıydım. Ama onun bir Dom ya da her neyse ona hazırlıklı *değildim*."

"Bağlanmaya veya biraz şaplak atılmaya karşı mısın?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu adamın bana ne isterse yapmasına izin verirdim

. O kadar yakışıklıydı ki." Onun parlak mavi gözlerini ve Süpermen gibi çene hattını hatırlamak bile karnımı kıpır kıpır etti. Ama bundan daha fazlası vardı, bu adamda seksi bir şeyler vardı.

Miles masadaki telefonuma işaret etti. "Bana onun resmini göster."

Uygulamayı açtım, hala erişebilecek miyim emin değildim. Belki de mükemmel eşleşmem, kapı bekçilerine benim bakire olduğumu söylemiş ve onlar da benim zavallı kıcımlı kovmuşlardı. Ama uygulama açılır açılmaz Jagger'ın yüzü ekranımda belirdi.

Miles telefonumu elimden aldı. "Vay canına. Çok seksi."

Öne eğildim ve bir kez daha baktım, sonra başımı salladım. "Biliyorum. Ne yazık."

"Genelde kontrolü elinde tutan kişi olmayı severim, ama lanet olsun, bu adamın beni kırbaçlamasına ve ne yapmam gerektiğini söylemesine izin verirdim."

Telefonumu geri aldım. Miles'a bundan bahsetmeyecektim, ama dün gece eve giderken de aynı şeyi düşünmüştüm. Kahretsin, taksi şoförüne birden fazla kez geri dönmesini söylemek üzereydim. Ve bütün gece uyuyamadım, Jagger L.'nin beni dizlerimin üzerine çöktürdüğü ve üzerine çıkardığı görüntülerden dolayı ateş basmış ve rahatsız hissediyordum.

Telefonumun ekranına son bir kez baktım ve uygulamayı kapatmadan önce iç geçirdim. "Bu acı verici düğünden önce gerçekten bekaretimi kaybetmek istiyordum."

"Kırmızı elbiseyi getirdim. Hala tavşanın kardeşini seçmeni öneriyorum."

Burnumu kırıştırdım. "Brendan'ın kardeşini çıplak görmek düşüncesi midemi bulandırıyor."

"Yarın kiminle evleneceğini düşünürsek, oldukça ironik, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "O evleniyor, ben ise düzgün bir tek gecelik ilişki bile bulamıyorum."

Miles elimi okşadı. "Tabii ki yapabilirsin. Herhangi bir bara girerek ya da normal flört uygulamalarından birini kullanarak tek gecelik bir ilişki yaşayabilirsin. New York'a uçmadan üç gün önce nihayet seks yapman gerektiğine karar verdin ve sonra tesadüfen tuhaf bir uygulama seçtin."

"Beni bunca yıl bekleten ve hala aptal bir bakire olan pisliğin düğününe gitme fikrinden nefret ediyorum."

Miles telefonumu işaret etti. "Tinder'a gir. Üç kez kaydır ve sen de zina yapan biri ol."

Gülerek öğle yemeğimi bitirdim. İçten içe Miles'in haklı olduğunu biliyordum. Birini bulmak zor değildi. Hala bakir olmam benim hatamdı. Kutsal Brendan ile üç yıl süren sekssiz bir ilişkiden sonra, sonunda bekar kaldığımda çılgınca eğlenmeliydim. Ama bunun yerine, kendimi acıya boğdum ve bunun olması gerekenden daha büyük bir şey haline gelmesine izin verdim.

"Hadi buradan gidelim," dedi Miles. "Bu akşamki prova yemeği için hazırlanmadan önce yeni dairenizi görmek istiyorum."

Yirmi dakika sonra, kapıcı bulunan binama girdik. Miles, modern lobiye incelerken ısıklık çaldı.

"Çok şık. Hayatında gerçekten ilerliyorsun."

"Annem gayrimenkul konusunda çok iyi bir zevke sahip, tabii başkalarının parasıyla satın alırken."

Mia Holland — aslında artık Mia Newport — on yıl önce, üçüncü kocası Peter Swenson'dan, bir nakliye imparatorluğunun varisi olan Peter Swenson'dan aldığı boşanma tazminatı ile Gramercy Park'ta bu kooperatifi satın almıştı. Dördüncü kocasıyla tanışmadan önce birkaç yıl burada yaşamıştı, sonra işler yolunda gitmezse diye burayı elinde tutmaya karar vermişti

ve beşinci kocasını ararken kalacak bir yere ihtiyaç duyarsa diye bu daireyi elinde tutmaya karar verdi. Neyse ki, böyle bir durum yaşanmadı.

"İyi günler, Bayan Holland." Masadaki üniformalı adam şapkasını kaldırdı. "Bayan Newport geldi ve yukarıda bekliyor."

Durdum. "Annem burada mı?"

Kapıcının yüzü düştü. "Onu beklemiyor muydunuz?"

Beklemiyordum, ama kesinlikle beklemeliydim. Zavallı adamın yanlış bir şey yapmış gibi hissetmesini istemediğim için zorla gülümsedim. "Bekliyordum. Sadece... erken geldi."

Gülümsemesi geri geldi. "İyi günler."

Asansöre binip kapılar kapandığında Miles bana baktı. "Geldiğini bilmiyordun, değil mi?"

"Hayır. Ama yazıklar olsun bana. Bilmeliydim. Kendi dairemi almak istememin nedenlerinden biri de buydu. Annem sınırları pek iyi bilmez."

Miles asansör panelini işaret etti. Henüz düğmeye basmamıştım. "Hangi kat?"

Anahtar kartımı çıkardım ve yuvaya soktum. Kat otomatik olarak aydınlandı. "PH. Başka ne olabilir ki?"

Dairenin kapısı kilitli değildi. İki adım içeri girdim ve durdum, oturma odasında iki adam gördüm. Sonra mutfakta annemi gördüm, gülerek şampanya kadehinden içiyordu. *Hırsız olmasını tercih ederdim.*

Annem kollarını havaya kaldırdı. "İşte burada! Benim güzel kızım."

Kendimi toparlayıp içeri girdim. "Merhaba anne. Geleceğini bilmiyordum."

"Tabii ki biliyordun. Pablo ve Mario'nun bu akşamki partiye hazırlanmamıza yardım edeceklerini söylemiştim." İki adamdan uzun olanına baktı. "Ne kadar güzel, değil mi? Onu sekiz yaşındayken doğurdum, tabii ki."

Annem beni kucakladıktan sonra arkadaşşıma yöneldi. Kiraz kırmızısı dudaklarını onun yanağına bastırdı. "Miles!

Nasılsın canım? Hala heteroseksüel misin?" Parmağını salladı. "Beşinci koca pozisyonunu senin için boş tutuyorum."

Çoğu eşcinsel erkek bu tür bir yorumu hakaret olarak algıladı, ama neyse ki Miles iyi niyetli biriydi. "Bir kadın için takım değiştirecek olsam, o kadın sen olurdun Mia. Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun."

Başparmağıyla yanağındaki ruju sildi. "Ne zaman benim Sutton'ım gibi New York'a geri döneceksin?"

"Geri dönmedim anne. Sadece yaz stajım için buradayım."

Annem beni görmezden geldi. Mutfak tezgahına doğru yürüdü ve iki büyük elbise çantasını kaldırdı. "Bu gece ve düğün için sana birkaç elbise getirdim."

"Bu gece için bir elbisem var, düğün için de bir tane."

Gülümsedi. "Monique Lhuillier ve Christian Dior değil."

"Güzel," diye tısladı Miles.

Ona bakmak için hızla döndüm. "Onu cesaretlendirme."

Annem üçüncü bir çantayı kaldırdı. "Ve sana yeni bir takım elbise getirdim,

Miles. Lacivert üzerine açık pembe kareli. Umarım giydiğini gördüğüm o Barbie pembesi gözlükleri de getirmişsindir."

"Onlarsız evden çıkmam." Annesinin yanağına öpücük kondurdu. "Kızının aksine, benim sadakatim satın alınabilir. Yeni kıyafetlerimi denemek için sabırsızlanıyorum."

Annem ve Miles koridorda kayboldular, ben de mutfaka gidip bir şişe şarap açtım. Bir kadeh içtiğimde annem geri geldi.

"Tatlım." Kaşlarını çatı. "Alkolün seni şişireceğini biliyorsun."

"Endişelenmiyorum."

Elimden şarap kadehini aldı ve bir yudum aldı. "O zaman neden içebiliyorsun?" der gibi ona baktığımda, eliyle beni uzaklaştırdı. "Yüzüm botoks ve dolgu maddesi yüzünden şişmek için çok donmuş durumda."

Gölerek kadehi geri alıp içtim. "Her zaman böyle uğrayacak mısın? Kilitleri değıştirmeli miyim?"

Göz kırptı. "Sadece tapudaki sahibi kilit değışikliğini onaylayabilir."

Gözlerimi devirdim. "Harika."

Yüzü ciddileşti. "Nasılsın, canım?"

"Bu sabah ATM'ye gittiğimde, bankayı soymayı düşündüm, böylece tutuklanıp birkaç gün hiçbir yere gidemezdim."

Kaşlarını çattı ve saçımı okşadı. "Bu senin için çok zor, üzgünüm. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu gece için sana ve Miles'a yeni kıyafetler aldım, ama Brendan ve Colette'e almadım. O benim üvey kızım olduğu için nazik davranmak zorundayım, ama ikisini de asla affetmeyeceğim. Edmund, kızının yaptıklarından hala utanıyor. Seni üzmüş olmaktan nefret ediyor. Ve sanırım yakında damadı olacak kişiyle dişlerini sıkmadan konuşamayacak. Ona "*hız tümseğı*" diyor, çünkü kızı onunla çıkmaya başladığında Brendan'ın öyle olmasını umuyordu — gerçek bir erkek bulma yolunda bir tümsek.

Hüzünle gülümsedim. "Teşekkürler anne. Ama artık onlara kızgın bile değilim. En azından gerçekten değil. Daha çok, hala hayatıma devam edemediğim için kendime kızgınım."

"Biriyle çıkıyor musun?"

"Biraz."

Gözleri parladı. "Tanışmanı istediğim hoş bir adam var. Jack, Edmund'un iş arkadaşı. Düğüne gelecek."

Ellerimi salladım. "Aranızda birini ayarlamaya kalkma anne. İhtiyacım olan son şey bu."

"O bir avukat, biraz yaşlı ama bence yaşlı erkekler koca olarak daha iyidir."

"Babam senden iki yaş küçüktü."

Kadehteki şarabın geri kalanını bir dikişte içti. "Aynen öyle. Dersimi aldım."

***

O akşam restoranın kapısından geçerken Miles dirseğini uzattı. Düğün töreninde yer almadığım için provayı atlamayı tercih etmiştim. Colette bana sadece baş nedime ve sağdıç olacağını, nedime ve sağdıç olmayacağını söylediğinde çok rahatlamıştım. Tabii ki, onun ikiz kardeşi Chloe bu onura layık görülmüştü. İlk ve tek aşkımın üvey kız kardeşime sonsuza kadar sadakat yemini ederken, ben altar önünde durup gülümsemek gibi bir şey yapamazdım. Brendan ile uzun vadede bir ilişkimizin yürümeyeceğini ve ikisinin de yemin ettiği gibi ayrılana kadar hiçbir şeyin olmadığını bilsem bile, bunu kabullenmek çok zordu.

"Harika görünüyorsun," diye fısıldadı en iyi arkadaşım. "Başarabilirsin."

Biraz daha dik durdum, Miles'in o anda neye ihtiyacım olduğunu bildiği için minnettardım. Ve haklıydı, annemin glamour ekibi ve bu inanılmaz elbise sayesinde gerçekten muhteşem görünüyordum. Annem, basit, bordo renkli, ipeksi, bol ve dökümlü, zahmetsiz ama zarif bir slip elbise seçmiş, ancak onu çarpıcı bir etki yaratan canlı turkuaz renkli, çok yüksek topuklu ayakkabılarla kombinlemişti. Bu renkleri bir araya getirmeyi asla düşünmezdim, ama tabii ki Mia Newport'un stiline sahip değildim. Belki de bu yüzden o dördüncü kocasına sahipti ve ben hala lanet olası bir bakireydim.

"Teşekkürler." Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "Hazırım."

Akşam yemeği, popüler bir restoranın özel arka odasında düzenleniyordu. Yaklaştığımızda çift kanatlı Fransız kapılar kapalıydı, ama camdan Brendan'ın annesini görebiliyordum. Beni gördü ve yüzünde acıma dolu bir ifade belirdi.

yüz. Bu, ihtiyacım olan ya da istediğim en son şeydi. Önümüzdeki kırk sekiz saat kesinlikle zorlu geçecekti.

Dördüncü kocam, üvey babam Edmund Newport, restoranda yürüdüğümüzü fark etmiş olmalıydı. Kapıyı hoş geldiniz gülümsemesiyle açtı. "Sutton, seni görmek ne güzel, tatlım."

Onun yanağına öptüm. "Sen de, Edmund."

Annemin yedi yıldır evli olduğu kocası, altmışlı yaşlarının ortalarında ve annemden on beş yaş büyüktü. Saçları tuz ve biber gibi, burnu hafifçe eğriydi, ama kendine özgü bir yakışıklılığı vardı. "Miles'ı hatırlıyorsun, değil mi Edmund?"

"Tabii ki. Nasılsın evlat? Karım düğüne gelebileceğin için çok heyecanlıydı. Mia sana bayılıyor."

"Ben de öyle hissediyorum, efendim."

Chloe yanıma gelip bana sarıldı. "Eep! Seni özledim!"

"Ben de seni özledim." Üvey kız kardeşimi en son gördüğümde, eve gelip Brendan ve Colette'i öğrenmiştim. Chloe bu bahar Kaliforniya'ya ziyarete gelmesi gerekiyordu, ama grip olduğu için seyahati erteledi ve hiç gerçekleşmedi.

"Yaz için geri döndüğüne çok sevindim," dedi heyecanla. "Bizim için büyük planlarım var. Hafta sonları babamın Montauk'taki evine gitmeliyiz. Gündüzleri güneşlenip, geceleri Hamptons'da kulüplere gidebiliriz. Culloden Plajı'nda bir gemi enkazı da var, dalış yapmak istersen."

"Kulağa harika geliyor."

Edmund araya girdi. "Şirketimin sahibi de senin gibi dalgıç. Ona dalış noktaları hakkında bilgi alabilirim."

Chloe bana yaklaşıp fısıldadı. "Patronu da çok yakışıklı. O hafta sonu Ryan'ı davet etmeyi unutabilirim."

Onun dalga geçtiğini biliyordum. Erkek arkadaşına sırılsıklam aşıktı. beşbeş . Sadece tek neden onlar niye

Ryan tıp fakültesini yeni bitirmişti.

Gözümün ucuyla Brendan ve Colette'i gördüm. Birbirlerine baktılar, bir şeyler söylediler ve el ele tutuşarak buraya doğru gelmeye başladılar. Miles da fark etmiş olmalıydı, çünkü kolunu belime doladı ve kalçamı sıktı. Mutlu çift sadece bir buçuk yıldır birlikteydi, bu yüzden onları hiç birlikte görmemiştim — en azından giyinik, dik pozisyonda, halka açık bir yerde. Onlar bana ulaştığında, sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissettim.

"Merhaba, Sutton!" Colette bana sarıldı. "Çok güzelsin."

"Teşekkürler." Zorla gülümsedim. "Sen de öyle."

Garip bir sessizlik çöktü ve tüm gözler Brendan'a çevrildi. Beni kucaklamak istermiş gibi öne eğildi, ama Miles araya girip elini uzatarak kısa bir selam verdi ve durumu kurtardı. "Brendan."

En iyi arkadaşımın en son isteyeceği şeyin eski sevgilimle iyi geçinmek olduğunu biliyordum, bu yüzden yaptığı fedakarlık onu daha da sevmemi sağladı. Brendan'ın ikinci kez fiziksel temas kurmasını istemediğim için, Miles ile tokalaşmasını bitirdiğinde garip bir şekilde el salladım. Neyse ki, ipucumu anladı ve ellerini ceplerine soktu, Edmund da araya girip küçük bir sohbet başlattı.

"Apex'teki herkes pazartesi günü seninle tanışmayı dört gözle bekliyor, Sutton."

Gülümsedim. "Biraz gerginim ama başlamak için heyecanlıyım."

"Apex'in finans dünyasında en çok rağbet gören yaz stajları listesinde yer aldığı makaleyi gördün mü?" diye sordu Miles. "Dokuz bin MBA mezunu, altı açık pozisyon için başvurdu."

"Ve benim yardımım olmadan bu pozisyona kabul edildiğini de eklemeliyim," dedi Edmund. "Sutton, pozisyona kabul edilene kadar bana başvurduğunu bile söylemedi."

Bunların hepsi ailemizde bilinen gerçeklerdi. Miles, Brendan ve Colette'i kol kola görünce tam tersi hissettiğimi bildiği için

Brendan ve Colette'i kol kola görmek beni tam tersi hissettirdiğini biliyordu. Muhtemelen Brendan'ın yüzüne benim mesleki başarıımı vurmaktan da hoşlanıyordu, çünkü eski sevgilimin üniversiteden sonra Apex'e iş başvurusunda bulunduğunu ve ikinci görüşme için geri aranmadığını biliyordu.

"Apex demişken," dedi Edmund. "Patron gelmiş galiba."

Üvey babamın patronunu prova yemeğine davet etmesi bana tuhaf geldi. Düğün evet, ama bu gece sadece aile üyelerinin katıldığı küçük bir toplantıydı. Annemden duyduğuma göre, hafta sonlarını iş adamlarıyla sohbet ederek geçiriyorlardı. İlişki kurmak, en büyük yeni yatırım şirketlerinden birinin CFO'su olan kocasının görevinin bir parçasıydı.

Colette çenesini kaldırdı. "Bu restoran Jagger'a ait. Şu anda şehirdeki en popüler restoranlardan biri. Babam için, önceden yapılmış bir rezervasyonu iptal etti."

Jagger mı? Bu bir tesadüf olmalıydı.

Ama başımı kaldırıp keskin mavi gözlerle göz göze geldiğimde, kalbim neredeyse durdu. *Vay canına.*

Dün gece barda gördüğüm adam üvey babamın patronu muydu?

BÖLÜM 3

Sutton

Miles bana döndü. "Bu o olamaz..."

Ağzımı kapattım. "Aman Tanrım."

Jagger'ın bakışlarını takip etti. Hiç şüphe yoktu
—o da bana bakıyordu. "Hay sıçayım..."

Mümkün olsaydı, adam hatırladığımdan daha da nefes kesiciydi. Hafifçe dağınık, simsiyah saçları neredeyse omuzlarına kadar uzanıyordu. Bu akşam giydiği özel dikim üç parçalı takım elbiseyle keskin bir tezat oluşturan, sert ve rahat bir hava veriyordu. Bize bakışımızı kesip, onu selamlamak için yanına gelen Edmund ile konuşmaya başlamadan önce, çok hafif, kanaryayı yakalayan kedi gibi bir gülümseme attı.

İkisi doğrudan bize doğru yürürken, ben hala şaşkınlığımdan kurtulamamıştım. *Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım!* Ne yapmam gerekiyordu? Hasta numarası yapıp kaçmayı düşündüm, ama ne yazık ki adımları çok uzundu ve bir kaçış planı bulamadan bize ulaştılar.

"Jagger..." Edmund grubumuza işaret etti. "Chloe ve Colette ile tanıştın, Colette'in nişanlısı Brendan da burada."

Adonis başını salladı. "Sizi görmek güzel."

Colette gülümsedi. "Bu gece grubumuzun özel odayı kullanmasını ayarladığınız için teşekkür ederiz, Bay Langston."

"Hiç sorun değil."

Adamlar dikkatlerini bana çevirdiler ve yüzümün tüm renginin kaçtığını hissettim. "Ve bu da Sutton," dedi Edmund. "Sana bahsettiğim üvey kızım. Pazartesi günü Apex'te staj programına başlayacak."

Jagger'ın bakışları yüzümde dolaştı ve bir anlığına dudaklarıma takıldı. Elini uzattı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Tamam, şöyle yapacağız: Dün gece hiç olmamış gibi *davranacağız*. Elimini onun eline uzatırken elim titriyordu ve konuşabilmek için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum, Bay Langston."

Gözleri parladı. "Jagger, lütfen."

Üvey kız kardeşimin kaşları hafifçe çatıldı. Görünüşe göre, *ona* ilk adıyla hitap etmesini söylemediğini fark eden tek kişi ben değildim.

Bir gülümseme daha zorlayarak başımı salladım, ama içim kelebekler uçuşuyordu. Vücudum, dün gece barda olduğu gibi, onun yanında olduğumun yoğun farkındalığını yaşıyordu. Bu, özellikle ailemin önünde dururken, başa çıkması zor bir durumdu. Kendimi mazur gösterecek bir neden bulmak için etrafa bakındım.

—bir şey, herhangi bir şey. Bulamayınca, odadan tamamen çıkmanın daha iyi olacağını düşündüm. Chloe'ye baktım. "Bana bayanlar tuvaletini gösterir misin lütfen?"

Arkamı işaret etti. "Kapıdan çıkıp sağa dönün."

"Affedersiniz," I dedi no one in particular, but I

Edmund'un patronuyla göz teması kurmaktan *kesinlikle* kaçındım.

Banyoda yüzüme biraz su sıçrattım ve aynaya baktım. *Bu nasıl oluyor?* New York'ta yaklaşık sekiz milyon insan yaşıyordu. Yine de, hiçbir ilgim olmayan rastgele bir uygulamaya kaydolmuştum ve üvey babamın patronuyla eşleşmişim. Jagger Langston'ın bundan daha fazlası olduğunu fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı. O, yaz stajımı yapacağım şirketin CEO'suydu...

Aman Tanrım.

Gerçekten midem bulandı.

Telefonumdan gelen yüksek sesli bir zil sesi beni korkuttu, ama telefon elimdeydi.

Miles: Are you okay? Do you want me to come to the ladies' room? Better yet, I can send Mr. Langston, and he can bend you over the sink...

Şaka yapmanın sırası değil, Miles! Cevap veremedim, ikinci bir mesaj geldi.

Miles: I can feign sickness and tell Mia you're going to take me back to the apartment.

Teklif kesinlikle cazipti, ama bu felaketi kabullenip bununla başa çıkmak zorundaydım. Başa çıkabilirdim. Her şeyle başa çıkabilirdim — üvey kız kardeşimin eski sevgilimle evlenmesiyle başa çıkabiliyordum, değil mi? Şey... bir nevi. Ama iyi tarafı, bu yeni karmaşa karşısında o felaket artık büyük bir sorun gibi gelmiyordu. Miles'a cevap yazdım.

Sutton: No, but thank you. I'm just going to take another minute to get my head screwed on straight and then I'll be back.

Miles: OK. Text me if you need me.

Gözlerimi kapattım, birkaç derin nefes aldım ve kendime son bir kez moral verdim. *Bunu yapabilirsin. Muhtemelen çoktan gitmiştir.* Sonuçta, Fortune 500 şirketinin CEO'su, cuma akşamı bir çalışanının kızının prova yemeğinde vakit geçirmek istemezdi. Eminim yapacak milyonlarca işi vardı.

O uygulamada kadınlarla tanışmak gibi. Ve seks yapmak gibi.

Sıcak, terli, sapıkça seks.

Beklenmedik bir kıskançlık hissi beni sardı. Ugh... Kalbim yine hızla çarpmaya başladı, ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Bu yüzden gözlerimi ikinci kez kapatıp birkaç derin nefes daha aldım ve kendimi onun çoktan gitmiş olduğuna inandırmaya çalıştım.

Ancak, kadınlar tuvaletinin kapısını açtığımda, Jagger Langston kesinlikle gitmemişti. Aslında, koridorda durmuş beni bekliyordu.

"Bir dakika konuşabilir miyiz lütfen?" diye sordu.

Arkamı işaret ettim. "Kadınlar tuvaletine geri dönüp pencereden dışarı çıkmak artık bir seçenek değil mi?"

Dudakları seğirdi ve dirseğime uzandı. "Kesinlikle hayır."

Jagger beni prova yemeğinin yapıldığı yerin ters yönündeki loş bir koridordan geçirdi. *Acil çıkış* yazan bir kapıyı açtı ve birdenbire kendimizi küçük bir avluda bulduk. *Tanrım, neden fırsatım varken tuvaletin penceresinden dışarı çıkmadım ki?*

"Dün gece tanıştığımızda kim olduğumu bilmediğini, içeri girdiğimdeki yüz ifadenizden anladım."

"Hayır! Tabii ki hayır! Garip bir uygulamaya kaydolmam yeterince kötüydü. Senin Edmund'un patronu olduğunu da bilmiyordum."

Bakışları yüzümde dolaştı. "Denemeden birinin cinsel eğilimlerini yargılamamalıydın."

Kafamı salladım, geri adım atmaya çalışarak. "Tuhaf demek istemedim. Demek istediğim... Bilmiyorum, normal bir uygulama değil."

Jagger kaşlarını kaldırdı. Sesinde bir parça eğlence vardı. "Normal değil mi? Bu daha mı iyi oluyor?"

Her şeyi mahvediyordum. Ama bu adam bu kadar yakinken nasıl düşünebilirdim ki? O kadar güçlü bir varlığı vardı ki, beni tedirgin ediyordu... sanki *demir atmamış gibi*. Neyin beni ele geçirdiğini bilmiyorum, ama birdenbire, "Üvey babam biliyor mu?" diye patladım.

"Neyi biliyor?"

"Senin... eğilimleri hakkında mı?"

Yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. "Çalışanlarımla cinsel hayatımı konuşma alışkanlığım yoktur." Gözleri dudaklarıma kaydı ve parıldayarak tekrar gözlerime döndü. "Ama sanırım artık benim için çalışıyorsun, bu yüzden gerekli olduğunda bir istisna yapabilirim."

İstisna mı? Seks hayatını konuşmamızı mı öneriyordu? Hafif bir esinti esti ve kolonyasının kokusu burnuma geldi. *Harika, kokusu da muhteşem.*

"Bak." Kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalıştım. "Seninle buluşmayı kabul ettiğimde kim olduğunu bilmiyordum ve Edmund'a hiçbir şey söylemeyeceğim, eğer endişelendiğin buysa."

"Endişelenmiyordum."

"O zaman neden beni tuvalete kadar takip ettin?"

"Seninle birlikte olan adamın kim olduğunu öğrenmek istedim."

"Adam mı? Miles'ı mı kastediyorsun?"

O da başını salladı. "O senin erkek arkadaşın mı?" "Miles eşcinsel."

"O zaman sadece arkadaş mısınız?"

"Ben erkek değilim, tabii ki. Ama neden bilmek istiyorsun?"

Birbirimize baktık. Kafasından neler geçtiğini anlamaya çalıştım, ama onu anlamak kolay değildi. Sorumu görmezden gelerek elini uzattı ve kapıyı işaret etti. "Geri dönmelisin. Birisi seni aramaya gelebilir."

Neden bu adamın ağzından çıkan her şey benim hiç beklemediğim şeylerdi? Hemen kapıya yönelmediğimde, elini belime koydu ve beni yürümeye yönlendirdi. Vücudumdan bir elektrik akımı geçti ve Jagger'a bakarak onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini anlamaya çalıştım. Eğer hissetmişse, bunu daha iyi saklamayı başarmıştı.

Kapıyı açtı ve koridora iki adım attıktan sonra, Miles diğer uçtan köşeyi döndü. Üçümüz ortada buluşana kadar yürümeye devam ettik. Ben durdum ama Jagger hiç konuşmadan geçip gitti. Miles ve ben ikimiz de dönüp, onun hostes masasında durup sonra da restoranın ön kapısından çıkıp gitmesini izledik.

Arkadaşım bana döndü. "Bu da neydi böyle?"

Kafamı salladım. "Hiçbir fikrim yok."

***

Cumartesi sabahı, Miles dışarı çıktığında ben zaten oturma odasıdaydım. Ellerini başının üzerine uzattı.

"Günaydın, tatlım."

"Günaydın. Nasıl uyudun?"

"Kafamda şekerli Dom'ların dans ettiği bir bebek gibi."
Kıkırdadım ve mutfağı işaret ettim. "Kahve makinesinde kahve var."

Miles kahvesini doldurdu ve pencereden dışarı baktı.
Gülümsedi. "Düğün günlerinde yağmur yağıyor."

"Bunun uğur getirdiğini söylüyorlar."

"Sadece kıvrıcık saçlı gelinlerin kendini daha iyi hissetmesi için." Bardağını bana doğru eğdi. "Bir fincan daha ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Zaten iki fincan içtim. Daha fazla içersen sinirli olurum. Ya da *daha da* sinirli olurum demeliyim."

Miles karşımdaki sandalyeye oturdu ve kahvesini yudumladı.
"Sence Daddy Dom düğüne gelecek mi?"

"Dün gece ona Zindan Kralı diyordun sanırım?"

"Hâlâ isimler deniyorum. Henüz mükemmel olanı bulamadım. Ama bence alliteratif bir dokunuş olmalı." Kupasından bir yudum aldı. "Yani davet edilmesi gerekiyor, değil mi?"

Bu soru beni saatlerce uykusuz bırakmıştı. "Birkaç ay önce, annem düğüne üç yüz elli kişinin katılacağını söylediğinde, ailemiz çok büyük olmadığı ve annemin kocasının ailesi de öyle olmadığı için bunların kim olduğunu sordum. Annem, Edmund'un çok sayıda iş ortağı olduğunu söyledi. Bu yüzden patronunun da aralarında olma ihtimali çok yüksek bence."

"Onu iyice araştırdın mı?" "Neden böyle düşündün?"

Miles omuz silkti. "Çıktığın diğer herkese de aynısını yaptın."

"Ama Jagger'la çıkmıyorum." Miles sırttı.

"Ne öğrendin?"

Gözlerimi devirdim ve dizüstü bilgisayarımı ona doğru çevirdim. "Askermiş."

"Gerçekten mi?" Sandalyeden kalkıp kanepenin yanıma oturdu. "Üniformalı fotoğraflarını buldun mu?"

"Hayır, ama makalelerden birinde *sorunlu* bir *genç* olduğu yazıyordu, ne demekse."

Miles ayaklarını poposunun altına çekti. "Seksi ve kötü çocuk. Hoşuma gitti. Daha fazla anlat."

"Şey, otuz iki yaşında, devlet üniversitesine gitti, Ivy League okullarından birine değil, ve dört yıl yerine otuz ayda lisans derecesini aldı."

"Senin gibi bir üstün başarı sahibi."

"Başarılı mı? Benim dört yıllık diplomamı almam *altı yıl* sürdü."

"Ama bu sadece biraz ara verdiğin için. Sen zeki ve güzelsin. O da zeki ve yakışıklı. Bana sorarsan, bu ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Ona, liseyi on altı yaşında bitirdiğini ve SAT sınavından tam puan aldığını söylemelisin. Bu, MENSA üyesini etkileyecektir."

"Ben MENSA üyesi değilim."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Ama olabilirsin."

Kafamı salladım. "Her neyse, o yirmi dört yaşında, henüz okuldayken ilk şirketini elli milyon dolara sattı, ama yine de okulda kalıp diplomasını aldı. Dört yıl askerlik yaptığı için okula geç başlamıştı."

"Tanrım, neden biri böyle bir şey yapsın ki? Bankada elli milyon doları olan birinin üniversiteye ne ihtiyacı var?"

Komik. Adamı tabii ki tanıımıyordum, ama başladığı işi bitirmiş olması bana uygun göründü. Kararlılığını her halinden belli ediyordu. Bu düşünce ve dün gece dışarıdayken bana bakışları, iyi anlamda tüylerimi diken diken etti.

"Sanırım sadece başladığı işi bitirmek istedi." Miles sıırttı. "Oh, o adam *işini bitirebilir*. Güven bana."

Kıkırdadım.

"Neye meraklı olduğunu çok merak ediyorum. Hikayeni anlattıktan sonra o uygulamayı kontrol ettim ve gerçekten her şey olabilir. Sence BDSM'ye mi meraklı? Yoksa sadece bazı sapkınlıkları veya fetişleri mi var? Ya da belki *izlenmekten* hoşlanıyordur." Miles dudaklarını yaladı. "O konuda ona yardım edebilirim."

Dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Bunu asla öğrenemeyeceğimizi sanıyorum, o yüzden kafanda fanteziler uydurmak zorunda kalacaksın."

"O kadar emin olmazdım. O adamla senin arasında bir şey hissettim."

" , , , , , , , , ,
Yine." Ayağa kalktım. "Kahvaltıda ne istersin?"

Miles kahvesini bitirdi ve kışına yay takılıymış gibi kanepeden fırladı. "Mimosalar!"

"*Yiyecek* demek istedim."

"Üvey kız kardeşin birkaç saat sonra eski sevgilinle evlenecek. Bence kahvaltıda alkol menüde var."

Haklıydı. "Tamam. Ama benim de yemek yemem lazım. Sarhoş ve gergin olduğumda ne kadar kıkırdayan biri olduğumu bilirsin. Tören sırasında kahkahalara boğulmamam *lazım*."

Meşhur son sözler...

BÖLÜM 4

Sutton

"Bu ikisinin yasal olarak evlenmemesi için geçerli bir nedeni olan varsa, şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar susun."

"Heeheehee." *Kahretsin*. Elimi ağzıma kapattım ama çok geçti. Kilisedeki herkes, gelin ve damat da dahil olmak üzere, ikinci sıraya döndü. Colette kaşlarını çatı ama sesin kimden geldiğini görünce yüzü sempatiyle yumuşadı. Elimi salladım ve boğazımı işaret ettim. "Üzgünüm. Sadece gıdıklanma."

Bu sırada Miles yanımda oturmuş, gülmekten patlamak üzereydi. İkimiz de sekizinci sınıftan beri gülmekten kırılan içicilerdi. O yıl, onun on üçüncü doğum gününü kutlamak için annemin içki dolabından bir şişe tekila çalmıştık. Matematik dersinde gülmekten kendimizi alamadığımız için yakalanmıştık. Miles'ın omuzları titremeye başladı ve ben, eğer o başlarsa ikimizin de durduramayacağını biliyordum. Neyse ki törenin sonu yaklaşıyordu ve ben daha fazla patlamayı engelleyebildim. Ancak rahip mutlu çifti karı koca ilan ettiğinde, karnımdan gelen kahkaha dışarı çıkmak için can atıyordu. Üvey kardeşim ve gülümseyen damadı koridordan yürüdükleri anda, tören boyunca gözümün olduğu yan kapıya doğru koştum ve çirkin bir homurtuyla biten sırtlan gibi bir kahkaha attım. Karşılama sırasına girmem imkansızdı.

Bir ses beni irkitti. "Bu kadar komik olan ne?"

Başımı kaldırıp baktığımda, orada duran kişinin Daddy Dom olduğunu gördüm. Ve o içtiği şey *esrar* mıydı?

Kilisede mi? Dışarıda birini bulmanın şokunu tamamen unutup ikinci kez kahkahalara boğuldum. Alkolün etkisiyle gelen kahkaha krizlerini serbest bırakırken gözyaşlarım yüzümden süzülüyordu. Muhtemelen yüzüm maskara izleriyle doluydu ama umursamadım.

Jagger sessizce izliyordu, eğlenmiş görünüyordu. Sonunda kendime geldiğimde, başını eğdi. "Bana da şakayı anlatır mısın?"

"Bütün bu gün büyük, şişman bir şaka."

Gözlerini kısarak baktı ama hiçbir şey söylemedi, benim açıklamamı bekledi. Ben açıklamadım.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Düğünleri sevmiyorum."

"O zaman neden geldin?"

Sigaranın yanan ucunu kilisenin tuğla dış cephesine vurarak söndürdü, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bugün neden bir şaka gibi?"

Derin bir nefes aldım ve duyulabilir bir şekilde iç geçirdim. "Üvey kız kardeşim az önce eski erkek arkadaşım ile evlendi."

"Bir daha söyler misin?"

Gülümsedim. "Doğru duydun."

"Ve bu... komik mi?"

"Hayır. Evet. Hayır." Kafamı salladım. "Bilmiyorum. Belki de komik değildir? İçtiğimde gülme krizine giriyorum." Jagger'ın çenesi gerildi. Onu işaret ettim. "Oh, doğru ya. Benim içmemi sevmiyorsun. Senin *tercihin* bu."

Gözleri kısıldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Öyle olsa ne olur? Beni dizine yatırıp popomu mu *tokatlayacaksın*

? Hoşuna gider mi?"

Gözlerinde bir şey parladı. Bir adım öne çıktı, ama başka bir şey söylemeden ya da yapmadan, benim dışarı çıktığım kapı tekrar açıldı ve bu sefer suç ortağım Miles ortaya çıktı. Yeni atanan Daddy Dom bir adım geri çekildi.

"Oh." Miles kulaklarından kulaklarına kadar sıırıttı. "Böldüğüm için üzgünüm."

"Önemli değil." Jagger kravatının düğümünü düzeltti. "Beni bir daha arkadaşının yanında görürsen, lütfen kesintiye uğrat." Sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Miles ve ben onun arkasından baktık. Benim hissettiğim kadar kafası karışık görünüyordu.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Yine, hiçbir fikrim yok."

***

Resepsiyonun ikinci saatinde, uyumamış olmama rağmen akşamdan kalma hissi yaşıyordum. Parti, bir gökdelenin en üst katındaki devasa ve şık bir çatı katında düzenlenmişti. Asansörde, çatı bahçesinin çalışma saatlerini gösteren elektronik bir tabela vardı, ben de kapanmadan önce biraz sessizlik aramaya karar verdim. Dışarıda, New York şehri parıldayan ışıklarla aydınlanırken, Hudson Nehri aşağıda ıslıl ıslıl parlıyordu. En azından görmek istemediğim son kişi yanıma gelene kadar her şey huzurluydu.

Brendan gülümsedi. "İşte buradasın."

Gözlerimi devirdim, onu görünce damarlarımdan öfke fışkırdı. "Sanırım kız kardeşleri karıştırıyorsun. Gelinin içeride. Kabarık, beyaz gelinlik giyen kız. Ama geçmişini ve her şeyi düşününce bunun neden olabileceğini anlayabiliyorum."

Kaşlarını çattı. "Bu senin için zor olmalı. Üzgünüm. Seni incitmek istemedim, Sutton."

Son bir haftadır iyi uyuyamamıştım, başım zonkluyordu ve içimde bir buçuk yıldır biriken öfke vardı. Her şey birdenbire yüzeye çıktı. Dönüp ellerimi belime koydum. "Ne istiyorsun, Brendan?"

"Senin üzülmeni istemiyorum."

"Neden üzüleyim ki? Tanrı korkusu olan bir adamla sekssiz bir ilişkide gençliğimin üç yılını boşa harcadım, ayrılmamızdan üç ay sonra onu üvey kız kardeşimle oynasırken yakaladım diye mi?" Bir süre durdum. "Sana düğün hediyesi almadım, onun yerine sana bir tavsiye vereyim: Klitoris, bir kez vurduğunda havaya uçan bir golf topu değildir."

bunu bilmelisin, bana hiç orgazm yaşatmadın, ne elinle ne de ağzınla. *Hepsini* numara yaptım. Umarım zavallı Colette'e daha iyi davranırsın."

O pisliğin yanında bir saniye daha kalmak istemediğim için arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım, ama iki adım attıktan sonra tuğla duvara çarpmış gibi bir şeye çarptım. Ya da *birine*. Yüzüne bakmama bile gerek yoktu, o lezzetli koku her şeyi ele veriyordu.

Gözlerimi kapattım. "Ne kadarını duydun?" Jagger'ın sesi zehirle doluydu, Brendan'a öfkeyle bakıyordu. "Yeni *karının* yanında olman gerekmiyor mu?"

İki adam birbirinin tam zıttıydı. Brendan'ın sarı saçları, kaslı koşucu vücudu ve çocuksu görünümü, Jagger'ın erkekliğinin gölgesinde onu bir çocuk gibi gösteriyordu. Eski sevgilim genç bir Ken bebeği gibiydi ve şu anda ona tepeden bakan adam ise kaslı bir GI Joe'ydu. Jagger Langston gibi erkekler varken, nasıl *onun gibi birine* ilgi duyduğumu merak ettim.

Brendan başarılı erkeklerden her zaman çekinirdi. —babası, patronu. Bu onun hakkında sevmediğim bir şeydi. Ama şu anda, onun korkak olmasına seviniyordum. Jagger'a başını salladı ve yutkundtu. "Haklısın. Colette'i bulmalıyım."

Sonra çatı katında sadece Jagger ve ben kaldık ve ben önüme bakarak şehri seyrettim. "O konuşmanın ne kadarını duydun?"

"Yeterince."

İç geçirdim. Harika. Önce, ne tür bir flört uygulamasına katıldığımı hiç bilmeden randevuya gittim, sonra kiliseden sarhoş bir şekilde kaçan bir adamla karşılaştım ve şimdi de... Şimdi de eski sevgilimin bana hiç orgazm yaşatmadığını ifşa ettim. "Yirmi dört saat içinde bir kişinin önünde kendimi kaç kez küçük düşürebilirim ki? Rekora yakın olmalıyım."

"Seni tatmin edemediği için utanması gerekenin o *olduğuna* eminim."

Gözlerimi kapattım ve güldüm, çünkü gülmeseydim muhtemelen ağlayacaktım. " en

en mahrem sırrını bana xml-ph-0004@deepl.internal söylemelisin xml-ph-0005@deepl.internal xml-ph-0006@deepl.internal böylece ödeşmiş oluruz."

Jagger bir an sessiz kaldı, ama bakışlarının profilim üzerinde dolaştığını hissettim. "Ne bilmek istersin?"

"Her şeyi." Omuz silktim. "Neye ilgi duyuyorsun? Neden o flört uygulamasındasın? Çünkü hayal gücüm çılgına dönüyor ve senin bir sürü yeni takma adın var: Zindan Kralı, Baba Dom ve en son Ball-gag Patron."

Yine, konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Kuralları ve düzeni severim."

Burun kıvrarak ona döndüm. "Bu ne demek? Dominant mısın?"

O gülümsedi. "Teknik olarak doğru terim '*top*' olur." "Top mu?"

"Ne istiyordu?"

Konunun birdenbire değişmesi kafamı karıştırdı.

"Kim?" "Üvey kız kardeşinin yeni kocası."

"Oh. Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen kendisini daha iyi hissettirmemi, suçluluk duygusundan kurtulmasını istemektedir." İlk kez etrafa baktım. Hala bu çatıda sadece ikimiz vardık. "Buraya gelmene neden olan neydi?"

"Onun seni takip ettiğini gördüm. Yeni karısına ilgi göstermesi gerekirken bütün gece seni takip etti."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Jagger'ın gözleri benimkilerle karşılıklı olarak hareket etti. "Çünkü ben de bütün akşam seni izledim."

Başımı eğdim. "Neden?"

Dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Çünkü görünüşe göre, beladan uzak duramıyorum."

Karnım hafifçe titredi. "Ben bela değilim."

"Sen, benim şirketimde çalışan, üvey babası benim yöneticilerimden biri olan yirmi dört yaşında bir bakiresin, ama ben sana karşı gerektiği gibi mesafemi koruyamıyorum. Sen tam bir bela kaynağısın, tatlım."

Ona karşı çok çekici hissediyordum. Bunun nedenini tam olarak anlayamıyordum, ama bariz olan bir şey vardı: o çok yakışıklıydı.

ama bu fiziksel bir çekicilikten daha fazlasıydı. Belki de meraktı, çünkü o ne istediğini tam olarak biliyor gibiydi, ben ise hala kim olduğumu anlamaya çalışıyordum.

Onun bakışlarına karşılık verdim ve ağızımdan bir soru döküldü. "Geçen gece bardan çıktıktan sonra ne yaptın? Uygulamayı kullanarak başka biriyle mi buluştun?"

Kafasında düşüncelerin döndüğünü gördüm. Soru oldukça basit olduğu için, cevap verip vermemeyi düşündüğünü varsaydım. Konuşmadan önce çenesinin kasları gerildi. "Eve gittim."

Beklenmedik bir rahatlama hissi beni sardı. Bu kesinlikle mantıksız ve saçma bir duyguydu, ama hissettiklerimi engelleyemedim. Gülümsedim. "Ben de."

"Ken bebeği ne kadar süre kullandın?"

Seçtiği tanımlamaya gülümsemem daha da genişledi. Belki Miles haklıydı ve biz biraz benziyorduk. "Üç yıldan biraz fazla."

"Orgazm olamadan geçen uzun bir süre."

Yüzümün kızardığını hissederek gözlerimi kaçırdım. "Yaptım. Sadece kendim yaşamak zorundaydım."

Jagger, anlayamadığım bir şey mırıldandı, sonra boğazını temizledi. "Geri dönmeliyiz."

Bir kez daha şehre baktım. "Sen git. Ben çatı katı kapanana kadar birkaç dakika daha burada kalacağım. Kafamı boşaltmam lazım."

O başını salladı ve ellerini ceplerine soktu. "Çatı katının kapanması konusunda endişelenme. Bina benim. Güvenlik görevlisine, istediğin kadar burada kalabileceğini söyleyeceğim ve başka kimsenin, özellikle de smokin giymiş bir pisliğin yukarı çıkmamasını sağlayacağım."

Gülümsedim. "Teşekkürler."

On beş dakika daha kalıp manzarayı ve temiz havayı keyifle içime çektim. Aslında kafam pek netleşmedi ama en azından aşağı indiğimde, bu berbat düşün resepsiyonunun bitmesine biraz daha az zaman kalmıştı. Masama döner dönmez annem beni gördü. Tanımadığım bir adamın koluna yapıştı

tanımadığım bir adamın koluna yapıştı ve onu oturduğum yere doğru çekmeye başladı. *Ugh.*

"Sutton, canım, seni her yerde aradım." Yanında getirdiği adama kirpiklerini kırptı ve içimi bir korku kapladı. "Bu Jack Gallo. Edmund'un şirketinde avukat. Edmund, Jack'in Apex'te işe başladığı zaman onun akıl hocasıydı."

Adam yakışıklıydı. İki gün önce onun benim tipim olduğunu bile söyleyebilirdim — uzun boylu, zayıf ve temiz kesimli. Ama birdenbire sıradan birine dönüştü, sanki binlerce yakışıklı adamın arasında onu kaybedecekmışim gibi. Annemi gerçekten öldürmek istedim, ama şimdilik zoraki bir gülümseme takınmaktan başka seçeneğim yoktu. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Jack de Apex'te stajyer olarak başladı," dedi. "Ama şimdi onun için çalışan bir sürü avukat var."

Jack gülümsedi, ama rahatsız olduğunu hissettim. "Sürü denecek kadar büyük değil, daha çok küçük bir grup inek gibi. Üç avukatım ve benden çok daha zeki bir hukuk asistanım var."

Onun dürüstlüğü içten bir gülümsemeyi ortaya çıkardı. "Annem abartmayı sever."

"Sana ne kadar güzel olduğunu söylediğimde abartmadım," dedi. "Değil mi, Jack?"

"Anne, *herkesi* rahatsız edene kadar devam etmek zorunda mısın? rahatsız hissettirene kadar devam etmek zorunda mısın?"

Balo salonunun karşısını işaret etti. "Oh, bak... Mary Harper orada. Henüz onunla konuşma fırsatım olmadı. Siz ikiniz, izin verin lütfen."

Annem uzaklaşırken beni Jack'le yalnız bıraktı. İç geçirdim. "Kusura bakma. O pek ince düşünceli biri değildir. Mary Harper'ın düğüne davet edilmediğinden eminim."

Jack güldü. "Önemli değil. O çok tatlı biridir. Ve bilgin olsun, sana ne kadar güzel olduğunu söylerken abartmamış."

Bu iltifat hoştu, ama belli bir CEO'nun iltifatı gibi kalbimi kıpır kıpır etmedi. "Teşekkür ederim."

Çenesini odanın ortasına doğru kaldırdı. "Dans etmek ister misin?"

"şey..." Miles'ı, bahane olarak kullanabileceğim birini veya bir şeyi aradım. Hiçbir şey bulamayınca, zorla bir gülümseme daha yaptım. "Tabii."

Jack beni dans pistinin bir köşesine götürdü, on iki kişilik bir orkestra Ed Sheeran'ın "Perfect" şarkısını çalıyordu. Beni kollarında tuttu ama aramızda saygılı bir mesafe bıraktı. Ayakları çok zarıftı ve elli yaşın altındaki çoğu erkeğin aksine, nasıl yönlendireceğini biliyordu.

"Annen, Apex'te staj yapmak için New York'a geri taşındığını söyledi."

Kafamı salladım. "Annem, gerçekleşmesini *istediği* şeyleri sanki gerçekmiş gibi söyleme alışkanlığı var. Aslında geri taşınmadım. Yaz için geçici olarak New York'tayım. San Francisco'da yaşıyorum."

"Oh. Oradan mı geliyorsun?"

"Hayır, ben burada, bu şehirde doğdum. Kaliforniya'da üniversiteye gittim ve mezun olduktan sonra orada kalmaya karar verdim."

"Hangi okula gittin?" "Stanford."

"Etkileyici. Demek benden daha zeki olan sadece avukat yardımcım değil..."

Gülümsedim. "Peki ya sen? Buralı mısın?"

"Long Island'ın doğu ucundaki Amagansett'te doğup büyüdüm. Üniversiteye gitmek için şehre taşındım ve sizin gibi ben de hiç ayrılmadım."

"Apex'te çalışmak nasıl?"

"Çok seviyorum. Çok fazla çalışıyorum ama şu ana kadar harika bir deneyim oldu. Genellikle hukuk fakóltesinden mezun olduktan sonraki ilk birkaç yıl, yeni avukatlar zamanlarını doldurmak için çok sayıda monoton ve sıkıcı iş yaparlar. Ancak Apex'in çok sayıda şirketi var ve o kadar hızlı büyüdü ki, düzinelerce farklı iş kolunda ve işlemde yer aldım. Gerçekten derinlemesine

ve ellerinizi kirletebiliyorsunuz. Peki ya siz? Hangi departmanda staj yapıyorsunuz?"

"MBA'm nicel analiz üzerine, bu yüzden veri bilimi departmanında staj yapıyorum."

"Güzel. Onlarla çok çalışıyorum. Belki birlikte bir proje üzerinde çalışma fırsatımız olur."

Sohbetimiz doğal bir şekilde duruldu ve kendimi Jack'in omzunun üzerinden odaya bakarken buldum. Konuklar eğleniyor, gülümsüyor, gülüyor, yiyor ve içiyorlardı. Mutlu kalabalığı taradım ve kesinlikle gülümsemeyen bir çift göz buldum. Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Jagger Langston bana bakıyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ve ben ona bakarken bile yaptığını saklamaya çalışmıyordu. Bardağını ağzına götürdü ve beni izlerken içti, gözlerini benden hiç ayırmadı. Bu adamda, beni tedirgin eden ama aynı zamanda omurgamdan heyecan verici bir titreme geçiren, açıkça fark edilebilen bir sessiz yoğunluk vardı.

Dans partnerim bir şey söyledi, ben de ona tekrar etmesini rica ettim, sonra döndük ve Jagger artık görüş alanımda değildi. Ancak on saniye sonra, görüş alanıma geri döndüğünde, şarkının geri kalanında her dönüşten sonra olduğu gibi, o da bekliyordu. Şarkı bittiğinde, bir adım geri çekildim, Jack'e dans için teşekkür ettim ve iyi geceler diledim.

Masaya geri dönerken Miles'ı koltuğunda bulduğuma sevindim. "Bir süre ortadan kayboldun," dedim.

"Kuzenin Rachael ile konuşmaya daldım."

"Sekiz kedisi olan mı? Benim yerime sen konuşmuşsun iyi olmuş."

Miles başını salladı. "Şimdi on tane var. Sen neredeydin?"

"Annem beni Apex'te çalışan bir adamla tanıştırmaya çalıştı."

"Yakışıklı mıydı?"

Omuz silktim. "Fena değildi." "İyi biriydi?"

"Öyle görünüyordu."

Miles şarabını yudumladı. "Mükemmel.

Onunla yat." Güldüm. "Ne? Hayır!"

"Neden olmasın? Bir erkekle tanışmak için rastgele bir uygulama kullanacak kadar çaresizdin. Üvey babanla çalışan biri muhtemelen daha güvenlidir. Eminim insanları inceliyorlardır ve onun bir işi olduğunu biliyorsun. Zaten benim son çıktığım adamdan daha iyi bir adam."

Arkadaşım haklıydı, ama benim aklım Edmund'un birlikte çalıştığı başka bir adamdaydı. Gözlerim, ben dans pistindeyken Jagger'ın durduğu yere geri döndü. Artık yoktu. Etrafı taradım, ama onu hiçbir yerde bulamadım. İçimi bir boşluk hissi kapladı.

"*Güvenli* olmak artık pek eğlenceli gelmiyor."

BÖLÜM 5

Sutton

Pazartesi sabahı, başlangıç saatinden yarım saat önce Apex binasına vardım. Sabah beşte kalktığım için bir saat erken gelmiş olacaktım, ama kıyafetimi üç kez değiştirdim. Profesyonel görünmek istiyordum, ama belki biraz da şık. Sonunda, siyah bir kalem etek ve bir omzunda büyük, güzel bir fiyonk olan sade, krem rengi ipek bir bluz giydim ve annemin mezuniyet günümde giymem için bana hediye ettiği Christian Dior slingback ayakkabılarla kombinledim. Saçlarımı şık bir topuz yapıp, birkaç kat sade altın zincir takarak görünüşüme son dokunuşu yaptım.

"Günaydın." Güvenlik görevlisinin bulunduğu yerde durdum. "Adım Sutton Holland. Bugün Apex'te ilk günüm, bu yüzden henüz rozetim yok. İnsan kaynakları departmanı, adımın günlük ziyaretçi listesinde olacağını söyledi."

Güvenlik görevlisi bir klipsli dosya aldı ve en üstteki kağıdı taradı. Parmağı durduğunda başını kaldırdı. "Kimliğinizi görmem gerekiyor, Bayan Holland."

"Tabii ki."

Geçici bir yaka kartı aldıktan sonra, asansör panelindeki 58. kat düğmesine bastım, en üstten ikinci kat. Kapılar kapanırken, bir dalga gibi gerginlik hissettim ve her kat çıktıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. Görüşmelerimi Kaliforniya'dan Zoom üzerinden yapmıştım, bu yüzden Apex binasına ilk kez giriyordum. Üvey babamın ofisinin en üst katta olduğunu biliyordum ve *tüm* yönetici ofislerinin orada olup olmadığını merak ettim.

Kapılar açıldığında derin bir nefes alıp dışarı çıktım. Resepsiyonist gülümseyerek selam verdi.

"Sen Sutton olmalısın."

"Evet. Ama nasıl bildin? Bugün altı stajyer başlıyor, değil mi?" Kalbim sıkıştı. "Oh, hayır. En son gelen ben miyim? Umarım kimse beni beklemiyordur."

Gülerek ayağa kalktı. "Hayır, öyle bir şey yok. Aslında ilk gelen sensin." Parmaklarıyla saydı. "Ama altı stajyerimiz Tyler, Rasheed, Matt, Kyle, Ben ve Sutton. Hangisi olduğunu anlamak çok da zor olmadı." Masadan dolaşıp bana bir bakış attı. "Ayakkabılar harika. Bu arada, ben Amara."

"Teşekkürler. Aslında çok da rahatlar."

Bana gelmem için eliyle işaret etti. "Hadi, ortalık hala sessizken sana etrafı gezdireyim."

Elli sekizinci katta veri bilimi ve finans departmanları bulunuyordu. Amara yürürken bazı şeyleri gösterdi. "Bugün Pazartesi, bu yüzden çoğu kişi evden çalışıyor. Haftada iki gün esnek çalışma saatlerimiz var, bu sayede çalışanlar ofiste olmak istedikleri günleri seçebiliyorlar. Ayrıca her gün esnek çalışma saatlerimiz var, yani sekiz saat çalışmak zorundasınız, ama bu saatler herhangi bir vardiyada olabilir; sabah beşten başlayıp akşam dokuzda bitebilir. Çocuklu kişiler için harika bir sistem."

"Eminim."

"Stajyerler maalesef her gün ofiste olmak zorundalar, ama ilk haftadaki oryantasyon bittikten sonra çalışma saatlerini değiştirebilirsin. Çoğu, yöneticilerinin çalışma saatlerine göre çalışır. Ayrıca, stajın boyunca haftada bir kez görüşeceğin bir yönetici mentor atanacak sana."

atılacak ve stajınız boyunca haftada bir kez onunla görüşeceksiniz." Tavana doğru işaret etti. "Büyük patronlar bir kat yukarıda çalışıyor."

"Hepsi mi?" diye sordum.

O da başını salladı. "Evet. Ofisleri çok lüks. İnsan kaynakları bugün daha sonra grubunuza binanın tamamını gezdirecek. Bu biraz zaman alacak ve ben resepsiyondan birkaç dakikadan fazla uzaklaşamam. Aksi takdirde size gösterirdim."

Tur sırasında Jagger'ı görecek olma düşüncesi kalbimin atışını hızlandırdı. Dün onunla karşılaşma olasılığını çok düşünmüştüm ve bu sabah kıyafetimi seçmem bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni de bu olabilir. Yine de işime odaklanmak ve stajımdan en iyi şekilde yararlanmak için karnımın derinliklerinde büyümeye başlayan heyecanı bastırdım. Böyle harika bir fırsat yakaladığım için gerçekten çok heyecanlıyım. Amara, biz katı gezerken kulaklığından uzaktan telefona cevap verdi. Başka bir stajyer geldiğinde, bana çalışma odamı gösterdi ve müdürümün birazdan geleceğini, geçtiğimiz dinlenme odasında kahve içebileceğimi söyledi.

Harika Nuova Simonelli espresso makinesini hayranlıkla incelerken, tanıdık bir ses beni böldü.

"O şey bu katta değil, elli yedinci katta olmalı."

Dönüp baktığımda, düğünde dans ettiğim avukat Jack arkamda duruyordu. "Oh, merhaba."

"Günaydın." Çenesini, parlak paslanmaz çelik makinenin bulunduğu tezgaha doğru kaldırdı. "Her çalışanın yıllık değerlendirmesinin bir parçası, takım oyuncusu olma derecesidir. Her departmanın çalışanlarının bu kategorideki puanlarının ortalaması alınır ve en yüksek puanı alan grup, kendi katlarındaki dinlenme odası için pahalı bir eşya seçme hakkına sahip olur. O lanet makine on bin dolar, ama bana sorarsan her kuruşuna değer. Keşke bir kat aşağıda olsaydı. Kullanımını göstereyim mi? Biraz kafa karıştırıcıdır."

"Garip bir şekilde, biliyorum. Üniversitede iki yıl boyunca bir kafede çalıştım. Neredeyse aynı makine vardı. Ayrıca cappuccino bağımlısıyım."

Jack elini uzattı. "Önden buyurun."

O beklerken ben kafein ihtiyacımı gidermek için uğraştım. "Her sabah kahve yapmak için buraya mı geliyorsun?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Genelde yanımda getiririm ama bu sabah geç kalmıştım. Aslında bugün sabah toplantına katılacağım. Her stajyere yönetim ekibinden bir mentor atanıyor. Ben yönetici değilim ama birkaç hafta boyunca patronumun yerine bakacağım. Kayak kazası geçirdi ve dizinden ameliyat olması gerektiği için bir süre işe gelemeyecek."

"Mentorluk yapacağın kişiyi biliyor musun?"

Gülümsedi. "Hayır, ama cumartesi gecesinden beri belirli bir stajyeri umuyorum."

Ben de gülümsedim, ama içimden sessizce onun başka birine atanmasını diledim, nedenini tam olarak bilmesem de. Cappuccino'mu hazırlayıp vedalaştıktan sonra masama döndüm. Kısa bir süre sonra diğer stajyerler geldi ve sonunda Ellie Loring, yani benim mülakatımı yapan yönetici de geldi. Diğer stajyerler çok samimi görünüyordu ve saat on olduğunda ben de rahatlamaya başlamıştım. Mentor programının başlangıç toplantısı öncesinde on beş dakikalık bir mola verildi. Bir granola bar yedim, tuvalete gittim ve konferans odasına götürmek için bir not defteri aldım.

Jack çoktan içeri girmiş, Ellie ve henüz tanışmadığımız birkaç yaşlı insanla birlikte odanın önünde duruyordu. Masada oturan diğer stajyerlerin yanına oturdum.

Tyler sağımda oturuyordu. Bana doğru eğildi. "Bu programı yapan IT departmanındaki adamın çok sert olduğunu ve kimseye vermediği ödevler verdiğini duydum. Umarım o benim mentorum olmaz."

"İnsanları nasıl eşleştiriyorlar?"

"Mülakat sırasında bunu sordum. Adayların özgeçmişlerini ve profillerini inceleyip mentorlarla ortak noktalar aradıklarını söyledi, örneğin okullar, deneyimler gibi."

Ellie toplantıyı açtı ve mentorlarımız olacak yönetici ekip üyelerini tanıtmaya başladı. Ellie dışında orada sadece beş kişi vardı, bu yüzden içimizden birinin ona atanıp atanmayacağını merak ettim.

Ona. Programın nasıl başladığını ve zaman içinde nasıl geliştiğini kısaca anlattı. Ardından programın işleyişine ilişkin bazı lojistik detayları açıkladı.

"Ne sıklıkta görüşeceğiniz tamamen size ve mentorunuza bağlı. Herkesin takviminde önceden belirlenmiş bir saatte haftalık bir toplantı var, ancak mentorların sizi mümkün olduğunca çok şeye dahil etmelerini teşvik ediyoruz, ister bir toplantıya eşlik etmek olsun, ister devam eden bir projeye katılmak olsun. Bugün mentorunuzla biraz daha yakından tanışmak için şirket dışında öğle yemeği yiyeceksiniz. Ancak tüm yöneticileri tanıyacaksınız. Yaz stajınızın sonunda başlayacak olan Apex yönetici eğitim programına hanginizin kabul edileceğine karar verecek olan grup da onlardır." Yanında duran kişilere işaret etti. "Hepinizin için uygunsa, tüm soruları sonuna kadar bekletmeyi ve her mentor katılımcının size kendileri hakkında biraz bilgi vermesini tercih ederim." Gülümsedi. "Onlar konuşmalarını bitirdikten sonra, küçük bir oyun oynayıp, kiminle eşleştirildiğinizi ve nedenini tahmin edebilecek misiniz diye bakmak istiyorum."

İlk konuşan yönetici, Jim Matthews, başkan yardımcısıydı. . insan . O konuşma özgeçmişinin özgeçmişinin kısaltılmış bir versiyonunu verdi ve ardından hobileri ve ailesi hakkında konuştu. Hobileri arasında golf, geocaching ve madeni para koleksiyonculuğu olduğu ve özgeçmişinde benimkiyle ortak hiçbir şey olmadığı için, onun benim mentorum olacağını düşünmedim. Üç yönetici daha sırayla konuştu. Biri benim gibi Stanford'a gitmişti, bu yüzden belki de aradığım kişi o olabilir diye düşündüm. görevlendirildi, ancak sonra Jack öne çıktı.

"Benim adım Jack Gallo ve Apex'te yönetici avukatım. Beş yıldır bu şirkette çalışıyorum. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra ilk tam zamanlı işimdi, ama ilgim her zaman şirketler hukuku üzerindiydi. SEC'in uyum departmanında ve Simon and Rugg hukuk firmasının işlemler bölümünde staj yaptım. Patronum Kirsten Volpe genellikle mentorlardan biridir, ancak birkaç hafta

birkaç hafta yok olacak, bu yüzden şanssız stajyerlerden biri onun dönene kadar benimle kalacak. Hobilerim arasında kayak, snowboard, dağ bisikleti ve kaya tırmanışı var."

Tabii ki, eşleştirilmek istemediğim tek kişi, benimle ortak hobisi olan tek kişiydi. En azından ona atanırsam, bu sadece geçici bir durum olurdu, patronu geri dönene kadar.

Ellie saatine baktı. "Bir yönetici mentorumuz daha var. O da geçici olarak görev yapıyor. Satış müdürümüz beklenenden erken doğum iznine ayrıldı, bu yüzden bu sabah aceleyle birini bulmak zorunda kaldık. Sanırım bu toplantıya katılamadı..."

Konferans odasının kapısının açılmasıyla sözü kesildi. Ve kalbim neredeyse durdu.

Ellie gülümsedi. "Mükemmel zamanlama. İşte son mentorumuz geldi. Apex'in kurucusu ve CEO'su Jagger Langston."

BÖLÜM 6

Sutton

Saçları eski Hollywood tarzında geriye taranmıştı ve yine özel dikim üç parçalı bir takım elbise giymişti. Muhtemelen renklerine göre sıralanmış, dolabının bir duvarını kaplayan bir koleksiyonu olduğunu hayal ettim. Jagger Langston, her yönüyle güçlü bir CEO gibi görünüyordu ve ağzım anında kurudu. Gözleri masanın etrafında oturan stajyerleri taradı ve gözleri bana takıldığında, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Günaydın." Başını salladı. "Geciktiğim için özür dilerim."

"Aslında zamanlaman mükemmel." Ellie gülümsedi. "Her mentor kendini tanıttı ve son kişi de az önce bitirdi. Hazırsan, söz sende."

Mentorların şimdiye kadar söylediklerini dinlemiştim, ama aniden biraz daha dik oturdum ve bu gizemli adamın söyleyeceklerini heyecanla beklemeye başladım.

Bir adım öne çıktı. "Günaydın ve hoş geldiniz. Benim adım Jagger Langston ve Apex'i yedi yıl önce kurdum. Bu mentorluk programını başlattım çünkü göz ardı edilmenin, genç ve heyecan dolu olmanın ama ne yapacağını veya nereye yöneleceğini bilememenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum." Sırıttı. "Ya da benim durumumda, yanlış yere yönelip başını belaya sokmanın."

Herkes güldü ve o devam etti. "Benim mentorluk programım bundan biraz farklıydı — benimki Amerika Birleşik Devletleri Deniz Piyadeleri'ndeydi — ama burada öğreneceğiniz üç ilke aynı." Parmaklarıyla saydı. "Birincisi, hazır olmadığınızı düşünseniz bile size sorumluluk verilecek. Bu size güven ve

sesinizin gücünü öğretecektir. İkincisi, ekip üyelerinizin değerini öğreneceksiniz. Şu anda çoğunuz masada oturanları rakip olarak görüyorsunuz, ama onlar rakip değil. Onlar sizin en iyi kaynaklarınızdır. Üçüncüsü, stratejik düşünmeyi öğreneceksiniz. Küçük kararların büyük resme nasıl etki edebileceğini göreceksiniz ve uzun vadeli bir hedefin olmasının ve katıldığınız her girişimin bu hedefe ulaşmak için bir adım olmasının neden önemli olduğunu ilk elden öğreneceksiniz.

"Bu programı altı yıl önce başlattım ve mentorlardan biri olarak görev yaptım," diye ekledi bir süre sonra. "Ertesi yıl çok seyahat ediyordum, bu yüzden bir adım geri çekildim. Tekrar katılmak istiyordum ama her zaman bir şeyler çıkıyordu. İki saat önce bu fırsat ayağıma geldiğinde, bunu bir işaret olarak kabul ettim." Bana baktı ve gözlerime baktı. "Dikkatimizi dağıtan şeylerle dolu bir dünyada, bazen yönümüz değişir ve görmemiz gereken şeye odaklanmak zorunda kalırız."

Sonra Jagger, sanki az önce dünyamı alt üst etmemiş gibi başka yere baktı. Muhtemelen on dakika daha konuştu, ama ben onun giriş kısmında takılıp kalmıştım. *Benim*, görmesi gereken şey olduğumu mu düşünüyordu? Yoksa ben, onun söylediklerini kendi istediğim şekilde yorumlayarak, masum bir şey duyduğumu mu sanıyordum? Her halükarda, o konuşmasını bitirdiğinde tüm vücudum hala titriyordu.

"Teşekkürler, Jagger," dedi Ellie. "Sakıncası yoksa, hobilerini de herkesle paylaşır mısın? Stajyerlerin eşleştirildikleri kişiyi tahmin etmeleri gereken küçük bir oyun oynuyorum. Kazanan eğlenceli bir ödül alacak."

O da başını salladı. "Tabii ki. Açık havada yapılan her şeyi severim. Hevesli bir snowboardcuyum, usta bir dalgıçım ve seyahat etmeyi çok severim." Gözleri tekrar bana döndü. "Sanırım benim maceracı olduğumu söyleyebilirsin, her zaman gerçeği değil, cesareti seçen türden."

MEYDAN OKUMA. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve o kadar yüksek sesle nefes aldım ki, sahte bir öksürükle bunu örtbas etmek zorunda kaldım.

Jagger masanın diğer tarafında oturan stajyerlere gülümsedi, ama yüzündeki ifade çok netti. *Cesarettin* bahsetmesi kesinlikle tesadüf değildi. Ve ben

benzer hobilerimizi unutmuştum. Başlangıçta bizi eşleştiren de buydu. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ellie, her stajyerin mentor olabileceğini düşündüğümüz kişileri yazmamızı söyledi ve ardından eşleşmeleri açıkladı. İlk dördünden üçünü doğru tahmin ettim ve sonra sadece ben ve Jagger ile aynı üniversiteye gitmiş olan başka bir stajyer kaldı. Ama Jack de henüz eşleşmemişti. Yani her iki şekilde de olabilirdi. Ellie'nin bir sonraki eşleşmeyi açıklaması için beklerken içimi endişe kapladı. Jagger'ın benim mentor olabileceği için mi, yoksa olmayabileceği için mi gergin olduğumu bilmiyordum.

"Ben," dedi Ellie, "mentorun Jack Gallo olacak."

***

"Oturun." Jagger masasının diğer tarafındaki misafir koltuklarını işaret etti. "Asistanımla bir dakika konuşmam gerekiyor."

Ofisinden çıktı ve beni etrafa bakınmaya bıraktı. Uzun pencerelerden New York şehrinin silüeti görünüyordu. Eminim geceleri muhteşem bir manzara vardı. Sol tarafta sekiz sandalyeli bir konferans masası vardı ve odanın sağ tarafında bir kanep ve iki adet uyumlu döşemeli sandalye ile daha samimi bir oturma alanı bulunuyordu. Masasının arkasındaki duvarda gömme kitap rafları vardı. Onları daha yakından incelemek için öne eğildim.

Altı rafın dördü kitaplarla doluydu. İlgiyle kitapların başlıklarını inceledim. Bir kişinin okudukları, o kişi hakkında çok şey anlatabilir. Jagger'ın kitapları çoğunlukla kurgu dışıydı: Bill Gates ve Warren Buffet hakkında en çok satan kitaplar, kodlama ve borsa hakkında kitaplar, kişisel hiçbir şey yoktu. Üst raflarda bazı ödülleri ve çerçeveli fotoğraflar vardı: biri kep ve cüppe giymiş, annesi olabileceğini düşündüğüm bir kadınla birlikte duran, biri NASDAQ'da çanı çalarken etrafı insanlarla çevrili, diğeri ise

kollarını iki küçük kıza dolamış bir kadın. Ama en çok dikkatimi çeken, onun askeri üniformasıyla çekilmiş fotoğrafıydı. Gülümsüyordu, kolları altı kişilik bir grubu kucaklıyordu. Farklı görünüyordu, daha genç ve kısa kesilmiş saçları vardı, ama o çarpıcı mavi gözleri ve keskin çene hattı hiç şüphesiz onundu. Yanında, sadece bebek bezi ve kafasına beş beden büyük bir askeri savaş kaskı takmış küçük bir çocuğun küçük çerçeveli fotoğrafı vardı. Benzerlik var mı diye bakmak için elime aldım, acaba bu o mu diye merak ettim, ama benzerlik yoktu.

Jagger ofise geri döndü ve kapıyı arkasından kapattı. Ceketini çıkardı ve sandalyenin arkasına astıktan sonra oturdu. Beyaz gömleğinin manşetlerini açtı ve kolları sıvamaya başladı. Gözlerim, kaslı ön kollarını saran beklenmedik siyah ve gri mürekkep çizgilerini fark etti. Onun sesi beni ürkütmeden önce, ona baktığımı fark etmemiştim bile.

"Çoğu ordudan kalma."

Gözlerim onun gözlerine kaydı. "Hmmm?"

"Dövmelerime bakıyordun."

Evet, ama sadece seksi kollara bağlı oldukları için.
"Üzgünüm. Nedenini bilmiyorum, ama sanırım senin kollara sahip olacağını beklemiyordum."

Adam hafifçe gülümsedi. "Beklentiler genellikle hayal kırıklığına yol açar, Bayan Holland."

"Bu durumda değil." *Aman Tanrım. Bunu gerçekten söyledim mi?*

Jagger kaşlarını kaldırdı. "Bunu bilmek güzel."

Kafamı salladım. "Üzgünüm. Bu uygunsuzdu."

"Samimiyetinizi takdir ediyorum." Başını eğdi. "Öyle mi?" "Evet, çok."

"Güzel." O gülümsedi. "Öyleyse hadi ikimiz dürüst dürüst olalım bir an için, olur mu?"

"Tamam..."

"Bir bir burada bir O işaret iki parmağını iki parmağını ileri geri hareket ettirdi. "Aramızda."

Birkaç kez gözlerimi kırptım, sonra dikkatimi onun omzunun üzerinden kasklı küçük çocuğun çerçevesi fotoğrafına çevirdim.

"Bana bak, Sutton," dedi sert bir sesle. "Gözlerin buraya."

Bakışlarımı ona çevirdim.

"Teşekkürler. Dediğim gibi, burada bir çekim var. Belki de bunu kabul edersek, önümüzdeki birkaç ay boyunca birbirimizle daha kolay başa çıkabiliriz. Kovalamacadan gizemi çıkardığınızda, kedi-fare oyunu pek işe yaramaz."

Jagger açıkça benim konuşmamı bekliyordu. Ama ben ne diyeceğimi bilemiyordum. "Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Dürüstçe. Benden hoşlanıyor musun?"

Yanaklarım kızardı. Ama Jagger'ın bakışları pes etmedi ve ben yine başka yere bakmaya başladım.

"Masadan kalkıp sandalyemi seninkinin yanına çekip, benden kaçamayacağın hale gelmeme yaklaşık on saniye kaldı, Sutton. Eğer bunu istemiyorsan, dikkatini hemen başka bir yere yönlendirmek isteyebilirsin."

Gözlerim tekrar ona döndü ve o pislik zafer dolu bir gülümseme attı. "Güzel. Belki de önce ben başlamalıyım? Senden çok etkileniyorum. Fotoğrafını ilk gördüğüm andan beri etkilenmişim, ama burada daha fazlası var. Katılıyor musun?"

Bana bakışından sanki aklımı okuyabiliyor gibi hissettim, bu yüzden dürüst olmaktan başka seçeneğim yoktu. Başımı salladım. "Mükemmel." Gülümsedi. "O kadar da zor değildi, değil mi

değil mi?"

"Senin açımdan öyle olmayabilir."

"Çok iyi bir noktaya değindin. Ben güçlü bir konumdayım ve normalde işlerin bu şekilde yürümesini tercih ederim, ama teknik olarak sen benim için çalışıyorsun ve senin rahatsız olmanı istemem. Bu yüzden, istediğin zaman, mentorun olmamamı istersen, sadece söyle, ben de başka birini atayayım. Ellie'ye çok meşgul olduğumu söylerim. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Bunu şimdi sonlandırmak ve başka birinin senin mentorun olmasını ister misin?"

Kafamı salladım.

"Güzel. O zaman işimize dönelim. Çok farklı koşullarda, iş dışında tanıştık ve birbirimizden hoşlanıyoruz. Ama bariz nedenlerden dolayı, bu ilişkinin bir sonuca varması mümkün değil. Nasıl gidiyorum? Şimdiye kadar aynı fikirde misin?"

Yutkundum. "Evet, senin için çalışıyorum."

Jagger'ın gözleri parladı. "Benim kastettiğim neden o değildi. Tek engel o olsaydı, umurumda bile olmazdı."

"O zaman... ne?"

"Farklı ihtiyaçlarımız var."

"Senin ihtiyacın ne?"

Gözleri kısıldı. "Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?"

Yutkundum ve başımı salladım.

Öne eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Ben oyun oynamayı ve sert sevişmeyi severim, Sutton. Sana nazik davranacak ve acele etmeyecek, senden sadece itaat etmeni değil, daha fazlasını isteyen bir erkeğe ihtiyacın var."

Sertçe sevişmek. İtaat. Bacaklarımın arasında bir ağrı hissettim. Hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum, ama bu adam bana deneyimsiz olduğumu ve hiçbir şey olmayacağını söylüyordu. Vücudumun tepkisi gerçekten gülünçtü.

Jagger yüzümü inceledi. Çenesi sıkı sıkıya kapanmıştı. "Tanrım, şu anda senin yanında olmak için kafamı muayene ettirmem gerek."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Şu anda mı? Neden?"

"Çünkü bana öyle bakman tehlikeli." Gerçekten kafam karışmıştı. "Nasıl yani?"

"Benim tarzımı beğenmiş olabilirsin gibi."

Kapının çalınması konuşmamızı böldü. Jagger sandalyesine yaslandı ve boğazını temizledi. "Girin!"

Asistanı kapıyı açtı. "Böldüğüm için özür dilerim. Öğlen randevunuz erken geldi. Onu konferans odasına aldım."

"Teşekkürler. Jim'e birkaç dakika süreceğini söyle." Kadın başını salladı ve kapıyı kapattı.

"O toplantıya gitmem gerekiyor," dedi Jagger. "Bugün mentilerimizle öğle yemeğine çıkmamız gerekiyor. Ama belki de yarını beklemeliyiz, böylece mentorluk programından çekilmemi isteyip istemediğini düşünmek için biraz zamanın olur." Ayağa kalktı ve koltuğun arkasından ceketini aldı. "İlk gününün geri kalanının keyfini çıkarmanı dilerim."

Ayağa kalkarken başım dönüyordu. Jagger beni dışarıya kadar geçirdi. Elini kapı koluna koydu ama kapıyı açmadı.

"Beni mentorun olarak seçersen, o parfümü sürmemenizi rica ederim. Düğünde de aynı parfümü sürmüştün."

"Oh. Özür dilerim. Alerjin mi var?"

Gülümsedi. "Hayır. Bayılıyorum."

***

"Dalga mı geçiyorsun? Söylediğine inanamıyorum." Miles elini kaldırdı ve barmeni çağırdı. Henüz eve gitmemişti, bu yüzden işimin ilk gününden sonra içki içmek için buluşmuştuk.

"Bir tur daha?"

Zaten bir dirty martini içmiştim, ikinci bir tane iyi fikir değildi. Miles'a baktım. "Sanırım merlot'a geçeceğim."

O da kabul eder gibi başını salladı ve barmene döndü. "İki dirty martini daha alalım."

Barmen bana baktı. Gözlerimi devirdim, ama sorun olmadığını belirtmek için başımı salladım.

O uzaklaştıktan sonra, boş bardağımdan kürdanı aldım ve dişlerimle zeytini kazıdım. "Yarın çalışmam gerek. Benim alkol dayanıklılığımın zayıf olduğunu biliyorsun."

"Ben de yarın çalışmam gerek. Ve birkaç saat sonra gece uçağıyla geri döneceğim. Ama yeni patronunu konuşmak için şarap yetmez. Daha güçlü bir şeye ihtiyacın var."

"Jagger Langston söz konusu olduğunda ihtiyacım olan şeyin tamamen ayık olmak olduğundan eminim. O adam yanımda olduğunda kendimi sarhoş hissediyorum. Şaka yapmıyorum. Başım dönüyor ve sersemliyorum."

"Tanrım, çok kıskandım. Bir erkekle yatmak için bu kadar heyecanlanmayalı yıllar oldu."

"Jagger Langston'la yatmıyorum."

Miles elimden kürdanı aldı ve son zeytini çaldı. "Evet, öylesin tatlım. Ve ilk seferinin deneyimli biriyle olacağına çok sevindim. Benim ilk seferim *Evan Redman*'la olmuştu. Biz oynasırken annesi aradı ve aptal herif telefonu açtı. Motorum çoktan çalışmaya başlamıştı ve durmuş *olsak* da durduramadım. O telefonu kapatmadan önce bitirdim. Kendime dokunmuyordum bile. Sadece boşaldım."

Kıkırdadım. "Bir hafta önce, abarttığını düşünebilirdim. Ama Jagger Langston'ın yanında olmakla bitirmenin nasıl mümkün olabileceğini tamamen anlayabiliyorum. Onu mentorum olarak tutarsam, yanımda yedek külot getirmem gerekecek."

"Ne demek 'eğer'?" "Onu kesinlikle tutacaksın." Kafamı salladım. "Bu gerçekten kötü bir fikir."

O sıırıttı. "Biliyorum. Ama akşamları FaceTime'da konuşurken anlatacağın ilginç hikayeleri bir düşün. Bütün yaz boyunca beni Kaliforniya'da yalnız bıraktığın için bana bu kadarını borçlusun."

Bu konuda kendimi kötü hissediyordum. Yıllar önce, Miles en çok ihtiyacım olduğu anda eşyalarını toplayıp ülkenin diğer ucuna taşınmış ve benimle aynı evde yaşamaya başlamıştı, şimdi ise ben üç ayımı New York'ta geçiriyordum. "Seni terk ettiğim için üzgünüm."

Barmen ikinci dirty martini'lerimizi getirdi. Miles zeytinlerle süslenmiş kürdanı aldı ve ağzıma uzattı. Dişlerimle kürdanı çıkardım.

"Sorun değil," dedi. "Ama sabahın ikisinde, senin odanı kiraladığın kadın, benim yatağım yerine senin yatağına çıplak olarak düştüğüm için polisi aradığı için haneye tecavüzden tutuklandığımda, gelip kefaletimi ödesen iyi olur."

Gülerek cevap verdim. Birkaç ay önce, odamda dört kez örümcek gördükten sonra Miles'ın odasında yatmaya başlamıştım. Örümceklerin nereden geldiğini anlayamadık, ama iki hafta sonra Miles benim yatağımda yatmaya başladı. Orayı daha çok sevdiğini söyledi, biz de odalarımızı değiştirdik. Ama bazen gece kulübünden döndükten sonra, gece yarısı tuvalete kalkıp çıplak olarak eski odasına geri dönüyordu.

"Belki iç çamaşırı giyip uyursan, sana daha yumuşak davranır."

Burnunu kırıştırdı. "Bunun olmayacağını biliyorsun."

Martini'lerimizi bitirirken biraz daha sohbet ettik, sonra Miles'ın JFK'ye gidecek Uber'ini beklemek için dışarı çıktık.

"Bu haftaki fotoğraf çekiminde bol şans," dedim. "Bana şans dilemeyi bırak. Arkamda olduğumda bir dahiyim." kamera. Senin patronun gibi bir patronum olsun diye dua et.

Beyaz bir araba yanaştı ve Miles plakayı kontrol etmeden kapıyı açtı. Kafamı salladım. "O arabanın senin olduğunu nereden biliyorsun?"

"Altıncı hissim var."

Sürücü koltuğuna yaslandı. "Miles? JFK?"

"Gördün mü?" Göz kırptı ve beni kucakladı, sonra kıvrılmış küçük parmağını uzattı. "Bana bir söz ver."

Çocukluğumuzdan beri küçük parmak yemini ediyorduk.

"Ne?" "New York'tan bakire olarak dönmeyeceksin."

"Elimden geleni yapacağım."

"Elinden geleni unut. Patronu yap."

Kafamı salladım. "Bu çok kötü bir tavsiye."
Alnımı öptü. "Belki. Ama bazı fırtınalar kaçmak için değil,
dans etmek içindir."

BÖLÜM 7

Jagger

14 yıl önce

"İçeri girelim mi?" diye sordu Marla. İkimiz de mahkeme salonunun dışında bekliyorduk. Şaka gibi olan kamu avukatım ortalarda yoktu ve mahkeme memuru davamı ikinci kez çağırmıştı. Ona doğru yürüdüm.

"Ben Jagger Langston. Adımı okudunuz, ama avukatımın nereye gittiğini bilmiyorum. Birkaç dakika önce burada telefonla konuşuyordu."

"Avukatınız kim?"

"Leonard Adams."

Mahkeme memuru kaşlarını çattı. "Muhtemelen koridorda başka bir müvekkiliyle birlikte. O adam, sen tuvalete gittiğinde birini sıkıştırdıktan bir yolunu bulacaktır."

"Ne yapmalıyım?"

"Seni takvimde aşağıya alabilirim. Bu öğleden sonra iki davam daha var. Umarım o zamana kadar gelir."

"Teşekkürler. Çok minnettarım."

Yine tırnaklarını ısırmaya başlayan Marla'nın yanına geri döndüm. "Bunu yapmayı bırak. Beni geriyor."

"*Seni* tedirgin mi ediyorum? Ailem tekrar tutuklandığını bilmiyor ve senin sırrını sakladığımı öğrenirlerse *ikimiz de* başımız belaya girer. Ve senin aptal, ortadan kaybolan avukatın, yargıç Hanover'ı, verdiği cezalar nedeniyle yargıç *Hammer* olarak adlandırdı. Sen ve aptal arkadaşların neden okula zorla girdiniz ki? Genelde okula gitmediğin için başın belaya giriyor."

Omuz silktim. "Dışarısı soğuktu. Basketbol oynamak istedik."

Marla başını salladı. "O çocuklarla takılmayı bırakmalısın, ve çıktığın o yeni kızla da."

"Lexi'nin nesi var?"

"Geçen hafta, o geldiğinde televizyonda futbol maçı izliyordum. Sen henüz eve gelmemiştin, o da oturup benimle birlikte maçı izlemeye başladı. Futbolu sevip sevmediğini sordum, o da hayır, sadece bolly-ball'u sevdiğini söyledi. Onun voleyboldan bahsettiğini anlamam neredeyse beş dakikamı aldı. On yedi yaşında ve bu kelimenin *bolly-ball* olmadığını gerçekten bilmiyordu."

İç geçirdim. "Birçok insan yanlış anlar. Rihanna'nın şarkısının 'chains and whips' (zincirler ve kırbaçlar) yerine 'chips and dip excite me' (cips ve sos beni heyecanlandırır) olduğunu sandığını hatırlıyor musun?"

"On yaşındaydım! Lexi ortaokulda iki yıl boyunca *bolly-ball* takımında oynamıştı."

"Bunu uyduruyorsun."

Marla göğsüne bir X işareti yaptı. "Yemin ederim. Ona sor!"

İkimiz de iyice güldükten sonra, Marla yüzümü incelemeye başladı. Yüzümde bir şey mi var diye düşündüm ve yanağımı sildim. "Ne?"

"Gözlerinin altında koyu halkalar var. Yine uyku sorunu yaşıyorsun, değil mi?"

"Uykum gayet iyi."

Kaşlarını çattı. "Tabii ki uyuyorsun."

Kırk beş dakika sonra, mahkeme memuru tekrar dışarı çıktığında avukatımdan hala haber yoktu. Bana baktı. "Sıra sende dostum. Lenny'den hala haber yok mu?"

"Hayır."

Bana onu takip etmem için işaret etti. "Sanık masasına otur ve yargıç avukatının nerede olduğunu sorduğunda, kayıp olduğunu söyle. Avukatın olmadan duruşmaya çıkmamaktan iyidir."

Harika. Bu yargıç başından beri benden hoşlanmıyordu. En son onun karşısına çıktığımda, avukatım bana tekrar suç işleyen bir çocuk olarak alabileceğim en fazla cezanın iki yüz saatlik toplum hizmeti olduğunu, ancak daha önce hiç kimsenin seksen saatten fazla ceza almadığını söylemişti. Yirmi dakikalık bir nutukla birlikte tam iki yüz saatlik ceza aldım. Ama şimdi ne yapabilirdim ki?

Mahkeme salonuna girdim. Marla izleyici bölümünde oturdu, ben ise sallanan ahşap yarım kapıyı iterek diğer tarafa geçtim. Mahkeme memuru yargıcın kürsüsünün önünde durdu ve benim adımla birlikte bir dizi numara okudu. Arkama baktım, son anda avukatımın gelmesini umuyordum, ama şansım yoktu. Terli avuçlarımı, Marla'nın babası işe gittikten sonra dolabından ödünç aldığım takım elbisenin pantolonuna sildim.

Yargıç Hanover gözlüklerini burnunun köprüsünden yukarı itti.

"Bay Langston, avukatınız nerede?"

"Bilmiyorum, Sayın Yargıç. Bir saat önce buradaydı. Koridorda bekliyorduk ve..."

"Dur." Elini kaldırdı ve savcı yardımcısına döndü. Beni hapse attırabilecek bir kadın için oldukça çekiciydi. "Bayan Atkins," dedi, "devlet mahkemenin kararını dinlemeye hazır mı?"

Kadın başını salladı. "Hazırız, Sayın Yargıç."

Yargıcın gözleri tekrar bana kaydı. "Bay Langston, bu benim mahkememde ikinci, bu adliyede ise çeşitli tutuklamalar nedeniyle dördüncü kez bulunuyorsunuz. Eyalet, sadece kargaşa çıkarmakla kalmayıp, sık sık okulu asan bir öğrenci olduğunuzu göstermek için okul kayıtlarınızı mahkemeye sundu."

"Sayın yargıç, ben..."

Yine elini kaldırdı. "Avukatınız şu anda burada olmadığı için size biraz müsaade edeceğim. Ama ben konuşurken siz konuşmayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Siktir. Başımı eğdim. "Evet, Sayın Yargıç."

Yine gözlüklerini burnuna itti. "Dediğim gibi, devlet, senin berbat bir öğrenci olduğunu göstermek için okul kayıtlarını sundu. Ama benim fark ettiğim şeyi bilmek ister misin?"

Yargıca baktım, gerçekten cevap vermeme istediğinden emin değildim.

O içini çekti. "Size bir soru sordum, şimdi konuşabilirsiniz Bay Langston."

"Evet, bilmek istiyorum."

"Kelime 'evet' değil, 'yeah'dır. Ve senin kayıtlarında keşfettiğim şey, davranışlarının insanı inandırdığına aksine, senin aptal olmadığın." Bir kağıt aldı ve üst köşeyi işaret etti. "SAT özel öğretmenin var mıydı?"

"Hayır, efendim."

"Hazırlık kursuna gittin mi?"

"Hayır, efendim."

Başını salladı. "Oğlumun senin puanından yüz puan daha az bir puan alması için özel öğretmenlere beş bin dolar harcadım. Sınavda kopya çektin mi, Bay Langston?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Hayır."

"O zaman benim Machiavellian Master dediğim kişi olmaya doğru ilerliyorsun. Kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım.

Yargıç yine kaşlarını çattı. "Elbette biliyorsun. Öğretmen Niccolò Machiavelli'yi anlattığı gün derslere katılmamış olsan bile, bu konu hakkında bir makale yazabilirsin." Yine başını salladı. "Normalde, bir yıl içinde dört kez tutuklanan birine en ağır cezayı verirdim. Senin küçük D sınıfı suçunun cezası bir ila yedi yıl arasında. Ama bugün şanslı günün. Sana iki seçenek sunacağım ve *sen de* bu kadar zeki olduğuna göre kendi kaderini kendin belirleyeceksin. Ne dersin?"

"Uh, sanırım iki seçeneğimin ne olduğuna bağlı."

Yargıç Hanover'ın ağız alaycı bir gülümsemeye dönüştü ve parmağını salladı. "Gördün mü? Akıllısın. Bu yüzden sana iki ada arasında seçim yapma şansı veriyorum."

Arkamdaki mahkeme salonu kapısı birden açıldı ve arkamı döndüğümde aptal avukatımın içeri koştüğünü gördüm. Leonard, tek başına duran beni ve yargıcın sinirli yüzünü görünce yutkundu. "Özür dilerim, Sayın Yargıç. İki dakikalık bir takvim görüşmesi için koridorda bekliyordum ve geciktim."

"Tam zamanında geldiniz, Bay Adams. Müvekkilinize A ve B kapılarının arkasında ne olduğunu anlatmak üzereydim."

Leonard salıncak kapıyı itip açtı ve masanın üzerine yarım düzine dosya attı. "Affedersiniz, A kapısı mı, B kapısı mı?"

Yargıç gözlerini devirdi ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Zaten o masadaki ikisinden daha akıllı olan sizsiniz, Bay Langston, o yüzden size açıklayayım. A kapısından geçerseniz, New York eyaletinin çalışkan halkının ikramı olarak, tüm masrafları karşılanmış, yedi yıllık bir tatil için güzel Riker Adası'na gideceksiniz. B kapısından geçerseniz, Güney Carolina'daki güzel Parris Adası'nda başlayan ve hayatınızda bir şans elde etmenizi sağlayabilecek dört yıllık bir seyahat turuna çıkacaksınız."

"Parris Island mı? Orası bir hapisane mi?"

"Hayır, Bay Langston. Orası Deniz Piyadeleri eğitim kampı."

BÖLÜM 8

Sutton

Ertesi sabah, Apex'e erken geldim ve eşyalarımı masama bıraktıktan sonra çok ihtiyacım olan kafeini almak için dinlenme odasına gittim. Jack Gallo yine oradaydı. Adımlarım takıldı, ama topuklarımın çıkardığı ses onu döndürdü.

Gülümsedi. "Günaydın."

"Selam." Zorla gülümsedim, *neden* zorladığımı bilmiyordum. Jack yeterince iyi bir adamdı. "Yine iyi şeyler için geldin, ha?"

Kupasına bir damla krema döktü ve dudaklarına götürdü. "Sokakta aldığım boktan şeylerden ne kadar daha iyi olduğunu unutmuşum. İlk günün nasıldı?"

"İyi idi. Çok fazla kişiyle tanıştırdım, ama isimlerini hatırlayabileceğimi sanmıyorum."

Gülümsedi ve göğsünü okşadı. "Ben Jack."

Kıkırdadım. "Seninkini hatırlıyorum."

Bana yer açmak için büyük espresso makinesinden uzaklaştı, ama kalçasını tezgaha dayadı, hemen bir yere gitmeye niyeti yoktu. "Birbirimizle eşleştirilmediğimize üzüldüm."

Başımı salladım. "Birkaç ortak noktamız var, bu yüzden bunun mümkün olabileceğini düşünmüştüm."

Kahvesini yudumladı. "Eşleştirildiğin kişiden başka herhangi biriyle daha iyi olurdu."

"Öyle mi? Jagger iyi bir akıl hocası değil mi?"

Omuz silkti. "Genel olarak zor biridir. Kibirli ve herkesten daha iyi bildiğini düşünüyor. Adamın

pahalı bir yönetim ekibi var ama yine de canı ne isterse onu yapıyor."

Garip bir şekilde savunmaya geçtim. "Forbes'un En İyi 100 CEO listesine girmiş ve Kardashian ve Jenner ailesinin çoğundan daha zengin olduğunu düşünürsek, istediği her şeyin oldukça iyi sonuç verdiği söylenebilir."

"Sanırım." Jack omuz silkti. "Umarım sana zaman ayırır. Ben ayırırdım."

Sabah cappuccino'mu hazırlayıp bu konuşmayı bitirmeye hazır hissediyordum, ama Jack benimle birlikte dinlenme odasından çıktı ve beni çalışma odama kadar takip etti.

"Sabah yönetim brifingi için aşağı iniyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "İsteğe bağlı olduğunu söylediler, ama ilginç görünüyor. Bu yüzden erken geldim."

Apex, her gün onuncu katta on beş dakikalık bir yönetim brifingi düzenliyordu, ancak bu brifing herkese açıktı. Dünkü oryantasyon toplantısında, bu brifing *sabah haberleri* gibi, önemli haberler ve birkaç haberin daha ayrıntılı olarak ele alındığı bir toplantı olarak tanımlanmıştı, ancak elbette tüm haberler Apex ile ilgiliydi. Bu fikri çok iyi buldum, tüm kademelerdeki çalışanların farklı iş kollarında olup biten her şeye ilgi duymalarını sağlamanın bir yolu olarak.

Jack çenesini benim yanımdaki bölmeyle doğru kaldırdı, orada kendisine atanan stajyer oturuyordu — ya da buraya geldiğinde oturacaktı. "Sanırım bunu ilginç bulan tek kişi sensin."

Gülümsedim ama meslektaşlarım hakkında kötü konuşmayacaktım. Çantamı çekmeceye koyup bir kalem ve defter aldım. "Her gün sabah toplantısına katılıyor musun?"

"Genelde katılmıyorum. Sabahları spor salonuna gidiyorum, bu yüzden genelde saat sekize yakın bir saatte geliyorum." Elini uzattı, önce benim geçmemi işaret etti. "Ama bundan sonra buraya gelmeye çalışacağım."

Asansöre doğru yürürken nedenini sormadım. Jack düğmeye bastı ve birkaç saniye sonra kapılar açıldı

açıldı. Asansörde tek bir kişi vardı, *Jagger Langston*.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. O, cep telefonuna bakıyordu ama başını kaldırıp beni gördüğünde, dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. Ancak gözleri yanımda duran adama kayınca, o gülümseme daha çok sert bir ifadeye dönüştü.

"Günaydın patron." Jack elini sırtıma koydu ve beni içeri girmeye yönlendirdi. Masum bir hareketti, ama Jagger'ın gözlerinin bu harekete takılması, bunu hiç de masum bir hareket gibi hissettirmedi. Patronun gerginliği, biz içeri girerken arabayı doldurdu. Ben gülümsedim, ama o sadece kısa bir baş selamı verdi ve telefonuna geri döndü. Jack'in daha önce onun hakkında neden öyle konuştuğunu anlamak zor değildi.

Kapılar kapanırken bir garip sessizlik çöktü, ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım: Nefesimi tuttum ve ışıklı rakamlara bakarak daha hızlı hareket etmelerini diledim.

Tüm karşılaşma muhtemelen yirmi saniyeden az sürdü, ama kapılar açıldığında, çaresizce havaya ihtiyacım vardı. Jack yine elini uzattı. "Önden buyurun."

Bir adım atmaya başladım, ama dirseğime dokunan bir el beni durdurdu.

Elimi tutan adama dönüp baktım. "Sabah brifingine gidiyorum."

"Bu sabah bir randevumuz var," dedi Jagger.

Jack hala yanımda duruyordu, asansörden inmemi bekliyordu. Patron ona sert bir bakış attı. "Gidebilirsin."

"Uh..." Jack'in gözleri Jagger ile benim arasında gidip geldi. Beni yalnız bırakmaya tereddüt ediyor gibiydi, ama ben bunun bir sahneye dönüşmesini istemedim, bu yüzden gülümsedim ve şakağımı hafifçe vurdum.

"Ne aptalım. Mentorimle buluşmam gerektiğini tamamen unutmuşum. Stajımın ikinci gününde yapılacak en iyi şey değil herhalde."

Jack bana bir bakış attı ve bana inanmadığını hissettim, ama en azından asansörden indi. "Görüşürüz."

Jagger en üst katın düğmesine basıp asansör kapıları kapanana kadar önüme bakmaya devam ettim. Sonra dirseğimi onun elinden çekip çıkardım. "Ne yapıyorsun? Randevumuz yok ve beni aptal durumuna düşürdün."

"Sana ne istediğini belirlemeni söyledim, mentorluk programından çekilmemi isteyip istemediğini."

"Ee? Bu, asansörde bana kötü davranabileceğin anlamına gelmez!"

"Sana kötü davranmadım."

"Dirsekimi tuttun ve Jack'e randevum olduğunu söyledin, ki ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Buna başka ne diyebilirsin ki?"

Jagger'ın gözleri yüzümü taradı. Jack'le birlikte gördüğünden beri takındığı sert tavır bir anda kayboldu. Hem yüzü hem de ses tonu yumuşadı. "Özür dilerim. Seni kırmak istemedim."

Ben iç geçirdim. "Beni kırmadın. Sadece... burada çalışanların önünde bunu yapma."

Asansör kapıları bir sonraki katta açıldı. Neyse ki kimse beklemiyordu. Ancak son anda, kanat uçlu bir ayakkabı kapanan kapıların arasına girdi ve kapılar tekrar açıldı. Ayakkabının sahibi içeri girmeye çalıştı, ama Jagger ona avucunu gösterdi.

"Bir sonrakini bekle."

Adamın alnı kırıştı. "Uh... Tamam. Özür dilerim."

Jagger öne eğildi ve en üst katın düğmesine bastı, ancak düğme zaten yanıyordu. Az önce reddettiği adam hala bize bakıyordu, bu yüzden kapılar tekrar kapanana kadar konuşmayı bekledim.

Yalnız kaldığımızda, ona döndüm. "Neden böyle yaptın?"

"Bana, burada çalışanların önünde sana dokunmamamı söylemiştin

O burada çalışıyor."

Sinirlenmek istedim, ama o çok ciddiydi. Bilinmeyen bir nedenden dolayı, kahkahaya boğuldum. "İnsanları rahatsız etmeyi umursamıyorsun, değil mi?"

Hareketsiz kaldı. "Seni rahatsız mı ediyorum?"

"Ben değil!" Ellerimi havada salladım. "Az önce asansöre binmesini engellediğın adam."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Gidip ofisimde konuşalım."

İkimiz de başka bir şey söylemeden en üst kata çıktık, asansörden indik ve bir dizi koridordan geçerek büyük köşe süite ulaştık. Jagger arkamızdan kapıyı kapattı. Ben dün oturduğum yere oturdum, ama o bu sefer öyle yapmadı. Misafir koltuğunu benimkinin yanına çekti ve bana dönerek yüz yüze oturdu.

"Kararını verdin mi?" diye sordu. "Kendimi davadan çekmemi mi istiyorsun, yoksa mentorum olmama mı?"

Sinirliydim, ama Jagger'a bu kadar yakın olmak bana tamamen farklı bir his verdi. İçimde bir elektriklenme hissettim. "Muhtemelen senden çekilmeni istemeliyim."

Bugünün özel dikim takımı lacivert renkteydi. Bu renk, gözlerinin rengini her zamankinden daha fazla ortaya çıkardı — ve bu önemli bir şeydi, çünkü irisleri Alaska buzullarının rengindeydi. Sandalyelerimiz birbirinden iki fit uzaktaydı, ama Jagger'ın uzun bacakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Bu, sadece onun tepkisini görmek için öne eğilip dizlerimi onun dizlerine sürtmek istememe neden oldu.

"Bu bir evet değil."

Gözlerimi devirdim. "Yapmam gereken şeyleri yapmakta hiç iyi olmadım."

Dudakları yine seğırdi. Neden bunu bu kadar çok seviyordum? "Eminim kafana koyduğın her şeyi iyi yaparsın."

İç geçirdim. "İnsanları korkutuyorsun, biliyor musun?" "Kimleri?"

"Burada çalışanları." "Seni korkutuyor muyum?"

Bunu düşündüm ve başımı salladım. "Beni korkutmak mı? Hayır."

Sandalyesinde yer değiştirerek, dizlerimiz birbirine değene kadar öne eğildi. Dizlerimiz birbirine değdiğinde, gözleri uzun bir süre bu temasa odaklandıktan sonra benim bakışlarımla buluştu.

Yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Bundan emin misin?"

Dizimden *başka yerlere* elektrik akımı geçti. Yutkundum. "Evet."

Konuyu daha da derinleştireceğini sandım. Beni korkutmadığını kabul etse bile, bana *bir şey* yaptığı açıktı. Bunun yerine koltuğunda pozisyonunu düzelterek bağlantıyı kesti ve boğazını temizledi. "Bugün saat bir."

Dikkatim dağıldı ve konuşmamızın bir kısmını kaçırdım mı? Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Saat bir mi?"

"Dün yapmamız gereken mentor öğle yemeği için. Aşağıda lobide buluşalım."

"Oh. Tamam."

Jagger kalktı ve masasının etrafından dolaştı. Bu, asansörde Jack'e "Gidebilirsin" demeden yaptığı şeye eşdeğerdi. Yine de, ipucunu anladım, kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Geri dönüp ona baktım. "Biraz kaba davranıyorsun, farkında mısın?"

Yüzündeki şaşkın ifadeyi *çok sevdim*. Jagger'ın kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyordu. "Öyle mi?"

"Benden korkup korkmadığımı sordun. Korkmuyorum, ama sen küçümseyicisin ve bu insanlara önemsenmediklerini hissettiriyor."

Bana tam beş saniye baktıktan sonra dikkatini masasına çevirdi. "Bunu dikkate alacağım."

***

Miles: How are things going with Daddy Discipline?

Diğer stajyerlerle birlikte konferans odasında oturmuş, büyük ekranda zorunlu insan kaynakları videolarını izliyordum. Telefonumu masanın altına indirdim ve cevap yazdım.

Sutton: I decided to keep him as my mentor.

Miles: I already knew that.

Sutton: How?

Miles: Because I *know* you. This guy is like the Rubik's Cube your mom brought home in fourth grade.

Sutton: I'm not following...

Miles: When something intrigues you, you can't stop playing with it until you figure it out. You pretended to have a stomach virus so you could stay home from school and solve it.

Sutton: Well, hopefully this puzzle is as easily solved, because I got bored with the Rubik's Cube after I made all six sides into solid colors.

Miles: Something tells me that man is neither easily solvable nor a toy you'll get bored with.

İnsan kaynakları videoları izlemek için pek heyecan verici şeyler değildi, ama saat birin gelmesi sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu. Saat bir geldiğinde, her öğle yemeği toplantısında yaptığım gibi, tuvalete uğrayıp kendimi tazeledim. *Tabii, kendine ne istersen söyle, Sutton.* Sonra asansörle aşağı indim. Asansör doluydu ve insanlar her katta inip biniyorlardı, bu da saniyeler geçtikçe zaten gergin olan sinirlerimi biraz daha yıpratıyordu.

Jagger Langston'ın saatine bakarak lobide sabırsızlıkla bekleyen hali, asansörde kalıp tekrar yukarı aşağı gitmek istememe neden oldu. Şirketin CEO'sunu kızdırmak için garip bir dürtü hissetmem muhtemelen iyi bir şey değildi. Derin bir nefes alıp lobide adım attım.

Jagger başını çevirdi ve gözleri hemen bana takıldı. Sanki kalabalık lobide iki yüz kişi dolaşmıyormuş gibi, yaklaşmamın her adımını izledi. Yanından geçerken başlarını çeviren yarım düzine kadını fark etmemiş gibiydi. Adam gerçekten nefes kesiciydi — etrafına bir çeşme koysan, Michelangelo'dan daha fazla ziyaretçisi olurdu.

"Merhaba," dedim. "Geciktiğim için özür dilerim. Asansör her katta durdu."

"Bu saatte merdivenler daha hızlıdır."

"Merdivenler mi? Sen elli dokuzuncu katta çalışıyorsun."

"Çok fazla oturarak zaman geçirdiğim yer." Jagger'ın eli belimin alt kısmına yerleşti ve beni lobiden geçirdi

Lobide, üniformalı bir şoför gümüş rengi bir Maybach'a yaslanmıştı. Jagger'ın turnikeden girdiğini görünce, şoför kalkıp arka kapıya uzandı. Ama Jagger eliyle onu uzaklaştırdı. "Şehir merkezine, Sam. On yedinci cadde ve Park."

"Evet, efendim. Tabii ki." Şoför bana şapkasını kaldırarak selam verdi ve dostça bir gülümsemeyle, hızla arabanın önünden koşarak direksiyon başına geçti.

Önce arka koltuğa oturdum, Jagger da bana katıldı ve kapıyı arkasında kapattı. Tam boy bir arabaydı, ama iç mekan birdenbire çok küçük gelmeye başladı. Jagger'ın lezzetli kolonyasının kokusu havayı kapladı ve rahatlamamı imkansız hale getirdi.

"Sabahın nasıl geçti?" diye sordu, kaldırımdan ayrılırken.

"İyiyim. Seninki nasıl?"

Pencerenin dışına baktı. "Dikkatimi dağıtan bir şey var." "Öyle mi? Her şey yolunda mı?"

"Bunu zaman gösterecek."

Jagger'ın telefonu çaldı. Aşağı baktı ve kaşlarını çattı. "İzninle. Bu telefonu cevaplamam gerek."

Sıcak telefon görüşmesi, restorana varana kadar sürdü — bir yatırımın finansman koşullarıyla ilgili bir şeydi.

"Kusura bakma." Cep telefonunu ceketinin cebine koydu ve şoföre arabada kalmasını söyledi, sonra arabadan indi ve bana elini uzattı.

"Teşekkürler." Gülümsedim ve arabadan indim.

Tuccio's onun sık sık uğradığı bir yer olmalıydı, çünkü çekici hostes içeri girdiğimizde yüzü aydınlandı ve biz sormadan bizi hemen arka tarafta sessiz bir masaya yönlendirdi. Jagger yine sandalyemi çekerek mükemmel tavırlarını sergiledi. Ofisteki insanları hiçe sayan tavırlarıyla bu davranışının ne kadar zıt olduğunu ilginç buldum.

"Günlük spesiyallere bakarken içecek bir şey ister misiniz?"
Hostes bize deri kaplı menüleri uzattı.

Jagger bana baktı.

"Lütfen limonlu maden suyu alayım." O
da başını salladı. "Aynı."

O ortadan kaybolduktan sonra, seçenekleri dikkatle inceledim. Masanın diğer ucundan Jagger'ın bakışlarının beni delip geçtiğini hissettim. Görmezden gelmeye çalıştım, ama sonunda menüyü indirdim.

"Ne?"

Gözlerini kısarak sordu.

"Ne?" "Bana bakıyorsun."

"Karşımda oturuyorsun. Nereye bakmamı istersin?"

"Belki *menüye*?"

Gözlerinde açıkça görülebilen bir parıltı vardı. "Ne istediğimi zaten biliyorum."

"Oh." Menüü tekrar elime aldım ve okumaya devam etmeye çalıştım, ama bu imkansız bir görev gibi geliyordu. Gözlerim kelimeleri tarıyordu, ama vücudum birkaç metre ötedeki adamın varlığını çok fazla hissettiği için hiçbir şeyi algılayamıyordum. Bir kez daha deri kitabı indirdim. "Ne sipariş ediyorsun?"

"Izgara somon."

Burnumu kırıştırdım. "Balık sevmem. Başka önerin var mı?"

"Kara tavuklu Sezar salatası her zaman iyidir." "Bunu yapabilirim."

Menüyü masaya koyduğum anda, dikkatli bir garson siparişimizi almaya geldi. Garson ayrılırken menüleri de yanında götürdü ve benim saklanacak yerim kalmadı. Jagger'ın yoğun bakışları beni koltuğumda kıpır kıpır etti.

"Ee..." dedim.

O sıırttı. İçimde bir çalkantı olduğunu bildiğini hissettim, ve lanet eğer o değilse zevk izlemek beni

m¼cadele. Konuşmayı başlatarak bana bir can simidi attığı için minnettardım.

"D¼n öğleden sonra Edmund ile konuştum. Senin mentorun olacağım için mutluydu. Sanırım ilk tanışmamızdan bahsetmedin?"

Kafamı salladım. "Kesinlikle hayır."

"Teřekk¼rler. Mahremiyetime çok değer veriyorum."

"Ve insanların benim ne kadar aptal olduğumu bilmemelerini önemsiyorum." Gül¼msedi. "Öyleyse bana ilgi alanlarını söyle."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "İlgi alanlarım mı?"

O güld¼. "O ilgi alanlarını değil, Sutton. Kariyer hedeflerini soruyorum. Sonuçta bu bir mentorluk programı."

"Oh." Başımı salladım, yanaklarımın kızardığını hissettim. "Tabii ki. Öz¼r dilerim."

Jagger eğildi. "Ama *diğer* ilgi alanlarını paylaşmak istersen, dinlemeye hazırım. Sen benim ilgi alanlarımı biliyorsun, bu da bana biraz haksız bir avantaj sağlıyor."

"Bence ilgi alanlarını bulmak için onları gerçekten deneyimlemelisin," mırıldandım.

Jagger parmağıyla su bardağına vurdu. Bir şey söylemek istiyor gibi görün¼yordu ama daha iyi d¼ř¼nmek için teredd¼t ediyordu.

İç geçirdim. "Söyle gitsin."

Gözlerini kısarak baktı.

"Ne?"

"Ne saklıyorsan sakla. D¼n senin stratejini d¼ř¼n¼yordum — aramızdaki çekiciliği kabul ederek onu açmak. Bence bu çekicilikten daha fazlası — en azından benim için bir merak da var. Belki ikimiz de d¼ř¼nd¼klerimizizi söylersek veya merak ettiğimiz şeyleri sorarsak, onu da aşabiliriz. Bir arkadaşım geçenlerde bana, bazen ilgimi çeken konularda takılıp kaldığımı hatırlattı. Belki de ortadan geçip sorunu dolaşmaya çalışmayı bırakmalıyız."

Jagger beni inceledi. "Bu bir iş toplantısı ve ben senin patronunum. Daha doğrusu, patronunun patronunun patronu."

"Tamam." Omuz silktim. "O zaman istifa ediyorum." Kaşları havaya kalktı. "Sen... istifa mı ediyorsun?"

Başımı salladım. "Şimdi, beş dakika boyunca özgürce konuşabilir miyiz?"

Yine kafasında düşüncelerinin döndüğünü görebiliyordum. Uzun bir süre sonra ceketinin cebine uzandı ve cep telefonunu çıkardı. Birkaç tuşa bastıktan sonra, telefonu aramızdaki masanın üzerine koydu. Beş dakikalık zamanlayıcıyı başlatmak için tuşa basarken sırtı ve elini uzattı.

"Önce bayanlar."

"Her şeyi sorabilir miyim, sen de cevap verecek misin?"

Tik tak eden saati işaret etti. "Değerli zamanını boşa harcıyorsun."

Hızla nefes verdim ve başımı salladım. Son birkaç gündür bu adamla ilgili pek çok soru kafamda dönüp duruyordu, ama şimdi onları sorma fırsatım olunca paniğe kapıldım ve aklıma hiçbir şey gelmedi. "Ben geçiyorum. Önce sen sor."

Mükemmel dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hâlâ bakire misin?" Gözlerimi devirdim. "Evet. Uygulamanın ne için olduğunu bilmediğimi ve bakire olduğumu söylemeseydim benimle yatacak mıydın?"

Bakışları yoğundu. "Kesinlikle. Neden hala bakiresin? Dini bir şey mi?"

Gülümsedim. "Bakireliğime gerçekten takılmışsın, ha?"

Neredeyse inledi. "Günlerdir başka bir şey düşünmek zor geliyor."

Onun yorumunu sindirmek için bir dakika bekledim. Ama birkaç saniye sonra Jagger telefonunun yan tarafına dokunarak hızla geçen saniyeleri hatırlattı. "Doğru. Üzgünüm. Eski sevgilim yüzünden hala bakireyim. Brendan çok dindar bir aileden geliyor. Babası bir diyakoz, bu yüzden evlenene kadar beklemek istedi." Bir an durdum. "En azından bana öyle söyledi. Ayrıldıktan birkaç ay sonra, onu üvey kız kardeşimle yakaladım. Görünüşe göre, sorun seks yapmak istememesi değil, *benimle* seks yapmak istememesiymiş."

Jagger'ın gözleri karardı. "Adam bir aptal."

Gülümsedim. "Teşekkürler. Üstünde bir tavşan gibi görünüyordu, en azından çok şey kaçırmışım gibi görünmüyor."

O da gülümsedi. "Sıra sende." "Benden hoşlanıyor musun?"

"Sen odaya her girdiğinde, dikkatim dağılıyor. Hiç kimseye bu kadar ilgi duymadığımı hatırlamıyorum."

"Oh. Vay canına." Yanaklarımın yine kızardığını hissettim. Kafasını eğdi. "Peki ya sen?"

"Aynan var, değil mi?" "Sorun bu mu?"

Kafamı salladım. "Hayır, kesinlikle değil. Neyden hoşlanıyorsun?"

BDSM gibi mi?"

"Cinsel ilişkilerde acı vermekten çok hakimiyet ve disiplin yönüne ilgi duyuyorum. Ama hak edildiğinde iyi bir şaplak atmaktan hoşlanırım."

Başımı salladım ve başka yere baktım.

Jagger gülümsedi. "hiç Bayan Holland?"

"Hayır." Zamanlayıcı bir dakikanın altına düştüğü anda onun telefonuna baktım. Zaman nasıl bu kadar çabuk geçebilirdi?

Elli dokuz.

Elli sekiz.

Elli yedi.

İçimde, kapağı patlamak üzere olan çalkalanmış bir şampanya şişesi gibi hissediyordum. "Hiç iş arkadaşınla yattın mı?"

Çenesindeki kaslar gerildi. "Evet."

"Senin için çalışan biriyle mi?"

İşaret parmağını kaldırıp iki yana salladı. "Bu iki soru. Sanırım sıra bende."

"Oh, haklısın."

"Hâlâ bakireliğini kaybetmek için avlanmaya devam ediyor musun?"

"Avlanmak diye bir şey yok ama evet... Bu işi halletmek istiyorum."

"Sen bunu çok daha hak daha bunu bitirmek Sutton."

Cesurca başımı eğdim. "Bana bu konuda yardımcı olabilecek birini tanıyor musun?"

Jagger'ın gözleri dudaklarıma, sonra da aramızdaki cep telefonuna kaydı.

"Sorun bu mu?"

Yirmi iki.

Yirmi bir.

Yirmi.

On dokuz.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Hayır."

"Görünüşe göre sadece bir soru daha sorabilirsin," dedi. "İyi bir soru olsun."

Onun gözlerinin içine baktım. "Hiç stajyerle yattın mı?"

Jagger'ın ağzı kötücül bir gülümsemeye dönüştü. "Henüz yok."

BÖLÜM 9

Sutton

Cuma öğleden sonra, Jack Gallo benim bölmeme uğradı. Salı sabahı dinlenme odasından beri onu görmemiştim.

"Selam." Dirseklerini yarım duvara dayadı ve gülümsedi. "Ayda bir cuma günü bir grup olarak happy hour'a çıkıyoruz. Bu gece de o gece, katılmak istersen."

"Oh. Ben, şey..."

"Diğer stajyerler de geliyor. Herkese sormak için daha önce aşağı indim ama sen yoktun."

Hafta uzun geçmişti ve yorgundum, özellikle de New York saatine henüz alışamadığım ve uyku düzenim bozuk olduğu için. "Aslında biraz bitkinim."

Omuz silkti. "Fikrini değiştirirsen, Copa'da olacağız."

"Copa bar mı?" New York'ta kaç tane bar vardı? Her sokakta bir düzine bar vardı sanki, ama happy hour, Jagger ile DARE randevumuzda buluştuğumuz barda mıydı? Bu çok büyük bir tesadüf gibi görünüyordu.

"Evet, biliyor musun?"

Orada bulunduğumu itiraf edersem sırrım açığa çıkacakmış gibi başımı salladım. "Hayır, ama kulağa tanıdık geliyor."

O başını salladı. "Muhtemelen Apex Holdings'in web sitesinde olduğu içindir. Patronun sahibi."

"Patron mu?"

"Langston. Bütün bina da ona ait. Hepimizin oraya gitmesinin sebebi bu. Ücretsiz içkiler. Happy hour masrafları ona ait."

"O da gidiyor mu?" Jagger Langston'la karşılaşma fikri, happy hour'u daha ilginç hale getirdi.

Ama Jack başını salladı. "Binanın en üst katında yaşıyor olmasına rağmen, bizi hiç şereflelendirmemiştir."

Aniden iğrenç hissettim. *Ne kadar da uygun, değil mi?* Lanet binada yaşıyor. Randevularını gevşetmek için birkaç içki içip, doğrudan asansöre biniyorlar. Tanrım, bu beni neden bu kadar rahatsız etti? Sanki arkadaşlık sitesinde niyetini yanlış beyan etmiş, hayatının aşkını bulmak istediğini söylemiş gibi değildi. O, uygunluğun muhtemelen takdir edildiği, iğrenç bulunmadığı bir arkadaşlık sitesindeydi.

Jack, kabin duvarımın üstüne parmak eklemleriyle vurdu. "Bir toplantıya gitmem gerekiyor. Ama saat altıdan on bire kadar orada olacağız. Bir içki içmeye gelir misin?"

"Deneyeceğim."

O ortadan kayboldu ve ben masamda oturup çelişkili duygularımla boğuştum. Öğle yemeği randevumuzdan, ya da öğle yemeği *toplantımızdan* beri Jagger'ı görmemiştim. Beş dakikalık tuhaf serbest soru-cevap bölümünün ardından, iş konuşmaya geri dönmüştük. Yirmi dakika sonra, kapatmak üzere olduğu büyük bir anlaşmanın suya düşme tehlikesi olduğunu belirten bir telefon aldı ve anlaşmayı kurtarmak için Londra'ya giden uçağa binmek zorunda kaldı. Beni Apex binasının girişinde bıraktı ve onu son görüşüm o oldu.

Kendime bunun iyi olduğunu söyledim. Jagger Langston gibi bir adama hayranlık duymaya devam etmemin hiçbir faydası yoktu. Ama bu, asansör kapısı her açıldığında ya da Outlook'ta "Tüm Yöneticiler" grubunun dahil olduğu bir yönetim toplantısına gittiğimde heyecanlanmamı engellemiyordu.

Hâlâ düşüncelere dalmışken masamdaki telefon çaldı.

"Sutton Holland," diye cevap verdim.

"Merhaba Sutton. Ben Edmund."

Apex'te çalışmaya başladığımdan beri üvey babamı görmemiştim ve ondan haber almamıştım. Düğünden sonraki pazartesi, benim ilk iş günümde izinliydi, ki şimdi sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor, ve sonra hafta boyunca iş seyahatindeydi.

"Merhaba Edmund. Nasılsın?"

"İyiyim. Bugün seni görmeye gelmek istiyordum ama bu sabah binaya girer girmez işlerim başımdan aşkın oldu."

"Seyahatten döndüğünü bilmiyordum."

"Üzerinde çalıştığım anlaşmada bir çıkmaza girdik, bu yüzden dün gece geç saatlerde patronla birlikte şirket jetiyle eve döndüm."

Canlandım. *Jagger geri dönmüş*. "Oh. Çok iyi. Eminim annem çok sevindi."

Sesi yumuşadı. "Evet, uyku maskesi gözlerinden çıkmadan önce kahvesi yatağına elden teslim edildiğinde günü her zaman daha parlak geçer."

Kıkırdadım. Annem böyleydi. İlkokulda onun sabah mutluluğunun sırrını öğrenmiştim: Sabahın ilk iş olarak ona en sevdiği Tiffany kupasında sıcak kahve getirmek, sonra istediğim her şeyi isteyebilirdim ve evet cevabı alırdım. "Ve bu da diğer herkesin gününü daha güzel hale getirir."

"Kesinlikle öyle." Sesindeki gülümsemeyi duydum. Edmund annemi çok severdi. Ve onu annemle birlikteyken hiç bu kadar mutlu görmemişim. Eski bir deyiş neydi? *Dördüncü* seferde şans gelir mi? "Neyse, buraya uğrayıp birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

Uh-oh. Midem düğümlendi. Patronla birlikte uçağa binip eve dönmüştü ve şimdi beni ofisine çağırıyordu. Bu hiç iyiye işaret değildi. "Umm... Evet, tabii."

"Harika. Çıkarken uğra. Uzun sürmez."

Kırk beş dakika sonra, asansörle yönetici katına çıktım ve kartımı okutarak cam kapılardan içeri girdim. Boş resepsiyon alanına girerken midem düğüm düğüm olmuştu. İlk günümde en üst katın yerleşimini öğrenmiştim. Sağdan veya soldan girilebilen dairesel bir yapıydı. Edmund'un ofisine giden en direkt yol sağ tarafımdaydı, ancak ofisi Jagger'ın ofisinden önce geliyordu, yani o yoldan gidersem patronun önünden geçmem gerekmeyecekti. Birkaç saniye dudağımı ısırıktan sonra sola gitmeye karar verdim.

Jagger'ın ofisine yarı yolda, erkek sesleri duyduğumda adımlarım sendeledi. Şirketin web sitesinden belli belirsiz tanıdığım iki takım elbiseli adam salona girdi ve ikisinin de Jagger ya da Edmund olmadığı için rahat bir nefes aldım. Ancak, dönüşün bulunduğu büyük köşe ofisine yaklaşıncaya nefesim yine kesildi. Baktığımı belli etmemeye çalışarak gözlerimi yana çevirdim. Ofisin boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım, ama adımlarımı kesmeden yürümeye devam ettim.

Edmund'un ofisine vardığımda kapısı açıktı. Masasının arkasında oturmuş, hoparlörden yüksek sesle konuşuyordu. Beni görünce gülümsedi, ayağa kalktı ve konuşmasına devam ederken beni içeri davet etti. Birkaç saniye sonra onun aslında telefonda olmadığını fark ettim. Arkamda duran kanepede oturan biriyle konuşuyordu. Döndüm ve o kişi Jagger'dan başkası değildi.

Onu görünce topuklarım üzerinde sallandım.

Ayağa kalktı ve gözlerinde bir parça eğlence dans ettiğini yemin edebilirim. "Seni tekrar görmek güzel, Sutton."

"Ben... Edmund dışında ofiste başka kimse olduğunu fark etmemiştim." Jagger'ın gömlek kolları dökülüyordu yukarı gösteriyordu kaslı dövmelele kaplı kaslı ön kollarını ortaya çıkardı. Normalde geriye taranmış ve düzgün olan saçları, her zamankinden daha dağınıktı. Saçlarını eliyle taramak için epey zaman harcamış gibi görünüyordu. Bu adamı saatlerce seyredebilirdim, ama üvey babamı utandırmak istemedim, bu yüzden dikkatimi ona çevirdim ve kapıyı işaret ettim. "Geri

geri gelmeli miyim?"

Jagger cevap verdi. "Gerek yok. Biz de bitirmek üzereydik." Kanepeden ceketini aldı ve Edmund'a başını salladı. "Bu felaketi düzeltmeye çalıştığın için tekrar teşekkürler. Başlangıçta hayal kırıklığına uğramıştım, ama yönetim ekibinin son yirmi dört saatteki davranışlarına bakılırsa, belki de her şey en iyisi için olmuştur."

Edmund başını salladı. "Bazen işler ters gider, böylece daha iyi şeyler gelip işleri tekrar yoluna koyabilir."

Jagger'ın bakışları bana kaydı ve bu sefer gözlerindeki eğlence inkar edilemezdi. "Katılıyorum."

Sadece başını sallayarak ayrıldı ve ben de onu gözden kaybolana kadar cam duvardan izleme hatasına düştüm. Bu bir hataydı çünkü Edmund beni izliyordu.

"İkiniz birlikte vakit geçirdiniz mi?" diye sordu. "O senin mentorun olduğu için?"

İlk içgüdüm hayır demekti, ama sonra herkesin ilk gün menteeleriyle öğle yemeğine çıktığını hatırladım. Başımı salladım. "Öğle yemeği yedik ve biraz konuştuk, ama bir telefon geldi ve konuşmamızı kısa kesmek zorunda kaldı."

Edmund başını salladı. "Buna alışsan iyi olur. O adam her an on iki farklı yöne çekiliyor. Aslında Ellie'yi arayıp bu yıl mentorluk programına katılmak için gönüllü olduğunu söylediğinde çok şaşırdım. Günde on dört saat çalışıyor ve bu, üstlendiği tüm işleri halletmek için yetmiyor bile."

"O... gönüllü mü oldu? Ellie onu zorlamadı mı?"

Üvey babam tekrar başını salladı. "Sanırım, mentorun olmadığı kişinin sen olduğunu öğrendiğinde, bana olan saygısından dolayı devreye girdi. Bunun için minnettarım. O adamdan çok şey öğrenebilirsin. Beyninin çalışma şekli seninkine çok benziyor; büyük miktarda veri alıyor ve çoğu insanın sayfadaki rakamlara bakmak için harcadığı sürede, tamamen işlenmiş olarak geri veriyor. Ama aynı zamanda kaynayan su ısıtıcısının düdüğü kadar sabırsızdır." Beni masasına yaklaştırmak için eliyle işaret etti. "Her neyse, sana zaman ayırmazsa bana haber ver, seni başka bir yöneticiye atamak için ne yapabileceğime bakayım."

"Bunun gerekli olmayacağından eminim."

Edmund oturmam için elini uzattı, sonra tekrar masasının arkasındaki koltuğa oturdu.

"Annenin yaklaşan ellinci doğum günü hakkında seninle konuşmak istedim."

Konunun değişmesiyle omuzlarım gevşedi. Oturdum. "Yani otuz dokuzuncu demek istiyorsun."

Kaşları çatıldı. "O benden tam olarak on beş buçuk yaş küçük. Elli yaşında olacak."

"Mia Newport, onun elli yaşına gireceğini yüksek sesle söylediğini duyarsa, sen altmış altı yaşına bile gelemezsin. Annem sũrekli otuz dokuz yaşında. Bunu bilmiyor muydun?"

Kıkırdadı. "Haklısın. Bu yũzden de kutlamayı nasıl yapacağımızı seninle konuşmam gerektiğini dũřũndũm. Sũrpriz bir parti yapmayı dũřũnũyordum ama onun bu konuda ne hissedeceğinden emin değildim. Tabii, kırkıncı yaş gũnũ olarak adlandırmazsam, belki?"

"Bũyũk bir partiden çok hoşlanacağını sanmıyorum. Bu doğum gũnũnũ hafife almayacağını dũřũnũyorum."

O içini ęekti. "Bu yũzden harekete geçmeden önce seninle konuşmak istedim. Hafta sonu Montauk'taki evimde kũçük bir grup toplansak nasıl olur? Block Island'a ya da hatta Nantucket'a gũnũbirlik bir gezi yapabiliriz. Feribotla gitmek yerine gũzel bir tekne kiralayabileceğim bir yer biliyorum. Belki ona sũrpriz yapıp en yakın arkadaşı Patrice ve kocasını da davet edebilirim, tabii ki siz çocuklar da gelirsiniz, değil mi?"

Colette ve yeni kocasıyla bũtũn hafta sonu kapalı kalma dũřũncesi, karaya adımımlı bile atmadan deniz tutmasına neden oldu, ama annemin çok seveceği bir şey gibi geliyordu. "Kulağa çok hoş geliyor. Bence çok hoşuna gider."

"Harika." Gũlũmsedi. "O hafta sonu cep telefonumu şehirde bırakacağım, bũylece bir değişiklik olsun diye orada olabileceğim. Bu yıl şimdiye kadar çok yoğun geçti ve evde olduğum zamanlarda bile kafam her zaman rahatlaması gerektiğini anlamıyor. Annenize bir hafta sonundan daha fazlasını borçluyum."

Onun bu kadar dũřũnceli olmasına gũlũmsedim. "Kulağa harika geliyor."

O da başını salladı ve ayağa kalktı. "O zaman ayarlandı say. Tekne konusunda sana haber veririm, ama her halũkarda mayonu getir.

getir. Şimdi buradan çıkıp şehirde cuma gecesinin tadını çıkarsana. Burada yaşadığın son zamanlarda gece hayatının tadını çıkarmak için yeterince büyük değildin."

Koridorda sağa dönüp doğrudan asansöre doğru ilerledim. Ama asansörü beklerken, ayak sesleri yaklaştı ve *anladım*. Arkanı dönmene gerek kalmadan, kim olduğunu hiç şüphe duymadım.

Jagger yanıma geldi. Yakından bakınca ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum. Normalde parlak mavi olan gözleri buğulanmış ve kızarmıştı. Çene hattını keskinleştiren sakalları ve gözlerinin üzerine düşen bir tutam asi saç vardı. Ama bunların hiçbiri onun inkar edilemez çekiciliğini gölgelemiyordu. Aksine, ona daha samimi ve ulaşılabilir bir görünüm kazandırıyordu.

"Yorgun olduğunda daha genç görünüyorsun," dedim.

"Bu çok komik, çünkü şu anda kendimi çok daha yaşlı hissediyorum, yaklaşık seksen yaşında." Boynunun arkasını ovuşturdu ve önce sağa, sonra sola uzattı. "Uçakta uyumaya hiç alışamadım."

Önümüzdeki asansör kapıları açıldı ve Jagger elini belime koyarak beni içeriye yönlendirdi. Ofiste onu diğer kadınlarla birlikte gözlemlemiştim. Kusursuz tavırları vardı, her zaman kapıları açar ve onlara önce geçmelerini işaret ederdi, ama bana dokunduğu gibi onlara dokunmazdı. Her zamanki gibi, bu temas bir elektrik akımı gibi yorgun bedenimi canlandırdı.

Asansörde arkama geçti, günahkar derecede lezzetli kokusunu alabileceğim kadar yakındı, ama bana dokunacak kadar değil.

"Bu gece planın var mı?" diye sordu.

Jack'in onun bu binada yaşadığını söylediğini hatırlayarak, ona bir yem atıp yutacak mı diye bakmaya karar verdim.

"Ofisin happy hour'ına gitmeyi düşünüyordum, Copa barındaki." Yüzümü öne doğru çevirdiğim için ve sırtışıma gizleyemediğim için mutluydum.

Bir an sessiz kaldı. "Anlıyorum."

Kapılar benim katımda açıldı. Hâlâ işimi bitirmem ve çantamı almam gerekiyordu, bu yüzden indim. Jagger hareketsiz bir şekilde içeride kaldı. Neyin beni ele geçirdiğini bilmiyordum, ama birdenbire çılgınca bir fikir geldi aklıma ve onun gözlerine baktım. "Belki bu sefer şansım yaver gider ve benim küçük sorunumu halletmeye istekli birini bulurum."

Jagger bana okunaksız bir ifadeyle baktı, ama yanağındaki kas seğirmesi onun pek de heyecanlı olmadığını gösteriyordu. Kapılar kapanırken nefesimi tuttum, onun kapıları durduracağını umuyordum. Durdurmayınca, garip bir rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı hissettim. Gerçekten yorgun olmalıyım, çünkü CEO'ya az önce söylediğim şeylerle açıkça aklımı kaçırmıştım. Bunu düşününce gülmeye başladım.

İlk başta sadece küçük bir kıkırdama idi, ama sonunda tam bir kahkahaya dönüştü ve muhtemelen aklımı kaçırmışım gibi görünmeme neden oldu. Masama kadar yol boyunca gülmeye devam ettim, dizüstü bilgisayarımı kilitleyip çantamı çıkardım. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı ve içimi döktükten sonra kendimi çok daha iyi hissettim.

Dışarıda, sokakta, New York şehrinin havasını derin bir nefesle içime çektim. Her yöne yürüyen insanlara, hareket edecek yer olmamasına rağmen kornaya basan arabalara baktım ve bu sonsuz enerjiyi ne kadar özlediğimi fark ettim. Bu duygu bulaşıcıydı ve artık eve gidip yatağıma dalmak istemediğimi fark ettim. Bunun yerine, geçen hafta gittiğim yere, Copa'ya gittim.

Belki bu sefer yalnız gitmeyecektim.

BÖLÜM 10

Sutton

Copa'dan bir blok uzaklıkta, metrodan merdivenleri çıkarken telefonum çaldı. Yüzümde bir gülümsemeyle cevap verdim.

"Cuma akşamı saat yedide beni arayıp evde yalnız başına kederlenmediğimden emin olmak istediğini biliyorum, ama sevineceksin, çünkü şu anda bir bara gidiyorum."

"Kahretsin," dedi Miles. "Sanırım yazıyı gördün?" "Ne yazısı?"

Hatta sessizlik oldu. "Bekle, neden eve gidip kendinden geçmek yerine bara gidiyorsun?"

"Çünkü işten sonra happy hour var ve ben davet edildim." Barın Jagger ile tanıştığım ve neredeyse onunla birlikte olduğum yer olduğunu ve aynı zamanda onun yaşadığı bina olduğunu söylemedim.

"Oh. Hay aksi. Tamam... aradığımı unut. Git ve iyi eğlenceler." Bir süre durakladı ve sonra garip bir şekilde, "Woohoo! Happy hour." diye ekledi.

Ne yapmaya çalışıyor? "O kadar hızlı olma. Hangi gönderi için arıyordun?"

"Eh, önemli değil."

"Miles Brighton Hartley, beni arayacak kadar ilginç bir dedikodu olduğunu unutamayacağımı biliyorsun."

O inledi. "Sadece bu seferlik, dene. Sosyal medyadan uzak dur ve gecenin tadını çıkar."

"Bir saniye bekle." Tabii ki, bana söylediğinin *tam tersini* yaptım çünkü artık bilmem gerekiyordu. Telefonumu indirip, sosyal medyaya geçmek için kaydırmak üzereydim

ama cevapsız bir arama beni durdurdu. *Annemdi*. Midemde bir düğüm oluştu. Annem beni arıyorsa, bu demek oluyordu ki...

Cevapsız aramayı silip doğrudan Instagram'a girdim. Bir, iki... üç kez kaydırıdıktan sonra, Miles'in aramasının nedeni yüzüme çarptı.

Colette, Brendan'a büyük bir gülümsemeyle bakarken, elinde ultrason fotoğrafı tutuyordu. Yoğun New York kaldırımında olduğum yerde durdum. Biri küfretti ve yanımdan geçti.

"Çekil yolumdan bayan!"

"Ne oluyor lan!" dedi başka bir adam.

"Çekil lanet olası yoldan!" diye bağırdı bir kadın.

Üçüncü kişi bana bağırdıktan sonra, trafik akışından çıkıp bir binanın önüne geçmeyi başardım. Uzakta zayıf bir ses duyana kadar telefonda olduğumu neredeyse unutmuştum.

"Sutton, orada mısın?"

Telefonu kulağıma tekrar götürdüm. "Üzgünüm, evet, buradayım." "Az önce Instagram'a girdin, değil mi?"

Miles beni açıkça göremese de başımı salladım. "Neden canın acıyor? Yani, bu kaçınılmazdı. Tanrı aşkına, o kadınla evlendi."

"Çünkü tüm o zor işi boşuna yaptın, o yüzden. Sen ona yardım etmeseydin, o adam gri fermuarlı kapüşonlu sweatshirt ve Crocs giyiyor olacaktı. Sanki üç yıl boyunca köpeğinin pisliğini temizledikten sonra, birisi senin tamamen eğitilmiş köpeğini satın alması gibi."

Hüzünle gülümsedim. "Gerçekten hayatıma devam etmeliyim."

"Hayatına devam *ettin* bile. Senin ihtiyacın olan şey, yukarı ve aşağı hareket etmek."

Derin bir nefes aldım ve büyük bir iç çekişle nefesimi bıraktım. "Evet." "Geceni mahvettiğim için üzgünüm, tatlım."

"Mahvetmedin. Aslında birkaç içki içmeden önce öğrendiğim için memnunum."

"Hala happy hour'a gidecek misin?"

Artık yabancılarla kaynaşmak istemiyordum, ayakkabılarımın topukları ayaklarımın ağrımaya başlamasına neden oluyordu, ama kendimi tanıyordum, eve gitmek durumu daha da kötüleştirecekti. "Evet, en azından bir süreliğine gideceğim."

"Harika. Belki başka bir departmanda çalışan, radyo için yaratılmış bir yüzü ve sinema için yaratılmış bir vücudu olan bir ahmak bulursun."

"Neden radyoya çıkmaya uygun bir yüze sahip olması gerekiyor ki?"

"Çünkü erkekler genellikle tuvalete gittiklerinde aynaya bakar, yani sadece yüzlerini görürler. Çirkin erkekler, harika bir vücutları olduğunu unuturlar ve bunu telafi etmek için yatak odasında iki kat daha fazla çaba sarf etmeleri gerektiğini düşünürler."

"Senin bir dahi mi olduğunu yoksa bunları uydurup durduğunu anlayamıyorum."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Sıradan bir çocuğu eve getir ve deneme sürüşüne çıkar."

Kafamı salladım. "Yarın seni ararım." "Öyle yapmalısın."

Uzun süre aynı yerde kalarak kaldırımda yürüyen insanları izledim, ama düşüncelerime dalmış olduğum için onları gerçekten görmüyordum. Sonra kaçınılmaz olanı yaptım: Instagram'ı tekrar açıp o aptal fotoğrafa daha yakından baktım. Ultrason görüntüsünü tutan eldeki parlak elmas ikinci seferde daha az acıttı, ama kalbim hala ilk darbeden dolayı yaralıydı. Yine de bir şekilde telefonumu çantama koymayı başardım, bir ayağımı diğerinin önüne koyarak bir sonraki bloğa, happy hour'a doğru yürümeye başladım. Ya da belki de artık daha uygun bir isimle, *kasvetli* saatlere. Girişten birkaç bina ileride, adımlarım yine aniden durdu. Bu sefer, bir adamın bir kadına kapıyı açmasını izlemek için. Jagger, uzun boylu sarışının sırtına, *beline* elini koydu ve onu içeriye yönlendirdi. Kalbim sıkıştı. Yan yana yürüyerek asansörlere geldiler, orada beklediler, sonra gülümseyerek ortadan kayboldular.

Kalbim göğsümde sıkıştı ve gözyaşlarım akmak üzereydi. Bu kesinlikle saçmalıktı — iki haftadan az bir süre önce tanıştığım bir adamı başka bir kadınla görmek, eski sevgilimin üvey kız kardeşimden bir çocuk sahibi olacağını görmekten daha fazla canımı yakmamalıydı. Özellikle de Jagger ve ben küçük bir flörtten öteye geçmemiştik. Yine de hissettiklerimi engelleyemedim. Hayal kırıklığı göğsümde derin bir acı bıraktı ve ne yapacağımı bilemedim.

Sanki işaret almış gibi, cebimden telefonum çaldı. Dikkatimi başka yere çekmek için onu çıkardım.

Miles: Just wanted to say how proud of you I am for not letting the jackrabbit ruin your night. Also, I hate my homophobic father more than ever because he wouldn't let me try out for the cheerleading squad like I wanted to in fifth grade. Otherwise, I'd have pom-poms and would be waving them around right now because I'm your biggest cheerleader. Love you! XO

Lanet olsun ona. Gözlerime dolan aptalca gözyaşlarını geri çektim. Artık bara gidip, bir kutu Ben & Jerry's Half Baked alıp, eve gidip yatakta hepsini yiyemezdim, ki bunu yapmak üzereydim. Kendimi toparlayıp daha iyisini yapmalıyım. Ama istemiyordum. *Grrr.*

Derin bir nefes alarak, kendimi zorlayarak *o adamın binasının* zemin katındaki bara kadar yürüdüm. Copa'ya son gittiğimde oldukça kalabalıktı, ama bu gece tamamen doluydu. Ve çoğunun Apex çalışanları olduğundan emindim. Bara doğru ilerlerken birkaç yüzü tanıdım. Son on dakika içinde iki darbe birden almış olsam da, genellikle yabancılarla kaynaşmak için biraz alkole ihtiyacım olurdu. Bir kadeh şarap, doğuştan gelen beceriksizliğimi biraz olsun hafifletirdi.

Barın uzak ucundaki boş bir yeri gözetleyerek oraya doğru yürüdüm. Geçen sefer geldiğimde çalışan aynı barmen yanıma geldi ve bir bardak altlığı koydu. "Nasılsın? Bu gece ne alırsın?"

"Merlot alayım lütfen." Jagger'ın uzun boylu sarışının sırtına dokunduğu görüntü birden aklıma geldi ve barmen uzaklaşmak üzereyken elimi kaldırdım. "Bir daha düşündüm de

daha güçlü bir şey istiyorum. Cosmo olabilir mi, lütfen?"

Barmen başını salladı. "Hemen geliyor."

Beklerken kalabalığı gözlemledim. Birkaç dakika sonra barmen buzlu gümüş bir çalkalayıcı ve martini bardağıyla geri geldi. Kırmızı sıvıyı ağzına kadar doldurmadan önce çalkaladı.

"Apex happy hour için mi buradasın?"

"Aslında evet."

"Şifre nedir?" "Şifre mi?"

O başını salladı. "Her ay yeni bir tane veriyorlar, böylece kimin hesabını açacağımızı ve kimin hesabını açmayacağımızı biliyoruz."

"Oh. Bunu bilmiyordum. Apex'te bu hafta işe başladım." Çantamı kaldırdım. "Önemli değil. Ödeyeceğim."

Hala cüzdanımı arıyordum ki bir el sırtımın ortasına dokundu. Jagger olmadığını biliyordum çünkü tüylerim diken diken olmamıştı ve kollarımdaki tüyler diken diken olmamıştı. Ayrıca bu elin konumu daha masumdu ve Jagger'ın daha önce randevusunda yaptığı gibi belimin alt kısmına dokunmamıştı.

"Merhaba." Jack gülümsedi. "Gelmeye karar verdiğine sevindim."

Ben de zorla gülümsedim. "Evet, ben de. Bana haber verdiğin için teşekkürler." Sonunda kredi kartımı çıkardım.

Jack gözlerini ona çevirdi. "İçkiler bedava." "Şifreyi bilmiyordum."

"Oh, kahretsin. Kusura bakma. Bu gece şifre *Hercules*." Bekleyen barmene baktı. "Apex'le birlikte."

Barmen başını salladı. "Hesaba ekleyeceğim."

"Teşekkürler." Jack dirseğini barmene yaslayarak bana döndü. "İlk haftan nasıl geçti?"

"Biraz zordu. Çok fazla toplantı vardı, ama çok şey öğrendim."

"Veri bilimi departmanı oldukça büyük. Finansal analist olmak ister misin?"

Kafamı salladım. "Finansın arka planını seviyorum. Yüksek lisansım matematiksel ve hesaplamalı finans alanında, ağırlıklı olarak nicel algoritmalar üzerine."

Jack içkisini yudumlarırken gülümsedi. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Bu sadece, kuantum ticaretini basitleştirmeye yardımcı olan bilgisayar modelleri oluşturmada iyi olan bir matematik meraklısı olduğumu söylemenin süslü bir yolu."

Daha önce tanışmadığım iki adam yanıma geldi. Biri kolunu Jack'in boynuna doladı. "Köşede saklanıp güzel stajyeri kendine saklamaya mı çalışıyorsun?"

Jack gözlerini devirdi. "Bu iki ahmağın davranışları için şimdiden özür dilerim. Ofiste bir bahsi kaybettiler ve her yarım saatte bir shot içmek zorundalar." İçini çekip aramızda eliyle bir hareket yaptı. "Mo ve Larry, bu Sutton Holland. Üçümüz hukuk departmanında birlikte çalışıyoruz," diye açıkladı. "Mo uyum departmanında, Larry ise istihdam konularıyla ilgileniyor."

İkisi arasında daha uzun olanı elini uzattı. "Ryan Seeling, ben aslında Jack'in sadece direktör pozisyonundan daha üstün olan uyumdan sorumlu *kıdemli* direktörüm. Ayrıca bekâрім, çocuğum yok, kendi dairem var ve kredi puanım 8-10."

Gölerek, "Ne, benim için inceleyeceğim bir kredi raporu yok mu?" dedim.

Diğер adam elini kaldırdı. "Lütfen. O, bunu ve son sağlık muayenesinin sonuçlarını telefonuna kaydetmiş. Ama seni uyarıyorum, bu, onun penis fotoğraflarıyla aynı klasörde ve o küçük şeyi yanlışlıkla tekrar görürsem gözlerimi oyacağım."

Jack başını salladı. "Aptallarla çalışıyorum."

Bir alarm çaldı. Jack telefonunu kaldırdı. "Saat yedi buçuk. Ne yapıyoruz çocuklar?"

"Votka," dedi Ryan. Bana baktı. "Bize katılır mısınız?"

Jack barmeni çağırdı ve bir tur daha içki sipariş etti. Ben çok içen biri değildim, hatta hiç içen biri bile değildim, ama son iki haftadır öyleymişim gibi hissediyordum.

Ama neyse, ne olacak? Rahatlamam gerekiyordu. Bugün çok zor bir gün olmuştı.

"Biliyor musun? Sanırım bir içki içmek için size katılacağım."

***

Doksan dakika sonra, kafam güzel olmuştı ve üçüncü shot'ı içmek üzereydim - ya da belki dördüncüydü - arkamda birinin varlığını hissettim. Jack ve arkadaşlarının tavırlarındaki değişiklik, bunu içgüdülerimle hissetmemiş olsam bile, kim olduğunu anlamamı sağladı. Biraz daha dik durdular, yüzleri ciddileşti.

"Gallo." Jagger başını salladı. "Umarım stajyerimize uygunsuz davranmıyorsunuzdur."

"Hayır, efendim." Başını salladı. "Sadece biraz eğleniyorduk, hepsi bu."

Patronun bir pislik olduğu hakkındaki tüm yorumlarına rağmen, Jack onun huzurunda oldukça çabuk boyun eğdi. Ama merak etmeyin, ben o kadar kolay pes etmedim. CEO'ya sert bir bakış attım.

Birkaç saniye boyunca gözlerimi kaçırmadı. Sanki aklımdan geçenleri okumaya çalışıyor gibiydi, ama sonra dikkati bara kayd, orada bir düzine boş ve dört yeni, dolu shot bardağı duruyordu. Beni bir kez süzdü, elimdeki neredeyse boş içkiye bakarak durdu, sonra yanıma gelip üç adama karşı karşıya durdu. "İzninizle, lütfen."

Jack tereddüt etti, benimle patron arasında bakışlarını gezdirdi.

Omuz silktim, bu yakışıklı adamla yalnız kalma düşüncesi beni pek rahatsız etmiyordu, böylece ona ne kadar aptal olduğunu söyleyebilirdim. "Sorun değil."

Sadece Jagger ve ben kaldığımızda, barda beni bekleyen içkiyi her zamankinden daha çok içmem gerektiğini düşündüm. Bu yüzden bardağı dudaklarıma götürdüm, içkiyi bir dikişte içtim ve bardağı masaya sertçe bıraktım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Neden yukarıda birini kırbaçlamıyor ya da her ne yapıyorsan onu yapmıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

Elimi salladım. "Neyse. Sanırım geceyi burada geçiremeyecekler, ha?"

Jagger gözlerini yüzümde gezdirdi. "Ne kadar içtin?"

Parmağımı ona doğru salladım. "Bilmek istemez misin?"

Gözlerim onun üzerinde dolaştı. Üç parçalı takım elbiseler yerine, kobalt mavisi tişört ve kot pantolon giymişti. Saçları duştan yeni çıkmış gibi geriye taranmıştı, uçları yukarı doğru kıvrılmıştı, yüzü temiz tıraşlıydı. Elim uzattım ve bir tutam saçını parmaklarımla okşadım, bunun muhtemelen uygunsuz olduğunu düşünmeden.

"Şık bir takım elbise giymediğinde benim yaşıma daha yakın görünüyorsun."

"Ben senin yaşında *değilim*."

"Biliyorum. Otuz ikisin."

"Sen ise sadece yirmi dört yaşındasın."

"Sanki babam olacak kadar yaşlıymışsın gibi konuşuyorsun. Sekiz yıl o kadar da büyük bir fark değil."

"Yaş olarak belki değil."

Gözlerimi devirdim. "Biliyorum. Ben de bakirim. Bu konuya takılmışsın."

"Bu yüzden mi bu gece geldin? Bunu değiştirmek için mi?" "Öyle olsa seni rahatsız eder miydi?"

Jagger cevap vermedi, ama sertçe kasılan çenesi her şeyi anlatıyordu. Aniden midem bulandı ve terlemeye başladım. *Olamaz, sanırım kusacağım.*

"Kadınlar tuvaleti ne tarafta?"

O işaret etti ve ben kapıya doğru koşarken midem titredi. Tanrıya şükür, yer boştu. Kendimi bir kabine kilitledim ve iğrenç umumi tuvaletin önünde çöktüm. Kokusu bile, aşırı içki içmemiş olsam bile, midemi bulandırmaya yetebilirdi. Bunun yerine,

midemdeki içeriğin intikamla dışarı çıkmasına yardımcı oldu. Dış kapı gıcırdayarak açılıp kapandığında hala kusuyordum. Birkaç saniye sonra, kabinin kapısı hafifçe çalındı.

"İyi misin?"

Jagger. Kadınlar tuvaletinde.

"Buraya giremezsin."

Bir an sessiz kaldı. "Sana bir şey getireyim mi?"

Kusmuğun kalan tadını tuvalete tükürdüm. "Bu geceyi baştan başlatabilmem için bir sıfırlama düğmesi harika olurdu."

"Kapıyı aç."

"Neden? Kusmamı izlemek için mi? Hayır, teşekkürler."

"Hayır, sana yardım edip, klozetin etrafındaki zeminde idrar lekesi olmayan bir yere götürebileyim diye."

Geriye yaslandım ve tuvaletin tabanına gözlerimi kısarak baktım. *Jagger* iç geçirdi. "Onları aramayı bırak ve kapıyı aç, *Sutton.*"

Bunu nasıl biliyordu? Eğildim ve tuvaleti sifonu çektim, sonra ayağa kalktım. *Jagger* kapının hemen dışında duruyordu. "Yürüyebilir misin?"

"Tabii ki yürüyebilirim. Sadece iki içki ve bir shot içtim. Yediğim bir şeyden olmalı."

"*Dört* shot," diye düzeltti *Jagger*. "Onu kovmadan hemen önce barmene sordum."

"Ne? Neden böyle bir şey yaptın?"

"Üç adam bir genç kadının etrafında sanki saldırmak için bekliyorlarmış gibi duruyorlar ve o da onların kadını sarhoş etmelerine izin mi veriyor?" Başını salladı. "Olmaz."

"O hiçbir şeye *izin* vermiyordu. Ben bir yetişkinim."

Jagger ellerini beline koydu. "Koridorun sonunda bir arka kapı var. Oradan çıkalım, böylece ofistekiler seni bu halde görmesinler."

"Beni nasıl görsünler? Ben iyiyim."

Jagger'ın gözleri gömleğime kaydı. Onun bakışlarını takip ettim ve kusmuk lekeleri gördüm — tıpkı kozmik kokteylim gibi parlak kırmızı. Gözlerimi kapattım. "Çok utanıyorum."

Elini omzuma koydu. "Hadi. Seni buradan çıkaralım."

BÖLÜM 11

Sutton

Asansöre binerken soru sormadım. Jagger panele bir anahtar kartı soktu ve kapı kapandı. Hareket etmeye başladığımızda gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"İyi misin?"

"Midem iyi. Gururum mu? Pek sayılmaz."

Gülümsedi. "Hayatta kalırsın."

Asansör hızlandı. "Nereye gidiyoruz?" "Bu binada yaşıyorum. Sana giymen için bir gömlek vereceğim." "Oh."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Jagger Langston sadece *bu binada* yaşamıyordu. Binanın en üst katının tamamını işgal etmişti. Mermer kaplı fuayeye girdiğimde ağzım açık kaldı. New York'un güzel dairelerine yabancı değildim. Annem ve Edmund, Central Park'ın yanında üç yatak odalı bir dairede yaşıyordu, ama burası... Burası bambaşka bir yerdi. Geniş oturma odasının bir duvarı baştan aşağı camla kaplıydı. New York silüeti o kadar net ve mükemmel bir şekilde görünüyordu ki, gerçekten bir bariyer olup olmadığını sorgulamaya başladım.

"Vay canına. Manzaran inanılmaz."

Bana önce geçmem için elini uzattı ve ben kusmuk lekeli gömleğimi tamamen unutarak doğruca pencereye gittim.

Jagger arkamdan geldi. "Hepsi tek parça camdan yapılmış, 3,6 metre yüksekliğinde ve 9,7 metre uzunluğunda. Önceki sahibi tüm pencereleri kaldırmış, manzarayı engelleyen camlar ya da kesintiler istemiyormuş. Bazen burada durduğumda, akvaryumdaki bir betta balığı gibi hissediyorum."

Ben gülerek burnumu çektim. "Sen *alfa* balık olmaz mısın?"

Jagger kaşlarını kaldırdı, sırttı ve başını salladı. "Sana o gömleği getireyim."

Bir elinde askıda ütülü beyaz bir gömlek, diğer elinde bir tişörtle oturma odasına geri döndü. "Elimden gelenin en iyisi bu."

Gömleği aldım. "Teşekkür ederim."

O işaret etti. "Banyo soldaki ilk kapı. İhtiyacın olan her şeyi kullanabilirsin."

Misafir banyosunun duvarları, ışıktaki parıldayan altın rengi kiraz çiçekleri ile süslü, koyu kahverengi, lüks dokulu duvar kağıdıyla kaplıydı. Etkileyici mekanın büyüüne o kadar kapıldım ki, orada bulunma sebebimi neredeyse unutuyordum — en azından aynada kendimi görene kadar.

Aman Tanrım. Öne eğildim ve irkildim. Gömleğimdeki kocaman bir kırmızı leke vardı, saçlarım dağınık ve maskaram yanağıma akmıştı. Beni şirket etkinliğinden alıp götürmesine şaşmamalı. Sonraki beş dakikayı elimden geldiğince temizlenmeye çalışarak geçirdim. Ama hala berbat durumdaydım ve oraya geri dönmekten korkuyordum.

Sonra kapı hafifçe çalındı. "İyi misin?"

diye sordu Jagger.

"İyiyim. Sadece... görünüşümü gördükten sonra çok utandım."

"Yanaklarından akan makyaj bile seni daha az çekici yapmaz. İnan bana, bu beni çok sinirlendiriyor." Bir süre durdu. "Eğer giyiniksen kapıyı aç. İstersen yedek diş fırçam var."

Kapıyı açtım ve diş fırçasını ve diş macununu aldım. Jagger gömleğime baktı — benim üzerimde *onun gömleği* vardı. Gömleği belime bağlamış ve kollarını kıvrırmıştı. Kafasını salladı ve "Sana daha çok yakışıyor" diye mırıldandı.

Birkaç dakika sonra, yüzümü yıkayıp nane kokulu bir nefesle dışarı çıktım. Jagger'ın elinde kehribar rengi bir içkiyle pencereden dışarı baktığını gördüm. Ayakları, benim çok sevdiğim güçlü bir duruşla genişçe açılmıştı. Düşüncelere dalmış görünüyordu, ama daha çok yalnız görünüyordu. Bu, onun

Sarışınla geçirdiği zamanın tadını çıkarmış mıydı acaba? Yanına gidip yanında durdum. "Randevun nereye gitti?"

"Ne randevusu?"

"Uzun boylu sarışın mı?"

Beni dikkatle süzdü, sonra yüzünde bir anlama geldi. "Marla mı demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Adını bilmiyorum."

"Bu akşam binaya birlikte girdiğim kadından bahsediyorsan, adı Marla Emerson. Londra Apex ofisini yönetiyor. Diğer ofislerimizden yöneticiler şehre geldiğinde kalmaları için binada bir misafir dairesi tutuyoruz."

"Oh." Sanki kendime kusmak yetmezmiş gibi. "Üzgünüm. Ona dokunma şeklin tanıdık geldi, ben de düşündüm ki..."

"Şimdiye kadar tanıdık gelmiş olmalı. Marla ve ben yirmi beş yıldır tanışıyoruz. Annem ben büyürken bazı zihinsel sağlık sorunları vardı. Sık sık hastaneye girip çıkıyordu, bu yüzden Marla'nın ailesi benim koruyucu ailem oldu. Annem bana bakamadığı zamanlarda onlarla kaldım."

"Üzgünüm." Ne diyeceğimi bilemeden durakladım. "Umarım şimdi iyidir. Annen, yani."

Yine pencereden dışarı bakmaya başladı. "Nasıl hissediyorsun? Miden düzeldi mi?"

"Sanırım öyle. Olumlu tarafı, hastalanmak beni ayılttı galiba. Hiçbir şey yemeden o kadar içmek aptallıktı." Bir süre durdum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Beş dakikalık zamanlayıcıyı kurmam gerekir mi?"

Gülümsedim. "Sanmıyorum. Belki saatin baskısı olmadan, sormak istediğimiz şeyi sorabiliriz."

"Sorun ne?"

"Bu akşam happy hour'a gelmene ne sebep oldu?"

Bana baktı. "Bu benim şirketim. Katılmam yasak mı?"

"Tabii ki katılabilirsin. Sadece genellikle katılmadığını duydum."

Gözleri yüzümü taradı. "Bir restorandan sipariş ettiğim yemeği almaya gittim ve pencereden seni barda gördüm."

"Yemeği almadan önce mi, sonra mı?"

"Önce."

"Aman Tanrım. Yani akşam yemeğin seni beklerken ve soğurken bana bakıyordun?"

"Sorun değil. Şimdi sıra bende

mi?" "Sıra mı?"

"Soru sormak için."

"Oh. Tabii."

Jagger gözlerimi yakaladı. "Bu gece gerçekten biriyle yatmak mı istiyordun?"

"Aradıysam sorun olur mu?"

"Senin planlarını bozmak için hiç katılmadığım happy hour'a geldim, değil mi?"

Gülümsedim.

Ağzımı işaret etti. "Kibirlenme."

"Kibirlenmiyorum." *Kesinlikle kibirleniyorum.*

Jagger başını salladı. "Senin sorularını cevapladım, ama sen benimkileri cevaplamadın."

"Hayır, bir ilişki aramıyordum. Kederimi unutmak istiyordum."

"Neden üzgünsün?"

"Aslında değilim. Belki de *üzüntü* doğru kelime değil. Sadece kendime acıyordum."

"Staj beklediğin gibi değil mi?"

Kafamı salladım. "Hayır, staj harika. Sorun o değil. Sorun, üvey kardeşim Colette ile evlenen eski sevgilim. Anlaşılan bir bebekleri olacak."

Jagger gözlerini kısarak baktı. "Düğün sadece bir hafta önceydi. O pisliğin dindar bir aileden geldiğini sanıyordum?"

Brendan için kullandığı sevgi dolu ifadeye gülümsedim. "Öyle. Bu sürpriz haberin tek iyi yanı

bu sürpriz haberin tek iyi yanı, muhtemelen ona çok kızmış olmaları."

Jagger gözlerime baktı. "Adam gerçekten aptalın teki."

Dikkatini tekrar manzaraya çevirdi ve bir dakika sonra ben kendimi garip hissetmeye başladım. Beni buraya giysi değiştirmem ve kendimi rezil etmemem için getirmişti ve ben misafirliğini suistimal etmek istemiyordum.

"Peki, ben gitsem iyi olacak. Gömlek verdiğiniz için teşekkür ederim.

Temizletip sana geri vereceğim." "Merak etme. Dolabım doludur."

Jagger hareket etmek için hiçbir çaba göstermedi, ben de manzarayı on saniye daha seyrettikten sonra arkanı döndüm. "Haftaya görüşürüz."

Kapıya yarı yolda, o hala pencerenin önündeki yerinden ayrılmamıştı. "Bekle."

Durdum.

"İki kişilik yemek sipariş ettim. Eve gitmeden önce bir şeyler yesen nasıl olur? Gidip getirmem bir dakika sürer."

Henüz gitmek istemiyordum. "Eğer senin için sorun olmazsa, çok iyi olur."

Jagger mutfak tezgahına yürüdü ve cüzdanını ve anahtarlarını aldı. "Burada beklemelisin. Aşağıda parti muhtemelen hâlâ devam ediyordur."

"Oh." Başımı salladım. "Evet, haklısın. Patronun bir stajyerle, özellikle de onun gömleğini giyen bir stajyerle dışarı çıktığını görenler hoş karşılanmayabilir."

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ne yaptığım beni ilgilendirir. İstersen gelebilirsin. Sadece seni mercek altına almak istemiyorum."

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Sen yokken etrafı karıştırabilir miyim?"

Jagger'ın dudağı seğirdi. "Keyfine bak."

Asansör kapılarının kapanmasını izledim, sonra tekrar daireye dönüp etrafa bakındım. Jagger'ın özel hayatının her köşesini ve her ayrıntısını incelemek için bana serbestlik verilmişti ve birdenbire kendimi şeker dükkanındaki bir çocuk gibi hissettim. Bir dakikayı bile boşa harcamak istemiyordum. Oturma odası ve mutfak muhteşemdi, ama onları o buradayken daha iyi inceleyebilirdim. Bu yüzden banyoya gittiğim koridora yöneldim ve her kapıyı açmaya başladım.

İlk oda bir ev ofisiydi. Büyük bir masa ve oturma odasıyla aynı muhteşem şehir manzarası vardı. Kitaplara hızlıca baktığımda, ofisinde gördüklerimle aynı şeyler olduğunu fark ettim, bu yüzden kapıyı hızla kapattım ve yoluma devam ettim.

Duvarın karşı tarafında büyük bir boş oda vardı. Güzeldi, ama içinde ilginç bir şey yoktu.

Kaliforniya'daki dairem kadar büyük bir spor salonu.

Bir başka misafir odası.

En sondaki kapı onun odası olmalıydı. Kapıyı açtım ve ışığı yaktım. "Vay canına."

Koyu kömür rengi duvarlar, geniş yatak odasına sıcak ve zengin bir hava katıyordu. Uzak duvarda, oturma odası ve ofisteki gibi tavandan tabana uzanan ışıltılı şehir manzarası vardı, ancak bu manzarada oturma alanı bulunan bir açık terasa açılan çift kapı vardı. Jagger'ın gece orada oturup, daha önce içtiği kehribar rengi sıvıyla dolu bir bardakla oturduğunu hayal ettim. Pencereler, püsküllü iplerle bağlanmış, zengin koyu bordo renkli keten kumaşlarla kaplıydı. Sağda, duvara şık bir şömine yerleştirilmişti. Ancak odanın en dikkat çekici parçası, süslü oyma koyu renkli ahşaptan yapılmış, duvarlarla uyumlu ancak kalın bordo renkli biyeli kadife yorganı ve renkli desenli yastıklarla süslenmiş kral boyutu dört direkli yataktı. Kendimi tutamadım, yumuşak yatak örtülerini elime aldım ve ağzımın suyu aktı. *Muhtemelen burada çıplak uyuyordu.* Giysilerimi yırtıp atıp çarşafın üzerinde yuvarlanmak için deli gibi bir istek duydum.

Bu düşünce kafamda olması gerekenden daha uzun süre dolaştı ve ben gülümsedim, ben gittikten sonra yatağa tırmanıp yastığımdaki parfümümün kokusunu kokladığını hayal ettim. Kafamı muayene ettirmem gerekiyordu çünkü bir an durup, bazen çantamda taşıdığım küçük, yuvarlak parfüm şişesinin yanımda olup olmadığını düşündüm. Ama gidip bakmaktan vazgeçip odanın diğer tarafındaki kapıya doğru yürüdüm. Oranın banyo ya da dolap olduğunu düşündüm ve ikisi de olduğu ortaya çıktı: partiler için yeterince büyük bir duşu ve çift lavabonun karşısında ayrı bir küveti olan muhteşem bir banyo ve koyu renkli ahşap dolapların bulunduğu büyük bir dolaba açılan bir kapı. Ortadaki ada, camın altında mükemmel bir şekilde katlanmış kravatları ve güneş gözlüklerini sergiliyordu ve dolabın her iki tarafı da sıra sıra giysilerle doluydu. Bir tarafta takım elbiseler ve gömlekler, diğer tarafta ise gündelik giysiler vardı. Bu yeri görene kadar kendimi düzenli biri sanıyordum.

Takım elbiseleri incelerken, onun bir değil, en az üç smokin sahibi olduğunu ve Tom Ford ve Brunello Cucinelli takım elbiselerini tercih ettiğini fark ettim. Hepsi çok güzeldi, ama aynı zamanda çok beklenen şeylerdi ve bu adam hakkında zaten bilmediğim pek bir şey söylemiyordu. Tam arkamı dönüp yatak başındaki komodini karıştırmak üzereydim — belki de sırlarını orada saklıyordu

— köşede saklanmış eski siyah bir sandık gördüm. Jagger'ın geri döndüğünü gösteren herhangi bir ses olup olmadığını dinlemek için hareketsiz kaldım, sonra dizlerimin üzerine çöküp sandığın kapağını gıcırdatarak açtım.

Oh, tanrım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Sanırım buldum* — onun seks aletleri hazinesini, yani. Ama ben daha çok kırbaçlar ve ipek göz bağları gibi şeyler beklerdim, pembe boa ve taçlar değil. Neye meraklıydı bu adam? Prenses ve koruması gibi bir şey mi oynuyordu?

"Genç olduğunu biliyordum, ama bu kadar genç olduğunu bilmiyordum."

Beklenmedik derin sesle irkildim ve kırımın üstüne düştüm. Elimle çarpan kalbimi kapattım

kalbimi kapattım ve başımı kaldırıp Jagger'ın kendinden memnun bir şekilde baktığını gördüm.

"Beni çok korkuttun," dedim, inanamadan. "Sadece beş dakika yoktun."

"Restoran hemen yan tarafta. Daha hızlı gelirdim ama yemeği ısıttılar."

"Geldiğini duymadım bile."

"Kapıyı çalmak zorunda olduğumu fark etmedim."

Bana elini uzattı ve ben de tuttum. Parmaklarını benimkilerin etrafına doladığı anda, kalbim kaçak bir tren gibi hızla çarpmaya başladı. Ona karşı daha önce de böyle tepki vermiştim, ama bu sefer yüzünden ve bizim bağlantımıza bakışından, onun da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyordum. Jagger, ayağa kalktığımda elini hızla geri çekti.

Yüzümün kızardığından emindim, ama bunun onun dokunuşundan mı, yoksa onun özel eşyalarını karıştırırken yakalandığımdan mı kaynaklandığından emin değildim. Görünmez bir kiri kışımından silkeledim ve ona bakmamak için başka yerlere baktım. "Ben... ben... bana karıştırmamın sorun olmadığını söylemiştin."

"Yeğenlerimden çok benim eşyalarım ilgi duyacağını düşünmüştüm."

"Senin..." Hâlâ açık olan sandığı baktım: taç, boalar, henüz altından çıkarma fırsatı bulamadığım pembe kumaş. "Yeğenlerin mi?"

Jagger'ın gözleri kısıldı. "Pembe prenses kostümleri giydiğimi mi sandın?"

"Ben... belki de senin fetişin budur diye düşündüm."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra kahkahayı patlattı. O kadar samimi bir eğlenceydi ki, onu izlerken ben de gülümsemeye başladım.

"Kadınların taç ve tütü giymesini sevdiğimi mi düşündün?"

"Ne düşünmem gerekiyordu ki? Dairen deli gibi düzenli ve hiç de kötü bir şey bulamadım."

"Kötü niyetli mi?"

Başımı salladım.

Jagger omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "O zaman komodini kontrol etmedin galiba?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Komodinde ne var?"

O gülerek elini sırtıma koydu. "Hadi ama Columbo. Yemekler soğuyor."

Onun beni dolaptan çıkarmasına, banyodan geçip yatak odasının kapısına kadar gelmesine izin verdim. Ama komodini gördüğümde yavaşladım. "Orada ne var?"

Beni koridora doğru çekti. "Bilmek istemez misin?"

Mutfak tezgahında bir paket yemek vardı. Jagger iki tabak, çatal bıçak ve bardak çıkardı. "Vegan mısınız?"

"Hayır. Et severim."

Kaşlarını kaldırdı ve yorum yapmadan başını salladı, sonra dönüp buzdolabını açtı. "Ne içmek istersin? Şu anda şarap ya da başka bir alkol pek çekici gelmiyor sanırım."

"Kesinlikle hayır. Su içeyim, lütfen."

Mutfakta meşgul olduktan sonra her şeyi yemek masasına getirdi ve teneke kutuların kapaklarını açtı. Havada lezzetli bir koku yayıldı. "Milanese tavuk ve cacio e pepe var. İkisini de ister misin?"

"Mmmm... Kokuyu alana kadar o kadar da aç değildim.

Ama evet, ikisinden de biraz deneyeceğim."

Jagger iki tabak hazırladı ve karşımda oturdu. Zavallı adam açlıktan ölmüş olmalıydı ki hemen yemeye başladı.

"Peki..." dedim. "Kaç tane yeğenin var?"

"İki tane, Olivia ve Amelia. Dört ve beş yaşındalar ve o kostüm kutusunu almak zorunda kaldım çünkü dolabımı işgal edip eğlenmek için benim kıyafetlerimi giyiyorlardı."

Gülümsedim. "Onlar için burada bir sandık dolusu kıyafet bulundurman çok tatlı."

"Bir süre benimle yaşadılar. Şimdi Ohio'dalar, en azından bir hafta önce konuştuğumda oradaydılar."

"Vay canına. Gerçekten mi? Sadece yeğenlerin mi seninle yaşıyordu, yoksa kız kardeşin de mi?"

"Sadece kızlar. Kız kardeşim bazı sorunları var. Annem gibi, sık sık akıl hastanelerine girip çıkıyor."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Üzgünüm."

"Daha önce sana hikayenin sadece yarısını anlattım, şirketin kurumsal ziyaretçiler için binada bir daire tuttuğunu söyledim. Şu anda onu bu amaçla kullanıyoruz, ama aslında onu kız kardeşim ve kızlar için tutmuştum. Onların burada kalmasını ve böylece onlara göz kulak olabilmeyi umuyordum."

"Kız kardeşin New York'ta yaşamak istemedi mi?"

"Hiçbir yerde uzun süre kalmaz. Catherine şizofren ve paranoyayla mücadele ediyor. Bu yüzden çok sık taşınıyor, özellikle de ilaçlarını gerektiği gibi almadığında."

Bu pek iyi gelmedi. "Ama kızlarına bakmakta sorun yok mu?"

"Öyle." Jagger gözlerime baktı. "Öyle olmadığı zamana kadar."

"Bu kızlar ve tüm ailen için zor olmalı." "Daha kötüsü de olabilirdi. Dışarıda pek çok insan var ki...

ruh sağlığı sorunları ile mücadele ediyorlar ama destek sistemleri yok. Ben büyürken Emerson ailesi vardı, kız kardeşimde ise ben varım. Zor olan kısım, kızlara ne zaman müdahale etmem gerektiğini belirlemek. Genellikle Cat, işler kötüye gittiğinde bana gelir ve yardım etmeme izin verir. Ama son seferinde, beş yaşındaki yeğenim beni aramak zorunda kaldı çünkü kız kardeşim çok kötü bir duruma düşmüştü. Geçici velayetini almak için mahkemede onunla mücadele etmek zorunda kaldım ve şimdi onun paranoyasının bir parçası oldum. Bazı günler bana yardım ettiğim ve her zaman yanında olduğum için teşekkür eder, bazı günler ise kendi çocuğum olmadığı için onun çocuklarını ondan almak istediğimi düşünür.

O ilk gece Copa barına girdiğimden beri, bu adama karşı garip bir çekim hissediyordum. Daha önce hiç yaşamadığım bir çekimdi ve o anda, bu çekim o kadar güçlüydü ki...

Fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Ailesinden bahsederken alnında oluşan küçük kırışıklıkları düzeltmek ve mükemmel şekilli dudaklarından gerginliği öpmek istiyordum. Saçma, biliyorum, sonuçta o benim patronumdu, daha doğrusu *patronumun patronunun patronuydu*. Üvey babamın patronu olduğunu da unutmamak lazım. Bunun yerine, nadiren bahsettiğim bir şeyi paylaşmaya karar verdim.

"Babamı kaybettiğimde yeğenlerinizin yaşındaydım, bu yüzden bir an önce yanınızda olan bir ebeveynin bir anda yok olmasının ne kadar zor olduğunu biliyorum."

O da başını salladı. "Edmund'un üvey baban olduğunu biliyordum. Yedi yıl önce Apex'i ilk açtığımda onunla röportaj yaptığımı hatırlıyorum. İki hafta önce evlendiğini söylemişti. Ama babanın vefat ettiğini bilmiyordum. Hasta mıydı?"

Kafamı salladım. "Trafik kazası. O zamanlar annemle babam boşanmıştı. İkinci işinden eve dönerken direksiyon başında uyuyakalmış."

"Kahretsin. Üzgünüm."

Omuz silktim. "Senin de dediğin gibi, daha kötüsü de olabilirdi. Annemi de kaybedebilirdim." Gülümsedim. "Kızların sana güvenebilecekleri için mutluyum."

O başını salladı. "Konuşmamız nasıl bu kadar karanlık bir yola saptı?"

"Sanırım benim hatamdı, senin seks oyuncak kutunu bulduğumda."

Gülümsedi ve makarnasını çatalla karıştırdı. "İlk haftan nasıl geçti, anlat bana."

"İyiymiş. Şirket hakkında çok şey öğrendim. Analistlerin hisse senedi tahminlerini optimize etmek için kullandıkları simülatörü gösterdiler, ama gelecek hafta algoritmaları çalıştıran özel yazılımın bazı parçalarını göreceğim. Ellie, üzerinde çalıştıkları güncellemenin testini izleyip izleyemeyeceğimizi soracağını söyledi."

"Sanırım sonuçları manuel olarak test ettikleri son aşamadalar. Çok heyecan verici değil; ekip bir hafta boyunca beyaz tahtaların olduğu bir odada kilitli kalıp, hesaplaması saatler süren matematik problemleri çözüyor ve yeni yazılımda *bir* çıktıyı kontrol ediyor. İzlemesi muhtemelen sıkıcıdır."

"Şaka mı yapıyorsun? Ben tam bir matematik meraklısıyım. Bu tür şeyleri çok *severim*. Ellie, sessiz olduğum ve analistleri rahatsız etmediğim sürece bir defter getirip kendi hesaplamalarımı yapabileceğimi söyledi."

Jagger gülümsedi. "Ben de eskiden nicel modellerden heyecan duyardım."

"Eskiden mi? Ne oldu? Yoruldun mu yoksa?"

Kafasını salladı. "Artık o kadar boş vaktim yok. Bu günlerde bunun yerine günde bir düzine toplantıya gidiyorum."

"Sen patronsun." Omuz silktim. "Toplantıya gitme yeter."

Gülümsedi. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Ya da..." Çatalımı ona doğrulttum. "Sen olayı olduğundan daha karmaşık hale getiriyorsun."

Gülümsedi. "Belki de haklısın."

Yemeğimizi bitirirken ortamı hafif tutmayı başardık. Yemekten sonra, temizliği ben yapmamda ısrar ettim. Bulaşık makinesi boştu, ama o kadar çabuk ayrılmaya hazır değildim, bu yüzden bulaşıkları elle yıkayıp kuruladım.

"Bu hafta sonu için iyi planların var mı?" diye sordu.

El havlusunu katladım. "Pek yok. Birkaç aylığına gidebileceğim bir spor salonu bulmam lazım."

"Ofisin hemen yanında bir Equinox var."

"Başka bir deyişle, yaz için *uygun fiyatlı* bir spor salonu bulmam lazım."

Jagger gülümsedi. "Apex çalışanları daha
olduk katıldıkları iyi bir indirim
alıyorlar."

"Gerçekten mi? Belki bir bakarım. Peki ya sen? Bu hafta sonu planın var mı?"

"Yarın bütün gün çalışacağım, eve giderken spor salonuna uğrayacağım.

Çok heyecanlı bir şey yok."

Alt dudağımı ısırarak, gerçekten sormak istediğim şeyi sormalı mıyım diye düşündüm. *Boş ver*, bu adama dairesinde dolaşabilir miyim diye sormuştum ve sonra yakalanmıştım. Yemek yedikten sonra çok daha ayık hissediyordum, bu yüzden o kadar küstah değildim. Muhtemelen yine de içkilerin suçu olarak gösterebilirdim. "Randevu yok mu?"

Jagger'ın gözleri benimkilerle buluştu. Başını salladı. "Bu hafta sonu yok."

Bir kıskançlık dalgası beni vurdu. Eğer randevusu olmasaydı, hayır derdi, değil mi? Ama "bu hafta sonu yok" demek, başka bir hafta sonu randevusu olduğu anlamına geliyordu, değil mi?

"Peki ya gelecek hafta sonu?" "Ne olmuş ona?"

"O zaman randevun var mı? *Bu* hafta sonu yok dedin."

"Takvimime bakmam lazım. Ama sanmıyorum." "Oh." Aşağı baktım, aniden kendimi garip hissettim, sanki... misafirliğimi uzattım. "Sanırım gitmeliyim."

Jagger'ın yüzü ifadesizdi. Ne düşündüğünü hiç bilmiyordum. Yine de, biraz daha kalmamı önerecek mi diye bekledim. Önermediğinde, moralim bozuldu.

"Tamam o zaman," diye mırıldandım ve saatime baktım. "Binanın arka çıkışı var mı? Happy hour on bire kadar sürüyor ve kimsenin beni asansörden inerken görmesini ve yanlış bir fikre kapılmasını istemem."

"İnsanların senin hakkında ne düşüneceği konusunda endişeli misin?"

Kafamı salladım. "Ben değil."

"Sana söyledim, insanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil." Jagger cep telefonunu kaldırdı ve konuşurken mesaj yazdı. "Hizmet girişi var, ama oradan girmeyeceksin. Sam seni eve götürecekt."

"Sorun değil. Metroyla gidebilirim."

"Sam," dedi kararlı bir sesle, "seni eve götürecekt."

Sert ses tonu içimde bir şeyler uyandırdı. Hoşuma gitti. *Hem de çok*. Ama aynı zamanda kafamı da karıştırdı. Brendan'a A'yı yapacağımı söyleseydim ve o bana B'yi yapmamı söyleseydi, bu sadece A'yı daha çok yapmak istememe neden olurdu. Yine de kendimi başımı sallarken ve Jagger'ın yüzündeki gülümsemeyi beğenirken buldum, daha fazla direnmedim. "Tamam."

"Güzel. Beş dakika içinde burada olur."

Çok geçmeden beni kapıya kadar geçirdi.

"Bu gece kendimi rezil etmekten kurtardığın için teşekkür ederim," dedim. "Ve akşam yemeği için de."

"Sorun değil. Seninle vakit geçirmek hoşuma gitti." Durdu ve gözlerime baktı. "Biraz fazla hoşuma gitti."

Başımı eğdim. "Gerçekten de fazla eğlenmek diye bir şey var mı?"

Jagger	hüzünle .	"	kesinlikle
	kesinlikle	,	Bayan
Holland."			

BÖLÜM 12

Jagger

14 yıl önce

"Aman Tanrım. Ne halt ettin sen?" Lexi, içeri girdiğimde sordu. Zane ve Ryder bilardo oynarken, o Zane'in garajındaki kanepede oturuyordu.

Saat sabah on biriydi ve hepimizin okulda olması gerekiyordu, ama Zane'in babasının yeni bir kız arkadaşı vardı ve başka hiçbir şeyi umursamıyordu. Son iki gecedir onun evinde kalıyordu.

Lexi yanıma gelip sakallı kafamı okşadı. "Saçını çok seviyordum. Neden kestin?"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Bahis mi kaybettin?"

Bu iyi bir tahmindir, çünkü Ryder'ın kaşları henüz tam olarak çıkmamıştı. Bu, geçen ay Knicks maçını kimin kazanacağına dair yaptığımız bir bahsin sonucuydu.

Kafamı salladım. "Deniz Piyadelerine katıldım."

Lexi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve iki arkadaşımın başları bana doğru döndü, oyunlarını unuttular. "Ne?" dediler hep bir ağızdan.

Omuz silktim. "Lanet olası Yargıç Hanover. Bana iki seçenek sundu: hapis ya da ordu. Viper adında 130 kiloluk bir motorcunun kölesi olmak yerine, dört yıl boyunca hükümetin kölesi olmayı tercih ederim."

"Ama... ama... peki ya biz?" diye sızlandı Lexi.

Lexi'yi severdim. Eğlenceli ve her şeye hazırdı, ama ikimiz onun arabasının arka koltuğundan başka bir yere gidemezdik

"Üzgünüm. Ama senin için daha iyi. Belki de beceriksiz olmayan iyi bir adamla tanışırsın."

"Ama ben iyi bir erkek istemiyorum. *Seni* istiyorum!"

Zane ve Ryder yanımıza geldi. Ryder, öğleden önce içtiği birayı bile bıraktı. İkimiz okula izinsiz girerek birlikte tutuklanmıştık. Elini saçlarına geçirdi. "Siktir. Sence bana da aynısını yapacak mı?"

Kafamı salladım. "Muhtemelen hayır. Bu senin ilk tutuklanmandı. Sadece hafif bir ceza alırsın, toplum hizmeti falan."

"Bizimle dalga mı geçiyorsun?" Zane beni işaret etti. "Saçında bit mi var, sakız mı yapıştı, yoksa her zamanki pislik halin mi, değil mi?"

İç geçirdim. "Keşke öyle olsaydı dostum."

"Lanet olsun dostum. Deniz Piyadeleri mi? Bu çok sert bir şey. Belki de Hemsworth kardeşlerden birinin *12 Strong'da* olduğu gibi bir SEAL veya Yeşil Bereli olabilirsin."

"SEAL'lar Donanma'ya, Yeşil Bereliler ise Kara Kuvvetleri'ne bağlı." "O zaman ne yapacaksın?"

Kıkırdadım. Mahkeme salonundan çıktığımdan beri iki gün boyunca ilk kez eğlenebiliyordum. "Hiçbir fikrim yok. Az önce işe alım ofisinde bazı testleri tamamladım. Sonuçlarına göre seni bir yere yerleştiriyorlar." Omuz silktim. "En azından ben öyle düşünüyorum. Çok fazla soru sormadım çünkü cevapların önemi yoktu. Bana hangi işi verirlerse versinler, ben gidiyorum."

Ryder sırtıttı. "Ya işin tuvalet temizlemek ve komutanın sikini emmekse?"

Kafamı salladım. "Sen bir aptalsın."

Lexi hâlâ somurtuyordu. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarından bir hafta sonra."

"Ama o gün senin doğum günün!"

"Denizciler benim on sekiz yaşına girdiğimi umursamayacaklarını sanmıyorum."

"Büyük bir parti verecektik."

"İptal edin. Çünkü parti en az dört yıl boyunca kesinlikle sona erdi."

***

"Otur, acemi."

Birkaç gün sonra, 1,98 metre boyunda ve mavi üniforma giyen bir adam masasının diğer tarafındaki plastik sandalyeyi işaret etti. Oturdum.

Manila klasörünü açtı ve üstteki kağıdı gözden geçirdi. "ASVAB sınavında kopya çektiğini düşündüm."

Gözlerimi kısarak baktım. "Hile yapmadım."

Yüzü sertleşti. "Hile yapmadım, *efendim*. Ve bu tavrını sürdürürsen, orduda çok ileri gidemezsin."

Tanrım, bu saçmalığı şimdiden nefret etmeye başlamıştım. Adam sanki bir şey bekliyormuş gibi bana bakmaya devam etti. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum, ama sözlerim yine de biraz alaycı bir tonda çıktı. "Hile yapmadım, *efendim*."

Kafasını salladı ve klasördeki kağıtlara geri döndü. "Yetenek testinin her bölümünde mükemmel bir puan aldınız - matematik, fen, okuduğunu anlama, hatta mekanik kavrama. Dokuz yıldır bu işi yapıyorum ve bu tür puanlar alan kimseyi görmedim."

Testin tamamen saçmalık olduğu için çoğu kişinin yüz puan almamasına şaşırdım.

Devam etti. "Senin geçmişin ve tavrın olan bir çocuk, Yargıç Hanover tarafından bize gönderiliyor ve test ettiğimiz her konuda yüz puan alıyor, hile yaptığını varsaymak mantıklı. Bu yüzden lise kayıtlarını çıkardım ve inceledim." Sandalyesine yaslandı, klasörü de yanına aldı ve sayfaları çevirdi. "SAT'ta mükemmelden on puan eksik, ama PSAT'ta zar zor geçme notu almışsın. Neden?"

"Akşamdan kalmaydım ve uyuyakaldım... efendim."

İşe alım görevlisi gülümsedi. "İlkokulda bir tür ileri düzey program için sınava girmişsin ve IQ'n dahi seviyesinde. Yine de liseyi zar zor bitirmişsin. Ayrıca yarım düzine farklı okuldan transkriptin var. Neden bu kadar çok okul değiştirdin?"

"Çok sık taşındık... efendim."

"Kimler taşındı?"

"Ben ve annem... efendim." Bu kelimeyi sürekli eklemek garip geliyordu. Zane veya Ryder ile konuşuyor olsaydım, her cümlemin sonunda onların adını eklemezdim. "Söylediğim her şeye *efendim* eklemem mi gerekiyor? Garip geliyor."

"Bak ne diyeceğim, sen henüz denizci değilsin ve biz sadece sıradan bir sohbet yapıyoruz. O yüzden rahatça konuş. Ama evet, bir subaya hitap ederken '*efendim*' ekleyeceksin. Bu bir saygı göstergesidir. Alışırısın."

"Tamam."

"Söylesene, baban hayatta mı?"

Kafamı salladım. "Onu sadece bir kez gördüm." Kaşlarını çatı. "Peki annen?"

"Bazı sorunları var." "Ne tür sorunlar?"

"Hükümetin bizi takip ettiğini düşündüğü için, biriktirip aldığım telefonu parçaladığı türden sorunlar."

İşe alım görevlisinin kaşları çatıldı, sonra yüzü yumuşadı. "Lise hayatın boyunca adresin on dört kez değişti. Altı kez Yorkville'deki aynı yere taşındın. Annen orada mı yaşıyor?"

Kafamı salladım. "Annem hastaneye yatırıldığında gittiğim yer orası. Emersonların evi. Onlar benim koruyucu ailem."

İşe alım görevlisi kalemini masaya birkaç kez vurdu. Söylediklerimi düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Herhangi bir kariyer hedefin veya isteğin var mı?"

"Zengin olmak istiyorum."

Gülümsedi. "Hepimiz öyle istiyoruz, evlat. İlgilendiğin belirli bir alan var mı?"

Omuz silktim. "Hisse senedi seçmeyi ve satın alacak param olsaydı ne kadar para kazanabileceğimi görmeyi seviyorum."

"Bu tam olarak bizim alanımız değil. Ama sana şunu söyleyeyim... Seni piyade tüfeği nişancısı olarak kaydedeceğim. Bu, Deniz Piyadelerinde en çok saygı duyulan uzmanlık alanıdır. Liderlik, disiplin ve taktik becerileri öğreneceksin; bu üç şey, ilgini çeken herhangi bir işte başarılı olmana yardımcı olacak." Beni işaret etti. "Ama seni gözlemleyeceğim, temel eğitimde nasıl performans gösterdiğini göreceğim. Eğer terbiye edilebileceğini kanıtlarsan, bunu gerçekleştireceğim. Aksi takdirde, dört yıl boyunca yemek servisi yapmaya hazır ol. Kendini kontrol *edebilen* adamlara sıcak mutfakta yemek servisi yapacaksın." Başka eliyle beni uzaklaştırarak, başını eğip yazmaya başladı. "Şimdi buradan çık."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. "Teşekkür ederim, efendim."

BÖLÜM 13

Sutton

Tık, tık.

"Bir saniye bekleyin." Yataktan kalkıp telefonda konuşmaya devam ettim. "Sanırım biri kapımda."

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu Miles.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"O zaman muhtemelen Mia'dır."

Adımlarım sendeledi. *Of.* Annemi seviyordum, ama bu sabah görmek istediğim son kişi oydu. Başımın zonklaması yeterince kötüydü. İş etkinliğinde sarhoş olduğum için azar işitmeye ihtiyacım yoktu. Tanrı biliyor ki, dün geceki davranışım için bütün sabah kendimi azarlıyordum. Miles'ın beni tekrar görebilmesi için telefonu yüzüme yaklaştırdım. "Tanrım, umarım değildir. Şişmiş gözlerime bir bakışta aptalca bir şey yaptığımı anlayacaktır."

"Başka kim olabilir ki? On beş dakikadır telefonda konuşuyoruz ve kapıcı kimseyi yukarı çağırmadı."

İç geçirdim. Haklıydı, bu yüzden koridordaki aynanın önünde durup kendimi düzeltmeye çalıştım. Ama dağınık saçlarımı düzeltmek, şişkin yüzümü ve gözlerimin altındaki koyu halkaları düzeltmeye yetmeyecekti. *Kahretsin. Bu hiç eğlenceli olmayacak.*

Sürpriz bir şekilde, gözetleme deliğinden baktığımda, karşıda annem durmuyordu. Binanın kapıcısıydı.

Rahatlamış bir gülümsemeyle kapıyı açtım. "Merhaba Nestor."

Şapkasını kaldırarak selam verdi. "Günaydın, Bayan Holland." "Sana söyledim, lütfen Sutton de."

Başını salladı ve kahverengi bir kağıt torba uzattı. "Bu sabah size bu geldi."

"Nedir?"

"Emin değilim. Bir beyefendi bıraktı ve size ulaştırmamı istedi."

"Bir beyefendi mi? Kurye mi demek istiyorsunuz?"

Omuz silktilti. "O geldiğinde asansör servisi yapan şirketle telefonda konuşuyordum, bu yüzden her zamanki gibi kayıt yaptırmasını istemedim. Ama tipik bir teslimatçıya benzemiyordu. Öyle olsaydı, ben yanlış mesleği seçmişim demektir, çünkü beyefendinin önünde lüks bir Maybach bekliyordu."

Bir Maybach.

"Teşekkürler." "İyi günler."

Kapıyı kapattım. Kahverengi kağıt torbanın içinde iki şey buldum: bir şişe Tylenol ve bir zarf. Zarf mühürlenmemişti, bu yüzden içindeki kalın kağıdı çıkarıp keskin ve kalın el yazısını okudum.

Diğerini kullanmadan önce şişedeki şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm.

Jagger

Zarfın içinden ikinci bir kağıt çıkardım: Equinox spor salonuna bir aylık ücretsiz giriş kartı.

Jagger'ın benim binamda durması nedeniyle içimi kaplayan heyecan dalgası gerçekten çok saçmaydı. Alt dudağımı ısırdım, zonklayan başımı tamamen unuttum. Ve görünüşe göre Miles ile FaceTime'da olduğumu da unutmuştum.

"Ee..." diye seslendi. "Ne teslim edildi?"

Telefonu tekrar yüzüme yaklaştırdım. "Tylenol ve spor salonu kartı."

"Kimden?" "Jagger."

"*Vay canına.* Bu, bir stajyere karşı CEO'nun görevlerinin çok ötesinde bir şey.

Dün gece ikinizin arasında ne oldu?"

"Sana anlattığım gibi." Mutfağa gidip telefonu tezgahın üzerine koyarak espresso yapmaya başladım. "Beni aptal durumdan kurtardı, yemek yedirdi ve evime gönderdi."

"Bu adam senden hoşlanıyor, Sutton."

Erkeklerle pek fazla tecrübem yoktu, Jagger Langston gibi biriyle hiç yoktu, ama Miles'ın haklı olduğunu içimden hissediyordum. Bana bakışından, bana bakmak istemesinden belliydi. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu.

İç geçirdim. "Öyle olsa bile, sınırı aşmayacaktır. O patron, ben ise stajyerim. Üstelik benim bakire olduğuma takıntılı. Bir de Edmund meselesi var."

"Staj yaptığım derginin editörü Hugh Kempner'ı hatırlıyor musun?"

"Hugh Kempner mı? *Huge Member* olarak yeniden adlandırdığın adam mı?" Miles güldü. "Evet, o."

"O ne olmuş? Benim durumumun da aynı olduğunu söylemeye çalışmayacaksın, değil mi? Sen kendini o adama attın. Hatırladığım kadarıyla, onun ofisine girdin, kapıyı kilitledin ve o konferans görüşmesi yaparken ona oral seks yaptın."

"Aynı şey. Hugh güçlü bir konumdaydı. Onun da beni benim onu istediğim kadar istediğini biliyordum, ama o harekete geçmeyecekti. Bu yüzden işi kendi ellerime almam gerekti." Miles sırttı. "Ya da ağzına."

Kıkırdadım ve sabah cappuccino'mu yapmak için süt köpürttüm. "Ben sen değilim."

"Kim demiş? Kendini yeniden keşfet. New York'ta rahatlık alanının dışında şeyler yap. Bir siren ol."

Çok ihtiyacım olan kafeini kanepeye götürdüm ve Jagger'dan aldığım Tylenol şişesini açtım. İki hapi yuttuktan sonra telefonu sehpayı koydum. "Keşke senin cesaretin bende de olsaydı."

"Senin var, tatlım. Sadece içgüdülerini dinlemelisin. Cesaretin birçok şekli vardır. Bazen, etrafındaki herkes *durmanı* söylerken, sana devam etmeni söyleyen sadece hafif bir fısıltıdır."

***

Kendimi tekrar kendim gibi hissetmem tam iki gün sürdü.

Pazartesi sabahı, hayatımı düzene sokmaya kararlı olarak saat tam beş buçukta Equinox'a vardım. Masadan iri kollu genç bir adam beni karşıladı. Gülümsedi. "Buraya yeni geldin galiba?"

"Öyleyim. Ama bunu nasıl bildin?"

"Çünkü her yeni üyeye ücretsiz kişisel antrenman seansı sunuyorum ve seni hatırlıyorum." Tezgahın üzerinden elini uzattı. "Ben Troy. Buradaki antrenörlerden biriyim. Sen kimsin?"

"Sutton."

"Memnun oldum. Bugün ilk kez mi geldin?"

Başımı salladım. "Aslında henüz üye bile değilim. Bir aylık misafir kartım var."

Saatine baktı. "Bir arkadaşım kahve almaya gitti, ben de birkaç dakikalığına onun yerine masaya bakıyorum. İsterseniz, o geri geldiğinde size etrafı gezdirebilirim. Böylece size ücretsiz kişisel antrenman seansı teklif etme fırsatım olur."

"Ağırlık antrenmanından çok Peloton ve koşu bandı kullanmayı seviyorum."

Omuz silkti. "Karar sizin. Ama yine de size etrafı gezdirebilirim." "Harika olur. Teşekkürler."

"Misafir kartınızı verin, beklerken sizi bilgisayara kaydedeyim."

Jagger'dan kartı çıkarıp ona uzattım.

Troy kağıda baktı. "Bay Langston'ın misafiri misiniz? Langston'ın misafiri, ha?"

Başımı salladım. "Apex'te çalışıyorum."

"Peki, her sabah buraya gelmek konusunda onun yarısı kadar kararlıysanız, harika işler çıkaracaksınız."

Neşelendim. "O... şu anda burada mı?"

Troy başını salladı. "Onu az önce kaçırdın. Her sabah saat 5:15'te çıkıyor. Saatimi ona göre ayarlayabilirim."

Hayal kırıklığına uğradım. "Oh."

"Bilgilerini bilgisayara girmek için ehliyetine ihtiyacım var. Diğerleri gibi kartını okutabilmen için sana geçici bir kimlik kartı vereceğiz."

Kaliforniya ehliyetimi verdim ve Troy yazmaya başladı. Bu sırada ben de etrafa bakınarak spor salonunu inceledim. Sabahın bu erken saatinde oldukça kalabalıktı, ama yine de beklemek zorunda kalmayacağım kadar makine vardı. Kapının yanındaki kürek makinelerini incelemeyi bitirdiğimde kapı açıldı ve tanıdık bir yüz içeri girdi. *Jack Gallo*. İçgüdüsel olarak, beni görmemesi için yüzümü çevirdim. Ama bu ay şanslı bir ay değildi benim için.

"Sutton?"

Şaşırmış gibi davranmak için elimden geleni yaptım. "Oh, merhaba Jack. Nasılsın?"

Gülümsedi. "Şimdi daha iyiyim. Buraya üye misin?"

"Bir aylık misafir kartım var, bir bakayım dedim."

"Harika. Ben haftada beş gün buraya geliyorum." Bir süre durdu. "Hey, cuma gecesi ayrılmadan önce seni aradım ama ortadan kaybolmuştun. Numaran yoktu, yoksa sana ulaşırdım."

"Ben... pek iyi hissetmiyordum." Bu tamamen doğrudu ve daha fazlasını paylaşmaya niyetim yoktu.

"Arkadaşlarım ve onların aptalca atışları için özür dilerim."

"Onların suçu değildi. Ben daha iyi bilmeliydim. Ben biraz zayıfım."

Bir kadın, Starbucks'ın sattığı en büyük kahveyi elinde tutarak tezgahın arkasına geldi. "Teşekkürler, Troy," dedi.

"İyi zamanlama." Beni işaret etti. "Josie, bu Sutton. O var bir
bir aylık misafir kartı Ben set onu
düzenledim yer bilgisayara

bilgisayara. Ben ona etrafı gezdirirken sen onun kimlik kartını yazdırabilir misin? Ben nasıl yapılacağını bilmiyorum."

"Tabii, sorun değil." Çantasını çekmeceye koydu.

"Sutton'a etrafı ben gezdirebilirim," dedi Jack. "Birlikte çalışıyoruz."

Birdenbire kişisel antrenmanla ilgilenmeye başladım. "Aslında Troy, spor salonunu gezdirirken bana kişisel antrenman seanslarından bahsedecekti."

"Oh. Tamam." Jack omuz silkti. "O zaman sonra görüşürüz."

Troy tezgâhın arkasından çıktı. Jack'in duyamayacağı bir mesafeye kadar uzaklaşmasını bekledi. "Fikrini mi değiştirdin yoksa o adamdan kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Beni ele vermediğin için teşekkürler," dedim. "O iyi bir adam. Ben sadece... Bilmiyorum."

Troy gülümsedi. "Eğer yoksa, yoktur. Hadi, sana o turu gezdireyim."

Bir saat sonra dışarı çıkana kadar Jack'i bir daha görmedim. Kapıda arkamdan koşarak geldi ve kapıyı açtı. "Equinox'u beğendin mi?"

"Harika. Her şey var. Ama ekipmanların yarısını asla kullanmayacağımdan eminim."

"Ben de çok fazla kullanmıyorum. Yüzme turları ile ağırlık antrenmanını dönüşümlü yapıyorum. Ama kuru sauna ve duşlarda ücretsiz şampuan güzel avantajlar." Gülümsedi.

Birkaç kapı ötedeki ofise yan yana yürüdük, asansörü bekledik ve birlikte yukarı çıktık. Neden ondan bu kadar kurtulmak istediğimi bilmiyordum. Jack iyi biriydi, hatta iyi bir partiydi. Yakışıklıydı, iyi bir işi vardı, iyi huylu görünüyordu. Yine de, kapılar benim katımda açıldığında, o peşimden inerken kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum.

"Şu süslü makineyle güzel şeyler yapacağım," dedi bana. "Sen yerleşirken sana da bir tane yapayım mı?"

"Gerek yok. Birazdan kendim yaparım. Ama teşekkürler."

On dakika sonra, yine de iki fincanla geri döndü. Sonra on dakika daha ayakta durup sohbet etmeye devam etti.

On dakika sonra, telefonum çaldığında, sohbeti sonlandırmak için bir bahane bulduğuma sevindim.

"Affedersiniz." Gülümsedim. "Cevaplamam lazım. Ama cappuccino için tekrar teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Telefonumu açmadan önce derin bir nefes aldım. "Sutton Holland."

"Onun hiç gitmeyeceğini sandım." Jagger'ın derin sesi, kollarımdaki tüm tüyleri bir anda diken diken etti.

Etrafıma baktım. "Masamda biri olduğunu nereden bildin?"

"Daha önce aşağı indiğimde onu orada dururken gördüm. Ona gidip işini yapmasını söylemekten kendimi alıkoyup ofisime geri döndüm. Ama seninle konuşmam gerekiyordu, bu yüzden kamerayı kontrol edip aramamın güvenli olup olmadığını kontrol ettim."

Gözlerim tavana kaydı. "Ne kamerası?" "Sağına dön."

Aman Tanrım. Şu anda beni izliyor. Gözlerim tavandaki küre şeklindeki armatüre takıldı. Onun olup olmadığını sormak için ağzımı açtım ama Jagger benden önce davrandı.

"Anladın. Bu arada bluzun çok güzel. Mavi sana çok yakışıyor. En sevdiğim renk."

Geçici bir delilik anında, kamera için bacaklarımı açmayı kısa bir süre düşündüm. Etek giyiyordum ve onun ne diyeceğini merak ettim.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye sordu Jagger.

En azından bu tartışmanın kafamın içinde geçtiğini *sanıyordum*, ama görünüşe göre sadece kafamın içinde geçmemişti. Kafamı kaldırıp doğrudan kameraya baktım. "Neden?"

"Çünkü şeytan az önce yüzünde belirdi."

"Tanrım." Güldüm. "Yüksek çözünürlüklü bir ekipmanınız var."

O güldü ve yumuşak sesi üzerime akarak beni bir battaniyeden daha sıcak hissettirdi. "Öyle. Cumartesi sabahı nasıl hissettiniz?"

Teslimatı neredeyse unutmuştum. "İyiydi, sana teşekkürler. İlaçları ve spor salonu kartını bırakman çok düşünceliydi."

"Rica ederim. O civardaydım."

Nedense, bunun doğru olmayabileceğinden şüpheleniyordum. Ve onun beni izlemesi beni cesur hissettirdi. Tekrar kameraya doğrudan baktım. "Nereye?"

"Nereye ne?"

"Mahallede olduğunu söyledin. Nereye gittin?"

Hat çok uzun süre sessiz kaldı, telefonu kapattığını düşünmeye başlamıştım. Ama sonra sandalyesinin gıcırdamasını duydum. "Yeni algoritmayı test edecek ekibin bir üyesi olan analistlerden biri grip oldu. Yani, bir hafta boyunca beyaz tahtada çalışmak istersen bir yer açıldı."

Gözlerim parladı. "Gerçekten mi? Testleri izlemek değil, testlerin bir parçası olmak mı?"

"Eğer hazır hissediyorsan. Seni algoritma mühendisliği bölümünün başkanı Will Twible'a tavsiye ettim, yani katılmak istersen yerin hazır."

Hızla başımı salladım. "Evet, evet. Kesinlikle istiyorum. Çok heyecanlıyım."

"Anlıyorum." Sesinden gülümsediğini duyabiliyordum. "Gizlilik anlaşmamızı ihlal ederseniz, ilk çocuğunuzu vermeyi taahhüt eden bir yığın yasal belge imzalamak zorunda kalacaksınız, çünkü özel bilgilerle çalışacaksınız. Ama saat sekizde başlıyorlar, o yüzden gitmelisiniz. Testler yedinci kattaki kantitatif laboratuvarında yapılıyor."

"Tamam!"

"Hukuk departmanı, çalışmaya başlayabilmen için belgelerle birlikte orada seninle buluşacak."

"Harika."

"Ve yeni arkadaşın dışında *başka* birini göndereceğim. O, senin nerede olduğunu benim gözümde daha iyi biliyor gibi görünüyor."

Gülümsedim. "Bu fırsat için teşekkür ederim." "Rica ederim."

Telefonu kapatmak üzereydim ki, soruma hiç cevap vermediğini hatırladım. Telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Jagger?"

"Evet?"

"Cumartesi günü benim daireme uğradığında nereye gidiyordun?"

O sessizdi sessiz bir bir bir saniye

"Sen kazanıyorsun, Bayan Holland. Ama şansınızı zorlamayın."

BÖLÜM 14

Sutton

Test ekibi öğle yemeği boyunca çalıştı. Ve akşam yemeği boyunca, her gün.

Cuma öğleden sonra geldiğinde, muhtemelen seksen saat çalışmışım. Tüm algoritma ekibi çalışmıştı ve ben de zirvedeydim. En son ne zaman bu kadar enerji dolu, bu kadar tutku dolu olduğumu hatırlayamıyordum. Bu, son bir buçuk yıldır ne kadar inanılmaz derecede moralimin bozuk olduğunu fark etmemi sağladı. Brendan ile olan her şeyin beni gerçekten çok yıprattığını kabul ettim ve kontrolü geri almak iyi geldi.

Algoritma mühendisliği ekibinin kıdemli direktörü Will, şu anda beyaz tahtada manuel hesaplamalar yapıyordu ve ben de ekibin gözden kaçırdığı bir hatayı bulmak için kod katmanlarını tarıyordum.

Elimi kaldırdım. "Sanırım buldum!"

Will yanıma gelip omzumun üzerinden bakmak için çömeldi. Ben işaret ettim. "Görünüşe göre yinelenen bir veri adı var. Bu değişkeni kullanarak hesaplamayı tekrar yaparsan kesin olarak anlarız, ama bence sorun buradan kaynaklanıyor."

"Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey." Ayağa kalktı ve omzuma hafifçe vurdu. "Aferin. O kodu beş kez inceledim ama bunu gözden kaçırmışım."

"Acemi şanssı."

Will gülümsedi. "Şimdi beni küçümsüyorsun. Ama teşekkürler. Ego'm bunu takdir ediyor. Hafta sonu çalışmak zorunda kalmazsam çok mutlu olacak olan eşim de öyle. İkimiz de

kırkly yaşlarımızdayız ve iki aylık kolik bir bebeğimiz var. Eşimin dinlenmeye ihtiyacı var."

Beyaz tahtaya geri dönüp sayıları değiştirmeye ve hesaplamaları yeniden yapmaya başlamıştı ki Jagger içeri girdi. Herkes döndü.

Patron elini kaldırdı. "Yaptığın şeyi yapmaya devam et. Sadece işlerin nasıl gittiğini kontrol ediyorum."

"Şimdi daha iyi," dedi Will. "Sutton sayesinde." Başını salladı ve güldü. "Senin kafadaki işlemci hızına rakip olabilir, patron. Uzun zamandır onun gibi denklemleri çözen birini görmedim."

Jagger kaşlarını kaldırdı ve bana baktı. Onu görmeyeli dört gün olmuştu. Ama en azından kameralardan beni gördüğünden emindim.

Kafamı salladım. "Will nazik davranıyor."

"Sanmıyorum." Çenesini tahtaya doğru kaldırdı. "Sadece izleyeceğim. Akışı bozmama izin verme."

Herkes işine geri dönerken Jagger odanın arkasında kaldı. Takım, onun varlığından benim hissettiğim kadar rahatsız görünmüyordu. Birkaç kez omzumun üzerinden baktım ve bakışları her zaman benimkilerle buluştu.

Bir süre sonra yanımdaki sandalyeye oturdu. "Uzun saatler çalışıyorsun," diye fısıldadı.

"Yine kameraları mı izliyorsun?" Sesimi alçaltarak sordum. "Senin de bir röntgenci olduğunu mu anladım?"

Gülümsedi ve bana yaklaştı. "Bu benim tarzım değil... henüz." Sıcak nefesi boynumu gıdıkladı ve vücudumu ateşe verdi. Aslında, kimi kandırıyordum? Sadece bu kadar yakınımda oturması bile yeterliydi. Nefesi cildimde bir bonusdu. "Her gün binaya girip çıkmak için kullandığın kart iz bırakıyor."

"Ve sen o izi takip ediyordun, arıyordun..."

Jagger derin bir nefes aldı. "Sana o parfümü sürmemeni söylemiştim."

Gülümsedim. "Söyledin."

O güldü. Derin, titreten bir kahkahaydı ve ben onu bacaklarımın arasında hissettim.

Will, tahtadaki kilometrelerce uzunluktaki denkleme yeni sayıları girmeyi bitirip geri çekildi. "Beynim eriyor. Bunu çözmek isteyen var mı?"

Elimi kaldırdım. "Ben yaparım."

Gülümsedi ve silinebilir kalemin kapağını kapatıp tahtanın kenarına koydu. "Anlaştık."

Ayağa kalktım, ama Jagger beni durdurdu. "Bir dakika bekle. Will, yeteneğimi kaybettiğimi düşünüyor gibi görünüyor. Dostça bir yarışma yapmaya ne dersin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Tahtayı işaret etti. "Ben bir fotoğraf çekip buradaki kalem ve kağıtla çalışacağım, sen de beyaz tahtayı kullan."

Gülümsedim. "Varım."

Bitirmem neredeyse iki saat sürdü. Markerin kapağını kapatıp ellerimi havaya kaldırdım. "Bitti!"

Will ve ekip güldü ve alkışladı, Jagger ise kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sonuç algoritmanın ürettiği sonuçla aynı mıydı?"

Başımı salladım.

Will odanın önüne yürüdü. "O sadece hatayı bulmakla kalmadı, güncellenen algoritmanın çalıştığını da kanıtladı."

Gülümsedim ve Jagger bana gözlerini kısarak baktı.

"İkiniz bahis yapmalıydınız," dedi Will. "Patron ve ben halka arz hisse senetleri üzerine bahis yapardık. Ben bütün gün matematik hesapları yapardım, o ise içinden geldiği gibi karar verirdi. Ama *'patronun kölesi'* yazan önlük giyip ona sabah kahvesini götürmekten bıktım."

Jagger güldü. "Neredeyse unutuyordum. Sanırım o şey hala ofisimdeki dolapta duruyor, eğer bir tur daha oynamak istersen."

Will başını salladı. "Hayır, teşekkürler."

Jagger sandalyesine yaslandı ve bana baktı. "Bahis yapsaydık ne kazanmak isterdin?"

Karma bir ortamda uygun olmayan bir düşünce aklımdan geçti. Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sadece eğlence içindi."

Will beni işaret etti. "Övünme hakkını kazandığını unutma. O adamı yenmek özgeçmişimin en üstünde yer alırdı." Jagger başparmağıyla dudağını ovuşturdu. "Bak ne diyeceğim, Sana övünme hakkından daha iyisini vereceğim. Ödül olarak ne istediğini bana söyle, ben de ne yapabileceğime bakayım.

Will omzuma hafifçe vurdu. "Umarım tam zamanlı bir iş istersin, evlat. Seni takımımda kullanabilirim." Saatine, sonra diğer takım üyelerine baktı. "Saat yedi oldu bile. Hepiniz bitkin görünüyorsunuz. Hadi buradan gidelim. Bu dağınıklığı pazartesi temizleriz. Bu hafta gösterdiğiniz çaba için teşekkürler."

Herkes eşyalarını topladı. Jagger sorunu sarı bir not defterinde çözüyordu. Sayfaları yırttı ve cebine katladı.

"Seni yendiğimin kanıtını da mı götürüyorsun?"

Bana parmağını salladı. "Kibirlenmekle ilgili sana ne demiştim?"

Yüzüm ağrıyana kadar gülümsedim. "Kim, ben mi? Ben sevinç gösterisi yapmıyorum."

Kıkırdadı ve elini sırtıma koydu. "Hadi." "Seni buradan çıkaralım."

Jagger ve ben, o katta çalışmayan tek iki kişiydik, bu yüzden diğerlerine iyi geceler dedikten sonra birlikte asansöre doğru yürüdük. Her zamanki gibi, kapılar kapanır kapanmaz onun varlığını hissettim. Onun nefis kolonyasının hafif kokusu, kendimi sakinleştirmeye çalışırken derin nefes almamı sağladı. Jagger arkamda duruyordu ve ben arkama bakma hatasına düştüm, ama onun da benim hissettiğim aynı yoğunlukta bana baktığını gördüm. Tüm vücudum karıncalandı ve Miles'ın yakın zamanda söylediği bir şeyi düşünmeye başladım.

"İçgüdülerini dinle. Bazen, etrafındaki her şey durmanı haykırırsa bile, sana devam etmeni söyleyen sadece ince bir fısıltıdır."

Asansör paneline baktım. Kırmızı acil durdurma düğmesine basıp onu duvara itip bir ağaç gibi üzerine tırmanırsam ne yapardı?

Jagger öne eğildi, başı omzumda sallanıyordu. "Yine yapıyorsun."

"Ne?"

"Kötü bir şey düşünüyorsun."

"Tam olarak kötü sayılmaz."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "O zaman paylaşmak ister misin?"

Dudaklarımı büktüm, bu da onu güldürdü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Asansör benim katımda durdu. Onunla geçirdiğim zamanın sona ermesini istemediğim için tereddüt ettim. Ama birkaç saniye sonra, dışarı çıkmaktan başka seçeneğim yoktu.

Jagger elini kapı çerçevesine koyarak kapının kapanmasını engelledi. "Ödülün ne olacak peki?"

Dudaklarımı ısırdım. "Her şey olabilir mi?"

"Mantıklı olduğu sürece."

"*Seninle seks yapmak istiyorum*" sözleri ağzımdan çıkmak için can atıyordu, ama cesaretim kırıldı ve bunun yerine omuz silkтім. "Bunu düşünebilir miyim?"

O başını salladı. "Tabii ki."

"Hafta sonu için iyi planların var mı?" "Senin kadar iyi olanı yok."

Burnumun kırıştığını hissettim. "Benim planlarımı nereden biliyorsun?"

"Edmund benim teknemizi ödünç aldı. Mia'nın doğum gününü kutlamak için Block Adası'na gideceklerini söyledi."

"Onun kullandığı teknenin senin teknen olduğunu bilmiyordum."

"Birinin onu kullanmasına sevindim. Geçen yıl neredeyse hiç kullanma fırsatım olmadı." Başını salladı ve geri çekildi. "Ailenle hafta sonunun tadını çıkar."

Kapıları durdurup ona bir *şeyler* içmeye ya da *akşam yemeğine* çıkmaya davet etmek istedim... ama tabii ki cesaret edemedim. *Hayatımın hikayesi*.

BÖLÜM 15

Sutton

"Merhaba Edmund." Üvey babam tren platformu merdivenlerinin altında park etmiş, beni bekliyordu. "Beni aldığın için teşekkürler."

Dün akşam iş çıkışı herkesle birlikte arabayla gitmek yerine, bu sabah Long Island Demiryolu ile Montauk'a gitmeyi tercih etmiştim. Brendan ve yeni eşiyle kapalı bir alanda hafta sonu geçireceğim için yeterince kötüydü. Hamptons trafiğinde Edmund'un arabasının arka koltuğunda ikisiyle sıkışıp kalmak, benim dayanabileceğimden fazlasıydı.

Edmund beni kucakladı ve elimden hafta sonu çantamı aldı. Çantayı Range Rover'ının bagajına attı ve direksiyona geçmeden önce benim için yolcu kapısını açtı.

"Annem hala uyuyor mu?"

Gülümsedi. "Saat daha on, Sutton."

Güldüm. "Ne düşünüyordum ki?"

Edmund'un Montauk'un Ditch Plains bölgesinde, sakin bir sörf bölgesinde küçük bir evi vardı. Oraya birkaç kez gitmiştim ve bugün kullandığı yolun her zamankinden farklı olduğunu düşündüm, ama yine de yol tarifinde pek iyi değildim. Ancak, evinin beş katı büyüklüğünde evlerin bulunduğu lüks görünümlü bir bölgeye girdiğinde, doğru yolda olmadığımızdan emin oldum. "Doğrudan rıhtıma mı gidiyoruz?"

"Biraz sonra. Annen saat 11'de hazır olacağını söyledi, yani sanırım saat 1 civarı olacak."

"Bu senin evinin yolu değil, değil mi?"

"Bir duraklayıp anahtarları almam gerekiyor. Jagger'ın teknesini ödünç aldım. Günlük olarak tuttuğum kaptan, çıkarken anahtarları alacaktı, ama arabasında sorun çıkınca trenle gelmek zorunda kaldı, ben de ona bu zahmetten kurtarayım dedim."

Korkunç günüm biraz daha güneşli hale geldi. "Jagger'ın Montauk'ta bir evi mi var?"

"Tabii ki var. Orası eskiden Marilyn Monroe ve Joe DiMaggio'ya aitti. Ünlülerin ziyaret ettiği uzun bir geçmişi var."

Birkaç dakika daha sürdükten sonra, uçurumun kenarında yer alan geniş bir eve vardık. Gri, tuzla kaplı sedir kiremitleri, malikaneye Cape Cod tarzı bir görünüm kazandırıyordu. Uzun, bakımlı bir çimin arkasında, uzakta duruyordu.

"Vay canına. Bu inanılmaz."

Uzun araba yolunda ilerlerken lastiklerimizin altında çakıl sesleri duyuluyordu.

"İstersen burada bekleyebilirsin," dedi Edmund. "Ben anahtarları alacağım, sonra yola çıkacağız."

Bu güzel evin içini gezmek isterdim, ama bunun yerine arabada kaldım ve Edmund'un merdivenleri çıkıp kapıyı çalmasını izledim.

Uzun kapı açıldı ve gömleksiz Jagger kapıda belirdi. *Vay canına. Onunla gitmeliydim. Daha yakından bakabilirdim.* Gerçi bu mesafeden de manzara oldukça muhteşemdi. Jagger'ın ne kadar formda olduğunu birden fazla kez hayal etmiş olabilirim, ama hayalim gerçekte gördüğümün yanında sönük kalıyordu. Adam bambaşkaydı — geniş omuzlar, karın kasları, dar V bel... Koltuğumda öne eğildim ve göbek deliğinden pantolonunun beline kadar uzanan mutlu izi daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak baktım. Jagger Langston, özel dikim takım elbise ve kanat uçlu ayakkabılarla beni heyecanlandırdı ve rahatsız etti, ama onu düşük bel gri eşofman altı ve çıplak ayakla görünce klimayı açmam gerekti. İki adam konuştular ve sonra, konuşmanın ortasında, Jagger bana baktı ve belli ki

beni fark etti. Elli metre uzaktan bile, dudaklarında beliren gülümsemeyi görebiliyordum. Edmund patronunun bakışlarını takip etti ve beni işaret etti. Bir dakika daha konuştuktan sonra, ikisi de arabaya doğru yöneldiler.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Arabadan çıksam mı? Camımı indirsem mi? Jagger'ın karın kaslarının derin izlerini yalamak bir seçenek miydi? Sonunda, beynimin camı indirmek için düğmeye basmayı hatırlaması şanslıydım.

"Merhaba." Güneşten gözlerimi korumak için elimi kaldırdım ve yukarı baktım.

Jagger gülümsedi. "Üvey babana, dün kıcıımı tekmelediğin için sana bir ödül borçlu olduğumu söylüyordum."

Edmund'un yüzü sıcaklık ve hayranlıkla doldu. "Sana onun benden daha akıllı olduğunu söylemiştim. Sonbaharda yönetici eğitim programına onu hemen almalısın. Annesinin onu kalıcı olarak New York'a geri getirmek isteyeceğini biliyorum."

İltifatlar beni her zaman rahatsız ederdi. "Evin çok güzel."

"Teşekkürler. Bu benim başarım değil. Satın aldığımda da böyleydi. Eski bir ev ama önceki sahipleri ona çok iyi bakmışlar."

"Bugün bize katılmaya ikna edemeyeceğime emin misin?" Edward güldü ve bana baktı. "Son birkaç gündür onu kendi teknesine davet ediyorum."

Jagger gülümsedi. "Yapacak çok işim var."

"Fikrini değiştirirsen, birkaç saat daha ayrılmayacağız. Mia geç uyanan biridir ve Brendan az önce Ditch'te sörf yapmaya gitti."

Jagger gözlerini kısarak baktı. "Brendan mı?"

Edmund başını salladı. "Yeni damadım."

Jagger gözlerini bana çevirdi, sonra üvey babama geri döndü. "Bugün başka kimler gidiyor?"

"Kızlarım, Colette ve kocası, Chloe ve erkek arkadaşı Ryan, ayrıca Mia'nın en iyi arkadaşı Patrice ve kocası."

Jagger kaşlarını çattı. Ne düşündüğünü söylemesine gerek yoktu, çünkü bir şekilde onun yüz ifadelerini öğrenmiştim. Bu ifade şunu söylüyordu: *Bu zavallı kızı eski nişanlısı, onun yeni karısı ve diğer üç çiftle bir gün geçirmek zorunda mı bırakıyorsun?* Gözleri saatine ve bana birkaç kez bakıp durduktan sonra üvey babama döndü. "Ne zaman çıkacağınızı söylemiştiniz?"

"Muhtemelen bir gibi."

Jagger derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. "Bak ne diyeceğim, ne kadar iş yapabileceğime bir bakayım. Belki de sonunda sana katılırım."

Onu ciddi ciddi kucaklamak istedim. Muhtemelen eski sevgilimle geçireceğim otuz altı saati katlanılabilir hale getirecek kadar dikkatimi dağıtabilecek tek kişi oydu.

Edmund patronunun sırtına bir şaplak attı. "Harika. Çok çalışıyorsun. Umarım gelebilirsin."

Jagger başını salladı. "Deneyeceğim. Ama saat birde rıhtımda olmazsam beni bekleme."

***

Telefonumdaki saati defalarca kontrol ettim. Saat 1:04'te Jagger'dan hala haber yoktu.

Annem ve ben, en yakın arkadaşı Patrice ile birlikte teknenin arkasında otururken, diğer herkes içeride lüks iç mekanı incelemeye devam ediyordu. Tekneler hakkında pek bilgim yoktu, ama bunun bir yat olduğunu tahmin ediyordum. Yetmiş beş fitlik Benetti tekne inanılmaz derecede güzeldi. İki kabini, bir oturma odası, bir yemek odası ve bir mutfak vardı.

Edmund iskelede durmuş, ayrılabilmemiz için halatları çözmeye hazırlanıyordu. Saatine baktı. "Sanırım patron işine dalmış. Yazık. Bir gün izin alması iyi olurdu." Elini sallayarak köprü güvertesinde duran kaptana işaret etti. "Hazır mısınız?"

Kaptan başını salladı ve "Sen hazır olduğunda" diye bağırdı.

Dört halat bizi karaya bağlıyordu. Edmund ilk halatı kelepçeden çözdü ve gözlerim otoparka giden ahşap yola kaydđ. Kimse gelmiyordu. İkinci ve üçüncü halatı çözdüğünde de aynı şey oldu. Dördüncü ve son halata geldiğinde, Jagger'dan hala bir iz yoktu. Omuzlarım çöktü.

İplerin çözülmesinden sonra Edmund gemiye atladı ve kaptana başparmağını kaldırarak onay verdi. Gaz kolunu ileriye doğru itti ve yavaşça rıhtımdan uzaklaşmaya başladık. Tüm umutlarımı geride bırakıyormuşum gibi hissettim. Ama sonra son bir kez arkama baktım ve bir adamın patikada koşarak geldiğini gördüm.

Sandalyemden fırladım. "Edmund, dur! Jagger geliyor!"

BÖLÜM 16

Sutton

Sanki bir hastalığım varmış gibi
davranıyordunuz.

Jagger bütün öğleden sonra mesafesini korudu. Ama bakışlarının aynı şekilde olmadığını kesinlikle biliyordum. Koyu renkli güneş gözlükleri takmış olsa da, ne zaman yanına yaklaşısam gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bunu doğrulamak için, herkes hala üstüne bir şeyler giyerken utanmadan bikiniyle güneşlenmeye başladım.

Block Island'a bir saatten az bir mesafedeydik. Kaptan, marinaya giden saatte 5 mil hız sınırına girdiğimizde teknenin hızını düşürdü.

"Hangi plaja gidiyoruz?" diye anneme sordum. O daha önce buraya gelmişti, ama benim için ilk seferdi.

"Mansion Beach. İskeleye yaklaşık on dakikalık yürüme mesafesinde. Ama önce Water Street'te durup biraz alışveriş yapmak istiyorum."

Patrice güneş gözlüklerini kaldırdı ve gülümsedi. "Biri alışveriş mi dedi?"

Edmund güldü. "Alışveriş yapmak istemiyorsanız size yol tarifini verebilirim. Bayanlar işlerini bitirdikten sonra plajda buluşabiliriz. Çok fazla mağaza yok, bir saatten fazla sürmez."

"Bana uyar," dedi Colette.

"Bana da uyar." Chloe omuz silkti. İkisi de bana dönüp cevap beklediler.

Annemin doğum günü olduğu için Brendan ve Colette ile vakit geçirmem gerekiyordu. Ama annem bir saat boyunca onlarla birlikte olmayacaksa, ben de olmayacaktım. Plaj çantamdan

çıkardım ve başımı salladım. "Bu sabah trende okuduğum kayalıkları gidip göreceğim. Mohegan Bluffs mu?"

"Oh, çok güzeller," dedi annem. "Ama biz adanın kuzey tarafındayız ve kayalıklar güney tarafında. Muhtemelen en az beş mil yürümek gerekir, değil mi tatlım?"

Edmund başını salladı. "Bir saatten fazla sürer, her iki yön için de." Burnumu kırıştırdım. "Oh."

"Ama Water Street'te bir scooter kiralama dükkanı var," dedi Edmund. "Hiç scooter sürdün mü?"

Kafamı salladım. "Hayır, ama öğrenmesi o kadar da zor olamaz."

Brendan alaycı bir şekilde güldü. "Birkaç yıl önce Maine'deyken elektrikli bisikletle kaza yaptın ve bir daha binmeyi reddettin. O şey scooter kadar hızlı bile değil."

Colette kaşlarını çatı. Görünüşe göre, kocasıyla hiç çıkmamış gibi davranmak isteyen tek kişi ben değildim.

Jagger çenesini sıktı. "Eminim o iyi olacaktır. Gitmeden önce sana bir ders verebilirim."

"Ama tatlım..." Annem başını salladı. "O şeylerden birini tek başına kiralamamalısn. Motosiklet sürme deneyimin yok ve ayrıca çok kolay kayboluyorsun."

Jagger'a bakarak dudağımı ısırdım. "Aslında yön duygum pek yok. Benimle gelmeni sağlayabilir miyim?"

Omuz silkti. "Tabii."

İçimden sevinçle yumruğumu sıktım, ama dışarıdan kayıtsız görünmeye çalıştım.

Tekne iskeleye yanaştığında, herkes plaj çantalarını alıp indi. Plaj, dükkanların ters yönündeydi ve bir süreliğine Brendan ve Colette'ten kurtulduğum için mutluydum. Annem, Edmund ve arkadaşları denizcilik temalı bir dükkana girdiler ve sonunda sadece Jagger ve ben kaldık.

Sağ tarafı işaret etti. "Scooter kiralama yeri bu tarafta."

"Bugün bizimle geldiğin için teşekkürler."

"Annen harika birisi. Edmund, o etrafta olduğunda çok daha rahat oluyor."

"Bu yüzden mi geldin? Annem için mi?"

Jagger bana baktı. "Gerçekten bir eBike'ı çarptın mı?"

"Sadece iki kez."

"O zaman bir scooter kiralayalım, ben sürerim."

Hmmm... Bir düşüşten sonra dizlerimden taşları çıkarmak mı, yoksa bu muhteşem adama sarılmak ve bütün gün ağzımın suyunu akıtan karın kaslarını hissetmek mi?

Başımı salladım.

Kiralama yerine vardık ve ben pudra pembesi bir scooter'a gözüm takıldı. "Oooh. Pembe olanı alabilir miyiz?"

Dudakları seğirdi. "Ne istersen."

On beş dakika sonra ikimiz de kasklarımızı taktık. Jagger pembe scooter'ın üzerine bindi ve çalıştırmadan önce kickstand'ı indirdi. Arkayı işaret etti. "Atla."

Heyecanlı ama biraz da gergin bir şekilde arkaya bindim. "Bu şey ne kadar hızlı gidiyor?"

"Yaklaşık doksan."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Jagger gülümseyerek arkasına baktı. "Evet. Ne kadar hızlı gidebileceğini bilmiyorum, ama adadaki hız sınırı yirmi beş. Eskiden motosiklet kullanırdım, bu yüzden rahat olabilirsin. Benimle güvendesin."

Aklımda hemen bu pembe renkli scooter yerine Harley süren Jagger'ın görüntüsü canlandı ve inanın bana, gerçekten çok seksi görünüyordu. "Acaba deri pantolon giydin mi?"

"Hayır, neden sordun?"

"Önemli değil."

Kafasını salladı. "Gitmeye hazır mısın?"

Başımı salladım. "Bana vereceğin herhangi bir talimat var mı?"

Aşağıyı işaret etti. "Ayaklarını o ayaklıkların üzerinde tut. Arkada çok ısınabilen bir egzoz borusu var ve baldırını yakmak istemezsin. Onun dışında, kollarını belime dolayıp tutun."

Jagger'ın kaslı karın kasları ellerime sertçe baskı yapıyordu. Parmaklarımı yukarı aşağı gezdirip, tepecikleri ve çukurları hissetmek için can atıyordum, ama kendimi kontrol etmeyi başardım. Bir erkeğe dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ama öyle olmasaydı bile, yine de bu adama her yerinden dokunma isteği duyacağımı biliyordum.

Birkaç yan yoldan geçtikten sonra ana yolla kesişen köşeye geldiğimizde Jagger yavaşlayarak durdu. "İyi misin?"

"Evet, çok iyiyim."

"Tamam. Yolun çoğu o yoldan geçiyor, bu yüzden şimdi biraz daha hızlı gideceğiz."

"Tamam!"

İlk bir iki dakika dişlerimi sıkıp hayatım pahasına tutundum. Ama yolculuğa alıştıkça rahatladım ve yüzüme esen rüzgarı ve saçlarımın dalgalandığını keyifle izlemeye başladım. Harika bir duyguydu, çok heyecan verici ve özgürleştirici. Roller coaster'da gibi ellerimi havaya kaldırma dürtüsü hissettim, ama Jagger'ın karın kaslarına tutunmaktan bir dakika bile vazgeçmem mümkün değildi.

Ne yazık ki, yola çıktıktan on dakika geçmeden bir otoparka girip park ettik.

Jagger kaskını çıkardı ve saçlarını salladı. "Ne düşünüyorsun?"

"Çok beğendim! O motosiklet hala sende mi?"

Gülerek elini uzattı ve scooter'dan inmeme yardım etti. Kollarımı ona doladığım ve şimdi elini tuttuğum için, ona daha yakın hissettim. Neredeyse randevuda olduğumuzu hayal edebilirdim.

"Plajı buradan mı görmek istersin, yoksa aşağı inmek mi istersin?" diye sordu. "Aşağı inmek için çok merdiven var ve biraz tırmanmak gerekiyor. Merdivenler sadece manzara izleme noktasına çıkıyor."

Plaja ulaşmak için kayalıklardan geçmen gerekiyor. Ama tutunabileceğin bir ip var."

"İkisini de yapabilir miyiz?"

Gülümsedi. "Zaten geri dönmek için pek acelen yokmuş gibi hissediyorum."

"Bir daha söyle."

Jagger ve ben korkuluğa doğru yürüdük ve tepeden manzarayı seyrettik. "Çok güzel."

Kıyı şeridinin panoramik manzarasını izlerken ikimiz de sessiz kaldık. Kayalıklar mavi Atlantik'ten keskin bir şekilde yükseliyordu ve kıyıya vuran dalgaların sesi beni rahatlatıyordu. En azından ikimizin de manzarayı izlediğini *sanıyordum*. Ama döndüğümde, Jagger'ın nefes kesici okyanusu değil, beni izlediğini fark ettim.

"Ne?" Saçımı düzelttim. "Rüzgardan saçlarım dağınık mı?"

O başını salladı.

"O zaman az önce ne düşünüyordun?"

Jagger başka yere baktı. "Hiçbir şey."

Kesinlikle aklından *bir şeyler* geçiyordu, ama ben ısrar etmeyecektim. Benim için felaketle sonuçlanabilecek bir günü kurtardığı için ısrar etmeyecektim.

"İnsanlara karşı her zaman bu kadar koruyucu musun?" diye sordum.

Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Brendan ve Colette'in geleceğini duyduktan sonra bugün gelmeyi kabul ettin. Sonra Brendan, scooter kiralamak istediğim için beni azarladığında, güvenli bir şekilde scooter kiralayabileceğimden emin oldun."

Jagger'ın gözleri dudaklarıma kaydı ve bir süre orada kaldıktan sonra tekrar gözlerime baktı. Ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. "Bence beni fazla abartıyorsun. Niyetim senin düşündüğün kadar saf değildi." Elini sırtıma koydu ve yürümeye başlamanın için beni yönlendirdi. "Hadi. Sahili gördükten sonra geri tırmanmak biraz zaman alacak."

Aşağıya inmek için yüz kırk bir basamak vardı, saydım. Ama çabaya değdi. Bir süre durduktan sonra, Jagger ve ben geri kalan yolu indi ve sahil boyunca yürüyerek sessiz bir kaya yığınınına geldik ve oturdu. Etrafımdaki kil kayalıkları hayranlıkla seyrettim.

"Muhteşem. Bana Kaliforniya'daki La Jolla Plajı'nı hatırlatıyor."

"Hiç gitmedim," dedi Jagger. "Aslında ben de yıllardır buraya gelmedim." Bir an sessiz kaldı. "Sanırım o scooter da birkaç yıldır sürdüğüm ilk şey olabilir."

"Gerçekten mi? Yani iki tekerlekli bir şeyi ilk kez sürdün mü?"

Kafasını salladı. "En son ne zaman araba sürdüğümü hatırlamıyorum."

Muhtemelen evinde birden fazla garaj olduğu için bu konuya pek dikkat etmemiştim, ama arabayla geldiğimizde garajında araba yoktu. "Montauk'a nasıl geldin? Trenle mi geldin?"

Kafasını salladı. "Sam sürdü. Arabada çalışmadan saatlerimi boşa harcamak istemedim."

"O zaman bugün geldiğine sevindim. Burası çok güzel, daha sık gelmemek olmaz."

Jagger başını salladı, hala bana bakıyordu. "Haklısın. Öyle."

BÖLÜM 17

Sutton

"Bu manzarayı tek başına mı işgal ediyorsun?"

Jagger, eve dönüş yolunda gün batımını seyrederek oturduğum teknenin pruvasına geldi. Gülümsedim. "Burada başka kimse olmadığına eminim, çünkü diğerlerinin çoğu yan taraftaki dar yürüyüş yolunda yürüyebilecek kadar ayık değil."

"Doğru." Gülümsedi ve yanımdaki yeri işaret etti. "Oturmamın sakıncası var mı?"

Kafamı salladım. "Seve seve."

Jagger oturdu ve biz de onun muhteşem teknesinin sessizce parıldayan ufka doğru ilerleyişini izledik. Gökyüzü, turuncu ve pembe ışınların gradyanıyla aydınlanmıştı; bu ışınlar okyanusa karıştıkça zengin bir pas rengi ve bordo rengine dönüştü. Son altın rengi güneş ışınları, suyun yüzeyinde parıldayan bir iz bıraktı. Bu, önümüzdeki okyanusu ışıldattı.

"Bunu da uzun zamandır yapmamıştım," diye mırıldandı

Jagger. "Gün batımını izlemek?"

O da başını salladı.

"Biliyorsun, sadece çalışıp hiç eğlenmemek Jagger'ı sıkıcı bir çocuk yapar."

Gülümsedi ve bir süre sessizliğin rahatlığını yaşadık. "Annen bugün iyi vakit geçirmiş gibi görünüyor."

Ben de başımı salladım. "Edmund da öyle. Onu uzun zamandır bu kadar rahat görmemiştim."

"Sanırım ikimizin de bir molaya ihtiyacı vardı."

"Ve benim günüm hiç de beklediğim gibi geçmedi." "Ne bekliyordun ki?"

"Tam bir işkence." Güldüm. "Üvey kız kardeşimle evlenen eski sevgilimle geçireceğim bir gün."

"Sakıncası yoksa, nasıl geçti?" "Brendan ve Colette'in bir araya gelmesi mi?"

O da başını salladı.

Duyulabilir bir iç çekişle, "Brendan ve ben yaklaşık bir buçuk yıl önce ayrıldık. O da New Yorklu, ama Kaliforniya'da tanıştık. İkimiz de Stanford'a gittik. O mezun olduğunda memleketine geri döndü, ama benim bir dönemim daha vardı ve bitirdikten sonra orada yüksek lisans yapmak istiyordum. Bir süre uzaktan ilişkiyi denedik, ama yürümedi."

"Ayrılmak kimin fikriydi?"

"Bir bakıma, ikimizin de kararıydı sanırım. O, benim New York'a geri dönüp Columbia veya NYU'da yüksek lisans yapmamı istiyordu. Ben de onların programlarına kabul edilmişim. Ama ben Stanford'da kalıp, asistanlık yaptığım ve gerçekten hayran olduğum bir profesörün yanında yüksek lisansımı yapmak istiyordum. Brendan bana bir ultimatoma verdi. Kaliforniya'da kalırsam, ayrılacaktık. New York'ta birlikte yaşamaya başlamamızı ve nişanlanmamızı istiyordu. Stanford'da kalmaya karar verdiğimde gerçekten ilişkimizi bitireceğini düşünmemiştim, çünkü beni evlenme teklif edecek kadar seviyorsa, bir yıl daha kalacağım diye nasıl birdenbire beni terk edebilir ki? Bu yüzden Stanford'daki işi kabul ederek onun blöfünü gördüm, ama meğer blöf yapmıyormuş."

"Ondan ne kadar süre sonra üvey kız kardeşinle birlikte oldu?"

"Ağustos ayında ayrıldık ve Şükran Günü'nde birlikteydiler."

"Siz ayrılmadan önce birbirleriyle görüşüyorlar mıydı?"

Başımı salladım. "Başlangıçta bunu çok düşündüm, ama sanmıyorum. Ayrılmamızdan yaklaşık altı hafta sonra bir gece barda görüştüklerini iddia ediyorlar. Aile etkinliklerinde birkaç kez karşılaşmışlardı, yani

zaten birbirlerini tanıyorlardı. Bunu öğrendiğimde, "*Böyle olmasını istemedik, yemin ederim*" konuşmasını dinledim.

"Hâlâ ona aşık mısın?"

"Tanrım, hayır. Dürüst olmak gerekirse, hiç sevdiğimden emin değilim.

Brendan benim için güvenli bir seçimdi." "Nasıl yani?"

"İyi bir aileden gelen iyi biriydi ve... seks yapmak istemiyordu."

"Baskı altında kalmak istemedin mi?" Omuz silktim.

Jagger yüzümü inceledi. "Seni yargılamayacağım. Tanrı biliyor ki benim de seksle ilgili kendi sorunlarım var. Ama bunun hakkında konuşmak istemiyorsan, anlarım."

"Hayır, ben..." Ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken gözlerimi kaçırdım.

Aslında ona her şeyi anlatmak istiyordum, ki bu gerçekten çılgınca bir şeydi çünkü üç terapistten geçmişim ve hiçbirine hiçbir şey anlatmak istememiştim. Sonuncuya ilk ikisinden daha fazla açılmıştım, ama hikayemi kimseyle paylaşmak *istememiştim*. Bugüne kadar, Brendan bile bana ne olduğunu bilmiyordu. Sadece Miles ve anneme anlatmıştım, annem de hikayemi Edmund'la paylaşmıştı. Ama o anda derin bir nefes aldım, midemdeki kıpır kıpırlığı görmezden geldim ve Jagger'a, yani kendi korkularıma döndüm.

"Sana bakire olduğumu söyledim, ama teknik olarak bu doğru değil çünkü daha önce seks yaptım. Sadece bunu isteyerek yapmadım, bu yüzden kendimi bakire sayıyorum."

Jagger sertleşti. En azından vücudunun üst kısmı. Elleri o kadar sıkı yumruk haline geldi ki, parmak eklemleri beyazladı. "Ne zaman?"

Başımı eğdim. "On altı yaşındaydım. Liseyi iki yıl erken bitirip NYU'ya kaydoldum. İkinci dönemimde oldu. Anlaşılan o zaman da şimdi olduğu kadar iyi içiyormuşum." Ellerimi ovuşturmaya başlarken zorla gülümsedim. "Üniversite hayatına uyum sağlamaya çalışırken zorlanıyordum, bu yüzden kimseye yaşımı söylemedim. Bir gece bir partiye gittim ve

Daha önce hiç görmediğim sevimli bir erkekle konuşmaya başladım. Parti bir öğrenci yurdunda düzenleniyordu ve o da bu yurdun üyesi olduğunu söyledi. Onu şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu. Oradaki diğer erkekler gibi görünüyordu: şık gömlekler, dar şortlar ve pahalı mokasenler giyyordu. Bir iki saat sonra bana odasına çıkmak isteyip istemediğimi sordu. Ben de eğlenmek istediğim için kabul ettim. Sınıf atladığım için erkeklerle pek tecrübem yoktu ve çevremdeki insanlar hep benden büyüktü ve beni zeki bir çocuk olarak görüyorlardı. Ama ikinci kata çıkıp onun sessiz odasına girdiğimizde, korkup ona işleri yavaşlatmak istediğimi söyledim. O da tamam dedi ve bize yeni içecekler almaya gitti. Sadece takılalım, birbirimizi tanıyalım dedi. Bir saat sonra, üstümdeydi ve ben kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiremiyor, konuşamıyordum. Bana hayvanlarda kullanılan, felç edici etkisi olan bir ilaç vermişti.

Jagger gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, mavi renk neredeyse tamamen kaybolmuştu; göz bebekleri tamamen maviye dönmüştü. "Ona ne oldu? Lütfen bu hikayenin sonunda onun hapse girmesiyle ya da ölmesiyle bittiğini söyle."

Kafamı salladım. "Keşke öyle olsaydı. Sonrasında utanç duydum. Sanki olanlar benim hatammış gibi. İçki içerken onun odasına çıkmak kötü bir karardı, bu yüzden kendimi suçladım. Üstelik, gitmeden önce çantamdan ehliyetimi aldı ve kimseye anlatırsam, uyurken evime gelip aynı şeyi tekrar yapacağını söyledi."

"Tanrım. Sana verdiği aynı felç ilacının etkisi altındayken testisleri kesilseydi, o da senin gibi orada yatıp çaresiz hissetmek zorunda kalırdı."

Yutkundum, ama boğazımdaki büyük yumru bir türlü geçmedi. "Sonunda, olanları Miles'a anlattım ve o da beni polise gitmeye ikna etti. Artık fiziksel kanıt yoktu, ama soruşturma açtılar. Meğer benimki gibi bir hikaye anlatan ilk kişi ben değildim. Birkaç ay önce, komşu bölgede benzer bir vaka olmuştu. Bir çocuk

bir kardeşlik grubunun üyesi gibi davranarak başka bir üniversiteden bir öğrenciye cinsel tacizde bulundu. Ayrıca kızın ehliyetini de aldı. Her yıl ikimizin doğum günlerinde kart gönderirdi.

"Dalga mı geçiyorsun?" Jagger'ın boynundaki damar şişti.

Kafamı salladım. "Bir ay sonra okulu bıraktım ve o manyak üç yıl boyunca doğum günü kartları göndermeye devam etti. Stanford'a gitmek için Kaliforniya'ya taşındığımda kartlar kesildi. Ya gittiğimi öğrendi ya da beni her yıl korkutmaktan sıkıldı."

"Siktir..." Jagger ayağa kalktı ve odada dolaşmaya başladı. Saçlarını kökünden çekmeye başladı. "Polis ne yaptı? Birkaç soru sorup işini bitirdi mi?"

İnsanlara olanları anlatmaktan hep korkmuştum çünkü *bana* farklı bakmalarını istemiyordum. Jagger'ın tepkisi beklediğim gibi değildi. Yumuşak ya da sabırlı değildi, cam gibi kırılacağımdan korkmuyordu; *öfkeliydi*. Ve bu kalbimi derinden vurdu. Kafam karışık duygularla doldu ve gözyaşları yüzümden süzüldü.

Jagger fark ettiğinde orta hızda koşuyordu. "Oh, lanet olsun." Dizlerinin üzerine çöktü, beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Bu adam bana her dokunduğunda, sırf sırtıma elini koyduğunda bile, damarlarımdan hormonlarla dolu adrenalin akıyordu. Ama bu dokunuş farklıydı. Beni o kadar sıkı tuttu ki, neredeyse acı verecek kadar, ama vücudumdaki her kas gevşedi. Başımı göğsüne gömdüm ve içimi döktüm.

Zihnim her zaman hiç durmayan bir fırtına gibi çalışır, bir konudan diğerine geçer, hiç dinlenmek için ara vermezdi. Ama o anda dünya yavaşladı ve Jagger Langston'ın kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini, kendimi ne kadar güvende hissettiğimi düşünmekten başka bir şey düşünemedim.

Jagger ve ben uzun süre öyle kaldık. Annemin partisinin uzak sesi yetmiş metre ötede devam ediyordu,

gökyüzünün pembe ve mor renkleri karanlığa dönüştü, ama yine de sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissettim.

Sonunda, hıçkırıkları yavaşlayıp durdu. Geri çekildim ve Jagger'a tereddütlü bir gülümsemeye baktım. "Şey, bu... beklenmedik bir dönüş oldu."

O da gülümsedi. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Aslında, evet. Yıllardır bu konudan bahsetmedim. Ama sana anlatmak, Miles ve anneme anlatmak kadar zor olmadı."

"Zaman çoğu yarayı iyileştirir."

Gözlerimi ona çevirdim. "Çoğu mu?"

"Bence bazıları iyileşir ve bize zarar veren şeyleri geride bırakabiliriz, ama diğer yaralar asla tamamen kapanmaz, bu yüzden onlarla nasıl yaşayacağımızı bulmamız gerekir."

Garip bir şekilde, *benim* yaralarımın değil, kendi yaralarından bahsettiğini hissettim. Ama Edmund'un gür sesiyle konuşmamız kesilmeden önce bunu sorma fırsatım olmadı.

Jagger beni yere indirdi ve sesin geldiği teknenin yanına doğru yürüdü. Hemen teknenin pruvasından kışına uzanan dar yürüyüş yoluna doğru ilerledi.

"Hey, dur bakalım," dedi ve gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra Edmund'u tutarak geri geldi. "Düşeceksin, koca adam."

Edmund'un cevabı içten bir kahkaha oldu. "Ben çoktan düştüm evlat." Elini kalbinin üzerine koydu ve aşık olmakla ilgili bir şarkı söylemeye başladı.

Jagger bana eğlenerek baktı. "Hootie and the Blowfish."

Edmund tüm kalbiyle şarkı söylerken, Jagger ona pruvada oturmasına yardım etti. Üvey babam harika bir adamdı, ama kişiliği genellikle biraz stoikti, kesinlikle aşk hakkında şarkı söyleyen türden biri değildi.

Gülümsedim ve elini kalbinin üzerine koyarak bağırduğu bu eğlenceli anın tadını çıkardım, ta ki hafızası kelimeleri tükene kadar. Sonra içten bir kahkaha attı

Jagger ve ben de ona katıldık. Katılmamak imkansızdı. Ve bu *tam da* ihtiyacım olan şeydi.

Yanına gidip üvey babamın omzuna kolumu attım. "Bu kadar iyi şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum, Edmund."

"Senin annen, yetişkin bir erkeği tavuk gibi havlatabilir."

Kıkırdadım. "Tavukların havladığını bilmiyordum."

Beni eliyle uzaklaştırdı. "Neyse. Seni kontrol etmeye geldim. Son birkaç haftadır sana çok şey yaşattığımı hissediyorum —hız tümseği yüzünden."

Gülümsedim. "Sorun değil. Anlıyorum. O senin kızınla evli."

Parmağını bana doğrulttu. "Sana bunu telafi edeceğim. Bir dahaki sefere bir araya geldiğimizde, sana meşhur yavaş pişirilmiş kaburgalarımı yapacağım ve sadece üçümüz olacağız."

Onun bu kadar önem vermesi hoşuma gitti. "Gerek yok, ama kaburgalarını asla geri çevirmem."

Edmund, Jagger'a işaret etti. "Ve bu adam. Bu adam da gelebilir. Senin ne kadar özel olduğunu kendi gözleriyle görmesi için onu tanımamız gerekiyor."

Jagger bana göz kırptı, karnımda sıcaklık hissettim. "Bunu zaten biliyorum, Ed."

Üvey babam ellerini uyluklarına vurdu. "Peki, doğum günü prensesime geri döneyim."

Jagger, Edmund'un koluna girerek onu ayağa kaldırdı. "Seni oraya sağ salim ulaştırsam nasıl olur?"

***

"Herkesi arabaya bindirip indirmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedim.

Jagger ve ben o akşam geç saatlerde Edmund'un yazlığının mutfağında duruyorduk. Üvey babam daha önce marinaya gitmişti ama bu gece eve dönecek durumda değildi. Ben de onun arabasını sürdüm, diğerleri ise Uber'e bindi. Neyse ki Jagger benimle gelmişti

Çünkü Edmund eve vardığımızda ayakları titriyordu. Onu yatak odasına götürmesine yardım etmişti.

"Sorun değil. Onların rahatlayıp iyi vakit geçirmelerine sevindim."

"Yarın sabah geldiğinde, biraz daha az eğlenselerdi diye düşüneceklerini sanıyorum."

"Doğru." Jagger gülümsedi ve telefonunu çıkardı. "Uber'i arayıp yola çıkacağım."

"Seni ben götürürüm."

"Sorun değil. Kaybolmanı istemem. Buralarda arka yollar aydınlatılmıyor."

Edmund'un anahtarlarını aldım. "Bir süredir araba kullanmadığını biliyorum, ama artık navigasyon diye bir şey var."

Kafasını salladı. "Ukala." "Hadi."

Ön tarafta, sürücü tarafına doğru yürümeye başladım, ama sonra vazgeçtim. "Hey, Langston?"

Jagger başını kaldırdığında, ona Range Rover'ın anahtarlarını attım. "Sen sür. Artık yolcu prenseslikten vazgeçmenin zamanı geldi."

O güldü, ama benim yolcu koltuğuna binip kapıyı kapatmamı bekledi. Garajdan çıkarken direksiyonu tutuşu libidomu her türlü şekilde etkiledi. Bu akşam, Jagger'ın yanında ilk kez azgın bir liseli kız gibi hissetmediğim andı. Ama şimdi onun kaslı ön kollarını görünce kendimi sekizinci sınıfa geri dönmüş gibi hissettim. *Lanet olsun.* Bir elini vites koluna koyarken, diğer eliyle deri direksiyonu kavradı ve zihnim, o kendinden emin ellerin beni her yerimden okşadığını hayal ederek daldı.

Bu adam söz konusu olduğunda kafamı muayene ettirmem gerekiyordu. Bir dakika önce ona en derin, en karanlık sırrımı anlatıyordum, bir dakika sonra ise ona atlamak istiyordum.

Jagger'ın evinin garajına girdiğimizde, günün bitmesine hiç hazır değildim. Kayalıkların üzerinde duran

resim gibi evine baktım ve iç geçirdim. "Evin gerçekten inanılmaz."

Arabayı park konumuna getirdi. "Teşekkürler."

"Görmek... olabilir mi?" Alt dudağımı ısırdım. "Belki içini hızlıca gezebiliriz?"

Jagger tereddüt etti. "Geç oldu. Bu pek iyi bir fikir değil."

Sorumlu bir karar verdiğini hissettim, ama bunu söyleme şekli bana bunun onun istediği karar olmadığını gösterdi. "Uzun sürmez."

Karanlıkta gözlerimiz buluştu. Hâlâ tereddüt ettiğini görebiliyordum ve ikinci kez reddedeceğini düşündüm. "Lütfen?" diye sordum.

Jagger çenesini sıktı, ama sonunda başını salladı. "Tabii."

Bizi büyük, kemerli kapıya götürdü, kilidi açtı ve ışıkları açtı, sonra benim girmem için kenara çekildi.

Bir adım attım ve durdum. "Vay canına."

Yüksek tavanlar girişi görkemli hale getiriyordu, ancak asıl muhteşem olan manzaraydı. Ön kapıda durduğunuzda, karanlıkta bile devasa oturma odasından okyanusu net bir şekilde görebiliyordunuz.

"Dışarısı çok aydınlık."

"Arkada, uçurumun üzerine yerleştirilmiş spot ışıkları da dahil olmak üzere bir sürü ışık var. İç ışıklarıyla birlikte o anahtarı da açtım."

"Manzaranız New York'takinin tam tersi, ama yine de benzer bir yanı var."

O da başını salladı. "İçeri girer girmez büyük pencereler göze çarpıyor. Evin geri kalanı ise bir bonus. Buraya adımımı attığım anda burayı satın alacağımı biliyordum."

"Nedenini anlayabiliyorum."

Jagger beni içeriye davet etti, ama ben etrafa bakarken birkaç metre uzakta durdu. Büyük bir taş şöminenin önünde, büyük bir odanın merkezinde, büyük, krem rengi, yumuşak yastıklı bir koltuk takımı duruyordu. Beyaz duvarlar

renkli sanat eserleriyle dekore edilmiş ve birkaç antika eşya her şeyi birbirine uyumlu hale getirmişti. Burada birinin kaldığının tek işareti, cam sehpanın üzerindeki kağıt yığınlarıydı.

Parmağımla işaret ettim. "Daha önce burada mı çalışıyordun?"

O başını salladı. "Zaten içeride çok fazla zaman geçiriyorum. En azından çalışırken manzarayı seyredebilirim."

"Yıl boyunca Montauk'a gelir misin? Kışın büyük bir ateşin yandığı, karın yağdığı ve arka planda okyanusun olduğu bu yerin çok güzel olduğuna eminim."

"Öyle olmalı, ama buraya gelmeyeli uzun zaman oldu." "Ne kadar oldu?"

"Geçen sonbahardan beri gelmedim."

Ağzım açık kaldı. "Bu benim evim olsaydı, her hafta sonu buraya gelirdim. Senin yerinde olsam, ofisimi Montauk'a taşırdım."

Jagger gülümsedi ve bir salona doğru başını salladı. "Gel, sana evin geri kalanını göstereyim."

Bu güzel evin geri kalanı da büyük salonun ihtişamına yakışır şekildeydi: bir değil iki ada mutfığı olan bir gurme mutfığı, cam tavanlı ve duvarlı bir solaryumdan dönüştürülmüş ofis, lüks yatak takımları ve sahil tarzı mobilyalarla mükemmel bir şekilde dekore edilmiş dört yatak odası. Ancak tur boyunca Jagger her zamankinden daha mesafeli davrandı. Belki de daha önce fiziksel olarak birbirimize çok yakın olduğumuz için bu durum bana daha fazla dikkat çekmişti. Son açılmamış kapıya geldiğimizde, kapıyı açtı ama kapının eşiğinde kaldı.

Ben içeri girip etrafa bakarken, o iki elini cebine sokmuş olarak kapı pervazına yaslandı. Geniş omuzları kapının neredeyse tüm genişliğini kaplıyordu. Yatak odasında, yine muhteşem bir manzaraya sahip bir terasa açılan Fransız kapılar vardı ve banyoda pençeli ayaklı küvet ve bir düzine duş başlığı bulunan ayrı bir duş kabini vardı. Jagger odanın diğer ucunda duruyordu, ama gözlerinin her adımımı takip ettiğini hissediyordum.

"Bu ev mükemmel, Jagger." Elimi yumuşak yatak örtüsünün üzerinde gezdirdim ve kapıya doğru yaklaştım. O hareket etmediğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Gülümsemesi tembeldi. "Az önce sordun."

Başımı eğdim ve tereddütle bir adım daha yaklaştım. "Bu hafta sonu buraya gelmene ne sebep oldu?"

Jagger dudaklarını büzdü. "Edmund endişelenmesin diye eve dönsen iyi olur."

"Edmund derin uykuda."

Jagger hala kapıdan ayrılmamıştı, ben de bir adım daha yaklaştım.

Boğazını temizledi. "Geç oldu."

"Her zaman böyle yaparsın," dedim. "Cevap vermek istemediğin soruları görmezden gelirsin."

"Ne yapmamı istersin? Bazı şeyler söylenmemelidir."

Bir adım daha attı. Artık aramızda belki bir buçuk metre vardı.

"Neden söylenmemesi gereken şeyler var?"

Gözleri dudaklarıma indi ve konuşurken orada kaldı. "Çünkü bunlar son derece uygunsuz."

Bir adım daha attım, bu sefer çok küçük bir adım. Aramızda sadece 30 santim vardı.

"Bu hafta sonu burada olacağım için Montauk'a mı geldin?"

"Öyle olsa da fark etmez."

"Benim için fark eder."

Bir başka küçük adım. Şimdi on beş santim. Etrafımızdaki hava cızırdadı. Nefesi hızlandı ve bunun cildimi gıdıkladığını hissedebiliyordum. Beni gerginleştirmek yerine, bana enerji verdi. "Soruma cevap ver."

Ben son adımı atmalı mıyım diye düşünürken o bana bakıyordu. Tam atmak üzereydim ki gözlerini kapattı. "Eve gitmelisin, Sutton." Sesi sert, soğuk ve mesafeliydi.

Hemen bir adım geri attım. Onun arzusunu yanlış mı yorumlamıştım? Bir dakika önce kendimi baştan çıkarıcı bir kadın olarak görürken, birdenbire bir trol gibi hissettim. Yüzüm kızardı. "Tamam."

"Tuvalete gidiyorum." Jagger kapıdan çekilip beni dışarı çıkardı. "Aşağıda buluşup seni dışarı çıkaracağım."

Oturma odasına döndüğümde kalbim ağırlaşmıştı. O geri dönmeden önce gitmeyi düşündüm, ama bu beni huysuz bir çocuk gibi gösterecekti. Bunun yerine, oturma odasındaki koltuğa oturdum ve veda etmek için kendimi beklemek zorunda bıraktım. Onun yığınla iş kağıtlarına bakarken kendimi çok aptal hissettim ve aslında hiçbir şey görmüyordum — en azından sarı bir not defterinden koparılmış birkaç sayfa gözüme çarpmadan önce. Bunlar, birbirine zımbalanmış kağıt yığınının altından yanlara doğru çıkıntı yapıyordu ve hesaplamayı tanıdım çünkü dün ben de aynı hesaplamayı yapmıştım. Eğilip sayfaları çıkardım.

Sayfanın üst kısmında, kenar boşluğunun üzerine bir sayı yazılmış ve daire içine alınmıştı. Cevap — *doğru* cevap.

Jagger, biz konferans odasından çıktıktan sonra problemin geri kalanını çözmüş müydü? Nedense, çözmediğini biliyordum.

Sayfaları taradım, sıra sıra hesaplamaları inceledim. En az bir düzine sayfa doluydu ve ilk bakışta gördüğüm kadarıyla hepsi doğruydü. Jagger oturma odasına geri döndüğünde son sayfaya ulaşmıştım. Gözleri benimkilere değmeden önce ellerime baktı.

"Beni kazanmama izin mi verdin?" diye sordum.

Çelişkili görünüyordu. Ben de farklı bir soru sordum.

"*Neden* kazanmama izin verdin?"

"Bu senin özgüvenine yardımcı olur diye düşündüm. Ayrıca, senden çok daha hızlı bitirmedim."

"Sözde kazandıktan sonra bana bir ödül bile teklif ettin, neden bunu da ekledin?"

Gözlerime tekrar baktı. "Ne isteyeceğini görmek istedim."
İçimde bir ateş yandı. "Sanırım sonunda anladım." "Neyi
anladın?"

"İstediğim ödülü, tabii hala bana vereceksen, çünkü artık
herkesin benim kazandığımı *düşündüğünü* biliyorum."

"Duruma bağlı." Jagger'ın gırtlığı yukarı aşağı hareket etti.
"Ne istiyorsun?"

"*Seni.*"

BÖLÜM 18

Sutton

"Bu olmayacak." Jagger kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ama bu sefer reddi beni caydırmadı. Yukarıda vazgeçtiğim adımları tekrar attım ve avuç içlerimi onun kaya gibi sert göğsüne koydum. O irkildi, ama bunun benim hissettiğim aynı sarsıntıyı hissettiği için olduğunu biliyordum, dokunuşumdan fiziksel bir rahatsızlık duyduğu için değil. Sözleri ne olursa olsun, gözleri şehvetle parlıyordu.

"Neden olmasın?" diye sordum.

"Çünkü sen benim için çalışıyorsun."

"İyi denemeydi." Gülümsedim. "Bana, tek engel bu olsaydı hiç umursamayacağını zaten söylemiştin. Öp beni, Jagger."

Her nefes alışında göğsü daha da yükseliyordu. "Yapamam."

"Yapamıyor musun? Yoksa istemiyor musun? Eğer gerçekten orada durup beni reddedeceksen, en azından dürüst olabilirsin."

Gözleri dudaklarıma indi ve orada kaldı. "Yapamam."

"Neden?" Aşağı baktım ve belirgin bir şişkinlik fark ettim. "Fiziksel bir sorun gibi görünmüyor."

"Kesinlikle fiziksel bir sorun değil." "O zaman nedir?"

Senin... eğilimin yüzünden mi?"

Hüzünle gülümsedi. "Sutton, benim eğilimlerimi senin geçmişinle birleştirmek, aynı raya iki tren koyup çarpışmalarını beklemek gibi olur. Ayrıca ben, ertesi sabah veda etmek için mücevher ve teşekkür notu gönderen, sana çiçek getirip ikinci bir randevu istemeyen türden bir adamım. Bu iyi bir fikir değil."

"Kalpler ve güller istemiyorum." Diğer elimi kaldırıp boynuna dolamak, parmaklarımı onun cildinde gezdirmek istedim. Ama Jagger bileğimi yakaladı. Eli beni sıkıca tuttu ve bu hissi sevdim. Hayır, bayıldım.

"O zaman benden ne istiyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve gözlerinin içine baktım. "Beni sikmeni."

Gözlerini kapattı ve bir dizi küfür mırıldandı. Pes etmek üzereydi ve ben onun çöküşünü izlemek için hiçbir şeyden vazgeçmezdim. Bu yüzden hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı tek şeyi yaptım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve şortunun düğmesine uzandım.

"Siktir..." Jagger inledi. Bana baktı. "Böyle çok mükemmel görünüyorsun."

Gözleri bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, düğmeyi açıp fermuarı indirdiğimde fark ettiğinden bile emin değildim. Altındaki dar boxer şort, kalın penisinin hatlarını ortaya çıkardı. Eğildim ve üzerine nazikçe bir öpücük kondurdum, konuşurken dudaklarımı üzerinde bırakarak mırıldanmamı hissedebilmesini sağladım. "Seni istiyorum, Jagger. Bana vermek istediğin şekilde seni istiyorum."

Parmaklarımla belinin hemen üstündeki deriyi tırmaladığımda gerildi, ama elimi uzatıp parmaklarımı penisinin çevresine doladığımda beni durdurmadı. O kadar sert ve kalındı ki, istediğim şeyi alabilecek miyim diye şüpheyeye düştüm. Üç yıl sekssiz bir ilişki yaşadıktan sonra oral seks yapmada iyiydi. Ama Brendan bu kadar büyük *değildi*. Yine de başparmağımı ucuna sürdüm ve ön sıvı damlasıyla ödüllendirildim. Jagger, eğilip dilimi üzerinde gezdirdiğimde tısladı.

O düzensiz bir şekilde nefes verdi. "Yala. Sikimi yala."

Bütün vücudum titredi. Elimini uzatıp bacaklarımın arasına bir saniye dokunsaydım, gerçekten boşalabilirdim. O kadar tahrik olmuşum. Bana daha fazla emir vereceği düşüncesi ağzımı sulandırdı.

Parmaklarımı belinin iki yanına geçirip aşağı şortunu ve ve boxer yeterince yeterli serbest ve kökünü avucumun içine aldım. Sonra eğildim ve söyleneni yaptım. Tabanından tepesine kadar yaladım. Uca geldiğimde, ağzımı genişçe açtım ve boğazımın arkasına kadar gelene kadar uzun bir çekişle onu emdim. "*Siktir*," diye tısladı Jagger.

Elini uzattı, iki elini de saçımı kavradı ve saçlarımı o kadar sıkı tuttu ki kafa derim yandı. Ama bunu sevdim. Sevdim, sevdim, *sevdim*. Acı beni onu daha da çaresizce memnun etmek istememe neden oldu.

Ben geri çekildim ve Jagger kontrolü ele aldı. Sıkıca tuttu ve başımı hızlı bir şekilde yukarı aşağı hareket ettirdi. Zar zor yetişebiliyordum, dilimi alt tarafında gezdirip emiyordum, aynı anda elimle de onu okşuyordum. Bir hamlede daha derine girdi ve hareketsiz kaldı. Vücudu titriyordu, ama yine de beni boğazımın derinliklerine kadar almaktansa geri çekildi. Bu kısıtlamasının benim yararına mı yoksa kendi yararına mı olduğunu bilmiyordum.

"Aferin kızım." Sesi derin, boğuk bir ses tonundaydı. "Aynen böyle. Sikimi al."

Onun övgüsünü *sevdim*. Bir erkeği memnun etmenin hayal edebileceğimden daha fazla tahrik etti beni. Sert ahşap zeminde ileri geri sallanmaktan dizlerim ağrımaya başladı, ama dizlerim derimi kesmiş olsalar bile yine de durmam mümkün değildi.

"Burnundan nefes al, güzelim. Yüzünü sikiyorum."

Sürtünme için çaresizce inleyerek bacaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Jagger'ın elleri başımı sabit tuttu ve sertçe çekip geri itti, penisini boğazıma gömdü. Kalınlığı sınırlarımı zorladı, yemek borumu yakıp gözlerimi yaşarttı. Fırsatım olsaydı muhtemelen öğürürdüm, ama Jagger çekip tekrar geri itti, tekrar tekrar, gittikçe daha derine. Ellerimi onun uyluklarına doladım ve hayatım pahasına tutundum.

"*Siktir*," diye bağırdı. "Hazır ol. Boğazına boşalacağım."

Uyarıda bulunmuştu, ama hazırlanacak kadar zaman yoktu. Öte yandan, bir saatim olsaydı bile, bana verdiği şeye hazır olamazdım. Sıcak, kalın sperm fışkırmaları boğazımdan aşağı aktı. Sanki sonsuza kadar sürecektir gibiydi ve Jagger, vücudundaki son titreme geçene kadar pompalamayı bırakmadı. Sonra çekildi, saçımı sıkıca tutan elini bıraktı ve nefes almaya çalıştı. Ben de dizlerimin üzerinde kalarak aynı şeyi yaptım, bu kadar yoğun bir boşalmadan sonra neredeyse hiç yumuşamamasına hayret ettim.

Bir dakika sonra, eğilip ellerini kollarımın altına soktu ve beni ayağa kaldırdı. Dizlerim uzadığında, sert zeminin neden olduğu acıyı hissederek yüzümü buruşturdum.

Jagger'ın serbest bırakıldıktan sonra rahatlamış yüzü bir anda değişti. "Yaralandın mı?"

Kafamı salladım. "Dizlerim sadece kemikli."

Beni kanepeye yönlendirdi ve işaret etti. "Otur."

Jagger bir anlığına ortadan kayboldu ve iki buz torbası ve bir bardak suyla geri geldi. İçeceği sehpayı koydu ve diz çökerek ağrıyan eklemlerime soğuğu bastırdı.

"Ben iyiyim," dedim. "Gerek yok."

Kaşlarını çattı. "Bana bırak." Birkaç saniye sonra ekledi, "Lütfen. Ve biraz su iç. Boğazını rahatlatır."

Yutkundum ve ilk kez onun haklı olduğunu fark ettim — boğazım ağrıyordu. Başımı salladım ve bardağı uzandım. "Teşekkür ederim."

Jagger sessiz kaldı. Derin düşüncelere dalmış görünüyordu ve yaptığımız şeyden şimdiden pişman olup olmadığını merak ettim.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım. Alaycı bir şekilde güldü. "Ne kadar boktan biriyim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Sen, az önce sana yaptığımdan daha iyisini hak ediyorsun."

"Bana yaptığın şey mi? Bana hiçbir şey *yapmadın* Jagger. Başlatan bendim ve yaptığımız şeyi sevdim. Aslında yaptığımız şeyi *çok sevdim*."

Yüzümü inceledi. "Birden fazla kez incindin. Bunu tekrar yapmak istemiyorum." "Beni nasıl incitebilirsin ki?"

"Kadınlardan istediğimi alıp, işim bittiğinde onları terk etme alışkanlığım var. Ben romantik biri değilim, Sutton."

"Kim senden romantik olmanı istedi ki?"

Gerçekten kafası karışmış gibiydi. "O zaman benden ne istiyorsun?"

Gülümsedim. "Daha fazlasını. Ve seks."

Ciddi yüzü bozuldu ve güldü. "Beni sadece kullanmak istediğini mi söylüyorsun?"

Dizlerimin üzerinde duran buz torbalarını elinden alıp sehpaye koydum. Sonra ellerini tekrar dizlerimin üzerine koyup biraz öne doğru eğildim. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Hiç de değil." Parmağını kaldırdı. "*Ama* neye ihtiyacın olduğunu bilmem için bana güvenmelisin."

"Sence neye ihtiyacım var?"

Gözleri ileri geri hareket ederek benimkilere bakıyordu. "Senin için olması gerektiği gibi bir ilk sefer. Benim sevdiğim gibi değil." Kendini romantik biri olarak görmüyordu belki, ama söylediklerini kalbimde hissettim. Jagger Langston sert bir kabuğa sahipti, ama içi yumuşaktı. Sözleri bir duygu dalgası yarattı ve ben başımı sallamadan önce boğazımda tuzlu bir tat hissettim. "Tamam." Yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde biraz daha öne eğildim. "Anlaştık. Şimdi öpüşmeye ne dersin?"

iğrenir misin?"

Günahkar bir gülümsemeyle dudaklarını yaladı. "Seninle ilgili hiçbir şey beni iğrendirmez, tatlım."

Bu sevgi dolu sözlerle içimden bayıldım. Ama onun gözlerimin parladığını görmesini istemedim. Bunun yerine, utangaçça başımı eğdim. "O zaman ne bekliyorsun?"

O inledi, ama gülümsemesi genişledi. "Sen baş belası olacaksın."

Aklımda esprili bir cevapla ağzımı açtım, ama bunu söyleme fırsatı bulamadım. Jagger enseme kavradı, sertçe sıktı ve beni kendine çekti. Dudakları benim dudaklarımın üzerine yapıştı ve ben onun içinde eridim. Dili ağzımı açtı ve içine daldı. Tadı delicesine güzeldi ve öpücüğünün agresifliği, her yönden kontrolü ele geçirme şekli, beni onun ağzına iç çekmeme neden oldu. Jagger hala tek ayak üzerinde diz çökmüştü. Kolunu belime doladı, beni kanepeden kaydırıp ve dizinin üzerine oturmam için pozisyonlandırdı.

Zaten şehvetin etkisiyle tamamen sersemlemiştim, ama parmakları kalçalarımın gömüldüğünde ve beni bacağı üzerinde ileri geri sürtmeye başladığında... *Aman Tanrım*. Şişmiş klitorisim sürtünmeye can atıyordu ve çok geçmeden titremeye başladım. Orgazmım o kadar yakındı ki, utanmadan kalçalarımı sallamaya ve bacağına sürtmeye başladım. Ama tam uçmak üzereyim diye düşündüğüm anda, Jagger durdu ve beni nefes nefese bıraktı.

"Neden duruyorsun?"

Beni kollarına aldı ve ayağa kalktı. "Çünkü altımda olduğunda seni muhtaç istiyorum."

BÖLÜM 19

Sutton

Bu gece çok cesur davranmıştım, ama Jagger'ın yatak odasında dururken, bir anda sinirlerim bozuldu. Işıklar kapalıydı, ama odanın dışı aydınlatma sayesinde yeterince aydınlıktı ve her şeyi net bir şekilde görebiliyordum. Jagger Fransız kapılara doğru yürüdü ve onları açarak, dalgaların sakin sesini içeriye aldı, sonra bana gelip elimi tuttu. Elimi dudaklarına doğru kaldırdı, ama ağzına ulaşmadan durdu.

"Titriyorsun. Üşüdün mü?"

Başımı salladım.

Kaşlarını çattı. "Aşağı inmek ister misin? İstemediğin bir şeyi yapmanı istemem."

"Hayır, hayır." Başımı şiddetle salladım. "Kesinlikle hayır. Bunu çok istiyorum. Sadece... gerginim, sanırım."

Elimi sıktı ve beni yatağın kenarına oturttu. Önümde çömelerek, başparmağıyla cildimi okşadı. "Konuş benimle. Neden gerginsin?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım seks konusunu kafamda çok büyüttüm ve bu beni çok zorluyor."

"Anlayabiliyorum." Başını salladı. "Yavaş yavaş ilerleyeceğiz. Başka bir şey var mı? Hiç şüphelerin yok mu?"

"Yok. Ama şimdi pantolonunun içindeki şeyin boyutunu gördükten sonra, belki de uzman seviyesine atlamadan önce başlangıç seviyesinden başlamalı mıyım diye düşünmeye başladım."

Jagger güldü.

Aklım daldı ve bir an sessiz kaldım. Tekrar konuştuğumda, sesim neredeyse bir fısıltıydı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"En son ne zaman biriyle seviştin, yani seks yapmaktan ziyade?"

Elimi sıktı ve gözlerime bakmamı istedi. "Bu gece ikimiz için de bir ilk olabilir."

Vay canına.

Jagger gülümsedi. "Titremeyi kestir."

Farkında bile değildim. "Sanırım öyle."

Eğilip alnımı öptü, sonra ayağa kalkıp komodine doğru yürüdü. "Sanırım doğum kontrol hapi kullanmıyorsun?"

"Aslında kullanıyorum. Ama birkaç hafta önce başladım ve doktorum, tam olarak etkili olması için bir döngü boyunca kullanmam gerektiğini söyledi."

Jagger kaşlarını çattı. "Neden kullanmaya başladın?"

"Benim sorunumu halletmeyi planlıyordum. Komik olan, bu yüzden o arkadaşlık uygulamasına katıldım ve seninle tanıştım. Brendan'ın düğününden önce seks yapıp bu işi halletmeye kararlıydım."

Komodinin çekmecesini açtı ve bir paket prezervatif çıkardı. Altı tane olduğunu saydım ve kaşlarımı kaldırdım. "Büyük planların mı var?"

Kafasını salladı. "Hiçbir fikrin yok tatlım."

Klitorisime akan kan azalmıştı, ama Jagger'ın benim kadar çaresiz olduğunu duyunca birdenbire geri geldi. Yanıma geldi ve bir dizinin üzerine çöktü. Ayağımı kaldırıp sandalımı çözdüğünde ve çıkardığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Ayak bileğime tatlı bir öpücük kondurdu, bacağımı yere indirdi ve diğerine de aynısını yaptı. *Tanrım, o kadar seksi ki.*

Jagger elini uzattı ve ben de elimi onun eline koyduğumda, beni kaldırmak için kullandı. Eğilip dudaklarıma öpücük kondurdu.

Yukarı çıkmaya karar verdiğimizden beri kullandığı aynı nazik dokunuş. Kısa bir süre önce kafamı çekip *yüzümü sikmiş* olan adamın aynı adam olduğuna inanmak zordu. O zaman doğru gelmişti, ama nedense bu an da doğru geliyordu. Kendi başıma kalsaydım, seks işini hallederdim — basit bir *vuruş*, *teşekkürler hanımefendi* ve hoşça kal bekaret. Hatta Jagger'ın biraz önce kullandığı aynı kaba taktikleri kullanmasına bile izin verirdim. Ama benim için en iyisinin ne olacağını düşünerek bu kadar düşünceli davrandığı için minnettardım.

Ellerini yanaklarıma koydu ve ağzını benimkine yaklaştırdı. Öpücük yavaş ve şehvetliydi, okyanusun sesi o an dışında her şeyi bastırıyordu. Jagger işleri yavaştan alsa da, dudakları hala benimkilerle buluşmak için ısrarcıydı. Üstümdeki düğmeleri açmaya başladı ve çenemden aşağı doğru öperek, çenemi ısırarak ve boynumu emerek ilerledi. O kadar inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu ki, gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Ama sonra Jagger köprücük kemiğimi ısırdı ve beni nefes nefese bıraktı.

Aşağı baktığımda, bana göz kırptı. "Seni domine etmekten kaçınacağımı söylemişim, ama sevişmek her zaman yumuşak olmak zorunda değil."

Gömleğimi omuzlarımdan çıkarıp yere attı. Güzel bir sütyen ve iç çamaşırı seti getirmiş olduğum için minnettardım. Giydim pembe demi sütyen, B+ beden göğüslerimi, taşmak üzere olan C beden gibi gösteriyordu. Jagger, şortumu yavaşça çıkarırken omuzlarımı, kollarımı ve göğsümün üst kısmını öpmeye devam etti.

Sadece sütyen ve iç çamaşırlarımla durduğumda, geri adım attı ve beni baştan aşağı süzdü. "Sen çok güzelsin."

Yüzüm kızardı. "Teşekkür ederim."

Önümde diz çöktü ve yavaşça külotumu kalçalarımdan çıkardı, sonra ayağa kalktı ve beni döndürmeye yönlendirdi. Muhtemelen sütyenimi

ama yarın her anı aşırı analiz etmek için bolca zaman olacaktı.

"Otur," dedi. "Seni tamamen görmek istiyorum."

Yatağın kenarına oturdum ve Jagger yine dizlerinin üzerine çöktü. Genelde vücudumdan utanmazdım, ama bacaklarımı, uyluklarımın dış kısımları yatağa değecek kadar açtığında, biraz utandım.

"Çok pembe ve mükemmelsin." Başparmağıyla klitorisimi okşadı ve ben titredim.

"Ve çok duyarlı. Bir erkekle hiç orgazm olamamış olmana şaşırdım."

"Hiç erkekle birlikte olmadığımı, sadece erkek çocuklarla birlikte olduğumu düşünmeye başlıyorum."

Jagger gülümsedi. Başparmağını kaygan merkezime kaydıldı ve nazikçe içime itti.

Gözlerim kapandı.

Yavaş ve ustaca hareketlerle hassas duvarlarımı okşadı, ta ki benden bir inilti koparana kadar. Sonra parmağını çıkardı ve iki parmağını içeri soktu, başparmağıyla klitorisimi okşamaya devam etti. Zaten sınırdaydım, ama eğilip yüzünü ıslaklığımın içine gömdüğünde, baştan ayağa titremeye başladım.

Jagger ne yaptığını çok iyi biliyordu. Yine, *neden* oral sekste bu kadar iyi olduğunu düşünmekten vazgeçip, hissettiğim zevke ve benim ihtiyaçlarıma ne kadar dikkat ettiğini düşünmeye odaklanmam gerekti. Nefesim kısılayıp sığlaşınca, dilini klitorisime değdirdi ve beni arzuyla kasılmaya zorladı. Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve utanmadan ona sürtündüm.

Aman Tanrım.

Boşalacağım. Bir erkekten.

Kendi yaptığımdan değil.

Basınç gittikçe arttı. Kontrolden çıkmak üzere olan sıkı sarılmış bir top gibi hissettim kendimi.

"Jagger... Ben..."

Parmakları daha hızlı girip çıkıyordu. Heyecanımın kanıtı, ıslaklığımın seslerinin giderek daha yüksek hale gelmesinden belliydi. Klitorisimi sertçe emdi ve ben patladım — gökyüzünü aydınlatan havai fişekler gibi *patladım*. Vücudum titredi ve hayatımın en yoğun orgazmını — ve bir erkekle yaşadığım ilk orgazmı — inleyerek geçirdim.

Orgazmın diğer tarafına geçerken, Jagger beni yalamaya devam etti ve vücudumdaki son kasılmaları da aldı. Sonra, ayakta kalmak için yapabileceğim tek şey buydu. Kemiklerim sıcaktan erimiş gibi hissettim.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Jagger karnıma öpücükler kondurdu, bir meme ucumu ısırmak için durduktan sonra dudaklarını benimkilere bastırdı. "Diğer ilklerini de yaşamak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı.

"Diğerlerini mi?" diye gülerek sordum. "Sanırım geriye sadece bir tane kaldı."

Gülümsemesi şeytaniydi. "Bunu göreceğiz."

Jagger ellerini kıkımın altına kaydırıp ve beni kaldırarak kollarının arasına aldı ve yatağın ortasına geri bıraktı. "Ama bu gece için, uslu duracağım. Ben sana izin verdiğimde değil, ne zaman istersen o zaman geleceksin ve yeterince tatmin olduğunda bana söyleyeceksin."

Sözlerinin anlamını tam olarak kavrayacak vaktim olmadı çünkü Jagger gömleğini ve şortunu çıkardı ve bacaklarımın üzerine oturarak üstüme uzandı. Komodinden prezervatifi aldı, dişleriyle ambalajını yırttı ve taktı.

Oh.

Aman.

Tanrım.

Onun kendini okşadığını görmek bacaklarımın arasında bir zevk dalgası yarattı. Çıplak Jagger Langston'ın tüm vücudu, sindirilmesi zor bir manzaraydı. Onun vücudunda saatlerce hayranlıkla bakamayacağım tek bir yer bile yoktu. Oyulmuş göğüs kasları, mükemmel şekilli karın kaslarına uzanıyordu. Her zaman

altı paket terimini duymuştum, ama Jagger'inki bunun iki katıydı. Bel kısmı dardı ve akıllı kadınları aptalca seçimler yapmaya iten, beyni yakıp kavuran bir V şekli vardı. Ve henüz onun büyüleyici yüzüne bile gelmemiştim. Sonunda yüzüne baktığımda, Jagger eğlenmiş görünüyordu.

"Eğleniyor musun?"

"Evet. Telefonumu alabilir misin, böylece bir fotoğraf çekip istediğim zaman ona bakabilirim?"

"Sonra." Sırıttı. "Şu anda yapacak daha iyi işlerim var."

Jagger bacaklarını uzattı ve vücudunu benim vücudumla kapattı, ancak ağırlığını dirseklerine vermeye dikkat etti. Onun sıcak, sert uzuvunun çıplak tenime değdiğini hissettim ve bana ağzıyla verdiği orgazmın son olmayacağından hiç şüphem yoktu.

Yüzümden bir tutam saçımı çekip aldı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Çok güzelsin, Sutton."

Gülümsedim. "Sen de fena değilsin."

"O ilk gece bardan çıktığımdan beri senden uzak durmaya çalışıyorum, ama yine de buradayım, kendi kurallarımı çığnıyorum."

"Her kuralın bir istisnası vardır. Aslında annemin bir sözü vardır. 'Kurallar hayatınızı düzenli tutar, ama hayatı ilginç kılan istisnalardır.'"

Jagger gülümsedi ve dudaklarımı öptü. Brendan her zaman dişlerini fırçalar ya da bana oral seks yaptıktan sonra öpüşmekten kaçınırdı, bu yüzden Jagger'ın dili benimkiyle dolandığında ve kendimi tattığımda, bunun beni biraz korkutacağını düşünmüştüm. Ama tam tersi oldu, beni tahrik etti. Ona tüm gücümle karşılık vermek, onun gösterdiği çabaya bir teşekkür gibi geldi.

Jagger geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Bana hazır mısın? Vücudunu kastetmiyorum, o hazır, ben de yavaş olacağım. *Seni* kastediyorum."

Başımı salladım. "Hayatımda hiç bu kadar çok bir şeyi istemedim."

Jagger derin ve sakın bir nefes aldı ve içeri girdi. Yavaşça girip çıkarken gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı. Yüzündeki gerginlikten bunun kolay olmadığını anlayabiliyordum, ama içimden bir ses bana imkansız başarımanın bu adamın işine göre olduğunu söylüyordu. Islanmış ve hazırdım, bu yüzden o kalın olsa da vücudum onu içine alacak şekilde gerildi.

"Siktir. Sen... Sen..." Gözlerini kısa bir süre kapattı ve yutkundu. "Sen... benim ilkim gibisin."

İçimde duygular kabardı. Gerçekten yapıyordum. *Seks* yapıyordum ve bu, ilk seferimin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi, bir an önce bitirip kurtulmak istediğim bir deneyim değildi. Hamdı, güzeldi ve tam da ihtiyacım olduğunu bilmediğim şeydi.

Jagger içeri girip çıkmaya devam etti, her itişte daha da derine girerek tamamen içine girdi. Kendini sonuna kadar gömdüğünde kolları titriyordu. "İyi misin?"

Gülümsedim ve yanağını avuçladım. "İyiden de iyiyim. Bu kadar nazik olmana gerek yok."

Ama Jagger acele etmeden devam etti. Kontrolünü kaybetmesini, benim vücuduma olanların aynısını hissetmesini istedim.

"Daha sert," diye inledim. "Lütfen."

Dinlemediğinde çaresizce oldum.

Çenesini ısırdım. "İstersen yalvarırım. *Lütfen*, Jagger." mırıldandı a string of curses, but finally relented.

Nazik itmeler daha sert hale geldi ve içeri girip çıkma hareketleri vücuduma derinlemesine kök salmaya başladı. Ancak değişmeyen tek şey, Jagger'ın bana bakışlarıydı. Sanki beni gerçekten *görebiliyormuş* gibi gözlerimin içine bakıyordu ve daha da önemlisi, saklayacak hiçbir şeyim yokmuş gibi hissettiriyordu. O an o kadar samimiydik ki, sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi. Vücudumuz bir uyum içinde yükselirken, diğer her şey uzaklara kayboldu.

"Tanrım!" diye inledim, tekrar orgazm olacağımı fark edince irkildim. Bugün tüm beklentilerimi aşmıştı, hatta daha da fazlasını. Tırnaklarımı sırtına geçirdim. "Jagger..."

Eğilip uyluğumu tuttu ve dizimi bükmemi sağladı. Sonra yukarı doğru itti ve vücutlarımız birleştiğinde klitorisime de baskı uygulayacak şekilde kendini eğdi. Sürtünme beni uçurumun kenarına taşıdı ve ayak parmaklarımı kıvırtan bir orgazm beni sardı.

"*Jagger!*" diye inledim.

Onun cevabı dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırmak ve her kasılma sırasında beni öpmek oldu. Sonra, gözlerimi kısarak yukarı baktım ve Jagger hızını artırarak kendi tatminine doğru ilerledi. Öyle bir gürültüyle geldi ki, dışarıdaki okyanustaki balıkları korkutmuş olabileceğini düşündüm.

Elbette gerçek cinsel ilişki konusunda deneyimim yoktu, ama Brendan oral seks yaptıktan sonra her zaman yorgun düşerdi, penisi yarı sertleşir ya da tamamen gevşerdi ve kaçınılmaz olarak yuvarlanıp uykuya daldardı. Ama Jagger, ikinci orgazmından sonra bile, arada çok az ara vererek, uzun süre beni öpmeye devam etti.

Gözlerimiz buluştuğunda aptalca bir gülümseme attım. "Yaptık ve sen hala sertleşmişsin."

Dudakları seğirdi. "Yaptık ve bu senin suçun. O lanet uygulamada seni ilk gördüğümünden beri yarı ereksiyon durumundayım. Seni güvenlik kamerasından izlemeyi bırakmak zorunda kaldım çünkü ofisimdeki özel tuvalette sürekli mastürbasyon yapmak zorunda kalıyordum."

Gülümsedim. "Gerçekten mi?"

Jagger, kondomu atmak için kalkmadan önce dudaklarını dudaklarıma sıkıca bastırdı. "Bu iyi bir şey değil. Özellikle de hemen ardından üvey babanla bir toplantım olduğu zaman."

Jagger tuvaletten döndüğünde hâlâ gülüyordum. Sıcak bir havluyla geri geldi ve onu bacaklarımin arasına nazikçe bastırdı. "Acıyor mu?"

Ağrıyordu, ama çok da değil. Ve bir ara hat trick yapmaya kalkışmasın diye bunu itiraf etmek istemedim. Bu yüzden omuz silktim. "Birazcık."

Adrenalin düşüşü başladı ve esnedim. Gerçek eylem bittiğine göre Jagger'ın uzaklaşmasını bekliyordum. Ama beni şaşırtarak yatağa geri döndü. Sırt üstü uzandı ve başımı göğsüne yaslayacak şekilde beni kaldırdı. O saçlarımı okşarken ben onun kalp atışlarını dinledim.

"Bunu her zaman yapabilir misin?" diye sordum. "Neyi?"

"Bir kadına birkaç saat içinde iki kez orgazm yaşatmak mı?"

Eli hareket etmeyi bıraktı. "Bu soruya dokunmayacağım bile, tatlım."

Gülümsedim ve başımı çevirip göğsüne yumruğumu dayadım. "Sanırım bu, yaparsan yaparsın, yapmazsan yapmazsın türünden bir soruydu."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Peki ya şöyle?"

Aramızda olanlar normal değildi. Özeldi."

"Belki de düşündüğünden daha çok yavaş ve tatlı olanı seviyorsundur?" dedim.

Jagger yanağımı avuçladı. Romantik bir şey söylemesini bekliyordum, ama bunun yerine, yüzümdeki eliyle başımı çevirip tekrar göğsüne dayadı. "Umutlanma, tatlım."

BÖLÜM 20

Jagger

10 ½ yıl önce

"Call." Anderson kartlarını masaya yüzüstü attı ve sırtarak ortadaki fiş yığınınına uzandı. "Okumaya bakın ve ağlayın, bayanlar."

"*Tsk. Tsk. Tsk.*" Elimi kaldırıp parmağımı ileri geri hareket ettirdim. "O kadar acele etme, Onbaşı."

Arkadaşım Çavuş Nelson sandalyesine yaslanıp kıkırdadı. "Sence bir *onbaşı* bizimle kart oynaması için davet ettik mi, böylece paramızı alabilesin diye mi?"

Anderson omuz silkti. "Onbaşı olduğum için beni davet ettiğinizi sanıyordum."

"Seni davet ettik çünkü Langston'ın sadece paramızı almasından bıkmıştık."

Kartlara baktı. "Üç asım ve bir kızım var. Çavuş henüz kartlarını açmadı bile. Nasıl bu kadar emin olabilirsin ki?"

"Çünkü o *her zaman* kazanır."

Kibirli bir gülümsemeye beş kupa kartını açtım, hepsi de ardışık sayılardı. "Straight flush."

Anderson inledi. "Bu saçmalık. Hile yaptın."

Chip yığınınını, Nelson'ın chip'leri bittiğinde ante koyduğu ayakkabıyla birlikte masanın benim tarafıma süpürdüm. "Biri beni hile yapmakla suçladığında bir dolar alsaydım, yine de senden daha akıllı olurdum."

Nelson güldü. "Langston'ı yenebilecek tek el, şanslı bir eldir. Ve senin şansın yok,

Onbaşı Anderson. Kaliforniya'da yaşıyorsun, hafta sonu New York'a izne gidip kız arkadaşını aldatıyorsun ve kadının kız arkadaşının kuzeni olduğu ortaya çıkıyor."

Anderson'ın omuzları çöktü. "Bu çok berbat bir durumdu."

Gülerek çenemi onun pantolonuna doğru kaldırdım. "Başka bir yerde sakladığın cips var mı?"

Ellerini ceplerine soktu ve astarı çıkardı. İçinde sadece tüyler vardı. "Beni temizledin."

"İyi," dedim. "O zaman Jace'i getir. Bugün onbaşı rütbesine terfi etti. Parasını çavuşun çadırına getirmesini söyle, böylece sıradaki kutlamayı o yapabilir."

Anderson başını salladı ama ayağa kalktı.

"Oh, ve Onbaşı, ona bizimle oynarken canının cehenneme gideceğini söylersen, Çavuş Nelson tuvalete gittikten sonra tuvaleti temizleyeceksin, ve onun IBS'si var."

Nelson şişkin karnını ovuşturdu. "Buğday yüzünden. Glüten intoleransım var."

Anderson dışarı çıktı, geriye sadece ben, Nelson ve Çavuş Walker kaldık. Nelson ve ben acemi birliğinden beri arkadaştık. İkimiz de rütbemizi yükselttik ve birlikte çavuş olduk. Yıllar boyunca onun oyun kartlarından güzel bir koleksiyon oluşturdum, ayrıca bazen parası bittiğinde topladığı diğer ıvır zıvırları da. Ama Walker'la sadece birkaç gün önce tanışmıştık. Onun müfrezesi Orta Doğu'dan yeni dönmüştü, benim ateş ekibim ve Nelson'ın ekibi yarın sabah ilk iş olarak oraya gidecekti.

Ona baktım. "Takımı sağ salim eve getirmek için herhangi bir tavsiyen var mı, Walker?"

Elinde sarılmış bir sigara çıkardı, yakıp derin bir nefes aldı ve kalın bir duman bulutu üfledi. "Tabii. Güneş kremi de yanına al. IED'lerle dolu bir tarlada koşarken ve kurşun yağmurundan kaçarken güneş yanığı yüzünden günün mahvolmasını istemezsin."

"Harika. Teşekkürler. Çok yardımcı oldun."

O, koltuktan kalkıp dirseklerini katlanır masaya dayadı. "Cidden, sana verebileceğim tek tavsiye, rehavetin ölümcül olduğu. Şu anda burada oturmuş, dünyadan habersiz boş boş konuşuyoruz. Sessiz, rahatlayabileceğini hissettiğin, belki bir geceliğine gardını indirebileceğin zamanlar olacak. İşte o zaman orada kolay bir hedef haline gelirsin. O pislikler sinsi. Her zaman izliyorlar."

Başımı salladım. "İyi tavsiye."

"Bunun dışında, kendini kontrol et. Sahada kaos olacak ve ekibin nasıl davranacağı konusunda sana liderlik edecek."

"Kontrolü kaybetmemek benim uzmanlık alanımdır." "Kendi iyiliğin için, öyle olmasını umarım."

***

Üç hafta önce yabancı topraklara ayak bastığımızdan beri ilk kez gökyüzü havai fişek gibi parlamıyordu. Ayrıca, uykumu bölen patlamalar olmadığı için ilk kez bir saatten fazla aralıksız uyudum. Ateş ekibim de bu sükuneti hissetmiş olmalıydı, çünkü Humvee'nin arkasında çölü geçerken şakalar ve hakaretler havada uçuşuyordu.

"Annen mikrodalga fırın gibi," dedi Onbaşı Anderson Er Wall'a. "Herkes yanına gidip düğmeye basabilir ve o ısınır."

"Öyle mi?" Er Wall saçlarını geriye tarıyormuş gibi yaptı. "Annen o kadar aptal ki, bu sabah konsantre yazdığı için meyve suyu paketine bakıyordu."

Diğerleri de katılırken ben gülerek sessiz kaldım. "Annen o kadar aptal ki, Fifty Cent dinlemek için her iki kulağına da birer çeyreklik koyuyor." dinlemek için her kulağına bir çeyreklik koydu."

"Annen o kadar aptal ki, park halindeki bir araba ona çarptı."

Küçük bir köye girerken hızımızı yavaşlattık. Çavuş Nelson ve ekibi ikinci bir Humvee ile arkamızdaydı. Birkaç çocuk, birbirine bağlanmış giysilerle ip atlama oynuyordu. Haftalarca her şeyin ters gittiği bir ortamda bu masumiyeti görmek beni gülümsetti. Çocuklar Amerikan askeri araçlarını gördü ve el sallayarak peşimizden koşmaya başladı. Bazı askerler el sallayarak karşılık verdi, ama biz yolumuza devam ettik.

"Burası Khalari, kontrol etmemiz gereken köy," diye bağırdı şoförümüz önden.

"Tamam, ilerideki açıklığın yanında durun."

Durduğumuzda Çavuş Nelson aracından atladı ve birlikte etrafa baktık. "Çok büyük bir tehdit gibi görünmüyor."

"Belki sonunda Çavuş'tan paramın bir kısmını geri kazanma şansım olur," dedi Onbaşı Anderson.

"Sıra arkamda başlıyor," dedi Nelson. "Bu adam, lanet olası acemi birliğinden beri paramı alıyor. İki buçuk yaşında bir çocuğum var ve bir gün üniversiteye gitmek isteyebilir."

"Ben olsam bunun için endişelenmezdim," dedim gülümseyerek. "Senin zekan varsa tabii."

"Defol git, gerzek."

Kıkırdadım.

"Kazandığın parayla ne yapıyorsun?" diye sordu Anderson. "Çocuğun olmadığını duydum."

"Yatıyorum."

" "Nereye?"

"Borsaya." Orduda geçirdiğim üç buçuk yıl boyunca, kart oyunlarında kazandığım her kuruşu yatırdım ve kârımı yirmi katına çıkardım.

"Kart oyunlarında kazanacak kadar şanslı değilim, borsada kazanmak ise hiç mümkün değil."

"Kart oyunlarında kazanmak şansla ilgili değildir. Dow gibi masayı okumakla ilgilidir."

Nelson omuz silkti. "Sen öyle diyorsan."

Sağdaki alanı işaret ettim. "Kampı oraya kuralım. Şu an için üç gece kalacağız."

Altı kişilik ekibim Humvee'den atladı ve çadırlarımızı kurmaya başladı. Nelson'ın ekibi de aynısını yaptı. Bir mil geride ip atlayan çocuklar bize yetişip etrafımızı sardılar ve müfrezenin çalışmasını izlediler. Birkaç tanesi kırık dökük İngilizce konuşuyordu. İşimiz bittiğinde geri çekildim ve onların Çavuş Nelson'ı ip atlamaya ikna etmelerini izledim. Tüfek kullanma konusunda yetenekli olması iyi bir şeydi, çünkü her atlayışında savaş botları ipe takılıp duruyordu.

Gülerek, o anda çok ihtiyacım olan neşenin tadını çıkardım. Ama sonra birdenbire bir rüzgar esti ve uluyan bir ses çıkardı. Etrafıma bakarak dağlarda düşman var mı diye ararken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hiçbir şey bulamayınca, birkaç hafta önce kart oyununda bana verilen "*kendini beğenmişlik öldürür*" tavsiyesini görmezden gelerek bu hissi önemsemedim ve askerlerimin biraz rahatlamasını izlemeye devam ettim.

Bu yüzden pusuyu hiç fark edemedim. Ve benim güvenliğinden sorumlu olduğum adamlar da fark edemediler.

BÖLÜM 21

Sutton

Vay canına. Uyanmak için ne
manzara ama.

Daha iyi görebilmek için yatakta oturdum ve kollarımı başımın üzerine uzattım. Sabah güneşi yeşil çimlerin üzerine sıcak, altın rengi bir parıltı yayıyordu ve onun ötesinde, okyanus uzakta sonsuz bir şekilde uzanıyordu. Dalgaların çarptığı dün gecenin aksine, sabah huzurlu bir dalgalanma ve kumlara karışan kırılmalar getirdi.

Ancak yanımdaki yer dolu olsaydı, bu güzel manzara çok daha iyi olurdu. Jagger ortalarda yoktu ve vücudunun izi kalan çarşaflar soğuktu. Kendimi yataktan kaldırmadan önce, nefes kesici manzarayı bir kez daha takdir etmek için bir dakika daha bekledim, ağrıyan vücudumu çarşafla sardım ve bunu yapan adamı aramaya çıktım.

Jagger, bir fincan kahveyle arka terasta oturmuş, okyanusa bakıyordu. Kapılar ardına kadar açıktı ve hafif bir esinti, oturma odasındaki masanın üzerinde, bir dizüstü bilgisayarın altında duran kağıtları uçuruyordu. Yürüyerek kapıya yaklaştım ve kapıya yaslandım. "Günaydın."

Döndü ama gülümsemedi. "Günaydın."

"Ne zamandır uyanıksın?"

Omuz silkti. "Birkaç saattir."

"Saat kaç?" Arkamdaki oturma odasına baktım. "Telefonumu nereye koyduğumu bilmiyorum."

"Neredeyse sekiz." Durdu ve gözlerime baktı. "Gitmelisin. Ailen endişelenir."

Bu sözler ve soğuk tavırları mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi. "Oh. Tamam."

Arkasını döndü ve tekrar okyanusa bakmaya başladı, beni kaldırıma atmadan önce bana bir fincan kahve bile ikram etmedi.

Merdivenleri tırmanırken kendimi 50 kilo daha ağır hissederek yatak odasına geri döndüm ve giyindim. En azından o beni kovmadan önce tuvalete uğramam gerekiyordu ve aynada kendimi gördüğümde yüzümü buruşturdum. Saçlarım *berbat bir haldeydi*, her iki gözümün altında maskara bulaşmıştı ve ağızımdaki kötü tadı hiç söylemeyeyim bile. Elimden geldiğince yıkandım, saçlarımdaki dağınıklığı düzelttim ve parmağımla kullanmak için diş macunu bulmak için ecza dolabını karıştırdım. Alt rafta birkaç tıraş malzemesiyle birlikte tek başına duran kahverengi bir reçeteli ilaç şişesi vardı. Kapıyı kapatıp onu görmezden gelmeye çalıştım, ama başaramadım ve yerine elimi uzatıp etiketteki bilgileri görebilecek kadar şişeyi çevirdim. Temazepam. *Huh*. Bunun uykusuzluğu tedavi etmek için olduğunu biliyordum, çünkü üniversitede olanlardan sonra uyku sorunu yaşadığımda doktorun bana reçete etmek istediği ilaçlardan biriydi.

Aşağı kata geri döndüm ve çantamı aradım. Jagger hala aynı yerde duruyordu, ama çantamın fermuarını duyunca dönüp kalktı. Yüzümdeki üzüntüyü görmesini istemedim ve bunu saklayabileceğimden emin değildim, bu yüzden o bana yaklaşırken yüzümü telefonuma gömdüm.

"Sadece mesajlarımı kontrol ediyorum, evde olmadığımı fark eden var mı diye, sonra da seni rahat bırakacağım."

Cevap vermedi, ben de kaydırmaya devam ettim. Miles'tan milyonlarca mesaj vardı ama annemden veya Edmund'dan hiçbiri yoktu, belki şanslıydım ve ikisi de uyuyakalmıştı. Her zamanki gibi, annem öğleden sonraya kadar uyanmayacaktı, ama Edmund genellikle erken kalkardı. Telefonu çantama geri attım ve göz teması kurmaktan kaçınmaya devam ettim

. "Görünüşe göre tehlikeden kurtuldum. En azından şimdilik benim için arama ekibi çağırmamışlar."

Yukarıya doğru bir bakış attım ve Jagger'ın bana baktığını gördüm. Hala hiçbir şey söylemiyordu ve bu beni rahatsız etti. "Peki, şey... Sanırım gelecek hafta işte görüşürüz?"

O başını salladı.

Midemdeki korkunç hissi görmezden gelmeye çalışarak kapıya doğru yürüdüm. Erkek arkadaşım olmayan erkeklerle pek fazla cinsel ilişkim olmamıştı, hatta *hiç* olmamıştı. Belki de bu normaldir. Belki de bu, bir gecelik ilişkinin sonucuydu. Ama kapıyı açıp dışarı çıktığımda Jagger hala konuşmadığında, kendimi tutamadım.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye homurdandım. "Dün gece burada uyumamalı mıydım?"

Jagger gözlerini kapattı ve başını salladı. "Sadece meşgulüm ve bütün sabah işlerle kafam başka yerdeydi."

Son nefesimi vererek onun yalan söylediğine bahse girerdim, ama yine de yalanına izin verdim ve zorla gülümsedim. "Tüm o işlerin arasında güzel günün tadını çıkarmaya çalış."

Jagger ellerini ceplerine soktu ve arabaya doğru yürüdüğümü izledi. Kilidi açtım ve içeri girmeye başladım, ama sonra ilaç dolabındaki hap şişesini hatırladım ve durdum. "Bu arada," diye bağırdım. "Dün gece nasıl uyudun?"

Elli metre uzaktan bile kafasında düşüncelerin döndüğünü görebiliyordum. "İyi," dedi sonunda. "Ya sen?"

"İyiyim." Gülümsedim. "Sevindim."

***

Edmund'un evinin önüne park ettim, garaj yoluna girmedim, böylece gürültülü çakıllar benim geldiğimi belli etmedi. Ön kapı kilitli değildi, dün gece bıraktığım gibiydi ve umarım bu, henüz kimsenin uyanmadığı anlamına geliyordur.

Kapıyı nazikçe kapatırken, her şeyin yolunda olduğunu düşündüm. Ta ki Brendan ve Colette'i kanepede otururken görene kadar. Sıçradım ve elimle kalbimi kapattım. "Tanrım, Beni çok korkuttun.

"Sen gizlice dolaşmasaydın korkutmazdık." Üvey kardeşim sıırttı. Kanepeden kalkıp yanıma geldi ve kolunu koluma taktı. "Seni pislik, dışarıda kal. Bana tüm detayları anlat."

Bu sırada Brendan bana öfkeyle baktı. "Neredeydin?"

Cidden mi? Dudaklarım tiksinti ile kıvrıldı. "Seni ilgilendirmez."

Kaşlarını çatı. "En azından nezaket gösterip, birlikte olduğun insanlara geri dönmeyeceğini söyleyebilirdin, böylece endişelenmezlerdi."

Gözlerimi devirdim. "Üzgünüm, *baba*."

Colette eliyle onu uzaklaştırdı. "Onu dinleme. Babamın horlaması yüzünden uykusuz kaldığı için huysuzlanıyor. Ama ben tüm detayları öğrenmek istiyorum. Jagger'la birlikte mi oldun? Onu eve bıraktıktan sonra geri dönmedin. Yaşadığı ev, Montauk'taki en pahalı gayrimenkul."

Brendan'a bakıp, "Evet, çok zengin, çok yakışıklı, *çok iyi donanımlı* bir adam beni deli gibi becerdi ve bu arada, onun aleti seninkinin iki katı büyüklüğünde" demek istedim. Ama Edmund'un patronuyla olan ilişkisini tehlikeye atmak istemedim. Bunun yerine, başımı salladım.

"İşten bir arkadaşım son anda beni Hamptons'a davet etti. Eve vardığımızda geç olmuştu, ben de onun kanepesinde yattım."

Brendan'ın gözleri kısıldı. "Kadın mı? Edmund diğer stajyerlerin hepsinin erkek olduğunu söylemişti."

"Stajyer olduğunu söylemedim." Kafamı salladım. "Ve neden sana cevap veriyorum ki? Ne istersem onu yaparım."

Colette sıırttı. "Umarım *istediğin şey* seksi bir şeydi."

Bu yeni evliler hala yatakta olmamalı mı? Omzunun üzerinden yatak odalarına giden koridora baktım. "Başka kimse

uyanık mı? Edmund ya da annem? Patrice?"

Colette başını salladı. "Sırrın bizde güvende."

Daha fazla yalan söylemek zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım, özellikle de bu yalanı uydurmuş olduğumdan ve Edmund muhtemelen Apex ofisindeki herkesi tanıdığı için beni yakalaması zor olmayacaktı. Ama bu ikisi şu anda etrafımda olmasaydı daha da iyi hissederdim. İçimden geldiği kadar gülümsedim ve çenemi Colette'e doğru kaldırdım. "Duş almaya gidiyorum."

Birkaç dakika sonra, omuzlarıma akan ılık su boynumdaki gerginliği gidermeme yardımcı oldu. Gözlerimi kapattım ve suyun sihrini yapmasına izin verdim, ama hayal gücüm dolaşırken dün geceyi düşünmemek imkansızdı — Jagger çaresiz ve muhtaçtı, boğazıma boşaldığında çıkardığı erotik homurtu. Kontrolü talep edişi ve benim de ona hevesle teslim olmam. Nefes almam zorlaştı. Ama sonra, yatak odasında tam tersi bir davranış sergiledi, ki bunu asla yapmadığını söylemişti. Jagger sıcak ve cömert, yumuşak ve düşünceliydi, bana asla unutamayacağım bir ilk yaşattı. Ama bu sabah onu unutmak istiyor gibi görünüyordu.

Bu son düşünce beni şehvet dolu sersemliğimden uyandırdı ve yıkamayı bitirdim. Duştan çıktığımda cep telefonum çaldı. Miles FaceTime'dan arıyordu. Burada saat daha sekiz buçuk bile değildi, yani Batı Kıyısı'nda saat sadece beş buçuktu.

Cevap vermeden önce havluyu etrafıma sardım ve köşesini içime soktum.

"Selam," dedim. "Eve yeni mi geldin yoksa çok mu erken kalktın?"

Arka planda duyulan gürültülü bas sesi sorumun cevabını verdi. İkisi de değildi. Hâlâ kulüpteydi.

"Ne ev ama!" diye bağırdı.

Gülerek, "Vay canına. Bu ses bir ev partisinden mi geliyor? Daha çok kulüpteymişsin gibi geliyor" dedim.

"Ben uçurumun üzerindeki malikaneyi kastetmiştim. Neden beni henüz ve

patron bunu mu yapıyor? Ne tür sapıkça şeylerden hoşlandığını çok merak ediyorum."

Ağzım açık kaldı. "Bir dakika. Benim uçurumun kenarındaki evde olduğumu nereden bildin?"

"Find My Friends." Omuz silkti. "Seni her gün takip ediyorum, tatlım. Dün gece ve yirmi dakika öncesine kadar oradaydın. Edmund'un evine dönmeni ipe *çekiyordum*."

"Ama orasının Jagger'ın evi olduğunu nereden bildin?"

"Oh. Find My Friends adresi veriyor. Güvenli olduğundan emin olmak için Google'da resimlerini aradım ve evi gördüğümde, bir tavşan deliğine girip sahibini araştırdım. Bunun Montauk'ta şimdiye kadar satılan en pahalı mülk olduğunu biliyor muydun?"

En iyi arkadaşşıma inanamayan gözlerle baktım. O ise davranışında garip bir şey görmüyordu ve konuşmaya devam etti.

"Anlat bakalım, kızım. Örümcek ağlarını temizleyip yarasa mağarasını mı açtın? Chappell Roan dans maratonunu bırakıp dışarı çıktım, detayları dinlemek için."

Başımı salladım, arkadaşşığımızın sınırları ne zaman ortadan kalktı diye merak ederek. Ama yine de, dün gece olanları *birine* anlatmazsam patlayacakmışım gibi hissettim. Bu yüzden kameraya yaklaşıp, sanki bir şey saklıymuş gibi gülümsedim ve sesimi alçaltarak, "*Harikaydı*," dedim.

Miles o kadar yüksek sesle bağırdı ki, bulunduğum evin geri kalanını uyandırsa şaşırmazdım. Güldüm. "Şşş... Burada insanlar hala uyuyor."

Sonraki on beş dakika boyunca, ona dün gecenin bazı ayrıntılarını anlattım, samimiyetimizin ayrıntılarından çok, gurur duyduğum cesur davranışlarıma odaklandım. Miles sık sık eve gelip bana ilişkilerinin ayrıntılarını anlatırdı, bazen kelimenin tam anlamıyla, ama Jagger ile aramızda olanları, en azından yatak odasındaki samimi ve güzel kısmı anlatmak yanlış gelirdi.

Miles ve ben sohbet ederken, ıslak saçlarımı taradım ve bacaklarıma losyon sürdüm. Bir şeyin eksik olduğunu fark ettiğimde ellerim baldırımda durdu.

"Oh hayır. Ayak bileziğimi kaybettim."

"Her zaman taktığın, üzerinde küçük yıldız olan altın olan mı?"

Banyoya gidip duş zemini ve kurulandığım halıyı kontrol ettim. "Dün teknedeyken taktığımı biliyorum. Bacaklarıma güneş kremi sürerken gördüğümü hatırlıyorum."

"Belki de Big Zaddy ile kirlenirken battaniyenin içinde kaybetmişsindir."

İç geçirdim. "Bu mümkün. Brendan bana verdiği için artık takmamam gerekir herhalde. Ama onu gerçekten çok seviyordum. Çok sade ve zarifti."

"Cookie, eski sevgililerimin takılarını takmasaydım, hiç takı takmazdım. Ve bir de, flörtlerimden ödünç aldığım ve asla geri vermediğim kıyafetlerden bahsetmeyeyim bile. Gardırobumu yenilemem gerektiğinde, benim bedenimde erkeklerle çılgınca flört etmeye başlarım."

Kıkırdadım. "Gitmem gerek. Şehre dönüş treni yaklaşık üç buçuk saat sürüyor ve eve vardığımda market alışverişi yapıp çamaşır yıkamam gerekiyor. Bu yüzden erken çıkmam lazım."

"Ugh. Kulağa korkunç geliyor. Bence ayak bileziğini aramak bahanesiyle malikaneye dön ve bütün gün patronla seviş."

"Dün geceki olayın tek seferlik bir şey olduğundan eminim."

"Kendini hep küçümsüyorsun, tatlım. Sen bağımlılık yapıyorsun. Güven bana, biliyorum. Seni ziyarete gelene kadar günleri saymaya başladım bile. Ve senin bekaretini bile almadım. O adam birkaç saniyeden fazla dayanamayacak."

BÖLÜM 22

Sutton

Sonraki hafta her geçen gün daha da zorlaştı. Çiçek beklediğimden değil, ama aptalca Jagger'ın *benimle* iletişime geçeceğini ummuştum. Ama çarşamba günü gelmişti ve patronumdan hiçbir haber almamıştım. Onun binanın içinde bir yerlerde olduğunu bilmem durumu daha da kötüleştiriyordu. Çünkü bana ulaşması çok kolay olurdu.

Hayal kırıklığım çok belirgindi. Her sabah bagel almak için uğradığım kahve dükkanının birkaç kapı aşağısında bir evcil hayvan dükkanı vardı ve bu zavallı basset hound pencerede oturmuş dışarıya bakıyordu, çok üzgün görünüyordu. Bugün oradan geçerken onun gibi hissettiğimi fark ettim.

Bu kasvetli ruh halinden kurtulmam gerekiyordu, ancak iş yerinde Jagger'ın adı sık sık geçiyordu ve bu, söylemesi yapmasından daha kolaydı. Bugün, Adalet Bakanlığı'nın Apex'e karşı açtığı davada, algoritmalarının hisse senedi fiyat sabitleme kurallarını ihlal ettiği iddia edildiği için adı geçmişti, ancak nedense şirketlerle doğrudan iletişim kurmamışlardı. Bu, benim temel hukuk bilgimin çok ötesinde bir konuydu, ama sabah brifinginde yöneticilerden biri hükümetin tutumunu açıklarken dikkatle dinlemiştim. Bir süre sonra, masamda bu konuyla ilgili daha fazla bilgi okurken Jack uğradı.

"Selam." Çenesini ekranıma doğru kaldırdı. "Görüyorum ki, nasıl olduğunu anlamaya çalışan tek departman benimki değil."

Adalet Bakanlığı algoritma ile fiyat sabitleme arasında bağlantı kuruyor.

Gülümsedim. "Evet, kesinlikle ilginç."

O da gülümsedi ve kupasını kaldırdı. "Sanırım bugün kendimi iyi hissetmek için son kez buraya gelmeyeceğim. Görünüşe göre bütün gün ve gece burada kalacağız. Langston'ın savaşa hazır olduğunu ve Adalet Bakanlığı'nın hazırladığı 900 sayfalık belgeyi sabaha kadar anlamamızı beklediğini duydum, oysa biz de bu belgeyi onunla aynı anda öğrendik."

Belki de Jagger'ın bu hafta benimle iletişime geçmemesinin sebebi buydu. Belki de benimle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece potansiyel bir yangını söndürmekle meşguldü. Nefes verip başımı salladım. "Bu sizi meşgul eder."

"Aşağıya inmem gerekiyor, ama uğrayıp seninle konuşmak istiyordum. Big Snow'u duydun mu hiç?"

"Sanmıyorum?"

"Meadowlands yakınlarında bir kapalı kayak ve snowboard merkezi."

"Gerçekten mi? Kapalı mı?"

O güldü. "Biliyorum, tuhaf görünüyor. Ama orada telesiyeler ve her şey var. Birkaç arkadaşım ile birlikte Mayıs ayında özel bir snowboard etkinliği olduğunda gittik ve çok eğlendik. Gelecek hafta sonu gitmek ister misin diye sormak istedim."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Gidecek arkadaşların iş arkadaşlarının mı?"

"Aslında, geçen sefer arkadaşlarım gitti. *Sana* gitmek ister misin diye soruyordum, sadece sen ve ben, gelecek hafta sonu." "Oh."

Masamdaki telefonun çalması ve konuşmamızı kesmesi için minnettardım. "İzninle."

Dijital önizleme, aramanın binanın içinden geldiğini gösteriyordu, ama yine de konuşan ses için hazırlıklı değildim.

"Onun üzerinde çalışması gereken çok daha acil işleri var."

Jagger. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yine güvenlik kamerasından beni izliyordu.

"Şey... merhaba."

Jack'e dönmek için arkamı döndüm, ama bakışlarım onun omzunun üzerinden tavandaki yuvarlak küreye kaydı. Jack dönüp benim bakışlarımın yönünü takip edene kadar ne kadar bariz davrandığımı fark etmemiştim. *Hay* aksi. Açıklama yapmak istemediğimden ve Jagger ile telefonda konuşurken bana sorduğu soruyu kesinlikle cevaplamak istemediğimden, ahizeyi işaret ettim ve sonra telefonun mikrofonunu kapattım. "Bunu cevaplamam lazım."

O başını salladı ve sessizce elini sallayarak uzaklaşmaya başladı, ben de elimle mikrofonu kapattım — tam o sırada o omzunun üzerinden, "Zamanın olduğunda gelecek hafta sonu için bana haber ver." dedi.

Jack henüz kulağımın duyabileceği mesafeden uzaklaşmamışken, Jagger'ın sesi telefondan geldi.

"Gelecek hafta sonu ne var?"

Kameraya baktım. "Ne zamandır beni izliyorsun?"

"Bugün mü, genel olarak mı? Ve benim soruma cevap vermedin."

"Her ikisi de, sanırım. Sen benim soruma cevap verdikten sonra ben de senin soruna cevap vereceğim."

Hat sessizleşti, ama Jagger'ın hala orada olduğunu biliyordum. "İlk günden beri, ve bu sabah her zamankinden geç geldin."

"Birkaç kapı ötedeki evcil hayvan dükkanına uğradım ve bakıma ihtiyacı olan bir köpeği okşayabilir miyim diye sordum."

"Moral bozuk görünen hayvanları neşelendirmekle ilgileniyorsan, bugün 59. kata gelmelisin."

Hala kameraya bakarak gülümsedim. "Beni kışkırtmayın, Bay Langston."

"Siktir." diye inledi. "Ofisteyken bana öyle deme."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Nerede öyle dememi istersin?"

"Sanırım cevabı biliyorsun." Bir süre durdu. "Geçen hafta sonu bir şey kaybettin mi?"

Kaşlarım düştü. "Bir şey mi kaybettim... Bir dakika, benim ayak bileziğimi buldun mu?"

"Altın rengi ve üzerinde yıldız olan mı?"

"Evet! Senin evinde mi kaybettim diye merak ediyordum." "Merak ettiysen neden arayıp sormadın?"

Yine güvenlik kamerasına baktım. "Bulduysan neden arayıp söylemedin?"

Jagger'ın düşük sesli kahkahası bir roket gibi içimi delip geçti, titreşim bacaklarımın arasında her türlü şeyi yaptı.

"Touché," dedi ve sesinde gülümseme duyduğumu hissettim. "Bu arada, ayak bileziği kırılmış. Umarım senin için önemli değildi."

"Pek değil. Aslında Brendan'ın hediyesiydi, ama hoşuma gitmişti. Muhtemelen tamir ettirmeyeceğim bile."

Jagger yine bir an sessiz kaldı. "Peki, gelecek hafta sonu ne yapıyoruz?"

Ping-pong maçı gibi geçen sohbetimizde kendimi kaybetmişim, bu yüzden birkaç saniye geçmeden kendime gelemedim. "Oh. Jack snowboard yapmayı sevdiğimi biliyor, bu yüzden beni kapalı bir parka davet etti. Anlaşılan New Jersey'de bir tane varmış."

Yine sessizlik. "Ee? Gidecek misin?"

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Gitmeyecektim, hem randevu olduğu için hem de bir grup insanla olduğu için. Ama Jagger'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Yüzümü görmemesi için masama döndüm ve yalan söyledim. "Henüz karar vermedim."

Bu sefer telefon hattı tam otuz saniye boyunca tamamen sessiz kaldı. Bu uzun bir süre gibi gelmeyebilir, ama bir telefon görüşmesinde gerçekten uzun bir süredir. Bu sessizlik sırasında,

düşündüm, ama yine de vazgeçtim.

"Jack masama uğramadan önce neden beni aramak istemedin?"

"Pazar sabahı ayrıldıktan beş dakika sonra seni aramak istedim. Bu bir istek meselesi değil, Sutton."

"O zaman ne meselesi?"

"Özdenetim. Sana ihtiyacın olanı verebilecek biriyle birlikte olsan daha iyi olur. Bunu biliyorum, bu yüzden mesafemi korumak için elimden geleni yapıyorum. Ama nedense o adam beni sinirlendiriyor ve ben de patladım."

"Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

"Boğazını o kadar sıkı tutarken seni sikmeyi hayal etmeyen, bir hafta boyunca atkı takmak zorunda kalmayacağın, iyi bir adamla bir ilişki."

Özellikle geçmişimi düşünürsek korkmam gerekirdi, ama onun bunu yaptığı görüntüsü beni o kadar tahrik etti ki, biraz başım döndü.

Jagger'ın sesi sert çıkmıştı. "Gitmem gerek." "Ama..."

"Bu gece zamanında eve git, Sutton."

***

Birkaç saat sonra, çantamı omzuma asıp çıkmaya hazırlanırken, masamdaki telefon tekrar çaldı. Kalbim hızla çarpmaya başladı, ama arayanın resepsiyonist olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

"Merhaba Amara," diye cevap verdim.

"Selam, Sutton. Bir kurye sana bir paket getirdi."

"Benim için olduğundan emin misin?"

"Üstünde senin adın yazıyor." "Oh. Tamam."

"Sana getirmek isterdim ama yönetici hattındaki aşırı çağrılar karşılamaya yardım ediyorum. Bu sabah Adalet Bakanlığı'nın açıklamasından beri telefonlar hiç susmadı

çalmaya devam ediyor, bu yüzden masamdan ayrılmam zor."

"Sorun değil. Zaten çıkmak üzereydim. Çıkarken alırım."

Resepsiyon masasının yanında, sade kahverengi kağıda sarılmış küçük bir kutu duruyordu. Yaklaştıkça içimden gülmek geldi, çünkü vibratörlerimin geldiği paketlere benziyordu. Ancak üstünde kalın, eğik yazılmış el yazısını görür görmez, bunun bir oyuncaktan çok daha iyi bir şey olduğunu anladım. *Jagger*.

"Gizli hayran mı?" Amara gülümsedi.

"Hayır, şey, bazı malzemeler sipariş ettiğimi unutmuşum."

Neyse ki telefon çaldı ve başka soru sormasını engelledi, ben de kutuyu alıp asansöre doğru koştum. İçinde ne olabileceğini hiç bilmiyordum, ama asansörde çok fazla insan vardı, kutuyu açıp içindekileri göremezdim. Lobiye vardığımda bir köşeye saklanmayı düşündüm, ama sessiz bir yer ararken tavandaki güvenlik kamerasını fark ettim — benim katımdakiyle aynı türden — ve içinde ne olduğunu açarken izlenmek istediğimden emin değildim. Bu yüzden turnikeden geçip sokağa çıktım, ama saat New York'ta hafta içi saat beş buçuktu ve kaldırımlar kalabalıktı.

Eve varana kadar kutuyu açabileceğim güvenli bir yer bulamayacağımı anladığım için, onu görmezden gelmeye çalışarak metroya indim. Ancak altı uzun durak boyunca Jagger'ın el yazısını inceledikten sonra, neredeyse buradaki idrar kokulu tuvaletlerden birine girip kutuyu açacak kadar çaresiz kalmıştım. *Neredeyse*. Bunun yerine, merdivenlerden yukarı çıkarken Miles'ı aradım ve binama kadar kalan iki blokluk yolu onunla konuşarak geçirmemi istedim.

Telefonu açtı ama başka biriyle konuşurken beklemesini söyledi.

"On dakika ara ver, güzelim. Ama bu sefer dışarı çıkıp esrar içme. Geçen sefer gözlerin yarı açık gibiydi. Biz ruj satıyoruz, Cheech ve Chong'un yeni yenilebilir ürünlerini değil."

hatta geri döndü. "Ne oluyor, tatlım? Genelde gündüzleri aramazsın. Senin yerini bir deli gibi takip ediyordum ve evinle ofisin dışında hiçbir yere gitmemişsin. Yani sevişmediğini biliyorum..." Sözünü yarıda kesti. "Dur. Ben tam bir aptalım. Birlikte çalışıyorsunuz. Ofiste patronunla sevişiyor musun?"

Gülerek cevap verdim. "Kesinlikle hayır."

"Her neyse, şimdi bana iyi bir dedikodu borçlusun çünkü pencereden dışarı baktım ve mankenim ya kendi sigarasını sarıyor ya da ona içmemesini söylediğim esrarı yakıyor." İçini çekti ve panjurların hışırdadığını duydum. "Ve onu içine çekiyor, yani kesinlikle tütün değil."

"Oh hayır. Böldüğüm için özür dilerim."

"Eh, neyse. Marka müdürüne kapüşonlu gözlerin seksi olduğunu satıp, bunun kasıtlı olduğunu iddia etmek zorundayız. Ne oluyor? Sadece sohbet etmek için mi aradın?"

"Aslında sana bir kutu hakkında bilgi vermek için aradım." "Bir kutu mu? Yoksa *senin* kutun mu?"

Kıkırdadım. "Ben çıkarken ofise benim için bir kutu teslim edildi. Yüzde doksan dokuz Jagger'dan geldiğinden eminim."

"İçinde ne var?"

"Bilmiyorum. Henüz açmadım." "Neden açmadın ki?"

"Çünkü eve gidiyordum, sokaklar kalabalıktı, metro daha da kalabalıktı, ya tuhaf bir şeyse?"

"Ölü bir kuş gibi tuhaf mı, yoksa Backstreet Boys şarkıları çalan 23 cm'lik bir vibratör gibi tuhaf mı?"

"Bu iki seçenekten hangisinin daha tuhaf olduğunu bilmiyorum, Miles."

"Güven bana," dedi. "Vibratör. Bugüne kadar, 'As Long as You Love Me' şarkısını dinlediğimde, *neden* Wally Wallace ile eve gittiğimi sorgulamadan duramıyorum. Yatak odasında Brian Littrell'in çerçeveli bir posterı vardı. Sadece ismi bile onun tuhaf bir adam olduğunu gösterirdi. Ne tür bir insan aynı adı ve soyadını taşır ki?"

Binadan çıkmadan önce Miles'ı aramalıyım. O, aklımı her şeyden uzaklaştırmayı başarırdı. Güldüm. "Umarım Jagger'ın zevki Wally'den daha iyidir. Sence bana ne göndermiştir?"

"Hiçbir fikrim yok. Kutu ne kadar büyük?"

"Bilmiyorum. Belki 20 santim x 20 santim? Sade kahverengi kağıda sarılmış. Muhtemelen Wally Wallace'a vibratörünü gönderdikleri kağıtla aynı türden."

"Görmek için FaceTime'a geçiyorum." Birkaç saniye sonra, telefonum çaldı ve geçiş yapıldı. Telefona cevap verdiğimde Miles'ın parlak kırmızı gözlük taktığını gördüm.

"Kırmızı mı? Bu, kendini seksi hissettiğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, bugün taktığım siyah gözlükleri oturduğum yere düşürdüm ve arabada bulabildiğim tek şey bu oldu. Turuncu gömleğimle hiç yakışmıyorlar. Şimdi kutuyu göster bana."

Paketi kaldırdım.

"İlginç. Aç şunu."

Gülerek, "Benim evimden birkaç bina ilerideyim. Bir dakika, daireme gireyim." dedim.

"Şimdi, bunca yıldır nasıl bekaretini koruduğunu anlıyorum. Kendine işkence etmeyi seviyorsun."

Kısa bir süre sonra nihayet daireme girdim. Anahtarlarımı ve çantamı mutfak tezgahına attım, makas almak için mutfak adasının etrafından dolaştım ve Miles'ın paketi açmamı izleyebilmesi için telefonu destekledim.

Paketi açarken güldüm. "Eğer yanılmışsam ve üstünde Jagger'ın el yazısı yoksa çok komik olacak. Belki de ikimiz de birinin benim için sipariş ettiği ofis malzemelerini sabırsızlıkla bekliyoruzdur."

İşaretsiz ambalajın içinde, iki küçük lacivert kadife kutu içeren bir karton kutu vardı. İlkini çıkardım ve açtım. "Aman Tanrım."

"Ne var? Ne var? Göremiyorum."

Kutuyu Miles'a göstermek için çevirdim. "Bu benim ayak bileziğim. Jagger bana onu evinde bulduğunu söyledi, ama kırılmıştı."

Onu tamir ettirmiş olmalı."

Miles gözlerini devirdi. "Sıkıcı. Diğer kutuda ne var?"

Elimi uzattım ve diğerini çıkardım. Başka bir ayak bileziği görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı — elmaslı bir tane.

"Güzel mücevher," dedi Miles. "Daha iyi görebilmem için kameraya yaklaştır."

Ayak bileziğini telefona yaklaştırdım. "Taşlar güzel boyutta," dedi. "Tahminimce beş karat. Sanırım bu bir hediye?"

"Bilmiyorum." Büyük kutuyu eğip içine tekrar baktım. Altında, daha önce gözümünden kaçan beyaz bir kağıt parçası vardı. "Bekle. Sanırım bir not var." Kağıdı açıp yüksek sesle okudum. "Cumartesi gecesi için teşekkürler. X Jagger Langston."

Kaşlarımı çattım. "Cidden mi? Kuryeyle gönderilen lanet bir veda hediyesi mi?"

"Eminim öyle demek istememiştir. Muhtemelen senden hoşlandığı ve seni tekrar görmek istediği için sana bir hediye göndermiştir."

Kafamı salladım. "Bugün üç gündür ilk kez onunla konuştum ve bana birbirimize uygun olmadığımızı söyledi ve veda etmeden telefonu kapattı. Bu kesinlikle bir veda hediyesi, bir motel odasındaki iş adamının seks işçisine kapının yanına bıraktığı paradan farkı yok. Sadece daha fazla parası var."

Miles omuz silkti. "Beni kullanmak ve bana elmas göndermek istiyorsa, ben hazırım."

"Oh, güzel. Yarın onun aptal hediyesini yüzüne geri atarken ona bunu söyleyeceğim."

BÖLÜM 23

Sutton

Öfkem bir gecede geçmedi. Tam tersine, gittikçe arttı ve artık patlamaya hazır hissediyordum. Mükemmel bir zamanlamaydı, çünkü Jagger'ın spor salonundan sonra güne başlamayı sevdiğini bildiğim için, diğerlerinden önce saat 6:15'te ofise gelmişim.

Asansörle doğrudan yönetici katına çıktım ve içeri girdim. Resepsiyonist henüz gelmemişti, bu yüzden masanın etrafından dolaşıp yoluma devam ettim. Her adımda damarlarımda dolaşan kan daha hızlı pompalanıyordu. Burada çalışan diğer insanların bu kadar erken gelip gelmediğini bilmiyordum, ama kesinlikle bir olay çıkarmak ve üvey babamın gelmesini istemiyordum. Bu yüzden sağa dönüp Edmund'un ofisinin önünden geçtim, böylece onun henüz gelmediğini iki kez kontrol edebildim. Gelmiş olsaydı ne diyeceğimi çoktan planlamıştım, ama neyse ki ofisi karanlıktı. Koridorun zemininde bir ışık çizgisi parıldayan tek ofis hariç, diğerleri de öyle görünüyordu. *O burada.*

Hızlı adımlarım birden yavaşladı. Bir parçam korkup vazgeçmeyi düşündü — durup geri dönmeyi, kapıdan çıkıp merdivenleri kullanarak kimsenin yönetici katında olduğumu bilmesini engellemeyi. Jagger koridora çıkmasaydı, tam da bunu yapabilirdim. Başını kaldırıp baktı ve dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Ama yanından geçip ofisine girdiğimde gülümsemesi soldu.

"Sutton, ne oldu?"

Beni içeriye kadar takip etti ve ben girişi işaret ettim. "Kapıyı kapat."

Kapıyı kapatmadan önce yüzümü inceledi. "Neden üzgünsün?"

Cebimden elmas bilekliği çıkardım ve ona uzattım. "Ben fahişe değilim."

Birkaç kez gözlerini kırptı. "Neden bahsediyorsun?"

Kutuyu salladım. "O gece benim için önemliydi, senin için olmasa bile. Sonraki günlerde yaptığın gibi beni görmezden gelip, olayı orada bırakabilirdin. Ama bunun yerine beni seks arkadaşlarından biri gibi davrandın."

"Ben öyle yapmadım."

"Gerçekten mi?" Başımı eğdim. "Oyuncaklarına veda hediyesi aldığını söylemiştin. Gerçekten orada durup bana hiçbiri için böyle bir bileklik almadığını söyleyebilir misin?"

Jagger'ın yüzü düştü.

Gözlerimi devirdim. "Aynen öyle." Kutuyu ona fırlattım ve kapıya doğru yürümeye başladım. Kapı koluna uzandığımda Jagger bana yetişti. Kolunu belime doladı ve sıktı.

"Dur."

Öfkem birdenbire incinmeye dönüştü ve ona beni üzgün görmekten zevk almasını istemiyordum. Onun kollarından kurtulmaya çalıştım. "Gitmem gerek."

"Önce beni dinle."

Kabul etmedim, ama kaçmaya çalışmayı bıraktım. Sakinleştiğimde, Jagger alçak ve sakın bir sesle konuştu. "Özür dilerim. Hatalıydım."

Gözyaşlarımı yuttum.

O devam etti. "Haklısın. O hediye benim için hiçbir anlamı olmayan kadınlara gönderdim. Ama sana karşı bunu yapmaya çalışmıyordum, gerçekten. Kırılan bilekliğin eski sevgilinden olduğunu söyledin. Onu çöpe atmayı tercih etsem de, senin için bir anlamı var gibi geldiği için tamir ettirdim. Aynı zamanda, onu tekrar takman fikrinden nefret ediyordum, bu yüzden sana bir alternatif sunmak istedim. Daha kişisel bir şey seçmeliydim.

Bu aptalcaydı ve roller tersine dönseydi ve sen bana başka erkekler için aldığın bir şeyi verseydi, ben de aynı şekilde üzülürdüm." Bir süre durdu. "Şimdi dönüp bana bakar mısın, böylece yüzüne karşı özür dileyebilirim?"

Ona bakmaya hazır değildim, ama beni döndürmesine karşı koymadım.

Jagger dizlerini hafifçe bükerek göz hizasına geldi. "Özür dilerim. Beni affedebilir misin?"

Başımı salladım.

"Teşekkür ederim." Saçlarımı yüzümden çekip gülümsedi. "Eğer içinde bir parça hala rahatsızlık duyuyorsan ve benim, senin diğer kadınlardan farklı olduğunu söylediğimde yalan söylediğimi düşünüyorsan, sana bir şey göstereceğim."

Elimi tutmasına izin verdim ve bizi masasının arkasına götürdü. Klavyesindeki bir tuşa bastı ve monitör ekran koruyucusundan çıktı. Jagger, sağ üst köşeyi işaret etti, orada benim katımdan gelen güvenlik kamerası görüntüsü oynatılıyordu. "Pazartesi gününden beri orada." Başını salladı. "Şirketimin sonunu getirebilecek Adalet Bakanlığı'ndan gelen dokuz yüz sayfalık saçmalıkları okuyorum ve bütün gün avukatlarla görüşüyorum, ama yine de bu lanet şeyi izlemekten kendimi alamıyorum."

Beni izlediğini söylediği için muhtemelen korkmam gerekirdi, ama tam tersi bir his uyandırdı bende. Sinirlerimi yatıştırdı.

Kimse gelmediği için güvenlik kamerasında hiçbir şey olmuyorsa da, bir dakika boyunca ekrana baktım. Sonra tekrar Jagger'a döndüm. "Bu hafta sonu benimle akşam yemeği yer misin?"

Gözleri tereddütünü yansıtıyordu. "Birlikte iyi olmazız, Sutton."

"Cumartesi gecesi birlikte oldukça iyiydik diye düşünmüştüm."

O üzgün bir şekilde gülümsedi. "Ben kontrolcü ve işlerini belirli bir şekilde yapmayı seven bir işkolikim."

"*Benim* de aynı şekilde sevmediğimi nereden biliyorsun? Henüz neyi sevdiğimi bile bilmiyorum, Jagger."

Adem elması sallandı ve uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Sonunda eli kalçama gitti ve beni kendine doğru çekerek bir dizi küfür mırıldandı. Sert ve kalın penisini karnımda hissettim.

"Siktir et. Belki bu şey cumartesi günü sonunda hallolur."

Dudaklarımı ısırdım. "Şimdi... onu aşağı indirebilirim."

O inledi. "Bunun için vaktimiz yok. Herkese bu sabah saat yediye kadar burada olmalarını ve Adalet Bakanlığı'na sunacak dosyaları gözden geçirmelerini söyledim. Edmund her an gelebilir." Arkama uzandı, at kuyruğumu yakaladı ve o kadar sertçe çekti ki başım geriye doğru savruldu. "Cumartesi saat yedi. Seni alacağım. Şimdi beni öp ve ofisimden çık."

Jagger hızla yaklaştı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Birkaç saniye içinde içimde dolaşan tüm gerginlik kayboldu ve ben onun sıkı kucaklamasına eridim. Yine inledi. "Bacaklarını aç. Seni çabuk boşaltmam lazım, yoksa bugün hiç düzgün düşünemeyeceğim."

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Ayaklarımı açtım ve Jagger'ın eli eteğimin altına girdi. Parmakları külotumu itip merkezimi okşarken dilimi emdi.

"*Siktir.*" Sesi seksi, alçak bir uğultuydu. "Benim için çoktan ısladın."

Bir parmağını içeri soktu ve duvarlarımı masaj yapmaya başladı. İkinci parmağını da ekledi ve çok geçmeden ben nefes nefese kalmıştım. Cam duvarlı ofisinin ortasında durmuş, ecstasy'nin eşiğindeydim.

Ama sonra Jagger aniden çekildi.

Ona uzandım, bir tür oyun oynadığını düşündüm - ta ki neden geri çekildiğini anlayana kadar. Koridordan biri geliyordu.

Ve o kişi üvey babamdı.

***

"Sutton." Edmund'un gözleri yüzümün üzerinden kayarak Jagger'a yöneldi. Neyse ki o içeri girmeden önce aramıza biraz mesafe koymuştum, böylece en azından uygunsuz bir şekilde yakın dururken yakalanmamıştık. "Her şey yolunda mı?"

Üvey babam, kızaran yanaklarımı yanlış yorumladı. "Oh, evet." Yüzümü serinletmek için ellerimle havalandırdım. "İyiyim. Spor salonundan geldim. Spor yaptıktan sonra vücudumun soğuması uzun sürüyor."

"Oh." Başını salladı, en azından açıklamamı büyük ölçüde kabul etmiş gibi görünüyordu. "Bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsun?"

İyi bir bahane uydurmuştum, ama beynim hala otuz saniye önce olanlardan dolayı yanlış çalışıyordu ve ikinci bir bahane bulamadım. Neyse ki Jagger bana yardım etti.

"Dün gece asistanıma onu aramasını söyledim," dedi.

"Sutton'ın mentoru olarak, bu sabahki toplantılara katılması iyi olur diye düşündüm. İlk gelen oydu." Bu yeterliydi. Üvey babamın yüzündeki memnuniyet yüzde doksan iken yüzde yüze çıktı. Bana baktı ve gülümsedi.

"İş yerinde hevesli olmak büyük bir avantajdır."

"Gerçekten öyle." Jagger'ın gözleri parıldayarak benimkilere baktı. Yanaklarımın zaten kızarmış olması onun için şanslıydı. Neyse ki Edmund farkında değildi.

"Ben kahve alacağım," dedi. "Toplantı nerede?"

"Yönetim kurulu odasında," diye cevapladı Jagger.

Edmund bana baktı. "Sabah cappuccinonu içtin mi?"

Kafamı salladım.

"Bana katıl." Koridoru işaret etti. "Annenin seni evlendirmek için yaptığı son planları anlatacağım, bu sefer Patrice'in yeğeni ile, böylece sen onları engelleyebilirsin o

evlilik teklifin karşılığında bir keçi kabul ediyor. Dün annem bize geldiğinde ikisi de bundan başka bir şey konuşmadılar. "Harika."

Gözlerimi devirdim ve patronla bakiştık. patronla göz göze geldim. Annem annem gibi davranıyordu, ama Jagger'ın gözlerindeki eğlence ışıltısı artık yoktu, yerine kıskançlığa çok benzeyen bir şey gelmişti. Bu beni gülümsetti.

"Sanırım saat yedide görüşürüz," dedim ona.

***

Sabah saat yedide başlayan toplantı altı saatten fazla sürdü. Şirket içi avukatlar, dış danışman avukatlar ve yönetim ekibinin tüm üyeleri bir araya gelerek, Apex ve Jagger'ın suçlandığı antitröst ihlallerinin tüm ayrıntılarını gözden geçirdiler. Yasanın bazı ayrıntılarında kafam karıştı, ancak algoritma konusunda hükümetin teorisini kesinlikle anladım. Temel olarak, Apex ve diğer büyük finansal yatırım şirketlerinin, algoritmaları arasında bazı ortak noktalar olduğu için, doğrudan iletişim kurmadan gizli anlaşma yaptıklarını iddia ettiler. Bu durum, şirketlerin yatırımcılara hisse senetlerini alıp satmaları gereken fiyatlar konusunda benzer tavsiyelerde bulunmalarına neden oldu ve böylece fiyatları sabitlemek için bir komplo kurulmuş gibi göründü. Sorun şu ki, böyle bir iddiayı savunmak için Apex'in algoritmasının rakiplerinin algoritmalarından farklı olduğunu kanıtlaması gerekiyordu ve bunu yapmak, Apex'in iç sisteminin gizli formülünü açıklamak anlamına geliyordu, ki Jagger bunu yapmak istemiyordu.

Toplantı sona ermeye başladığında, patron sanki on iki rauntluk bir dövüşten çıkmış gibi görünüyordu ve hakemin kararını duymaktan endişe duymuyordu. Onun yaşadığı stresi hiç sevmiyordum, ama bu, zor durumda kaldığında kendini nasıl idare ettiğini takdir etmemi engellemedi. Jagger Langston, kendisinden iki kat yaşlı ve iki kat daha fazla deneyime sahip adamlarla dolu bir odayı yönetiyordu

ve kendi düşüncelerini ve fikirlerini dinleyip, bunları değerlendirip, kendi sonuçlarını çıkarmayı başardı.

Kişisel nedenlerden dolayı onunla bir gün geçireceğim için heyecanlıydım, ama sonunda iş hayatında değerli bir ders aldım. Otoriter bir varlık, takımınızın sizi takip etmesi için en yüksek sesle bağlamakla elde edilmez. Takımınızın sizi isteyerek takip etmesi için etki ve saygı kazanmakla elde edilir.

Odada kırk kişi vardı. Birçoğu emirleri yerine getirmek için odadan çıkarken, Jagger ile birkaç dakika yalnız kalabilmek umuduyla oyalanmaya çalıştım. Ancak önümde daha önemli kişilerden oluşan uzun bir kuyruk olduğunu fark edince, onun çalışmasına izin vermem gerektiğini düşündüm ve sessizce kapıya doğru yöneldim.

Jagger'ın gür sesi, ben çıkmadan önce beni durdurdu. "Sutton?"

Döndüm ve o, avukatlardan birine baktı. "Bir dakika izin verin." Jagger bana döndü. "Bu sabah tartıştığımız sorunu düzeltmek için yaptığın öneri hakkında..."

Önerimin Cumartesi gecesini akşam yemeği olduğunu ve tartıştığımız *konunun* onunla tekrar yatmak istemem olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. En azından onun kastettiği şeyin bu olduğunu düşündüm. "Evet? Nasıl halledeceğine karar verdin mi?"

Odada hala bir düzine kişi vardı, ama gözlerim onunla buluştuğunda, aramızdaki kıvılcımın yeniden alevlendiğini hissettim.

"Agresif bir şekilde," dedi. "Planlarımı yakında sana ileticeğim."

BÖLÜM 24

Sutton

Hafta boyunca Jagger'dan haber almadım ve onu görmedim. Hayal kırıklığına uğramıştım ama onu anlıyordum. Ofis davayla ilgili çok konuşuluyordu, bu yüzden onun DOJ'daki avukatlarla görüşmek için Washington'a gittiğini biliyordum. Adamın çok işi vardı. Yakın gelecekte benim için zaman ayıracağını düşünmek gerçekçi değildi.

Cumartesi sabahı spor salonundaydım, telefonum çaldığında dün akşam haberlerde onun hükümet binasından çıkarkenki görüntülerini izliyordum. Numarayı tanımadım ama New York şehir koduydu, yine de açtım.

"Alo?"

"Nefes nefese misin?" Jagger'ın derin sesi omurgamda bir titreme yarattı.

"Spor salonunda Peloton'dayım." Konuşurken pedal çevirmeye devam ettim.

"Enerjinin bir kısmını sonraya saklasan iyi olur. İhtiyacın olacak."

Terlemeye başladım ve bunun egzersizimle hiçbir ilgisi yoktu. "Öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Bu geceki randevumuzun hala geçerli olup olmadığından emin değildim. Az önce haberlerde seni gördüm. Çok meşgul bir adamsın. Çok yorgun olabileceğini düşündüm."

"Başka bir şey için olurdu. Ama senin için değil." Göğsüm sıcaklıkla doldu. "Çok tatlısın."

"Nazik olmakla seni deli gibi becermek istememi karıştırma, Sutton, yoksa bu iş yürümez." Bir süre durdu. "Hâlâ Washington'dayım. Geri dönmeden önce birazdan avukatlarımla tekrar görüşeceğim. Seni saat yedide alacağımı söylemek için aradım."

Bu gece onu göreceğim için o kadar heyecanlıydım ki, onun acımasız uyarısının keyfimi kaçırmasına izin vermedim. "Tamam."

"Bay Langston?" Arka planda bir kadın sesi duyuluyordu. "Bay Finley sizi görmeye hazır."

Cevabı, telefonu kapatmış gibi boğuktu. "Ona bir dakika içinde orada olacağımı söyle." Tekrar hatta geldi. "Gitmem gerek. Ama binaya girerken kapıcıya uğra. Sana bir paket var."

"Paket mi?"

"Bu gece onu giy. Ve iç çamaşırı giyme. Akşam yemeğinde sana dokunmadan duramayacağım." Bir süre durdu. "Görüşürüz Bayan Holland..."

Hat kesildi ve ben pedal çevirmeyi bıraktım, ama kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Bisiklete kırk dakika programlamış olmam ve sadece yirmi iki dakika geçmiş olması önemli değildi. Spor çantamı alır almaz kapıdan çıktım.

Kapıcı, binama yaklaşırken gülümsedi. Kapıyı açtı ve geçmem için işaret etti. "Günaydın, Bayan Holland. Size bir paket var."

Nestor masanın arkasına geçip kilitli bir çekmeceyi açtı ve üzerinde tanımadığım gümüş bir logo bulunan küçük siyah bir çanta çıkardı.

"Bunu kim getirdi biliyor musun?" diye sordum.

"Kayıtları kontrol edebilirim. Binaya giren ve çıkan herkesin kayıt yaptırması gerekiyor, Uber Eats çalışanları bile."

Giriş kaydının bulunduğu clipboard'u buldu ve aşağı doğru taradı, bir isme geldiğinde dokundu. "Sam Grover."

Sam Grover mı? Birkaç saniye düşündüm, sonra aklıma geldi. Sam, Jagger'ın şoförünün adıydı.

"Gümüş rengi bir Maybach sürdüğünü fark ettin mi?"

Adam başını salladı. "Zeppelin modeli. Çok güzel bir araba. O arabanın daha önce buraya geldiğinden eminim."

"Teşekkürler."

Çantayı açmadan önce asansöre binmeyi başardım, ama daireme girene kadar dayanmamın imkanı yoktu. İçinde küçük bir kutu vardı. Kutuyu açtım ve içinde güzel bir ayak bileziği buldum. Jagger'ın bana gönderdiği ilk bilezikten farklı olarak, bu bilezik parlak elmaslarla dolu değildi. İnce, ışıltılı altın zincirinin her santimetresine dizilmiş minik incilerle süslenmiş, küçük ve zarif bir bilezikti. Çok beğendim.

Kutunun altında küçük bir zarf vardı. Zarfı açtım ve kartı okudum. Jagger şehir dışındaydı, bu yüzden kartın Jagger'ın el yazısıyla yazılmış olmasına şaşırdım.

İncin güzelliği, büyüme şekline bağlıdır. Bir kum tanesi veya başka bir tahriş edici madde istiridyenin kabuğuna girdiğinde, istiridye kendini korumak için bir madde salgılar. Zamanla, katmanlar birikir ve bir inci oluşturur, zorluklardan güzel bir şey yaratır.

Sen bir incisin, Sutton.

X Jagger

Elimi kalbimin üzerine koydum. Adam bana istediği kadar tatlı olmadığını söyleyebilirdi. Ama eylemler sözlerden daha güçlüydü.

***

"Bekle. Onun fotoğrafını çekmem lazım." Miles, Cumartesi akşamı FaceTime'da konuşurken bileğini sallayarak bana geri çekilmemi işaret etti. "Mükemmel. Çektim."

"Sanırım bu elbiseyi beğendin?"

"Hayır, Bayan Gutterman'ın kedisi koridorda bekliyor ve içeri girdiğimde beni çok korkutuyor. Onu korkutacak bir şeye ihtiyacım var."

O elbise iğrenç. Hemen çıkar onu."

Gözlerimi kısarak kameraya doğru eğildim. "Basit bir evet ya da hayır yeterli olurdu, drama kraliçesi."

Gözlerini kapattı ve kameraya elini salladı. "Cidden. Çıkar şunu. O deseni görünce midem bulanıyor."

Ona parmak hareketi yaptım ama elbiseyi çıkardım. "Gideceğimiz yerin ne kadar şık olduğunu sormalıydım. Uzun etekli ve askılı üstü olan kraliyet mavisi ipek iki parçalı bir takımım var. Çok güzel ama şık."

"Seni saat kaçta alacak?" "Yedi."

"Saat daha altı buçuk. Şimdi sor ona."

"Tamam, olur. Öyle yapayım." Kişilerime dokundum ve Miles ile FaceTime görüşmesi yaparken hızlıca bir mesaj attım.

Sutton: Hi. What's the name of the place we're going? I'm trying to figure out what to wear.

Küçük noktalar zıplamaya başladı.

Jagger: Le Jardin. And I can help you with that. Open the door.

Alnımın kırıştığını hissettim.

Sutton: What door?

Jagger: The one I'm standing in front of. Yours.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve FaceTime'a geri döndüm. "Az önce sordum ve kapımda olduğu için bir şey seçmeme yardım edeceğini söyledi! Ama saat daha altı buçuk!"

"Şaka mı yapıyordu?"

"Hiçbir fikrim yok." Siyah ipek bornozumu alıp giydim, belime bağladım ve ön kapıya koştum. Parmak uçlarımda yükselerek gözetleme deliğinden baktım ve nefesimi tuttum, sonra eğildim. Neden eğildim? Hiçbir fikrim yok. Hala çömelmiş halde Miles'a fısıldadım. "Aman Tanrım. O burada!"

"Kapıcıyı nasıl geçti?"

"Bazen zil sesi zor duyulduğu için adını Nestor'a bıraktım."

"En azından saçın ve makyajın hazır."

"Biliyorum ama..." Giriş holündeki aynaya koştum ve birçok kıyafet denediğim için dağınık hale gelen saçlarımı düzelttim. Sonra kapıyı açmadan önce birkaç kez derin nefes aldım.

"Erken geldin mi?"

Beni baştan aşağı süzdü. Dar bornozum, uyluklarımın üst kısmını zar zor örtüyordu. "Bence zamanlamam mükemmel."

"Yedi dedin, değil mi?"

"Evet, ama rezervasyonumuz saat yedi buçukta ve oraya varmamız en az yirmi dakika sürer. Henüz sınırlamalarınızı konuşmadık, bu yüzden sizi halka açık bir restoranda değil, evinizin mahremiyetinde görmenin en iyisi olacağını düşündüm." Yaramaz bir gülümsemeyle başını eğdi. "Beni içeri davet et, Sutton."

Birkaç kez gözlerimi kırptım ve kenara çekildim. "Uh, tamam. Girin?"

Jagger içeri girerken alnımı öptü. Ben ön kapıyı nasıl kapatacağımı düşünürken o oturma odasına bakındı. *Sınırlamalar mı? Beni boşaltmak mı?* Bu adam beynime aptalca şeyler yapıyordu. Elimi kapı kolunda tutarken o bana döndü.

"Yalnız mıyız?"

Başımı salladım.

"Harika." Gözleri parladı. "O bornozu çıkar." "Vay canına.

Bu çok seksi!" dedi bir erkek sesi.

Aman Tanrım! Miles! Telefon hala elimdeydi ve o hala FaceTime'daydı.

"Ama şimdi kapatıyorum, tatlım," dedi. "Heyecanlı bir akşam geçirmeni dilerim, ama eminim randevun bunu zaten halletmiştir. Hoşça kal."

Jagger, elimdeki telefona bakarak gözlerini kısarak benim gözlerime baktı. Tek kelime etmedi, ama sorularını yüksek ve net bir şekilde duydum.

"Miles'ti. Kıyafet seçmeme yardım ediyordu."

O başını salladı, sonra çenesi hala elimdeki telefona doğru kaldırdı. "Arama bitti mi? Eşcinsel olsun ya da olmasın, onun seni çıplak görmesi hoşuma gitmiyor."

Telefonuma baktım. "Gitti."

Jagger ellerini ceplerine soktu. "Güzel. *Şimdi* bornozu çıkar." Sözleri çok sakindi. Durumu tamamen kontrol altında tutuyor gibiydi. Ben o anı sindirmeye çalışırken o bekliyordu. Bana ne yapmam gerektiğini söylemesi hakkında ne hissettim? Meme uçlarım muhtemelen elmasları kesebilecek kadar sertleşmişken ve bacaklarımın arasında sanki göz olmayan bir yerde göz seğirmesi varmış gibi hissederken, bunun benim için işe yaradığını söyleyebilirim. Yine de, direnmem ve emir almamam gerektiğini hissediyordum.

"Güvenini kazandığımda işler daha kolaylaşacak," dedi Jagger. "Bana bak, Sutton."

Gözlerim onun gözlerine kaydı.

"Asla istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım. Benim ilgilendiğim şey bu değil. Kafana takma ve vücudunun ne istediğine odaklanmaya çalış."

Söylemesi kolaydı ama yapması zordu, ancak kendimi yargılamayı bırakıp bu enerjiyi vücudumdaki değişiklikleri hissetmeye yönlendirebildim. Bana ne yapmam gerektiğini söylediğinde *hoşuma gitti* ve bunun nedenini ya da doğru olup olmadığını anlamaya çalışmadım. Bunun yerine, onun sözünü dinledim, derin bir nefes aldım ve bornozumu çözdüm. Miles için denediğim kıyafetlerden biri straplezdi ve henüz sütyenimi giymemiştim. Bu yüzden, omuzlarımdan siyah ipek kumaşı çıkardığımda, sadece ben ve siyah, dantelli bir tanga kalmıştı.

Jagger, vücudumun her santimini yavaşça okşadı. Göğsünün inip kalkışının hızlandığını ve dilini alt dudağına sürdüğünü izledim. "Teşekkür ederim."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve başparmağını omzumun üzerinde nazikçe gezdirdi. "Bütün hafta boyunca seni düşünmeden duramadım... Ofisimde dururken, parmaklarımın içindeyken, çıkardığın sesleri... Yakında bir gün, masama oturacaksın ve..."

Seni yiyorum." Omzuma bir öpücük kondurdu, sonra ağzını kulağımın kepçesine kaydırıldı. "Fantezilerim, dünyanın senin bedenini ele geçirmemi izlemesini istemekle, sana bakan her erkeği yumruklamak istemek arasında gidip geliyor."

Jagger geri adım attı ve başını salladı. "Sana kullanmayı bırakmanı söylediğim parfümü kullanmaya devam ettin. Şimdi de üzerinde ve geçen gün ofiste de üzerindeydi." Gözlerimi kilitledi. "Unuttun mu?"

Bu adamın bana söylediği her kelimeyi ezbere bilirdim. Yine de yalan söyleyip evet diyebilirdim. Ama bir parçam, onun emirlerine uymazsam ne olacağını merak ediyordu. Bu yüzden başımı salladım.

Jagger'ın gözleri ateşle parladı. Aramıza uzandı ve parmaklarını külotumun kenarına soktu. Islaklığımı okşayarak, tsk sesi çıkardı. "Dinlemeyen kötü kızlara ne olur, biliyor musun?"

Tanrım. Umarım *gelirler*, çünkü parmağı içime girmişti ve ben şimdiden daha fazlasını istemeye başlamıştım. "Ne?" diye fısıldadım.

Yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi ve yalan söylemediğim için hemen pişman oldum. "Onlar orgazm olamazlar." Bir kez, iki kez pompaladı ve üçüncü seferde çekildi. Jagger elini ağzına götürdü ve içime girmiş parmaklarını emdi. Gözlerini kapattı ve acı çekiyormuş gibi inledi. "Lanet olsun, Sutton. Günlerdir amını yalamak için can atıyorum."

Tanrım. Hayır. *Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.* Beni böyle bırakamazdı. "Takmayı bırakacağım," dedim. "Söz veriyorum."

Onun tepkisi, ellerini omuzlarıma koyup beni aşağı itmek oldu. "Bana inanmayabilirsin, ama şu anda seninle yapmak istediğim ilk şey bu değil." Onun önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itti. "Em beni, Sutton."

Pantolonunun içinden bile, çoktan sertleştiği belliydi. On beş saniye önce, gelmesi için çaresizce

ama yukarı bakıp bana nasıl baktığını görünce, o çaresizlik değişti. Hazır olmaktan, onu memnun etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istemeye geçtim. Bacaklarımın arası hala dokunulmak için zonkluyordu, ama bu adamı memnun etmek ikinci planda kaldı.

Pantolonunun düğmesine uzandım, fermuarını indirdim ve çılgınca elimi içine soktum.

Jagger, parmaklarımı onun etrafına doladığımda ve sertçe sıkıldığımda inledi, sonra saçımın arkasını sıkıca yumruğuna aldı. "Şu anda çok cezalandırılmış gibi görünmüyorsun."

Bunu bile hak etmediğime karar vereceğinden korktuğum için, alay etmeyi bırakıp öne atıldım ve onu derinlemesine içime aldım.

Jagger bir dizi küfür savurdu. "Siktir. Bunu seviyorsun, değil mi? Sikimi emerken bana bak." Elini başımın arkasına koyup sertçe çekti, bu da kafa derimde yanma hissine neden oldu ve beni tekrar aşağı itmeden önce neredeyse ucuna kadar çıkardı. "Aynen öyle, bebeğim. Daha derine al."

Her acı verici ısırıkla, daha da çok istemeye başladım. Bacaklarımın arasındaki acı şiddetlendi ve kendime dokunmak için elimi uzattım.

"Boşalmayacaksın demek, boşalmayacaksın demek." Jagger sert bir sesle konuştu. "Şimdi ellerini arkada kilitle ve emmeye devam et."

Sızlandım ama onun talimatına uyarak ellerimi kığımın üzerinde birleştirdim. Jagger yeni pozisyonumu gördü ve gözlerini kapattı. "Tanrım, çok mükemmel görünüyorsun. Seni böyle görmek bile beni boşaltabilir."

Yüzündeki gerginlik, doğruyu söylediğini gösteriyordu. Kafamı sallayarak onun hareketlerine uyum sağlıyordum ama şimdi aniden hareket etmemi engelledi ve kontrolü ele aldı. *Bir. İki.* Üçüncü vuruşta, kendini derinlere gömdü ve boğazından bir kükreme çıkardı. Bu, boğazımdan aşağı akan ve beni neredeyse boğan yoğunlukla eşleşiyordu.

O çekildikten sonra ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Jagger, sanki maraton koşmuş gibi ellerini dizlerine dayayarak eğildi, ben ise ellerimi açıp avuç içlerimi yere dayayarak öne doğru eğildim.

"Tanrım," diye mırıldandı Jagger. "Bundan sonra seni bekletmem."

Gülümsedim. "Sorun değil. Bu beni neredeyse senin beni tatmin ettiğin kadar tatmin etti."

Gülerek başını salladı ve beni kollarına alıp kendine doğru çekti. "İtaatsizlik için yeni bir ceza bulmamız gerekecek."

BÖLÜM 25

Sutton

Jagger Langston el tutan biriydi. Kim tahmin edebilirdi ki? Restorana giderken Maybach'ının arka koltuğunda, onun uyluğunun üzerinde duran birleşik ellerimize baktım. .
trafikte trafikte ilerlerken.
Bacaklarım bacaklarım
dizlerimden çaprazlamıştım ve gözlerim bana aldığı

bilezikine takıldı.

"Ayak bileziği için tekrar teşekkür ederim," dedim. "Çok güzel ve arkasındaki düşünceyi çok seviyorum."

Elimi sıktı. "Rica ederim. Sana verdiğim ilk hediye bu olmalıydı."

"Notunla telafi ettin." Gülümsedim. "Bu arada, ne zaman aldın? Kart geldiğinde sen hala Washington'daydın, ama yazı senin el yazına benziyordu."

"İlk hediyemi bana attığın sabah, Washington DC'deki bir dükkandan aldım." Bana bir bakış attı. "Açıkça söylemek gerekirse, o dükkandan hiç kimseye bir şey almadım ve sana ilk gönderdiğimden farklı bir mücevheri başka bir kadına hiç vermedim. Ve onlar sana gönderdiğim kadar karat ağırlığında değildi."

"Bunu bana nasıl ulaştırdın?"

"Sam'e eve geri götürmesini söyledim. Beni DC'ye o götürmüştü."

"Ama sen kaldın?"

Jagger başını salladı. "İşimi bitirince eve uçtum, böylece o geri dönmek zorunda kalmadı."

"Bütün bunları yapman çok tatlıydı."

Kaşlarını çattı. "Benim nazik olduğumu düşünmemen gerektiğini söylememiş miydin?"

Son bir saat içinde alnımı öpmüş, akşam yemeğinde ne giyeceğimi seçmeme yardım etmiş ve beş kez güzel olduğumu söylemişti. İnsanlar sana *söyledikleri* gibi değildir; sana *gösterdikleri* gibidirler. Yine de ben çenemi kapalı tuttum.

Birkaç dakika sonra Jagger'ın telefonu çaldı. Cebinden telefonu çıkardı ve ekrana baktı. "Kahretsin, Ohio alan kodu. Cevaplamam gerek. İzninizle."

"Sorun değil. Cevapla."

Pencereden dışarı baktım, ama arabanın arka koltuğunda otururken ona mahremiyet sağlamak imkansızdı. Konuşmanın sadece bir tarafını duysam da, bir sorun olduğu hemen anlaşılıyordu.

"Alo?"

Sessizlik.

Elimi bıraktı ve yeni boşalan eliyle telefonu tutmak için pozisyonunu değiştirdi. "Kızlar nerede?"

Uh-oh. Yine sessizlik.

"Ailemle daha önce tanıştılar mı?"

Bir kadının konuştuğunu duyabiliyordum, ama ne dediğini anlayacak kadar net değildi. Jagger'ın gözlerini kapatması, haberlerin daha da kötüye gittiğini ima ediyordu.

"Oraya varabilirim..." Saatine bakmak için bileğini kaldırdı. "Muhtemelen en az dört saat sürer."

Yine sessizlik.

Jagger sonunda başını salladı. "Tamam, ailenin güvende olduğundan ve kızların bütün gece ağlayarak uyanık kalmayacağından eminsen. Çünkü öyle ise, gece yarısı olsa bile bu gece gelmeyi tercih ederim."

Dinledikten sonra tekrar başını salladı. "Bu harika olur. Şimdi yapabilirseniz çok sevinirim. Eğer bulundukları yerde rahatsalar, sabah ilk iş olarak gelirim."

Bir süre daha sessizlik oldu, sonra, "Teşekkürler. Cevabını bekliyorum."

Jagger, aramayı sonlandırmak için ekranı kaydıldı ve derin bir nefes aldı.

"Bu pek iyi gelmedi," dedim.

O başını salladı. "Öyle. Kız kardeşim 51-50 kuralı uyarınca hastaneye yatırıldı. Bu, doktorların bir kişiyi değerlendirip kendisine veya başkalarına tehlike oluşturup oluşturmadığını belirlemeleri için 72 saatlik zorunlu psikiyatrik hastaneye yatış anlamına geliyor." Jagger öne eğildi ve şoförüne seslendi. "Sam, birkaç dakika kenara çekebilir misin? Havaalanına gitmemiz gerekebilir, orası ters yönde. Hemen haber veririm."

"Tabii ki, efendim."

Şoför arabayı trafik akışından çıkardı ve Trader Joe's'un önündeki kaldırıma yanaştı. "Buraya park edemem, ama motoru çalışır durumda tutacağız ve biri bize sorun çıkarırsa hareket edeceğiz."

Jagger koltuğa yaslandı. "Üzgünüm. Amelia ve Olivia'yı bir koruyucu aileye verdiler. Bu sosyal hizmet görevlisiyle daha önce çalışmıştım ve bana karşı oldukça dürüst davrandı. Kızları sabah almamın daha iyi olacağını düşünüyor, çünkü gece yarısı oraya varacağım için bulundukları yerde stres yaşamazlar. Ailenin Amelia ile aynı yaşta bir kızı olduğunu ve çocukların genellikle orayı sevdiğini söyledi, ama şimdi aileleri arayıp yeğenlerimin nasıl olduğunu öğrenecek ve bana mesaj atacak."

Düşünmeden uzandım ve Jagger'ın elini tekrar tuttum, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim. Aşağıya baktı ama çekilmeye çalışmadı.

"Bu ne sıklıkla oluyor?" diye yumuşak bir sesle sordum.

Kafasını salladı. "Çok sık. Birkaç yıl önce işler kötüye gittiğinde kızların velayetini almaya çalıştım, ama yargıç reddetti. Kararını verirken, kız kardeşime bir kez daha mahkemeye çıkarsa benim tarafımı tutacağı konusunda uyardı. O zaman Catherine kalkıp Ohio'ya geri taşındı. Sanırım o boktan avukatı,

eğer eyaleti terk ederse, aynı yargıcın karşısına çıkmasının benim için daha zor olacağını söylemiştir."

Jagger'ın telefonu çaldı. Telefonu kaldırdı, mesajı okudu ve sonra derin bir nefes aldı. "Olivia çoktan uyudu, Amelia da kızıyla resim yapıyor. Sosyal hizmet uzmanı, bugün yeterince sıkıntı yaşadıkları için sabah olana kadar onları rahat bırakmamı istiyor."

Başımı salladım. "Muhtemelen iyi bir gece uykusu çekmeleri en iyisi."

Jagger öne eğildi ve Sam'e konuştu. "Artık restorana devam edebilirsin."

"Anlaşıldı patron."

Jagger telefonunu tekrar kaydırdı. "Sadece sabah için hazırlıklar yapmam gerekiyor."

"Akşam yemeğine gitmemize gerek yok. Senin de dinlenmen lazım, yarın erken kalkacaksın galiba."

Bana baktı. "Benim ihtiyacım olan şey seni yemeğe çıkarmak, sonra seni yatağıma yatırıp içine girip kendimi sana kaptırmak, böylece dünya dönmeyi bıraksın."

Bu basit cümle, Jagger'ı bugünkü haline getiren şeyin ne olduğunu, kontrol ihtiyacını ve uzun süreli ilişkilerden kaçınmasını bana *çok* iyi anlattı. Ama onu psikanaliz etmenin sırası değildi, bu yüzden gülümsedim. "Tamam. Senin planın daha çok hoşuma gitti."

Jagger'ın bu zorlu dönemi atlatmasına yardımcı olmak için elimden geleni yapmak istedim. Büyük bir şirketin CEO'su olmak zaten yeterince stresli bir durumdu, ama bir de Adalet Bakanlığı'nın Apex'e antitröst davası açması ve şimdi de iki genç kıza bakmakla yükümlü olması, bir insanı çökertmeye yetecek kadar ağır bir yük gibi görünüyordu.

Jagger'ın yolculuğun geri kalanında ve güzel Fransız restoranında aperatifler sırasında sessiz kalmasına şaşırmadım. Sonunda küçük bir sohbet ettik, ama ortam ağırdı. Dört yüz dolarlık bir şişe şarabı yudumlarırken ve

araba yolculuğu sırasında kaşlarının arasında oluşan ve hiç kaybolmayan iki küçük çizgiye bakarken aklımdan geçenleri paylaşmayı düşündüm.

"Yardım etmek istiyorum," dedim sonunda.

Alnındaki çizgiler daha da derinleşti. "Neye?"

"Yıllarca bebek bakıcılığı yaptım. Çocuklarla aram iyidir, kalp masajı ve Heimlich manevrasını biliyorum."

Jagger gülümsedi. "Teşekkürler. Ama senden bunu isteyemem."

"Sen istemedin. Ben gönüllü oldum. Eminim Adalet Bakanlığı'na dosya hazırlamakla ilgili yapman gereken milyonlarca iş vardır. Yakında Washington'a geri dönmeyi planlıyor muydun?"

O başını salladı. "Salı. Ama bir çaresini bulurum."

"Dolabımı gördün. Giydirme konusunda uzmanım. Ayrıca, senin evinde bebek bakıcılığı yaparsam, nihayet komodinin çekmecesinde ne olduğunu öğrenebilirim. Merakım beni öldürüyor."

Jagger'ın dudağı seğirdi. "Güven bana. Bu akşam benim evime gittiğimizde öğreneceksin."

Koltuğumda kıpırdanmaya başladım. "Ama ben ciddiylim. Yardım etmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü seni önemsiyorum."

Jagger'ın duruşundaki değişiklik, söylediğim şeyden hemen pişman olmamı sağladı. O sertleşti. Bir şey söylemek üzere olduğunu görebiliyordum, muhtemelen bana bağlanmanın iyi bir fikir olmadığını hatırlatacaktı, bu yüzden elimi kaldırdım. "Sana evlenme teklif etmiyorum, Jagger. Arkadaşlarımı da önemsiyorum."

"Biz öyle miyiz? Arkadaş mıyız?"

Bu adama, kendime itiraf etmek istediğimden daha derin duygular besliyordum. Ama iyi bir ilişkinin temeli, ister flört olsun, ister evlilik olsun, ister başka bir şey olsun, güçlü bir arkadaşlık değil miydi? Yani bizim de arkadaş olduğumuzu düşünmek yalan sayılmazdı. Sandalyeye doğru eğildim ve sesimi alçaltarak konuştum. "Sikişen arkadaşlar desek nasıl olur?"

Jagger'ın gözleri karardı. "Böyle konuşmanı seviyorum."

"Nasıl yani? Kötü kelimeler kullanmamı mı? Az önce daha önce ağızımda sikini çok sevdiğimi söylediğimde hoşuna gidiyor mu?"

Masadan uzanıp elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Elimin üstünü öpeceğini sanmıştım ama onun yerine parmaklarımı ısırdı. Ben çığlık attım, bu da bana şeytani bir gülümseme kazandırdı.

"Ateşle oynuyorsun tatlım," diye uyardı. "Masada otururken bile sertleştin ve ana yemek henüz servis edilmedi bile. Saatlerce beni tahrik edersen, yarın sabah yürüyebilme yeteneğin tehlikeye girer."

Alt dudağımı ısırdım. "Umurumda değil."

"Öyle mi? O zaman senin umursadığın ve umursamadığın şeyleri konuşmanın zamanı geldi. Sınırlarını bilmem gerek, Sutton."

Yanaklarım kızardı. "Ben de tam olarak bilmiyorum."

"Ama ne olduklarını öğrenmek istiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Daha önce kontrolü ele geçirdiğimde, beni emdiğinde nasıl hissettiğini anlat bana."

"Hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti."

"Senden faydalanılıyormuş gibi hissetmedin mi?"

Kafamı salladım. "Hayır, çünkü ben de istedim."

"Bana yaptığım şeyi durdurmamı söylersen, dururum diye bana güveniyor musun?"

Cevabı düşünmeme bile gerek yoktu. "Evet."

Gülümsedi. "Güzel. Seni sikerken hareket edememenin seni tahrik edebileceğini düşündün mü?"

Şu anda sadece yüzüm yanmıyordu. Vücudum da onu arzuluyordu. "Şu anda, muhtemelen beni bu sandalyeye bağlamana ve tüm bu insanların önünde istediğini yapmana izin verirdim. Senin için bu kadar çaresiz hissediyorum, Jagger. Ama aynı zamanda insanların kendilerini neyin tetikleyebileceğinin her zaman farkında olduklarını da düşünmüyorum."

O başını salladı. "Bir güvenlik kelimesi belirlemeliyiz." "Tamam."

Garson şarap kadehlerimizi doldurmak için yanımıza geldi ve akşam yemeğini yemeye hazır olup olmadığımızı sordu. Jagger başını salladı, şarabından bir yudum aldı ve garson gidene kadar beni kadehin kenarından inceledi.

"Hangi kelimeyi kullanmak istersin?" diye sordu.

"Sadece '*dur*' diyemez miyiz?"

"Net ve duygusal bir tepki yaratmayacak bir kelime kullanmak daha güvenli. Sanırım o kelimeyi hatırlamak istemediğin bir anda kullanmışsındır."

"Evet, mantıklı."

"Kullanmak istediğin bir kelime geliyor mu aklına?"

Gözlerine baktım. "Peki ya *inci*?"

"Bu mükemmel." Gülümsedi ve gözleri dudaklarıma indi. "Demek vücudunun kontrol edilmesine açıksın. Peki ya şaplak atmak?"

"Acı vermekten hoşlanmadığını söylediğini sanıyordum."

"Daha önce hiç yapmadım, ama popona el izimi bırakma düşüncesi..." Başını salladı. "İz bırakmak istiyorum."

"Seninle, başka hiç kimseyle yapmadığın bir şeyi yapabileceğin düşüncesi, hemen eteğimi kaldırıp dizlerinin üzerine eğilmek istememe neden oluyor."

Jagger'ın gözleri neredeyse yırtıcıydı. "Seni gören herkese karşı sahiplenici davrandığım için şanslısın, yoksa çoktan sandalyeden düşmüş olurdun. Oyuncaklara ne dersin?"

"Ne tür oyuncaklar?" "Ne tür istersem."

Gülerek, sakinleşmek için şarabımı dudaklarıma götürdüm. "Benden imzalamamı istediğin oldukça büyük bir açık çek, Bay Langston."

O inledi. "Sanırım senin beni kamuya açık yerlerde böyle çağırmanı yasaklamam gerekebilir. Bu beni parfümünden daha çok delirtiyor."

İstediği herkesi elde edebilecek bir erkeği, sadece iki kelimeyle veya bir parfümle etkileyebildiğim için kendimi güçlü hissettim. "Bak ne diyeceğim, bu işe yavaş yavaş girmeye söz verirsen o çeki imzalarım."

"Anlaştık." Başını eğdi. "Anal mı?"

Birkaç kez gözlerimi kırptım. "Artık lafı dolandırmıyorsun, değil mi?"

Jagger gülümsedi. "Bana vücudunun her parçasını vermeni istiyorum, tatlım. Ama bu senin isteğinle olmalı. Bazen öyle hissedilse de, senden hiçbir şeyi *zorla almayacağım*. Benimle birlikteyken güç her zaman sende olacak."

"Tamam." Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Bunu daha önce hiç yapmadım, ama seninle denemeye hazırım. Yine de, yavaş olmanı rica edeceğim."

Garson birdenbire ortaya çıktı — en azından öyle görünüyordu — ve akşam yemeğimizi getirdi. Yemeği masaya koydu ve taze biber isteyip istemediğimizi sordu, ama Jagger, garsonu eliyle uzaklaştırırken bile gözlerini benden ayırmadı.

"Şu anda ne kadar sert olduğumu bilemezsin."

Biraz başım döndü. "Sen de benim ne kadar ıslandığımı bilmiyorsun."

O inledi ve yemeğimi işaret etti. "Ye. Çabuk."

Gülerek aceleyle çatalımı aldım. O anda çaresiz hisseden tek kişi Jagger değildi.

BÖLÜM 26

Sutton

Başım dönüyordu ve bunun akşam yemeğinde içtiğim bir kadeh şarapla hiçbir ilgisi yoktu.

Jagger beni elinden tutup yatak odasına götürdü. İçeri girince, yatağın kenarına oturdu ve beni açık bacaklarının arasına çekip kaldırdı. "Benim için soyun."

Kalbim hızla atıyordu. Nedenini tam olarak anlamamıştım ama otoriter sesi kollarımda tüylerimi diken diken etti. Önce topuklu ayakkabılarımı çıkarmak istedim ama o, çarpık bir gülümsemeye beni durdurdu. "Onlar kalacak."

Başımı salladım ve yutkundum, gerginlik gerçekten hissedilmeye başlamıştı. İpek iki parçalı kıyafetim, arkama uzanıp eteğin fermuarını açtığımda olduğundan daha ağır geliyordu. Ama onu yere bırakıp başımı kaldırıp Jagger'ın gözlerinin ateşli bir tutkuyla dolduğunu gördüğümde, kendime güvenim arttı. O da beni benim onu istediğim kadar istiyordu ve benim şehvetli striptiz sanatında deneyimsiz olmamın bir önemi yoktu. Onun arzusunu görmek beni daha dik durmaya, biraz daha cesur ve flörtöz olmaya itti ve kıyafetlerimi tek tek çıkardım.

Tamamen çıplak kaldığımda, Jagger eğilip karnıma bir öpücük kondurdu. Dudakları tenimde titriyordu. "Ne uslu bir kızsın. Seni ödüllendirmek için sabırsızlanıyorum."

Komodini açıp bir çift deri kelepçe çıkardı. Onları bana doğru uzatarak yumuşak bir sesle konuştu: "Etiketi çıkarmadım ki yepyeni olduklarını görebilesin. Onları bizim için aldım."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Jagger kelepçeleri bir kenara koydu ve ayağa kalktı. Büyük ellerinden birini boğazıma doladı ve beni kendine çekerek öptü. Basit bir dokunuşla bile zaten gergin olduğum halde, daha önce hiçbir erkekle orgazm olamadığıma inanmak zordu. Başparmağı nabzımın attığı yeri okşadı ve sıkıldığında içimi rahatlık kapladı. Kontrolü ele almasını *istedim*. Ona güveniyordum.

Jagger, uzaklaşırken alt dudağımın etini dişlerinin arasına çekerek öpücüğünü sonlandırdı. "Sen benim irademin son damlasını bile zorluyorsun, tatlım."

"Senin yanımdayken hiçbir şeyi kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçtim."

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. "Güzel. Benimle birlikteyken hiçbir şeyi saklamayı istemiyorum." Jagger beni kollarının arasına aldı, yatağın ortasına nazikçe yatırdı, sonra üzerine çıkıp kalçalarımın üzerine oturdu, elinde kelepçeler vardı.

"İçleri yastıklı ama çok sert çekersen morarır ve sıyrıklar oluşur."

"Tamam."

Kolumu kaldırdı, bileğimin içini öptü ve ilk kelepçeyi taktı. Kelepçenin sıkışırken çıkardığı tıklama sesi vücudumda bir yıldırım gibi yayıldı. Diğer ucunu başlığa bağladı ve bir sonraki kelepçeye geçti. İşini bitirdiğinde, kollarım başımın üzerinde geniş bir V şeklinde açılmıştı.

"Çek," dedi Jagger. "Kısıtlamayı hisset."

Çektim ve hareketimin kısıtlanmasını ve kelepçenin bana batmasından kaynaklanan acıyı ne kadar sevdiğime şaşırdım.

Jagger beni izledi ve gülümsedi. "Bacaklarını serbest bırakacağız. *Bu seferlik*."

Yataktan kalktı ve ben onun soyunacağını sandım, ama o kapıya doğru yöneldi.

"Bekle," diye seslendim. "Nereye gidiyorsun?"

"Gözlerini kapat ve sana yapabileceğim tüm şeyleri düşün, beni durduramayacaksın."

Tanrım. Geçmişime bakılırsa, bu sözler beni çok korkutmalıydı, ama yine de hoşuma gitti. *Hem de çok.* Nefesim hızlandı ve kontrolü bırakıp Jagger'ın bedenime istediği her şeyi yapmasına izin verdiğimi hayal ettim... Penis ağzıma girerken, ağzı üzerimdeyken... Sıkı kelepçeleri çekerek, o içime girerken ona dokunmaya çalışacağımı, ama yapamayacağımı hayal ettim.

Hâlâ canlı hayal gücümün içinde kaybolmuşken, odaya adımlar geri geldi. Gözlerimi açtığımda Jagger'ın komodinin üzerine buz kovanı gibi bir şey koyduğunu gördüm. Yatağın ucuna yürüdü ve konuşurken gömleğinin manşetlerini açtı.

"Soyunmamı izleyebilirsin. Ama işim bittiğinde, gözlerini kapatacağı ve ben sana açabilirsin diyene kadar açmayacağını. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Ben zamanı geldi demeden onları açarsan ne olur, Sutton?"

"Beni cezalandıracağını." Bu sözleri söylemek bile beni tahrik etti.

"Peki ceza ne olacak?"

"Boşalamayacak mıyım?"

Gömleğinin son düğmesini açıp çıkardığında başını salladı.

"Cezan ne olacağına ben karar vereceğim. Anladın mı?"

Yutkundum. "Evet."

İç çamaşırı nihayet indiğinde beynim çıldırdı. Adamın vücudu bir şaheserdi ve gözlerim, önce onun karın kaslarına mı yoksa neredeyse göbek deliğine kadar uzanan kalın penisine mi şükretmem gerektiğine karar vermeye çalışırken oradan oraya atladı. Jagger'ın dudakları köşelerinden kıvrıldı.

"Ben de sana teşekkür ederim, tatlım." Komodinin yanına gitti ve kovadan bir buz küpü aldı. "Gözlerini

"

Tereddüt ettim, kısmen manzaradan vazgeçmek istemediğim için, ama aynı zamanda sonra ne olacağını çok merak ettiğim için de. Ancak Jagger tekrar konuştuğunda sesi sert çıkmıştı. "Sutton, gözlerini kapat. Hemen."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve bekledim. Uzun saniyeler geçti ve beklentim arttı. Yatağın çöktüğünü hissettim ve onun hareket ettiğini duydum, ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum. Sonra sıcak bir el ayağıma dokundu. Beklenmedik temasa irkildim. Jagger bacağımı yatağın kenarına doğru yönlendirdi ve nazikçe indirdi, sonra diğer bacağıma da aynısını yaptı. Hayatımda hiç bu kadar açıkta kalmamıştım; kollarım V şeklinde kelepçelenmiş ve bacaklarım genişçe açılmıştı.

"Çok güzelsin," dedi Jagger'ın boğuk sesi çıplak tenimde kaydı. Belki de göremediğim için diğer duyularım daha keskinleşmişti, ama onun sözlerinin beni okşadığını hissettiğime yemin edebilirim. "Hayal edebileceğimden daha güzel. Benim istediğim gibi davranabileceğim birine benziyorsun."

"Ben seninim." Bu sözler havada ağır bir şekilde asılı kaldı ve ben, *"istediğin gibi yap"* diye eklemeli miyim diye düşündüm. Ama sonra yatak tekrar çöktü ve soğuk iç bacağıma bastırdı. Nefesim kesildi. Cildim zaten yanıyordu ve Jagger küpü bacağımda yavaşça yukarı kaydırırken buz sanki bir yol açıyormuş gibi hissettim. Merkezime ulaştığında, kalçama yöneldi ve yukarı doğru devam etti. Göbeğimi acı verici bir şekilde iki kez yavaşça daireler çizerek, kaburgalarım boyunca kayarak göğsüme ulaştı ve orada, pürüzlü meme başımın çevresini izledi.

Sonra aniden soğukluk kayboldu ve vücudum, soğukluğun nereye geri döneceğini tahmin ederek yüksek alarm durumuna geçti. Soğukluk, beklemediğim bir yerde ortaya çıktı: onun ağzında. Jagger meme uçlarımdan birini emdi ve ağzının sıcaklığı, içindeki sert, soğuk buza yerini bıraktı.

"Oh, Tanrım." O geri çekilirken, geri çekilirken sertçe emerek inledim ve konuştuğunda sesindeki gülümsemeyi duydum.

"Bana Bay Langston diyebilirsin."

Yatak bir kez daha çöktü ve ardından buzların tıkırdaması sesi geldi. Nefesimi tuttum, vücudumun diğer tarafında da aynı şeyi yapmak için yeni bir buz küpü aldığını düşündüm. Ama bunun yerine, elinin bacaklarımın arasında dolaştığını hissettim.

"Gözlerini sıkıca kapat. Açıp eğlencemi bozmanı istemiyorum."

Bunu yapmaya zar zor vakit buldum ki, bir şey girişime dokundu. İlk başta Jagger'ın parmağını içime soktuğunu sandım, ama sonra içimde soğuk bir yanma hissettim. Garip hisse yataktan kalkarak eğildim. "Jagger..."

"Vücudunun diğer tarafını da çalıştıracam, sonra da damlayanları dilimle yakalayacağım."

Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Jagger, vücudumun sağ tarafını yavaşça yukarıdan aşağıya doğru okşadı. İşini bitirdiğinde, ben artık sürtünmeye can atıyordum. Bacaklarımın arasına yerleşip, kalçalarımı omuzlarına kaldırdı. Dilini üzerimde gezdirerek, vücudumdan sürekli damlayan suyu yaladı.

"Jagger, lütfen." Kalçalarımı yataktan kaldırdım ve klitorisimi ağzına doğru yönlendirmeye çalıştım, ama o sadece elini karnıma koydu ve beni yatağa geri yatırdı.

"Hazır olduğunda," dedi. "Şimdi hazırım."

"Tsk" diye ses çıkardı. "Ben hazır olduğuna karar verdiğimde hazır olacaksın."

Dudaklarımı büzdüm, ama bu onu acele ettirmedi. Uzun yalamalar beni nefes nefese bir çılgınlığa sürükledi ve dili içime girdiğinde, beni tatmin etmek için klitorisime dokunmasına gerek olmayabileceğini fark ettim. Kaslarım gerildi ve dalganın yükseldiğini hissettim. Tam zirveye ulaşmak üzereyken, Jagger'ın dili kayboldu.

"Oh, Tanrım," diye bağırdım. "Hayır! *Hayır. Hayır. Hayır!*"

Sesindeki alaycı tonu onu tokatlamak istememe neden oldu. "Sabır bir erdemdir, Bayan Holland."

"Merhamet de öyle, o yüzden bence beni bu ıstıraptan kurtarmalısınız."

O güldü. "Gözlerinizi açabilirsiniz."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Bütün vücudum kaşınamayan bir gıdıklanma hissi içinde."

Gülümsemesi genişledi, yukarı sürünerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Penisini bana bastırıyordu. Çok sertti, tam oradaydı... *Keşke yapabilseydim...* Onun ağırlığı altında kıvrıldım, kalçalarımı onun girişime hizalayacak şekilde konumlandırmaya çalıştım.

Jagger oturdu ve bana baktı. "Kontrolümü sınamaya çalışıyorsun."

"Hayır, onu kırmaya çalışıyorum."

Kafasını salladı. "Bu mümkün değil."

Ancak birdenbire, her şeyi yanlış yaptığımı fark ettim. Onun karşı koyamayacağı bir şeyim vardı ve bu benim yalvarışım değildi. Ona sırtıtarak baktım. "Dün hapı almaya başladığımdan beri yirmi sekizinci gün. Bu da prezervatif kullanmadan içime girebileceğin anlamına geliyor."

Jagger başını eğdi. "Siktir. Bu hile yapmak."

Ona uzandım, ama sıkı bağlar bileklerimi acıtıyordu. Bu yüzden başımı onun kulağına yaklaştırmakla yetinmek zorunda kaldım. "İçime boşal, Bay Langston. *Lütfen?*"

O homurdandı. Ama bu da işe yaradı. Tek bir derin ve sert itişle içime girdi.

"Çok sıkısın. İsteddiğini, istediğinden daha hızlı alacaksın."

Ama başladığımızdan beri gergindim ve beni çileden çıkarmak için fazla bir şey gerekmiyordu. Bacaklarımı sırtına doladım ve o şiddetle içeri girip çıkarken canım pahasına tutundum. Jagger'ın benim kadar çaresiz olduğunu görmek ve hissetmek içimde duyguların kabarmasına neden oldu. Kısıtlamaları unutarak ona uzandım, tırnaklarımı sırtına geçirmek istedim. Acı vücudumu titretti ve inledim. Jagger kalçalarını hareket ettirdi, kalın penisini içimdeki çaresiz acıyı okşadı.

"Benim için boşal, Sutton." diye inledi. "Şimdi."

Vücuduma iki kez söylemesine gerek yoktu. Titredi ve en güçlü orgazmımı yaşarken kasılmalarla sarsıldı.

Jagger benim çözülmemi izlerken hayat. Sonra, kendi doruğuna ulaşmak için hızla hareketlerini hızlandırdı. İçime boşaldığında, duvarları titreten ve yankılanan yüksek bir çığlık attı. Sıcak menisinin içime dökülmesinin verdiği his, vücudumda yeni bir artçı sarsıntıya neden oldu.

Jagger, kelepçeleri açıp bileklerimi serbest bırakırken sessizdi. Banyoya gidip geri gelip beni temizlerken de öyle kaldı. İşini bitirdiğinde, bir kez daha vücudumu kendi vücuduyla örttü ve gözlerimin içine baktı.

"Kontrolümü kaybetmeme neden oldun," diye fısıldadı ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

"Bu kötü bir şey mi? Bence oldukça harikaydı ve ben de kendimi kontrol edemedim."

"Bunu zaman gösterecek. Daha önce hiç iyi sonuçlanmamış bir şey."

BÖLÜM 27

Jagger

10 yıl önce

"Siktir."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, Emersonların evine geri dönmek, buradan başka herhangi bir yerde olmak istedim.

Annem ve Catherine'in dairesi berbat bir haldeydi —her yer kirli giysilerle doluydu, lavaboda bulaşıklar yığılmıştı, yarısı yenmiş donmuş yemeklerin üzerinde sigara izmaritleri duruyordu ve kokudan bahsetmeye bile gerek yok. Ekşi, küf ve... Tekrar kokladım. Umarım burada bir şey ölmemiştir. Bu arada, kardeşim çılgınca günlüğüne bir şeyler yazıyordu ve benim geldiğimi fark etmemiştir bile.

Bir pizza kutusunun üzerinden atladım ve boğazımı temizledim. "Hey.

Annem nerede?"

Kafası karışmış bir şekilde başını kaldırdı. "İçeri nasıl girdin?" Anahtarlığımı gösterdim. "Bunlarla."

"Ama üst kilidi takmıştım."

Kapıya dönüp baktım. "Üst kilit falan yok..." *Tanrım*. Bir tane değil, *üç tane* parlak yeni kilit vardı. Biri diğerlerinden daha eğri vidalanmıştı. Onlara işaret ettim. "Bunları sen mi taktın?"

Catherine başını salladı. Ayağa kalktı ve üç kilidi de kapattı, sonra daireye bakındı. "Sanırım annem dışarı çıkmış olmalı."

Benim tahminim, bu olayın iki gün önce olmuş olabileceği ve kız kardeşimin o haldeki durumuyla bunu fark etmemiş olabileceğiydi. Ben ordudayken dört yıl içinde işler değişmişti.

Derin bir nefes aldım ve etrafa saçılmış çöpleri toplamaya başladım. "Arkanızı temizlemeniz lazım, yoksa buraya böcekler girer."

Ayaklarını kanepenin altına soktu ve günlüğüne yazmaya devam etti.

Sesimi yükselttim. "Catherine? Beni duydun mu? Burayı temiz tutmalısın."

"Bana bağırmana gerek yok. Bırak. Ben yaparım. Hasta oldum."

Hasta. Beş haftadır eve dönmüştüm ve tek bir hapşırık bile duymamıştım. Ve birkaç günde bir uğruyordum. Mutfak tezgahının üzerinde duran üç reçeteli ilaç şişesinden birini aldım ve kapağını açtım. İçeriğini diğer elime boşaltıp, hapları sayarak tekrar kutuya geri koydum. Beş gün önce aldığım otuz günlük ilacın yirmi dokuzu kalmıştı. Yürümeye başladım ve kanepenin yanında durdum. "Sen de ilacını her gün almalısın."

"Alırım."

Kaşlarımı çattım. "Az önce saydım."

"Beni zehirlemeye çalışıyorlar ve sen umursamıyorsun bile." Kız kardeşimin gözleri yaşlarla doldu.

Hayal kırıklığına uğramış ve yorgundum, ama Catherine'in sadece zorluk çıkardığını bilmiyordum. O hastaydı. Onu ya da annemi idare etmek, kelebek yakalamaya benziyordu — yaklaşıyordum, ama bir şekilde her zaman parmaklarımın arasından kayıp gidiyorlardı. Kız kardeşimin yanına kanepeye oturdum. "Seni incitecek bir şey yaptım mı hiç, Cat?"

Gözlerini kaçırdı ama başını salladı.

"Ve asla da yapmayacağım. Bana bak, Catherine." Gözleri benimkilere baktı.

"Doktor seni zehirlemeye çalışmıyor. O ilaçlar kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacak. Uykunda sorun mu yaşıyorsun?"

Kafasını salladı.

"Göğsünde bir sıkışma hissediyor musun?" Yine başını salladı.

"Her şey yine çok gürültülü geliyor mu? Televizyon ve insanların konuşmaları gibi?"

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve tekrar başını salladı.

Hap şişesini kaldırdım. "Bunlar kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak. Ama etkisini göstermesi zaman alır ve düzenli olarak alman gerekir."

Hâlâ ikna olmuş gibi görünmüyordu, ben de sırt çantamın fermuarını açtım, kendi ilaç şişemi çıkardım ve etiketi gösterdim. "Buradaki ismi görüyor musun? Ben de ilaç alıyorum Cat."

"Hasta mısın?"

"Soğuk algınlığı veya grip gibi hastalıklar değil. Benim PTSD denen bir hastalığım var. Travma sonrası stres bozukluğu." Göğüs kemiğimi ovuşturdum. "Bazen göğsümde aynı endişeli hissi yaşıyorum, genellikle uyumaya çalışırken, sonra bütün gece tavana bakarak uyanık kalıyorum. Bu haplar böyle durumlarda bana yardımcı oluyor. Tekrar kontrolü ele aldığımı hissettiriyor."

Catherine'in omuzları gevşedi. Kanepede bana daha yakın oturdu ve başını omzuma yaslayarak iç geçirdi. "İyi olacak mıyız?"

"Olacağız. Ama kendi yolumuzla. Herkesin iyi olması aynı şey değildir."

BÖLÜM 28

Sutton

Jagger'ın alarmı ertesi sabah saat altıda çaldı, ama ben çoktan uyanmıştım ve yan yatarak ona bakıyordum.

"Günaydın." Gülümsedim.

O gerindi. "En son ne zaman alarmın beni uyandırdığını hatırlamıyorum. Alarmı kuruyorum ama her zaman çalmadan önce uyanıyorum."

"İyi uyuduğuna sevindim."

"Bir süredir uyanıkmışsın gibi görünüyorsun."

"Çok uzun değil. Belki bir saat kadar."

"Bana mı bakıyordun?" "Aslında düşünüyordum."

O öpüştü benim . "Uh-oh. Bu iyi iyi

Yine gülümsedim. "Bugün seninle gelmek istiyorum."

"Ohio'ya mı?"

Başımı salladım. "Kızlara yardım etmek istediğimi söylerken ciddiymdim."

"Sutton..."

İki parmağımı dudaklarına bastırdım. "Bana neden benim için uygun olmadığını ve birbirimize çok yakın olmamamız gerektiğini anlatan milyonlarca nedeni saymadan önce, sana hayır cevabını kabul etmeyeceğimi söylemeliyim."

Kaşını kaldırdı ve işaret parmağımın ucunu ısırdı. "Öyle mi?"

"Ah." Parmağımı geri çekip salladım. "Evet. Yatak odasında bana ne yapmam gerektiğini söylemeye devam etmek istiyorsan

başka yerlerde de söz sahibi olmak istiyorsan, her şeyin tamamen tek taraflı olduğunu hissetmemem için başka yerlerde de söz sahibi olmalısın."

Jagger elimi tutup ağzına götürdü ve az önce ısırıldığı parmağı öptü. "Kontrolü bırakmaktan hoşlandığını sanıyordum."

"Hoşuma gidiyor. Kesinlikle hoşuma gidiyor. Ama dinlenilmem gerekiyor, Jagger. Seni desteklemek istiyorum. Bu, evlenme teklif edeceğini düşündüğüm veya her küçük şeyi birlikte yapmamız gerektiği anlamına gelmez, ama kullanılmadığımı hissetmek için dengeye ihtiyacım var."

Jagger'ın yüzü ciddileşti. Gözlerimin içine baktı ve bir mucize eseri, ben de ağlamaktan kendimi alıkoydum. Sonunda başını salladı. "Tamam."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Tamam mı? Senin bundan çok daha zor olacağını düşünmüştüm."

Gözleri kısıldı. "Benim kolay lokma olduğumu mu söylüyorsun?" "Hayır. Hayır. Sen daha çok bir tiran gibisin."

Bu sefer iki kaşı da havaya kalktı. "Zorba mı?"

"Evet, evet. Sen otoriter birisin."

Kafasını salladı. "Bence buradayken bırakmalısın, Sutton."

Gülümsedim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Pes ettiğin için teşekkürler. O akıl almaz orgazmları gerçekten bırakmak istemiyordum."

Jagger güldü. Böyle rahatladığında çok daha genç görünüyordu. "Yedi buçukta yola çıkmalıyız. Sosyal hizmet uzmanı on birde benimle orada buluşacak ve iki saatlik bir uçuş olacak."

"Eve gidip kıyafetlerimi değiştirmem ve hızlıca duş almam lazım."

"Sam seni götürür. Seni bırakmasını söylerim, sonra geri dönüp beni alır, havaalanına giderken seni tekrar alırız. Ne dersin?"

"Harika. Teşekkürler."

"Duş almam ve birkaç iş görüşmesi yapmam gerekiyor." Jagger örtüyü çekip ayağa kalktı. Daha önce

daha önce onun çıplak kıcını görme fırsatım olmamıştı. Adamın geri kalanı gibi sıkı ve şekilli bir kıçtı.

"Vay canına. Çok squat yapıyorsun galiba."

Döndü ve görünüşe göre sert olan tek şey kıçı değildi. Farkında olmadan dudaklarımı yaladım.

"Bana öyle bakmayı kes yoksa ikimiz de havaalanına zamanında yetişemeyeceğiz."

Dudaklarımı ısırdım. "Haklısın. Ama bunu sonraya sakla. Belki de mil yüksekliği kulübüne katılabilirim."

***

Daha önce hiç özel uçakta seyahat etmemiştim. Jagger, uçağın pistte taksi yapmaya başlamadan önce son dakika iş görüşmesini bitiriyordu, ben de bu arada etrafı kolaçan ettim. Dönebilen yumuşak deri koltuklar, birbirine bakan iki adet tam boy kanepeler, arkada bir konferans masası ve tabii ki özel bir yatak odası. Her şey birbiriyle çok uyumluydu

— krem rengi koltuklardaki lacivert biyeler, dekoratif yastıklarla uyumluydu ve kanepedeki battaniyeler ile yatak odasındaki kadife yatak örtüsü, krem rengi Apex logosu ile süslenmişti.

Jagger telefon görüşmesini bitirir bitirmez kaptan geri geldi. "yedi

dakika içinde kalkış yapmalıyız, yoksa trafikte sıkışıp kalır ve 40 dakikaya kadar uzar."

Jagger başını salladı. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Kaptan kokpite geri döndü. Bir dakika sonra, uçuş görevlisi Apex logolu iki seyahat bardağıyla içeri girdi. Gülümsedi. "Sizin için sade kahve, Bay Langston, ve sizin için bir şekerli kapuçino, Bayan Holland. Uçak düz bir seviyeye ulaştıktan sonra kahvaltayı servis edeceğim."

"Teşekkürler, Renee."

Jagger'a gülümsedi ve bana bir kupa uzattı.

"Çok teşekkür ederim," dedim.

"Umarım sakıncası yoktur, ama birkaç e-posta daha göndermem gerekiyor," dedi Jagger. "Kızlar yanımıza geldiğinde, bu gece uykuya dalana kadar beş dakika bile rahat edemeyeceğim. Benimle oldukları ilk gün, her zaman aşırı hiperaktif olurlar. Sanırım bu sinirlerinden kaynaklanıyor, çünkü genellikle bir iki gün içinde sakinleşirler."

"Hiç sorun değil. Yapman gerekeni yap."

Uçağın kalkışını pek sevmediğim için, uçak hareket etmeye başladığında gözlerimi kapattım ve sessiz kaldım, derin nefes almaya ve sakin kalmaya odaklandım. Uçak düz bir seviyeye ulaştığında, koltuğumun kol dayanağını tutan ellerimi gevşettim ve gözlerimi açtım.

Renee bir tepsi ile geri döndü ve onu önüme koydu. "Kahvaltı. Bir cappuccino daha ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Yeterli."

Jagger'a baktı. "Seninkini getireceğim, kahve isteyip istemediğini sormama gerek yok."

O gülümsedi. "Teşekkürler, Renee."

İkimizin de tepsileri gelene kadar bekledim ve sonra tabaktaki gümüş kapağı kaldırdım. Jagger'ın tepsisinde büyük bir omlet ve sosisler vardı, benimkinde ise yoğurt, yaban mersini ve bal vardı. Uçuş görevlisinin kahvemi tam da istediğim gibi getirmesinin bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm, ama bu da bir tesadüf olamazdı.

"Kahvaltıda neyi sevdiğimi nereden bildiler?" diye sordum Jagger'a.

"Sen dairenize gidip hazırlanmak için ayrıldıktan sonra bu sabah onlara mesaj attım."

"Ama sen nereden bildin? Hiç birlikte kahvaltı yapmadık ki?"

Jagger sırıttı. "Ofisteki gözetleme kamerası. O lanet olası yayını izlemek için çok fazla zaman harcadım."

Vay canına. Sadece vay canına. Yoğun CEO, beni izlemekle kalmamış, neyi sevdiğimi de *hatırlamış*. "O şeyden benim hakkımda başka ne öğrendin?"

"Hukuk ekibimden birinin çok fazla boş zamanı olduğu ve çalışan el kitabındaki dostluk kurmama politikasını hatırlatılması gerektiği dışında mı? Sık sık avuç içlerini masanın üzerine düz bir şekilde koyduğunu fark ettim."

Gözlerimi kııptım. "Bunu fark ettiniz mi?"

Jagger'ın gözleri benimkilerle buluştu. "İstesem de istemesem de seninle ilgili her şeyi fark ediyorum."

Göğsüm sıkıştı. "Miles bile bunu fark etmemişti. Dürüst olmak gerekirse, terapistim bana bunu söyleyene kadar farkında değildim. Dr. French iki ziyaretten sonra fark etti. Uyuşturulduğum gece, ellerim yanlarımda duruyordu ve avuç içlerimi düz tutabilirsem, başımı onun başına vurup kaçabileceğimi düşünüyordum. Olan biten boyunca buna aşırı odaklandım, ama tabii ki hareket edemedim."

Jagger çenesini sıktı. "Bu konuyu açtığım için özür dilerim."

Hüzünle gülümsedim. "Önemli değil. Sadece bunu fark ettiğine inanamıyorum. Terapistim buna "topraklama" diyor. Aslında bunu ayaklarımla da yapıyorum. Çoğu zaman bunun farkında bile değilim. Ama rahatlamama yardımcı oluyor."

Jagger başını salladı. Bir an sessiz kaldı. "Annem ilaçlarını almayı bırakıp çılgına dönüp, hükümetin bizi izlediğini veya başka paranoyakça şeyler söylediğinde, günde dört beş kez duş alırdım." Gülümsedi. "Artık o kadar sık yapmıyorum, ama duşlu bir ofis seçmemin nedenlerinden biri de bu. Arada sırada, aşırı stresli hissettiğimde, öğlen ofiste duş alırım."

Gülümsedim. "Bu hafta tertemiz olmalısın."

"Aslında..." Gözleri dudaklarıma kaydđ. "Bu günlerde beni rahatlatacak daha iyi bir şey buldum galiba."

Jagger'ın seksten bahsettiğini biliyordum, ama onu sakinleştirebilecek bir şey olmayı düşünmek hoşuma gitti. "Şu anda... stresli misin?"

Gözleri karardı ve beni baştan aşağı süzdü. "Kahvaltını bitir. Çabuk."

Alt dudağımı ısırđım. "Hiç... uçakta yaptın mı?"

Kafasını salladı. "Hayır. İş arkadaşlarım dışında bir kadınla hiç seyahat etmedim."

"Hiç mi? Peki ya tatil ya da hafta sonu kaçamağı?" "Beş yıldır tatil yapmadım ve önceki ilişkilerimde yatak odası dışında birlikte çok fazla zaman geçirmeyi planlamamıştım."

Kıskançlık dalgası içimi kapladı. Aptalca olduğunu biliyordum. Ama bunu engelleyemedim.

Jagger gülümsedi. "Senin bakire olman benim için büyük şans, yoksa senden önce seninle birlikte olan her erkeğı boğazlamak isterdim."

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Duygularını yüzüne yansıtıyorsun, Sutton." Çatalıyla kahvaltımı işaret etti. "Şimdi ye, sonra kışını kaldırıp arka yatak odasına git ve soyun."

***

Bir saat sonra, emniyet kemerimi takarken, kabinin ön tarafında duran uçuş görevlisinin gözleriyle karşılaştım. Hemen başka yere baktım ve Jagger'a fısıldadım. "Renee'nin orada ne yaptığımızı bildiğini hissediyorum."

"Ee?" Jagger omuz silkti. "Utaniyor musun? Ben seni her yerde beceririm ve kimsenin bilmesini umursamam."

"Kadınlar için çifte standart var. Biz çok erkekle yatarsak, ahlaksızız, ama erkekler yaparsa, onlar çapkınlar."

"Anlıyorum." Elini uzattı, elimi tutup dudaklarına götürdü ve öptü. "Ama biz de herkesle yatmıyoruz. Birbirimizle yatıyoruz."

"Artık... birbirimize ait miyiz?"

Jagger birleşmiş ellerimizi indirmeye başlamıştı ama kol dayanağına yarı yolda donakaldı. "Başka erkeklerle yatmak ister misin?"

"Hayır, ama senin tek eşli olup olmadığından emin değildim."

"Senden vermek istemediğim hiçbir şeyi beklemiyorum. Başka bir erkeğın sana dokunduğunu düşünmek mi?"

Bunun için dünyadaki tüm duşlar yetmez."

Gölümsedim. "Tamam."

Pilot, Cleveland Havalimanı'na inişe gećeceğimizi duyurdu. Birkaç dakika sonra, Renee ićeceklerimizi toplamaya geldi. Bulutların arasından aşağı inerken pencereden dışarı baktım ve aşağıda yer alan arazi göründü.

"Ohio'da ailen var mı? Kız kardeşin bu yüzden mi burada?"

Kafasını salladı. "Catherine on üç yaşındayken yazın bir hafta burada kalmıştı. NASA'nın Cleveland'da bir araştırma merkezi var. Kız kardeşim bu bilim yarışmalarına katılırdı ve bir yıl Space Camp'te bir haftalık ödöl kazandı. Bir hafta boyunca astronotları izleyip NASA'nın yaptığı her şeyi öğrendi. Cat benden dört yaş büyük ama annemin o hafta bizi buraya getirdiğini hala hatırlıyorum. Ona NASA logolu giysiler verdikleri için çok kızmıştım, bana ise hiçbir şey vermemişlerdi."

Ben güldüm ve Jagger devam etti. "Burada kaldığı süre boyunca Catherine, Ohio'nun diğeryaletlere göre kişi başına daha fazla astronotu olduğunu öğrendi ve büyüdüğünde astronot olmak ve burada yaşamak istediğine karar verdi. İşler tam olarak planladığı gibi gitmedi. Birçok şehirde yaşadı, ama her zaman buraya geri dönüyor."

"Annen nerede yaşıyor?"

O cevap vermeden önce, kötü bir şey söyleyeceğini biliyordum.

"Annem birkaç yıl önce öldü." "Oh.

Bilmiyordum. Üzgünüm."

O başını salladı ve pencereden dışarı baktı. Konuşmanın burada biteceğini düşünmüştüm, ama bir dakika sonra, geri dönerek beni şaşırttı. "Reçeteli ilaçlarını yanlışlıkla fazla dozda almış. En azından ölüm raporunda öyle yazıyordu. Ama ben her zaman bunun bir kaza olmayabileceğini düşündüm. Doktorlar her zaman beni hafife aldılar.

annesi, onun durumu yüzünden. Onu gördükleri tek zaman, en kötü durumundayken idi, ama en iyi durumundayken, son derece zeki bir kadındı. Uzun süreli bir işte çalışması zordu, ama marketlerde çalışırken bile, ilk gün tüm meyve ve sebzelerin kodlarını ezberlerdi. Gülümsedi. "Tanıdığım diğer zeki insanlar gibi, liseyi iki yıl erken bitirdi."

"Evet, ben o kadar zekiyim ki, algoritma hesaplama yarışmasında bana kazanmam için izin vermek zorunda kaldın."

"Sen gençsin ve benim gibi yıllarca bu işlerle uğraşmadın. İnan bana, senin yaşında benim yeteneklerimi çok geride bırakırsın."

Bunun doğru olduğunu düşünmüyordum, ama bunu söylemek yerine elini sıktım. "Annen için gerçekten üzgünüm. Deneyimlerimden biliyorum ki, zihninde hala bilinmeyenler varken bazı şeyleri geride bırakmak zordur."

Jagger ile ilk tanıştığımızda, tamamen zıt karakterler olduğumuzu düşünmüştüm. Ben genç, deneyimsiz, bakire bir stajyerken, o ise kadınlarla sapkın arkadaşlık uygulamalarında tanışan yaşlı, milyarder bir CEO'ydu. Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok ortak noktamız olduğunu fark ettim - ve bu sadece yatak odasında ikimizin de aynı şeyleri sevmesi değildi. Bu bana, belki de Jagger'ın ısrarla söylediği şeyden daha fazlası olabileceğine dair umut verdi.

BÖLÜM 29

Sutton

"Jagger Amca!"

Kıvırcık saçları dağınık iki küçük sarışın kız, ekran kapısını açıp dün gece kaldıkları koruyucu ailenin evinin verandasına doğru koştular. Jagger diz çöküp onları kucağına almak için eğildi ve kızlar onu neredeyse yere devirdiler. Gülümsedim ve onlara yer açtım.

İkisi arasında daha küçük olanı gözlerini sıkıca kapattı. "Jagger Amca! Rüyamda geldiğini gördüm! Ve gerçekten geldin."

Jagger kızın yanağına öpücük kondurdu ve parmağıyla burnunun ucuna dokundu. "Öyle mi? Yani rüyalarını gerçekleştirdim mi?"

Kız başını sallayarak tekrar kollarının arasına daldı. Jagger'ın gülümsemesi genişledi ve ayağa kalkarak iki küçük kızı da yanına aldı. Kızlar kıkırdarak ayaklarını salladılar. Onu ne kadar sevdiklerini görünce kalbim kabardı. Jagger Langston zaten her derecelendirme ölçeğinde on puandı, ama bugün bin puana yükseldi.

Bir kadın evden çıktı ve gülümsedi. "Nasılsınız, Bay Langston?"

O başını salladı. "Jagger, lütfen. Ve şimdi çok daha iyiyim."

"Kızlar?" dedi kadın. "Neden gidip sırt çantalarınızı almıyor sırt çantalarınızı alıp Jenny'ye veda etmiyor? Jenny, Breslin'lerin kızı," diye Jagger ve bana açıkladı.

"Tamam!"

Jagger eğilip kızları yere indirdi ve onlar eve koştular. Bana döndü. "Sizi tanıştırmadığım için özür dilerim."

Elimi salladım. "Seni gördükleri için çok heyecanlandıkları için burada durduğumu fark etmediler bile."

Kadınla konuşurken bana işaret etti. "Octavia, bu Sutton Holland. Sutton, bu Octavia Moore, kızların yardımına ihtiyaç duyduğunda birlikte çalıştığım sosyal hizmet uzmanı."

Elimi uzattım. "Memnun oldum."

Kadın başını salladı ve Jagger ellerini beline koydu. "Kızlar dün gece nasıl uyudu?"

"Bayan Breslin iyi uyuduklarını söyledi. Ama Olivia yatağını ıslattı."

Jagger derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. "Geçen sefer benimle kaldığı ilk gece de öyle yapmıştı. Kız kardeşim iyi hissetmediğinde bazen bütün gece uyanık kalır ve bağırır. Amelia bana bunun onları korkuttuğunu ve kız kardeşinin tuvalete gitmek için yataktan kalkmaya korktuğunu söyledi."

Octavia başını salladı. "Evlerinden alınan çocukların kaza yapması olağandışı bir durum değildir. Yeni ortamlarında gece yarısı kalkmaktan genellikle korkarlar. Ayrıca, Amelia'nın annesini ziyaret edip edemeyeceğini sorduğunu da bilmelisiniz.

Annesinin hastanede olduğunu anlıyor."

Jagger başını salladı. "Elli bir elli gözaltında ziyaretlere izin verilmiyor."

"Biliyorum. Amelia'ya hastanenin annesine iyi baktığını, ama bir süre onu göremeyeceğini söyledim. Birkaç gün Ohio'da kalacak mısınız?"

"Bu sefer kalamam," dedi ona. "İşlerim var. Ama geçen yıl birkaç ay benimle kaldıklarında yardım eden aynı bakıcıyı bulabildim. Kızlar onu çok sevdi ve onlar da ona alışık. İş günlerimi normalden daha kısa tutmaya çalışacağım, ama maalesef ofiste olmam gerekecek."

Octavia başını salladı. "Anlaşılabilir bir durum. Bakıcılar, özellikle de senin gibi ihtiyaç duyulduğunda hemen devreye girenler, sorumlulukları vardır. Kızları geçen seferki gibi aynı adrese götürecek misin ? ihtiyacım olacak biraz

Sizden bilgi alacağız ve her zamanki gibi düzenli olarak konuşmamız gerekecek."

Jagger başını salladı. "Aynı adres, aynı iletişim bilgileri. Catherine'in doktorunu da aradım bile. Onunla konuştuktan sonra ne düşündüğünü sana bildiririm. O zaman daha uzun vadeli bir plan yapmaya başlayabiliriz."

"Maalesef, prosedürü zaten biliyorsunuz," dedi Octavia. "New York'taki  ocuk Koruma Servisi sizinle iletişime geçecek, düzenli olarak ziyaret edecek ve bana rapor verecek. Bu arada, kızların anneleriyle yeniden bir araya gelmelerinin güvenliği konusunda bağımsız bir değerlendirme yapacağım. Catherine beni doğrudan aradı ve çocukları almam gerektiğini söyledi, bu da bir artı. Ama işlerin nasıl gideceğini görmemiz gerekecek."

Jagger kaşlarını çattı. "Eskiden beni arardı, ama velayetini almak için onu mahkemeye verdiğimden beri beni düşmanı olarak görüyor."

Octavia isteksizce gülümsedi. "Bu da olağandışı bir durum değil, özellikle Catherine'in zihinsel sağlık sorunlarıyla mücadele eden bir ebeveyn için."

Sosyal hizmet uzmanı Jagger'a bir dizi belge imzalatmış ve kızlar geri döndüğünde onları bana tanıttı.

"Sa   rmeyi biliyor musun?" diye sordu Amelia.

"Biliyorum. Hatta balık kuyruğu bile yapabilirim."

Küçük burnunu buruşturdu. "O nedir?"

"Bu, balık kuyruğuna benzeyen çok süslü bir örgü türü. İstersen sana nasıl yapıldığını da gösterebilirim."

"Jagger amcamın evinde bizim için bir kostüm kutusu var," diye ekledi Olivia.

Jagger bana fark edilmeyecek şekilde sırtıttı.

"Aslında gördüm. Eminim oradaki her kıyafet için farklı bir sa  modeli bulabiliriz. Kutudaki en sevdiğin kıyafetlerden bazılarını çizebilir misin?"

İki kız da heyecanla başlarını salladı.

"Belki Jagger amcanın evine dönerken bunu yapabilirsiniz ve her kıyafetle istediğiniz sa  stilini çizebiliriz?"

Küçük gözleri fal taşı gibi açıldı. "Jagger amca, kağıt almak için durabilir miyiz?" Amelia ellerini dua eder gibi birleştirdi.

"Ve boya kalemleri de," diye ekledi Olivia. O gülümsedi.

"Tabii, neden olmasın?"

Jagger, Octavia ve koruyucu ailelere teşekkür etti ve dördümüz neşeyle yolumuza devam ettik.

Havaalanına dönerken yolun sağ tarafındaki bir alışveriş merkezini işaret ettim. "Orada bir el sanatları dükkanı var. Oradan kağıt ve boya kalemleri alabiliriz."

Jagger otoparka girdi. Eşyaları indirmeye başladığımızda telefonu çaldı. "Yerel bir numara. Muhtemelen..." Gözleriyle kızları işaret etti.

"Cevap ver," dedim. "Kızlar ve ben el sanatları mağazasında idare ederiz. Değil mi, hanımlar?"

Olivia, ben söylemeden elimi tuttu. "Alışverişe gidiyoruz!"

Kıkırdadım. "İşiniz bittiğinde içeride görüşürüz."

El sanatları mağazası, iki küçük kızla birlikte gitmek için tehlikeli bir yerdi. Jagger bize yetiştiğinde, Amelia için eskiz defterleri, boya kalemleri, renkli kalemler (çünkü boya kalemleri görünüşe göre bebekler içindi), origami seti, iki bilezik boncuk kutusu ve dört hayvan tığ işi seti almıştık.

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece beş dakika yoktum." "Michaels'ta olduğumuz için şanslı olduğumu düşün, giyim mağazasında ya da kuyumcуда olduğumuz için kendini şanslı say."

Uçağa geri dönene kadar Jagger ve ben tekrar baş başa konuşacak zaman bulamadık. Olivia ve Amelia, giyecekleri kıyafetleri çizmekle meşguldü, böylece saç stillerini planlayabilecektik.

"Telefon görüşmen nasıldı?" diye sessizce sordum.

"Catherine yemek yemiyor. Yemeğine bir şey kattıklarını düşünüyor ve ev sahibinin günlüklerini okuyacağına inandığı için üzgün."

"Günlükleri mi?"

Jagger başını salladı. "Ayda bir veya iki defter yazıyor. Ergenlik çağından beri böyle yapıyor. Depoda ondan fazla kutu var. Hastaneye yatırıldığında ilk yaptığım şey...

—çocukların iyi olduğundan emin olduktan sonra—onun koğuşuna birkaç boş defter gönderilmesini sağlıyorum. Bu, paranoyasını yazmasına yardımcı oluyor."

Anlattığı tablo gittikçe daha da kasvetli hale geliyordu. Kızlara baktım. "Onlar için çok zor olmalı."

"En kötüsü, eve döndüğünde neyle karşılaşacağını asla bilememek. Bir gün okuldan döndüğünde annen gülümsüyor ve radyoda şarkı söylüyor, en sevdiğin yemeği pişiriyor, ertesi gün ise kimsenin konuşmalarını dinleyememesi için tüm elektrik prizlerini söküp kabloları çekiyor ve dört gün boyunca kanepeden televizyona bakıp duruyor."

Bu hikayenin kız kardeşi mi yoksa annesi mi hakkında olduğunu bilmiyordum, ama bunun bir önemi yoktu. Elini tutup elini tuttum. Jagger uzun süre birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktı. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk." Omzumu onun omzuna çarptım, havayı hafif tutmaya çalışıyordum, ama kendimi hızla düşerken hissediyordum. "Ben de daha önce gelmekten keyif aldım."

***

Kızlar yatmaya hazırlanmaya başladıklarında saat gece dokuzdu. Günün çoğunu saçlarını yapıp giyinip süslenerek geçirmiştik. Kaldığım için mutluydum, sadece yeğenlerinin dikkatini başka şeylere çekebildiğim için değil, Jagger'ın yarım düzine iş telefonu aldığı ve özel olarak konuşmak için ev ofisine gitmesi gerektiği için de. Bu, onun için iki küçük kızın velayetini üstlenmek için gerçekten en kötü zamandı. Ve o küçük meleklerin en son ihtiyaçları olan şey, amcalarının sesini yükseltip sinirlenmesini duymaktı.

Jagger kızları misafir odasında yatırmaya başladı, ben de koridorun karşısındaki tuvalete gittim. Saçımı at kuyruğu yaptım ve dışarı çıkarken adımımı yavaşlattım, koridorun karşısından adımı duyduğum için.

"Sutton senin kız arkadaşın mı?" diye sordu kızlardan biri.

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "O bir kız ve benim arkadaşım."

"Onu seviyorum," dedi ikisinden daha genç olan Olivia. "Çok güzel örgüler yapıyor."

"Bu iyi." Jagger'ın sesinde gülümseme duyuluyordu. "Ben de onu seviyorum."

"Bu senin ilk kız arkadaşın mı?" diye sordu

Olivia. "Daha önce başka kız arkadaşlarım da oldu."

"Neden hiçbiri ile tanışmadık?" diye sordu Amelia.

Yine sessizlik oldu.

"Sanırım hiçbiri sizinle tanışacak kadar özel değildi."

Sıcaklık karnımı kapladı. Dikkatli olmazsam, Jagger Langston beni incitirse, içine düştüğüm çukurdan bir daha çıkamayacak kadar derinden düşecektim.

"Annem bu sefer ne kadar süre hastanede kalacak?" diye sordu Amelia.

"Emin değilim, tatlım."

"Doktorlar neden onu iyileştiremiyorlar ki, böylece artık hastaneye gitmek zorunda kalmasın?" diye sordu Olivia. "Alt katta oturan arkadaşım Peyton'ın annesi onun apandisini aldırdı ve bir daha hastaneye gitmesi gerekmedi. Sürekli karnını tutuyordu, ama artık tutmuyor. Onu tamamen iyileştirdiler."

"Bütün hastalıklar gözle görülebilen türden değildir ve bazılarının iyileşmesi diğerlerinden daha uzun sürer."

Dinlediğim için yakalanmak istemedim, bu yüzden sessizce oturma odasına çıktım. Jagger'ın ortaya çıkması on dakika daha sürdü. Cam duvarının önünde durup, parıldayan şehir ışıklarını seyrettim. Arkamdan geldi

geldi ve kollarını belime doladı. Boynumu öptü, ben de başımı ona yasladım.

"Uzun bir gün oldu," dedi.

"Bence onlar ikimizden de daha enerjik."

"Beş dakika önce aynı fikirdeydim, ama senin kışının ona süründüğünü hissettiği anda benim aletim ikinci bir nefes almış gibi görünüyor."

Kıkırdadım. "Bu sabah uçakta yaptık."

Jagger beni kollarında döndürdü. "Seninle günde bir kez yapmak yetmez."

Gülümsedim. "Bu hızla devam edersen, benden bıkacaksın."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." Burnunu benim burnuma sürttü. "Bugün sana ne kadar minnettar olduğumu bir şişeye sığdırabilseydim, sonsuza kadar taşardı."

Kalbim biraz hızla attı. Tatlı olabileceğine inanmayı reddeden bir adam için, kalbimi eritecek doğru kelimeleri bulmuştu. "Önemli değil. Yardımcı olabildiğime sevindim."

Ama *tatlılık* çok uzun sürmedi. Jagger'ın eli belimden yukarı kaydı ve at kuyruğumu yakaladı. Onu iyice, sertçe çekti. "Sana düzgün bir şekilde teşekkür edeyim. Kapımda kilit var."

İstiyordum, *Tanrım, çok istiyordum*, ama kızların bizi duymasını da istemiyordum.

"Sessiz olabileceğimi sanmıyorum." "Ağzını kapatırım."

"Bunun işe yarayacağından emin değilim."

"O zaman senin amını yalarken sikimi içine sokacağım."

Ooohh. Sesinin sertliği beni neredeyse bitiriyordu. Ama kendimi kızları düşünmeye zorladım ve Jagger'ın ağzını elimle kapattım. "Daha fazla bir şey söyleme. Ben burada iyi olmaya çalışıyorum, ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

Parmaklarımı ısırdı. "Ben *zaten* çok sertim."

Güldüm. "Ciddiyim, Jagger. Olivia ve Amelia daha yeni yerleştiler ve bizi duymalarını istemiyorum, ya da daha kötüsü, korkup kapının kilitli olduğunu görünce odana koşmalarını istemiyorum."

Ben de seni istiyorum, ama bunu sonraya bırakmak zorundasın."

O inledi ve bu beni gülümsetti.

Kaşlarımı kaldırdım. "Her zaman kontrolü elinde tutan beyefendi, biraz özdenetim göstermeli. Ama ben sana bu konuda yardımcı olacağım. Ben eve gidiyorum. İkimiz de iyi bir gece uykusuna ihtiyacımız var."

Jagger dudaklarını büzdü.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Bakıcı yarın erken gelecek, değil mi?"

"Evet. Louise. Kızlar onu çok iyi tanıyor. Saat altıda gelecek. Saat yedide kaçıramayacağım bir toplantım var."

"Spor salonunu boş ver ve ofise giderken benim daireme uğra. Çıplak olarak kapıyı açacağım ve on beş dakika içinde sana kendimi affettirmek için hazır olacağım."

BÖLÜM 30

Sutton

"Kollarını böyle sıvadiğın zamanları seviyorum."

Yatağa çıplak olarak yüzüstü uzandım, Jagger'ın işe gitmek için giyinmesini izlerken ayaklarımla havada sallanıyordum. Saat sabah altı buçuktu ve az önce hızlıca sevişmiştik, bu hafta her sabah yaptığımız gibi.

Jagger bir kolunu kıvırmayı bitirip diğerine başladı. "Bugün pek seçeneğim yok, çünkü gömleğimi çıkarırken düğme deliğini yırttın."

"Sabırsızdım. Her sabah seni çıplak bekliyorum, ama sen takım elbiseyle geliyorsun."

"Doğruca ofise gidiyorum. Ne giymemi istersin?"

"-Yanımda mı?"

Alnı kırıştı, ama şakayı hemen anladı ve gülümsedi. Jagger kravatını aldı ve boynuna doladı. "Bu sabah kız kardeşimin doktoru ve Octavia ile bir görüşmem var. Catherine onlara yarın eve gitmeyi planladığını söylüyor."

"Bir süre kalmayı kabul ettiğini sanıyordum?"

"Pazartesi günü, hala sakinleştirici etkisindeyken öyle demişti, ama artık kendisine veya başkalarına tehlike oluşturmadığına karar verdikleri için, ona ilaç almaya veya orada kalmaya zorlayamıyorlar ve o da gitmek istiyor."

"Kızlara ne olacak?"

"Bugünkü görüşmemizin sonucuna bağlı, ama normalde mahkeme Catherine'e kendisiyle ilgili bazı çalışmalar yapmasını şart koşar—örneğin birkaç kez psikiyatrist ve danışmanla görüşmesini

ve ilaçlarını düzenli olarak aldığını kanıtlamasını ister. Bunun bir veya iki aydan daha kısa sürede gerçekleşeceğini sanmıyorum, ama daha sonra daha fazla bilgi sahibi olacağım. Yarın sabah Ohio'ya uçmam gerekebilir. Eğer serbest bırakılacaksa, onu şahsen görmem gerekiyor, bu kadar çabuk çocukların yanına gitmesinin uygun olup olmadığını değerlendirmek için, ziyaret için bile olsa. Eğer durumu stabilse, onu New York'a geri getireceğim ve benim binamdaki misafir dairesinde kalabilir ve başka biri de yanlarında olduğu sürece çocukları istediği kadar ziyaret edebilir. Ama bu sefer onları onunla çok çabuk geri göndermeyeceğim."

"Kızları Ohio'ya götürecek misin?"

Jagger başını salladı. "Durumunun stabil olup olmadığını anlayana kadar ona gideceğimi bile söylemeyeceğim. Onları yeterince korkuttu, umutlarını yükseltmek istemiyorum. Ayrıca, her halükarda, onunla çocukların duymasına gerek olmayan uzun bir konuşma yapacağız."

Yataktan kalkıp, konuşurken onun kravatını bağlamaya başladım. "Sen yokken ben onlarla ilgilenirim."

"Louise muhtemelen onlara bakabilir. Ona geri dönmesini istediğimde hafta sonları ona ihtiyacım olabileceğini söylemiştim."

"Ben yapmak istiyorum. Oynamamız için bir sürü saç aksesuarı aldım: kelebek tokaları, saç bantları, takma saçlar..." Jagger'ın kravatını ilmeğin içinden geçirdim ve düğümü boynuna kadar çektim. "Bu kravat sana yakışıyor. Gözlerinin maviliğini ortaya çıkarıyor."

Dudaklarını alnıma bastırdı. "Teşekkür ederim. Yeğenlerim için tüm o eşyaları aldığın için çok nazıksın."

"Onlar kadar ben de giyinip süslenmekten çok keyif aldım. Çocukken en sevdiğim şeylerden biri buydu."

"Öyle mi?" Jagger'ın eli belime dolandı ve aşağı kayarak popomu avuçladı. Sıkıca sıktı. "Belki birlikte oynamalıyız. Eminim senin giyinmen de benim en sevdiğim şeylerden biri olur."

Ellerimi göğsüne koyup alt dudağımı ısırđım. "Eğer kartlarını doğru oynarsan, bir sabah biraz oyun zamanı ayarlayabilirim."

"Yarın bakıcıya bir saat erken gelmesini söyleyeceğim."

Gölerek, "Yavaş ol kovboy. Cumartesi günü biraz uyumak istemiyor musun?" dedim.

"Uyumaktansa, fazladan saatlerimi seninle geçirmeyi tercih ederim.

Sabahları on beş dakikalık şeyler yetmiyor."

"Miles da yarın akşam uçacak. Yani evimde misafirim olacak."

Jagger kaşlarını çatdı. "Ne kadar kalacak?"

"Salı gününe kadar. Doğum günlerimizden önceki gece yarısı her zaman birlikte olmak gibi bir geleneğimiz var, böylece birbirimize ilk doğum günü tebriklerini söyleyebiliyoruz."

"Pazar günü onun doğum günü mü?"

Kafamı salladım. "Hayır, benim." Jagger donakaldı. "Neden bana söylemedin?"

"Miles iki gün önce bana uçuş bilgilerini mesajla gönderene kadar bu konuyu hiç düşünmemiştim. Ben doğum günlerini pek kutlamam. Onları ulusal bayram gibi gören Miles'tır."

Bir yerlerden alarm sesi geldi. Jagger telefonunu çıkardı. "Üzgünüm. Sabah seni ziyaret ettiğimde alarm kurmam gerekiyor, yoksa kendimi kaptırıyorum. Dün, bir avukat ekibiyle olan toplantıya yarım saat geç kaldım. Muhtemelen bana on bin dolarlık masrafa mal oldu." Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutup yüzümü kendine doğru çekti. "Seninle geçirdiğim ekstra zamana değdi, ama gitmem gerek. Bu sabah Edmund ile buluşacağım ve üvey kızının tadı ağzımda kalacak olması yeterince kötü. Bir de geç kalmak istemiyorum."

"İstersen fazladan diş fırçam var."

"Olmaz. Son zamanlarda günümü geçirmemi sağlayan şey senin tadını almak." Bana iffetli bir öpücük verdi. "Doğum gününü sonra konuşuruz."

Konuşacak başka bir şey olduğunu sanmıyordum ama omuz silktim. "İyi günler."

Jagger ceketine uzandı. "Güvenlik kamerasında bacaklarını görebilmem için etek giy, ben de giyeceğim."

***

Cumartesi sabahı saat yedide Jagger'ın dairesine vardım. Louise'in gelip ben gelene kadar kızlara bakmasını teklif etmişti, ama erken kalkmak benim için sorun değildi, özellikle de Jagger kapıyı açıp kolunu belime dolayarak beni kendine çekip şehvetli bir öpücük verdiğinde.

"Vay canına." Gülümsedim. "Ne hoş bir karşılama."

"Kızlar hala derin uykudalar, sana ağzımı daha aşağıya doğru kaydırarak günaydın dememe izin verirsen?"

"İmkânı yok, Langston."

Beni daireye çekip mutfığa götürdü, kendi fincanını almadan önce bana buharlı bir fincan uzattı. Kapıcı benim geldiğimi haber verdiğinde hazırlamaya başlamış olmalıydı.

"Kızlar bugün için çok heyecanlı," dedi.

Getirdiğim eşyaların bulunduğu çantayı kaldırdım. "Ben de öyle."

Jagger kahvesinin kalanını bir dikişte içti ve fincanı lavaboda yıkadı. "Ama planlarda küçük bir değişiklik oldu."

"Ne demek istiyorsun?"

Telefonu çaldı. "Sam beni havaalanına götürmek için aşağıda bekliyor." Tezgâhtan cüzdanını ve anahtarlarını aldı. "Sana giriş çıkış için bir anahtar kart bıraktım, Sam saat onda seni ve kızları almaya gelecek." Kapıya doğru yürüdü.

Ben de onu takip ettim. "Bekle. Nereye gidiyoruz?"

Boynumu avuçlayıp beni kendine çekerek öptü. "Görürsün."

"Anlamıyorum."

"Anlayacaksın, doğum günü kıızı."

"Ama doğum günüm yarın."

O göz kırptı. "Bu yüzden büyük hediyeni o zamana kadar saklıyorum."

Bir saat sonra Olivia misafir odasından çıktı. Ben kanepede oturmuş telefonumla oynuyordum ve beni görünce gözleri parladı. Koşarak kucağıma atladı.

"Sutton! Manikür ve pedikür yaptıracağız, çay içip alışverişe gideceğiz ve..."

Amelia yatak odasından çıkıp gözlerini ovuşturdu. "Ona bunları söylememeliydin, aptal."

Olivia ellerini ağzına kapattı, kardeşi ise ayaklarını sürüyerek kanepeye doğru yürüdü ve başını salladı.

"Günaydın Amelia," dedim.

"Merhaba." Yanıma oturdu ve esnedi. Enerji dolu bir şekilde odaya giren Olivia'nın aksine, Amelia sabahları benim hızıma daha uygun görünüyordu. Ama kahve içmek için çok küçüktü.

"Jagger amca sürprizi bozduğun için kızacak," dedi kız kardeşi.

Gülümsedim. "Ona söylememiz gerekmez. Ama... bana daha fazla anlat.

Nereye gidiyoruz?"

Kızlar bana günün planlarından biraz bahsettiler. Anlaşılan Jagger, The Plaza'da manikür ve pedikür randevusu ayarlamıştı. Orada ikindi çayı için de rezervasyonumuz vardı, ardından da ikisinin de adını hatırlayamadığı bazı mağazalara gidecektik.

"Vay canına," dedim. "O zaman hazırlanmaya başlasak iyi olur. Bu önemli gün için saçını yaptırmak isteyen var mı?"

İki kız da kollarını havaya kaldırdı. Güldüm. "Bir çanta dolusu hediye getirdim. Önce yıkanın, sonra size seçebileceğiniz saç aksesuarlarını göstereyim."

***

O öğleden sonra, giydiğim elbisenin fiyat etiketine baktım.

Bergdorf Goodman kesinlikle bütçemin dışındaydı.

Kişisel alışveriş danışmanı bunu fark etti ve kulağıma eğilip fısıldadı. "Bay Langston randevuyu alırken, size etiketlere bakmamanızı söylememi istedi." Gülümsedi. "Bugün onun ikramı."

Kızların yeni kıyafetleri için zaten birkaç bin dolar harcamıştı, çok fazla kıyafet getirmediikleri için buna ihtiyaçları vardı, ama ben onları Old Navy'ye veya daha pratik bir yere götürürdüm. Ama sırf üzerinde Fendi logosu var diye bir yazlık elbiseye iki bin dolar vermek söz konusu olamazdı.

"Sana çok yakışmış."

"Benim tarzım değil," diye yalan söyledim ve soyunma odasına geri döndüm.

Amelia duvarın diğer tarafından bağırdı. "Yeşil olanı dene!"

Yeşil ipek elbise gerçekten çok güzeldi. Ama fiyat etiketini kaldırdığımda gözlerim yuvalarından fırladı. Bunun için 4800 dolar mı? Kraliyet ailesi tarafından mı dikilmiş?

"Sanırım almayacağım ve giyinmeye gideceğim."

Bu sefer beklemediğim bir ses cevap verdi. "Onu üzerinde görmek isterim."

Diğer elbiseyi çoktan çıkarmıştım. Kapının kilidini açıp kafamı dışarı çıkardım. Jagger, giyinme odasının kemerli girişine rahatça yaslanmıştı. "Bizi nasıl buldun?"

"Sam."

"Ah, evet, tabii. Ne zaman döndün?"

"Havaalanından direkt buraya geldim." Başından beri beni etkileyen aynı sakın ve otoriter ses tonuyla konuştu. "Elbiseyi giy, Sutton."

Tüylerim diken diken oldu ve kendimi başımı sallayıp giyinme odasının kapısını kapatırken buldum. Bu adamın ne tür sihirli güçleri vardı? Sadece birkaç kelimeyle

kelimeyle, onu memnun etmek için çaresizce uğraşmaya başladım. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama her neyse, bir dakika önce denemeye niyetim olmayan bir elbiseyi giymeme neden oldu. Ve elbise bana yakışınca rahatladım. Kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce saçlarımı bile biraz kabarttım.

"Çok güzelsin, Sutton!" Olivia zıplıyordu. "Muhteşem," dedi kişisel alışveriş danışmanı. "Sanki senin için yapılmış gibi."

Jagger sessiz kaldı, ama ne düşündüğünü anlamam için bir şey söylemesine gerek yoktu. Gözleri vücudumu süzdü ve karardı. "Alacağız."

***

"Sanırım Amelia çoktan horlamaya başladı."

Jagger kızları yatırdıktan sonra oturma odasına geri geldi ve kanepenin yanına oturdu.

Gülümsedim. "Harika bir gün geçirdiler. Ben de öyle. Üçümüzü de şımarttın. Teşekkür ederim."

Elini dizime koydu ve başparmağıyla ileri geri okşadı. "Benim için zevkti."

"Kız kardeşinle işler nasıl gitti?" İlk kez baş başa konuşma fırsatımız olmuştu.

"Beklediğimden iyi. Doktorların önerdiği süre boyunca, bir ay boyunca hastanede kalmayı kabul etti. Bazı ilaçlarını değiştiriyorlar. İlaçları sürekli yorgun hissettirdiği için almayı bıraktığını söylüyor. Kızları ziyarete götürmeden önce durumun nasıl gelişeceğini göreceğiz, ama umarım yakında onları birkaç saatliğine götürebilecek kadar iyileşir."

"Taburcu olduktan sonra ne olacak? Onu New York'a getirecek misin?"

Adam başını salladı. "Kızları korumak ve güvende olduklarından emin olmak istiyorum, annelerinden uzak tutmak değil."

"Sen gerçekten çok iyi bir amcasın, biliyor musun?"

"Onlar harika çocuklar. Benim büyürken yaşadıklarımın aynısını yaşıyor olmalarından nefret ediyorum. Ama annem tek çocuktı, başka kimse yoktu. Onların yanında olabildiğim için mutluyum."

"Kendi çocuğun olsun ister misin?"

Jagger'ın gözleri benimkilere doğru kaydı. Onun aklından geçenleri okumakta iyice ustalaşmışım. Ve şimdi bana bir uyarıda bulunuyordu.

Ellerimi kaldırdım. "Senden benimle çocuk sahibi olmanı istemiyorum. Amelia ve Olivia ile çok yakın olduğun için merak ettim."

Gözlerini kaçırdı. "Bunu birkaç ay önce sorsaydın, hayır derdim."

"Peki şimdi?"

Kanepeden kalktı. "Şimdi... bir içkiye ihtiyacım var. Sen de ister misin?"

Kafamı salladım. Konuşmamızın ani bir şekilde sona ermesinden dolayı hayal kırıklığına uğramışım, ama olumlu tarafına bakmaya çalıştım. *Hayır* dememişti ve daha önce düşünmediği olasılıkları düşünmeye izin veriyor gibi görünüyordu. Bu yüzden ısrar etmedim.

Ayağa kalktım ve o içkisini hazırlarken mutfak adasının diğer tarafına geçtim.

Telefonuma bir mesaj geldi.

Miles: Honey, I'm home! Just landed.

Gülümsedim.

Sutton: See you soon.

"Miles az önce JFK'ye ulaştı," dedim. "Gitmem gerek."

Jagger, bardağındaki buzları karıştırırken, sonra bir yudum aldı. "Seni ne zaman göreceğim? Edmund'la konuştuğum için, ailenle akşam yemeği planının olduğunu biliyorum. Yarın öğleden sonra birkaç saatliğine bir araya gelip, Adalet Bakanlığı'nı tatmin edebileceğini düşündüğümüz bir strateji üzerinde konuşacağız."

Başımı salladım. "Annem akşam yemeğini sekize erteledi, ama bunun Edmund'un seninle olacağı için olduğunu bilmiyordum."

Jagger adanın etrafından dolaşıp yanağıma elini koydu. "Doğum gününü seninle kutlamak istiyorum. Akşam yemeğinde bir kişi daha yer var mı? Louise'in kızlara bakıp bakamayacağını bir sorayım. Zaten saat sekizde yatacaklar."

Gözlerimi kırptım. "Annem, Miles ve Edmund'la akşam yemeğine çıkmak mı istiyorsun?"

"Görünüşe göre doğum gününde seni görebilmemin tek yolu bu."

"Ama... Edmund ne olacak?"

"Zaten yakında onunla konuşmam gerektiğini düşünüyordum. Bu hafta ofisime girdi ve beni güvenlik kamerasını izlerken neredeyse yakaladı. Ona bizden başka bir şekilde öğrenmesini istemem."

"Gerçekten mi? Ona bizden bahsetmek mi istiyorsun?" "Bununla bir sorunun mu var?"

"Hayır." Başımı salladım. "Hiç de değil."

"Güzel." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "O zaman karar verilmiştir."

Yarın akşam yemeğinden önce Edmund ile özel olarak konuşacağım."

BÖLÜM 31

Sutton

Miles dün gece saat 10'da, bir elinde bir şişe XO Patrón, diğer elinde "*Bir Hanımefendi Gibi Hepsini Yut*" yazan iki shot bardağıyla, parlak altın rengi gözlükleriyle ortaya çıktı. Söylemeye gerek yok, pazar sabahı biraz akşamdan kalma bir şekilde uyandım. Bir saat yatakta kaldım, kahve kokusu havayı doldurana kadar telefonumda gezinip durdum. Miles'ı mutfakta, yanında getirdiği "*Happy Birthday, Bitch*" yazılı bir tabelanın altında dururken buldum.

"Doğum günün kutlu olsun, tatlım. Umarım günün, San Francisco'daki Pride sırasında gittiğim paten partisi kadar neşeli geçer."

"Teşekkürler." Gülümsedim, o da bana bir kupa uzattı ve oturma odasına doğru baktı.

"O çanta sana teslim edildi. Son bir saat boyunca senin tembel kışının kalkmasını beklerken kendimi kontrol etmek kolay olmadı. Logoyu araştırdım, pahalı bir kuyumcudan geldiğini biliyorum. Ben açmadan önce çabuk aç şunu."

Kafeini bir yudumda içtim ve kupayı yanımda diğer odaya götürdüm. Orada, kibirli görünümlü, mat siyah bir çanta büyük kırmızı bir fiyonkla bağlanmıştı. İçinde bir kart ve bir kutu vardı. Önce zarftan notu çıkardım ve okudum: "*Doğum günün kutlu olsun, güzelim. Sadece bunu giyerek seni sikmek için sabırsızlanıyorum.*"

Miles omzumun üzerinden baktı. "Bu çok seksi." Kartı göğsüme bastırdım. "Meraklı." "Şu lanet hediye aç artık."

Kafamı sallayarak siyah kutuyu çantadan çıkardım ve açtım. İçinde, büyük, elmaslarla süslü safir bir toka ile birbirine bağlanmış üç sıra inci olan muhteşem bir gerdanlık vardı. Ortadaki taş en az on beş karattı.

"Vay canına." Miles hayretle baktı. "Bu... bir tasma mı?" "*Tasma* da ne demek?"

"Bu, bir Dom'un itaatkarına verdiği bir kolye. Genellikle deri bir gerdanlık ya da onun gibi bir şey."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?"

Miles başını salladı. "Bunun, ona ait olduğunu ifade ettiğinden eminim."

Parmaklarımla parıldayan safiri okşadım. "Sence bu gerçek mi? Rengi inanılmaz."

"Kesinlikle gerçek. Nestor bana çantayı verdiği anda mağazayı araştırdım. Lüks bir mağaza. Ürünlerinin çoğu tek parçadır. Takı takı satmıyorlar."

Kolyayı kutudan çıkarıp daha yakından baktım. "Gerçekten çok güzel."

Miles sırttı. "Zengin bir Dom'un olması iyi bir şey, çünkü yetişkin mağazalarının vitrinlerinde gördüğün deri olanlar oldukça ucuz görünüyor."

Gülerek, "Bunun bir tasma olduğunu sanmıyorum. Bana inci bir ayak bileziği de aldı. İncilerin ardındaki düşünce aslında çok tatlı." dedim.

"Öyle olması seni rahatsız eder miydi?"

Bunu düşündüm. O adama deli oluyordum. Jagger ile yatak odasındaki ilişkimizden de fazlasıyla memnun olduğumu söylememe gerek yok. Ayrıca, ona ait olsaydım, bu onun da bana ait olduğu anlamına gelirdi. Kafamı salladım. "Sanırım zaten ona aitim, Miles."

Birkaç saat sonra, en yakın arkadaşım ile brunch'a çıkmak üzereydik ki kapıcı beni durdurdu. "Az önce sizi aramaya çalıştım, Bayan Holland. Kurye tarafından başka bir teslimatınız geldi."

"Öyle mi?"

Nestor çekmeceye uzanıp bir zarf çıkardı ve bana uzattı.

"Teşekkürler."

Şapkasını kaldırdı. "İyi günler." "Sana da."

Miles bize kapıyı açarken kaşlarını oynattı. "Efendinden bir hediye daha mı?"

Zarfı ters çevirdim, annemin ya da Jagger'ın el yazısını görmeyi bekliyordum. Ama ikisinden de olmadığını fark edince, bir ayağım kapının dışında donakaldım.

"Aman Tanrım." Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Miles, bu *ondan* bir doğum günü kartı."

***

Dedektif Wallace, oturma odamda volta atarken ön tokadan pantolonunu yukarı çekti. "Yani bu, altı yıldır yaptığı ilk temas mı?"

Miles uzanıp ellerimi elleriyle kapattı, ellerimin kıvrılmasını ve bükülmesini engelledi. Bunu yaptığımı fark etmemiştim bile. "Teşekkürler," diye fısıldadım ve yıllardır görmediğim dedektife dikkatimi verdim. "Bana en son gönderdiği şey, on dokuzuncu doğum günümde bir karttı."

"Sence neden bunca zaman sonra tekrar temasa geçti?"

Kafamı salladım. "Belki de doğum günüm için New York'a döndüğüm içindir? Altı yıl önce sonbaharda okula gitmek için Kaliforniya'ya taşındım."

"Ama sen gittiğinde kartlar gelmeyi bıraktı, değil mi?"

Bir saat önce gelmesine gerek olmadığını söylememe rağmen gelen anneme baktım. "Anne? Gerçekten gelmeyi bıraktılar mı, yoksa beni üzmemek için öyle mi söyledin?"

Kafasını salladı. "Gerçekten gelmeyi bıraktılar. Artık burada yaşamıyorum, ama Sutton ayrıldıktan sonra bir yıldan fazla bir süre burada yaşadım."

Bazen hala buraya posta geliyor ve kapıcılar onu saklıyor. Hiçbir şey gelmedi."

Dedektif Wallace, flip-top not defterine birkaç not yazdı. "Yani, burada yaşamadığınızı biliyorsa, bu adam muhtemelen tüm bu zaman boyunca sizi takip ediyordu."

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Ama nasıl? Geri döndüğümü nereden biliyor?"

"Bilmiyorum." Dedektif Wallace cebinden cımbız gibi bir şey çıkardı ve onu kullanarak kartı aldı. "Umarım üzerinde DNA izi bırakmıştır, böylece öğrenebiliriz."

"Ne yapması gerekiyor?" diye sordu annem. "Burada oturup bir gün ortaya çıkmasını mı beklemesi gerekiyor? Polis bu adamı yakalamak için son altı yılda ne yaptı?"

"Soruşturma hâlâ devam ediyor, hanımefendi. Ancak yeni kanıtlar olmadan yapabileceğimiz pek bir şey yok. Artık elimizde bazı kanıtlar var. Ayrıca lobiden güvenlik kamerası görüntülerini de alıp, bize bir şey sağlayıp sağlamadığını göreceğiz."

Anneme baktım. "Nestor, adamın daha önce teslimat için buraya geldiğinden oldukça emin olduğunu söyledi."

Dedektif Wallace başını salladı. "Eğer teslimat için kurye servisi kullandıysa, şirket zarfın alındığı yeri kayıtlarında tutmuş olmalı. Eğer kendisi getirdi ise, umarım kameralara yakalanmıştır."

Yüzümün tüm renginin kaçtığını hissettim. Kapıcının onu tanımasının, kartın gerçek bir kurye tarafından getirildiğini gösterdiğini neden düşündüğümü bilmiyorum. "Sence bu binaya o kadar sık geliyor ki Nestor onu tanıyor mu? Ne istiyor? Burada ne arıyor?"

Ön kapım birden açıldı ve dördümüz de başımızı çevirip Jagger'ın Edmund'un ardından içeri fırlamasını izledik. Ayağa kalktım ve o koşarak bana sarıldı.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "İyiyim."

"Bu pisliği bulup öldüreceğim."

"Polisin önünde böyle bir şey söylemek pek iyi olmaz, evlat." Dedektif Wallace ayağa kalktı ve elini uzattı. "Dedektif Richard Wallace. Siz kimsiniz?"

Jagger, dedektifin uzattığı eli görmezden gelerek, sanki delik arıyormuş gibi beni yokladı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim. Sadece biraz sarsıldım, hepsi bu."

Derin bir nefes aldı ve sonunda bekleyen dedektifi fark etti, adamın elini kendi eliyle sıktı. "Jagger Langston."

"Peki Bayan Holland ile ilişkiniz..." "Ben onun... erkek arkadaşım."

Annemin alını kırıştı. "Hmm... Bir şeyi kaçırdım mı?"

"Sonra açıklarım, Mia," dedi Edmund.

Dedektif Wallace birkaç soru daha sordu, ama hiçbirimize cevap verebilecek bir şey yoktu. Sonunda, küçük not defterini kapattı ve mendiliyle doğum günü kartını alıp plastik bir torbaya koydu. "Bir şey öğrenir öğrenmez size haber veririm."

Jagger kollarını göğsünde kavuşturdu. "Güvenlik ekibimin gelişmeleri takip etmesi için Komisyon Üyesi Frank ile konuştum bile."

Dedektif kaşlarını çatı. "Harika. Sen de onlardan birisin. Patronum peşimde olsun ya da olmasın, işimi aynı şekilde yaparım. Aslında, bu sadece kötü adamların peşinden gitmek için harcadığım zamandan *çalışıyor*."

"Sutton'ın saldırıya uğradığından bu yana *sekiz yıl* geçti ve hala o adamı yakalayamadınız. *İşinizi yaptığınızı* düşünmüyorum."

Dedektifin yüzü kızardı. Edmund bunu fark etti ve iki adamın arasına girdi. Elini Jagger'ın omzuna koydu. "Şu anda herkes biraz gergin. Bu kadar *çabuk* geldiğiniz için teşekkürler, Dedektif."

Wallace, benim duyamadığım bir şey mırıldandı, sonra bana başını salladı ve Edmund'un peşinden kapıya doğru yürüdü.

Ellerim terliydi ve dairede merkezi klima olmasına rağmen giysilerim vücuduma yapışmış gibi hissediyordum. "Gidip yıkanıp üstümü değiştireceğim."

Jagger ve Miles, benimle birlikte gitmeyi planlıyormuş gibi aynı anda ayağa kalktılar. Gülümsedim. "Ben iyiyim."

Banyoda yüzümü yıkadım ve bileklerimi soğuk suyla ıslattım, sonra yatak odasına gidip bir çift yoga pantolonu ve büyük beden bir sweatshirt giydim. Sekiz yıl önce olanlardan sonra, bunun neredeyse bir yıl boyunca benim üniformam olduğunu fark etmiştim. Sonunda bir terapistle konuştuğumda, bunun muhtemelen travma sonrası stres bozukluğumun bir parçası olduğunu ve erkeklerin dikkatini çekebilecek herhangi bir şey giymekten kaçındığımı söyledi.

Yatağa oturdum ve kapı çalınana kadar son bir saati zihnimde tekrar tekrar canlandırdım.

"Girin."

Jagger içeri girip kapıyı kapattı.

Yarım ağızla gülümsedim. "Beni kontrol etmeye mi geldin, yoksa annemden saklanacak bir yer mi arıyorsun? Eminim bizim aramızda neler olduğunu sorgulamak için sabırsızlanıyordur."

Jagger yanımdaki yatağa oturdu. "İkisi de."

Başımı omzuna yasladım. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Bu kabusu nihayet geride bıraktığımı ve hayatıma devam ettiğimi sanıyordum."

"Üzgünüm, ama sana söz veriyorum, bu işin aslını astarını araştıracağım."

"Kendimi çok... ihlal edilmiş hissediyorum. Bu adam kim bilir ne zamandır beni izliyordu ve ben hiç farkında değildim. Bu binaya girip çıkıyor olabilirdi." Etrafıma baktım. "Bu dairede benim haberim olmadan bulunmuş olabilir mi? O kadar farkında değil miyim? Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Jagger beni kucaklayıp kucağına oturttu. Yüzümdeki saçları eliyle kenara çekti. "Sen aptal değilsin ve bir daha böyle bir şey söylediğini duymak istemiyorum. Güvenli olması için güvenlik ekibimi aradım ve onlara istediğimi söyledim."

En azından bu adam yakalanana kadar, yirmi dört saat koruma altında olacaksın. Senin dairenize girmiş olacağını sanmıyorum, ama yine de gizli kamera falan olmadığından emin olmak için tüm evi aramalarını isteyeceğim.

Yüzümden tüm kan çekildi. "Kamera sakladığını mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır, ama riske girmeyeceğim."

Jagger başparmağıyla dizimi ileri geri ovuşturdu. Bana dokunduğu birkaç seferden biri, vücudumun alev almadığı tek seferdi. Bu, tamamen farklı bir nedenden dolayı gözlerimi yaşarttı.

"Seni güvende tutacağım, Sutton. Söz veriyorum." Jagger eliyle çenemi tuttu ve başımı kaldırarak gözlerimizin karşılaşmasını sağladı. "Anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"İyi." Alnımı öptü ve uzun bir süre beni sıkıca sarıldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Sen aradığında Edmund ile konuşmamı yeni bitirmiştin. Bizim hakkımızda."

Ona baktım. "Nasıl gitti?"

"Eğer sana zarar verirsem, patronum olsun ya da olmasın, beni döveceğini söyledi."

Bu beni gülümsetti. "O, üvey babalarım arasında en sevdiğimdir."

"Maalesef, yıllar boyunca her etkinlikte kolumda farklı bir kadınla görüldüğümü gördü. Bu yüzden sana güvenmesi biraz zaman alacak galiba."

Burnumu kırıştırdım.

Jagger burnumun ucunu öptü ve gülümsedi. "Bu his karşılıklı, tatlım."

***

Birkaç saat sonra, hepimiz yemek masasının etrafında oturmuş Çin yemeği yiyorduk. Doğum günüm için dışarı çıkmak yerine eve sipariş vermeye karar vermiştik. Annem bana Kung Pao tavuklu karton kutuyu uzattı.

"Burada kalman fikrini gerçekten hiç sevmiyorum."

"Hayır," dedi Jagger. "O benim evimde kalıyor." "Oh, iyi."

Birkaç kez gözlerimi kırptım. "Merhaba? İkiniz de burada oturduğumu biliyorsunuz, değil mi?"

Jagger kaşlarını çattı. "Bugün olanlardan sonra burada kalmak istiyor musun?"

"Hayır, ama..."

Omuz silkti. "O zaman karar verildi. Benim evimde kalacaksın. Miles da boş dairede kalabilir. Zaten sadece bir gece daha kalacak, değil mi?" Miles'a baktı, Miles başını salladı.

"Bana uyar." Miles omuz silkti.

"Ama kızlar senin evinde," diye itiraz ettim.

"Hangi kızlar?" Annem başka bir kabı işaret etti. "Kızarmış pilav alabilir miyim lütfen?"

"Jagger'ın yeğenleri onunla kalıyor."

"Aww..." Annemin gözleri parladı. "Kendi çocukların olsun ister misin, Jagger?"

"Anne," diye uyardım. "Lütfen."

Omuz silkti. "Ne? Bizim iyi bir burnumuz var. Bunun nesilden nesile geçmesini isterim."

"Amelia ve Olivia ile konuşacağım," dedi Jagger. "Sen buradaysan, ikimiz de bu gece uyuyamayacağız."

"Ben de uyuyamayacağım," dedi annem.

Miles, tenis maçı izler gibi bizim konuşmamızı izledi.

Ben iç geçirdim. "Miles'la birlikte yedek dairede kalsam nasıl olur?"

Jagger kaşlarını çattı. "Gerçekten istediğin buysa."

"Evet. Teşekkürler."

"O zaman kapının önüne bir güvenlik görevlisi koyacağım." Sevildiğimi ve korunduğumu hissederek gülümsedim. "Tamam."

"Bana uyar." Miles yine omuz silkti. "Hey, Mia," masanın diğer ucundan seslendi. "Jagger'ın Sutton'a doğum günü hediyesi olarak aldığı kolyeyi gördün mü?"

"Aman Tanrım." Elim kalbimi kapattı. "Kolyeyi tamamen unutmuşum. Çok üzgünüm, Jagger. Teşekkür bile etmedim. Kesinlikle muhteşem."

"Bu tür bir tasarıma ne denir?" Miles sırttı ve boynuna işaret etti. "Bir tür yaka gibi."

Onu *öldürecektim*. Ama gözlerim Jagger'ın kollarla buluştuğunda, orada bir parıltı gördüm. Boğazımı temizledim ve anneme baktım. "Ortasında güzel bir safir olan bir gerdanlık. Yemeğimizi bitirdikten sonra sana gösteririm."

"Sabırsızlanıyorum." Annem gülümsedi.

Beşimiz akşam yemeğini bitirdik ve bir süre oturup sohbet ettik. Annem Jagger'ın bana verdiği doğum günü hediyesine *hayran hayran* baktı ve onlar gitmeye karar verdiklerinde içtenlikle minnettar oldum. Akşam yemeği rezervasyonumuzun saati olan sekiz bile olmamıştı, ama sanki gece yarısı gibi hissediyordum. Annem ve Edmund'un arkasından kapıyı kapatırken zihinsel olarak bitkin ve fiziksel olarak tükenmişim.

"Ben gidip eşyalarımı toplayacağım," dedi

Miles. "Tamam. Ben de birazdan toplayacağım."

Jagger kanepede oturuyordu. Hediyesinin bulunduğu kutu hala sehpa da duruyordu. Onun bacaklarının arasında durarak kutuya işaret ettim. "Hediye gerçekten çok abartılıydı."

Omuz silkti. "Onu gördüğümde, tam da sana vermek istediğim şey olduğunu anladım."

Tırnağımı ısırdım. "Bu... senin için bir anlamı var mı?"

Dudaklarının köşesi kıvrıldı. "Ne gibi?"

Onu anlamaya çalışarak gözlerimi kısarak baktım. Gerçekten sorduğum şeyi anlamamış mıydı yoksa benimle dalga mı geçiyordu? "Peki, neden özellikle bana o kolyeyi vermek istedin?"

Ellerimi tutup çekti. Üzerine düşerken çığlık attım. Jagger bizi döndürdü, sırtım kanepeye dayandı ve üzerime eğildi.

"Senin bana ait olduğunu ifade ediyor." "Yani bu... bir tasma mı?"

Onun gülümsemesi dolu kötü
yaramazlık "Çağır ne ne istediğin gibi
adlandır."

"Görüştüğün kadınlara da hep bunlardan birini mi verdin?"

"Asla."

"Neden?"

"Çünkü ben ona ait olmadıkça, bir kadının bana ait olmasını
asla beklemedim."

Ciğerlerimdeki hava en şaşırtıcı şekilde dışarı çıktı. "Bu
şimdiye kadar aldığım en güzel hediye ve maddi değerinden
bahsetmiyorum."

Jagger alnını benim alnıma yasladı. "Bugün sana bir şey
olsaydı ne yapardım bilmiyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Sana aşık oluyorum, Jagger."

Dudaklarıma öptü. "O zaman sen de bana yetişsen iyi olur
tatlım, çünkü bugün ben çoktan sana aşık olduğumu fark ettim."

BÖLÜM 32

Sutton

"Burası çok güzel kokuyor."

Jagger anahtarlarını mutfak tezgahına attı ve ada mutfağın etrafından dolaşarak, ben ocakta dururken kollarını belime doladı. Boynumu öptü. "Ve ben yemekten bahsetmiyordum."

Tahta kaşığı bıraktım ve kollarında döndüm, ellerimi boynunun arkasına doladım. "Bütün hafta burada bedavaya kalmama izin verdiğin için, en azından sana ev yapımı bir yemek yapabileceğimi düşündüm."

"Yemek pişirmen gerekmez." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve alt dudağımın etini dişlerinin arasına alarak geri çekildi. "Kirayı vücudundan alacağım."

"Öyleyse, ay sonuna kadar ödememi yapmış olursun. Beş gündür buradayım ve sanırım on kez seks yaptık."

"Elimde değil. Bir kat aşağıda olduğunu düşünerek uyanıyorum ve sonra eve gelip seni tekrar elde etmeyi düşünmeden duramıyorum." Elini yoga pantolonumun beline soktu ve avucuyla kıkırmı okşadı. "Yarın öğleden sonra şehir dışına çıkmam gerekiyor, o yüzden o zamana kadar birkaç kez daha yapmam gerekebilir."

"Önce seni besleyeyim mi?"

"Kıçın mı? Harika."

Gülerek omzuna hafifçe vurdum. "Ciddiyim. Tavuk piccata ve gnocchi yaptım."

O dudaklarını bükerek, "Seninle olmak istiyorum," dedi. "Olabilirsin. Akşam yemeğini yedikten *sonra*."

Jagger bu hafta her sabah spor salonuna gitmek yerine benimle yatakta vakit geçiriyordu. İkimiz de bütün gün çalışıyorduk ve akşamları, yukarı çıkıp bakıcıyı rahatlatmadan önce burada duruyordu. Dün gece, doğum günüm için bana aldığı gerdanlık dışında hiçbir şey giymeden yatmaya karar vermiştim ve bu sabah beni öyle bulduğunda, ikimiz de ofise birkaç dakika geç kalmıştık. İş yerinde milyonlarca işi olduğunu biliyordum, bu yüzden benim için bu zamanı ayırması benim için çok anlamlıydı. İki ayrı dairede kalıyor olsak da, onunla uyanmak ve onun eve gelmesi, bizi sevdiğim güzel bir ev rutinine sokmuştu. Bu, geçen hafta olanları unutmamı ve masalsı bir balonun içinde yaşamamı sağladı. Ama... bu gerçek değildi ve yakında eve gitme vaktim gelecekti.

Jagger'ın dudaklarına masum bir öpücük kondurdum ve işaret ettim. "Git otur. Akşam yemeği neredeyse hazır."

Şaşırtıcı bir şekilde, o dinledi. Jagger ceketini çıkardı, ben de iki tabak yemek hazırlayıp bir şişe şarap açtım. Yemeği masaya koyduğum anda telefonu çaldı, ama o aramayı sesli mesaja yönlendirdi ve ekranı aşağıya çevirerek gelen bildirimleri görmemesi için önlem aldı. Nispeten kısa bir sürede birlikte çok yol kat etmiştik.

"Bu çok lezzetli." Tavuğu çatalla ağzına götürdü. "Ama sabahları spor salonuna gitmeye devam edersem ve sen de böyle yemekler yapmaya devam edersen, vücudumu artık o kadar sevmeyebilirsin."

"Bunun mümkün olmadığını eminim." Jagger inanılmaz bir fiziğe sahipti, ama beni onun kaslı vücudundan çok kişiliği tahrik ediyordu. Benimle konuşma şekli, bana bakışları, ona göre benim için değerli olduğumu hissettiriyordu. Bu sabah, içime girip çıkarken gözlerimin içine bakmış ve "*benim*" diye homurdanmıştı. Bunu düşünerek günün yarısını ateşli ve tedirgin geçirdim. Şimdi bile yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Bu yüzden kaldırdım

Soğuk şarabı dudaklarıma götürdüm, serinlemek umuduyla. Aksi takdirde, bir saatimi harcayarak hazırladığım akşam yemeği yarının artıkları olacaktı. Boğazımı temizledim. "Yarın nereye gidiyorsun?"

"Yine Adalet Bakanlığı ile görüşmek için Washington'a gitmem gerekiyor. Her iki tarafın da kabul edebileceği bir çözüm bulduğumuzu düşünüyoruz."

"Algoritmanı değiştirecek misin?"

Jagger başını salladı. "Hayır, ama ona girdiğimiz bilgilerde bir değişiklik önermeye çalışacağız. Şu anda, tüm büyük yatırım şirketleri aynı kaynak grubundan (PitchBook, Bloomberg vb.) gelen verileri kullanıyor. Biz, dünyadaki milyonlarca farklı şirketi analiz etmek için onların veri setlerini ve analitik araçlarını kendi algoritmamıza aktarıyoruz. Hepimiz aynı şeyi girdiğimizde, sonuçların benzer olması pek de şaşırtıcı değil. Sadece bize ait bilgileri kullanmaya başlamayı önereceğiz."

"Yani, verileri şirket içinde oluşturmak için tüm hazırlık çalışmalarını kendiniz mi yapacaksınız? Bu çok büyük bir iş olmaz mı?"

"Mevcut bir veri ve araştırma platformu satın almazsak öyle olur. Yarın akşam MSL—Market Search Link'in CEO'su ile akşam yemeği yiyeceğim. Onlar ilk üçten daha küçükler, ancak birkaç yıldır onların verilerini kullanıyoruz ve bence kaynakları ekleyip bunu oldukça kolay bir şekilde şirket içinde yapabiliriz. Geçici bir anlaşmaya varabilirsek, bu fikri Adalet Bakanlığı'na sunacağız."

"Vay canına. Peki MSL satmaya razı mı?"

"Bu bize küçük bir servete mal olacak - şu anda bizim onlara ihtiyacımız olduğundan daha çok onların bize ihtiyacı olduğunu biliyorlar - ama sonuçta bize daha fazla kontrol sağlayacak."

Akşam yemeğinin geri kalanını iş konuşarak geçirdik ve sonra Jagger masayı temizleyip bulaşık makinesini doldururken benim oturmamda ısrar etti. Ben de öyle yaptım, ancak diğer tarafına tezgahın

bir şekilde bulaşıkları yıkarken ve tezgahları silerken seksi olmayı başardı.

"Bugün Dedektif Wallace ile konuştum," dedi Jagger.

Bu haber, üzerime bir kova su dökülmüş gibi bir etki yarattı. Dik oturdum. "Öyle mi?"

"Zarfın üzerinde DNA izleri buldular.

Ama sistemlerindeki kimseyle eşleşmedi."

Jagger'ın ev hayatını izlerken yüzümde olan gülümseme kayboldu. "Peki ya video?"

"Zarf, bu güzergâhta düzenli olarak çalışan bir kurye tarafından teslim edildi. Kart, şehir merkezindeki boktan bir ofise bırakılmış ve orada güvenlik kamerası yok."

"Yani ellerinde hiçbir şey yok mu? Yine bir çıkmaza mı girdiler?"

O başını salladı. "Ama bu benim için de geçerli olacak anlamına gelmez. Zarf örneğinden oluşturdukları DNA profilini vermeyecekler, ama güvenlik ekibimin kendi araştırmamızı yapmak için zarfı alıp alamayacağını sordum. Benim ellerim onlarınki gibi yasalarla bağlı değil. Tabii ki Wallace sinirlendi ve hayır dedi. Ama ben onun üstüne gittim ve cevap bekliyorum. Sanırım kendi testlerimizi yapabileceğiz."

"Bu sefer *bir çözüm* bulacaklarını umuyordum." Başımı salladım ve yere baktım. "Çok uzun süre korku içinde yaşadım ve artık bunun hayatımı yönetmesine izin veremem."

"Katılıyorum. Endişelenmeyi bana ve ekibime bırak."

Hüzünle gülümsedim. "Bunu takdir ediyorum. Gerçekten. Ama bu dairede saklanıp, gittiğim her yere güvenlik görevlilerinin peşimden gelmesini kabul edemem."

"Neden?" Jagger gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Çünkü kaybettiğim şeyi geri kazanmam gerekiyor. Korkularım bir gecede yok olmayacak. Uzun bir süre daha arkamı kontrol edeceğimden eminim, ama şoförünle gitmek yerine trenle işe gitmek, Manhattan'ın kalabalık sokaklarında yürümek, kendi evimde uyumak... Bunların hepsi, onun benden almaya çalıştığı şeyi geri kazanmanın yolları."

Jagger yanıma gelip konuşurken omuzlarımı tuttu. "Burada kalmanı tercih ederim. Burada olmanı seviyorum."

Başımı çevirip elini öptüm. "Ben de seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Ve benim için yaptığın her şeye minnettarım. Ama artık eve dönme vaktim geldi. Yarın işten sonra eşyalarımı alacağım. Zaten sen burada olmayacaksın. Üstelik birkaç hafta sonra kız kardeşin de gelecek."

"Umurumda değil. Bina benim. Catherine'in kalacak bir yeri olsun diye gerekirse kiracıyı kovarım."

"Bu çok tatlı, ama eve gitmem gerek, Jagger. New York'a taşınmak ve kendi başıma yaşamak benim için büyük bir adımdı, çoktan atmam gereken bir adımdı. Her şey olduktan sonra, NYU'yu bıraktım ve bir yılın büyük bir kısmını annemin dairesinde geçirdim. İki yıl sonra nihayet üniversiteye dönmeye hazır olduğumda, geçmişimi geride bırakmak için New York'tan ayrıldım. Ama o zaman bile tek başıma değildim. Miles benimle geldi ve birlikte yaşamaya başladık. Buraya geri dönüp bağımsız olmak benim için gerçekten gerekli bir şeydi ve geriye dönmek istemiyorum." Jagger'ın yanağına dokundum. "Bunu anlayabilir misin?"

Başını geri çekti. "Hayır."

Birkaç kez gözlerimi kırptım. "Hayır, bunu anlayamıyor musun?" "Hayır, o binaya geri dönmeyeceksin. O senin nerede yaşadığını biliyor."

Jagger'ın emirleri yatak odasında çekici olabilir, ama şu anda *hiç de* çekici değillerdi. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini düşünmesi beni sinirlendirdi. Ellerimi belime koydum. "Bu kararı verenin sen olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Mantıksız davranıyorsun. Burası daha güvenli."

"Nasıl? Bu adam New York'a geri döndüğümü anladıysa, burada kaldığımı da anlayamaz mı sence?"

Jagger'ın yüzü kızardı, ama yatak odasında olduğu gibi hoş bir kızarıklık değildi. "Bu, burada kalman için daha da fazla neden."

burada kalman için bir neden, hatta daha iyisi, seni gözümün önünde tutabileceğim benim evime gelmen için bir neden."

"Eve gitmem gerek, Jagger."

"İstemekle ihtiyaç duymak arasında fark vardır. eve gitmen *gerekmiyor*."

Şakaklarımı ovuşturdum, başım ağrımaya başlamıştı. "Tamam, o zaman gitmek istiyorum. Ve gideceğim."

Jagger beni inceledi. Onu mutlu edecek bir şey bulamayınca, yemek odasına gidip takım elbisesinin ceketini aldı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Birkaç düzenleme yapmam lazım. Eğer kalmayacaksan, en azından binana ekstra güvenlik önlemleri alayım."

Yüzünden, her zamankinden daha fazla taviz verdiğini anlayabiliyordum. Ve niyeti iyiydi. Ayrıca, hayatıma geri *dönmem* gerekmiyordu. Küçük adımlar atmak yeterliydi. Bir uzlaşmaya vardığımızı düşünerek başımı salladım. "Tamam. Teşekkür ederim." Avuçlarımı göğsüne koydum. "Ama telefonları sonra yapamaz mısın..."

Jagger başını salladı. "Hayır. Gitmem *gerek*."

Ellerimi geri çektim. "Yani gitmek *istiyorsun*."

"Aradaki farkı görebildiğine sevindim."

Kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıkmadan önce arkasına bakmadı.

***

Ertesi sabah, saat altı olana kadar yataktan çıkmadım. İçimden bir ses, Jagger'ın bugün gelmeyeceğini söylüyordu, oysa ben buraya geldiğimden beri her sabah gelmişti. Yine de yatakta uzanıp umut ettim. En geç geldiği saat beş buçuktu, ama yine de duş alıp işe hazırlanırken kapıyı dinledim.

Saçımı kurutup giyinmeyi bitirdiğimde tam anlamıyla hayal kırıklığına uğramıştım. Saat yediye kadar ondan hala bir iz yoktu, ben de yukarı çıkmaya karar verdim.

Louise kapıyı açtı ve Jagger'ın çoktan işe gittiğini söyledi, ama Amelia sesimi duydu ve koşarak geldi.

"Sutton, saçımı örer misin?" "Tabii ki."

İçeri girdim ve Louise bana bir fincan kahve ikram etti. Ben de Amelia'nın başının iki yanına birer tane olmak üzere iki Fransız örgüsü yaptım.

"Kız kardeşin hala uyuyor mu?"

Amelia başını salladı ve gözlerini devirdi. "Dün gece tekrar uykuya dalması *çok uzun* sürdü. Jagger amca kötü bir rüya görmüş."

Örgü yapmayı bıraktım. "Kötü bir rüya mı gördü? Seni uyandırdı mı?"

"Ben uyanmadım. Ama Olivia onun bağırmasıyla uyandı ve sonra *beni* uyandırdı."

"Bu... sık sık olur mu? Amcan kötü rüyalar görür mü?"

Amelia omuz silkti. "Hatırladığım kadarıyla hayır. Ama Olivia bazen görüyor ve sonra saatlerce benimle konuşmak istiyor. *Çok* sinir bozucu."

Daha fazla soru sormak istedim — *Amcan ne bağırdı? Tekrar uykuya daldı mı? Hiçbir şey söylemedi mi?* Ama küçük bir kızıdan bilgi alamazdım. Ve amcasının kabus görmesini çok da önemsemiyor gibi görünüyordu, bu yüzden ne kadar az soru sorsam o kadar iyi olurdu.

Ancak ofise varır varmaz Jagger'ı görmeye gittim. Ne yazık ki asistanı onun toplantıda olduğunu söyledi. Mesaj bırakmalı mıyım, bırakmamalı mıyım diye tereddüt ettim, ama sonunda bıraktım, çünkü o gece DOJ ile görüşmek için şehir dışına çıkacaktı ve gitmeden önce onunla konuşmak istiyordum.

Saat beşe gelindiğinde, beni aramadığı için mesaj bırakmamış olmayı diledim. Midemde bir rahatsızlık hissettim ve hızlıca bir mesaj attım.

Sutton: Hey. Just wanted to check in. Was hoping I would see you before you left.

Enter tuşuna basmadan önce uzun süre telefona baktım ve bir cümle daha eklemeye karar verdim.

Sutton: Good luck with your meeting tonight. Call me when you have time.

Jagger'ın asistanından bir e-posta geldiğinde tam dizüstü bilgisayarımı kapatmak üzereydim. E-postayı açtım ve toplantının iptal edildiğini öğrendim. Pazartesi günü düzenli olarak yaptığımız haftalık mentor toplantısını iptal ediyordu. Hayal kırıklığına uğramıştım ama şaşımamıştım. Bu durumu kafamdan atmaya çalışarak masamı toplamaya başladım. Tam o sırada Edmund aşağı indi.

"Merhaba tatlım. Gidiyor musun?"

Dizüstü bilgisayarımı çantama koydum ve onun da omzuna evrak çantasını astığını fark ettim. "Evet. Sen de mi çıkıyorsun? Saat daha beş. Sen buradan altı ya da yedi olmadan hiç çıkmazsın sanıyordum."

"Arada bir olur." Gülümsedi. "Seni bırakayım mı? Bugün arabayla geldim."

"Öyle mi? Her zaman trenle geldiğini sanıyordum?"

Omuz silkti. "Bazen arabayla geliyorum. Arabanın aküsünü çalıştırıp ara sıra kullanmam lazım."

Çantamın askısını omzuma astım ve Edmund elini uzatarak önce benim geçmemi işaret etti. Birlikte asansöre doğru yürüdük.

"Teklifin için teşekkürler, ama aslında Jagger'ın binasına gidiyorum," dedim. "Orası senin evinin tam tersi yönde, bu yüzden trenle gideceğim. Bugün daireme geri taşınyorum."

"Sorun değil. Eşyalarını almaya götürebilirim, sonra da Gramercy Park'a geri getirebilirim."

Bir dakika... Edmund bugün tesadüfen zamanında çıkıyordu, tesadüfen arabayla geliyordu ve şimdi de *tesadüfen* beni şehrin her yerine götürebilecek durumda mıydı? Yürümekten vazgeçtim. "Bunu annen yaptı, değil mi? Bu sabah onunla konuştum ve eve geri taşınacağımı söyledim. Bundan pek memnun olmadı, ama fikrimi değiştirmeyi reddettiğinde, en azından ilk seferinde benimle gelmek istediğini söyledi."

"Hayır." Başını salladı. "Annen bana tek kelime bile etmedi."

Gözlerimi kısarak baktım.

"Tamam, tamam." Ellerini kaldırdı. "Biliyordum. Ama annen değildi. Patrondu."

"Jagger seni beni götürmeni mi istedi?"

Edmund başını salladı. "Bugünkü planlarını bana anlattı ve yokluğunda sana göz kulak olmamı istedi."

Asansör kapıları açılır açılmaz asansörlere vardık. Asansör oldukça doluydu, ama iki kişi daha sığabilirdi.

"Seni bırakabilir miyim?" diye sordu Edmund yumuşak bir sesle. "Arabam bodrum katındaki garajda."

İyi niyetli olduğunu bildiğim için başımı salladım. "Tabii."

Arabada kemerimi bağladım ve doğal davranmaya çalıştım. "Jagger bugün nasıldı?"

Üvey babam arabayı vitese aldı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Dün gece çok stresliydi." Bununla bir ilgim olduğunu söylemedim ve ekledim, "Bana bu akşam MSL ile ve Pazartesi günü Adalet Bakanlığı ile görüşeceğini söyledi."

"Başında çok iş var, orası kesin. Ama normalden daha kötü görünmüyordu."

Sokak seviyesindeki otopark kapısına vardık ve Edmund makineye bir kart taktı. Önümüzdeki bariyer kalktı ve yoğun saat trafiğine girdik.

"Yalan söylemeyeceğim, Sutton. Jagger bana ikinizden ilk bahsettiğinde, pek de mutlu olmadım. Zeki ve çalışkan biri, ama aynı zamanda zor birisi de olabilir. Ama şimdi senin için gerçekten değer verdiğini görebiliyorum. Adalet Bakanlığı peşinde, bakması gereken iki küçük kızı var ve bu sabah saat yedi buçukta ofisime gelip sana göz kulak olmamı istedi. Ve bu, karakola uğradıktan *sonraydı*."

"Bu sabah karakola mı gitti?"

Edmund gözlerini bana çevirdi, sonra tekrar yola baktı. "Jagger, Dedektif Wallace ile olan durum hakkında seni bilgilendirdiğini söyledi."

"Evet, ama bugün oraya gideceğini söylemedi. Neden gittiğini biliyor musun?"

"Soruşturma konusunda onlara baskı yapmak için gittiğini tahmin ediyorum." Edmund gülümsedi. "Seninle Jagger arasında olanlar konusunda endişelendiğim şeyler

aslında işime yarıyor. Senin adına zorluk çıkarıyor."

Jagger'ın binasına gittik ve yedek daireden eşyalarımı topladık, sonra kaldığım annemin dairesine geri döndük. Oraya vardığımızda gergindim, ama Jagger'ın güvenlik ekibinden birinin binanın önünde, bir diğerinin de asansörlerin yanında durduğunu görünce biraz rahatladım ve Jagger'ın bu kadar inatçı olduğu için minnettar oldum.

Nestor her zamanki gibi şapkasını kaldırdı ve üvey babamla birlikte sessiz daireye girdiğimde zeminin altımda çökmedi. Birkaç dakika kaldıktan sonra ona karısının yanına gitmesi gerektiğini söyledim. Nazik davrandı ve bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi. Sonra yalnız kaldım.

Şaşırtıcı bir şekilde, korkmuyordum, en azından güvenliğim için. Aşağıdaki güvenlik ekibinin bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyordum. Jagger bunu garanti etmişti. Ama saatler geçtikçe ve ondan hala haber almadıkça, korkularım artmaya başladı.

Bu korkularım, bana saldıran adamın tekrar ortaya çıkmasıyla değil, aşık olduğum adamın benden uzaklaşmasıyla ilgiliydi.

BÖLÜM 33

Sutton

Cumartesi, Jagger'dan çok az haber alarak geçti. Seyahatinden döndüğünü ve maalesef işlerin planladığı kadar yolunda gitmediğini bana haber verdi. Kız kardeşi hastaneden planlanandan daha erken taburcu olmuş ve ortadan kaybolmuştu, Olivia da o yokken yatağını ıslatmıştı. Jagger'ın başındaki işler her zamankinden daha fazlaydı. Yine de, kalbimin derinliklerinde, Jagger'ın benden uzak durmasının nedeninin bunların hiçbiri olmadığını biliyordum.

Cumartesi gecesi annemle akşam yemeği yedim. Hâlâ kızının New York'un en gözde ve zengin bekarlarından biriyle çıktığını düşünerek havada uçuyordu. Jagger'la olanlar hakkında konuşacak birine ihtiyacım vardı, ama onu hayal kırıklığına uğratmak ya da endişelendirmek istemedim. Bu yüzden saat onda daireye döndüğümde Miles'i aramaya karar verdim.

O cevap verdi, somurtkan yüzüme bir bakış attı ve sanki 3000 mil uzaklıktaki New York'a koşacakmış gibi kanepeden fırladı. "Ne oldu? Başka bir zarf mı aldın? Evde yalnız mısın?"

Gülümsemeye çalıştım, ama gülümsemem kalbimle ağzım arasında bir yerde takıldı. "İyiyim. Bir şey olmadı."

"O zaman neden öyle görünüyorsun?"

İç geçirdim. "Sanırım Jagger beni terk edecek."

"Ne? Neden? Bu imkansız. O adam sana çok düşkün. Geçen hafta sonu kendi gözlerimle gördüm. Kartı aldığıında tam bir mağara adamı gibi davrandı. Genelde sahiplenici tipleri sevmem, ama bu çok seksi bir şeydi."

"Biliyorum. Ben de anlamıyorum. Her şeyin bu kadar çabuk değişmesi yüzünden sanki boynum incinmiş gibi hissediyorum."

"Bana anlat. Bir şey olmuş olmalı. Benim gittiğim geceden başla. Pazartesi günü görüştünüz mü?"

Haftamı gözden geçirdim — Jagger'ın her sabah yatağıma nasıl girdiğini ve her gece yeğenlerinin yanına gitmeden önce bana nasıl döndüğünü özetledim — ta ki Washington'a gitmeden önceki geceye gelene kadar. "Her şey gerçekten harika gidiyordu, en azından ben öyle düşünüyordum, ta ki ona eve geri dönmek istediğimi söyleyene kadar."

"O bir alfa," dedi Miles. "Muhtemelen seni koruyabileceği yuvasında kalmayacağın için üzölmüştür. Bunu atlatacaktır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama ertesi sabah her zamanki gibi aşağı inmedi. Yedek dairenin anahtarını geri vermek için, işe gitmeden önce yukarı çıkmak için bir bahane olarak kullandım, onunla konuşabileceğimi umuyordum. O çoktan gitmişti, ama Amelia saçlarını örmemi istedi, ben de onunla biraz vakit geçirdim ve bana amcasının dün gece Olivia'yı bağırarak uyandırdığını söyledi. Kötü bir rüya gördüğünü söyledi."

"Gerçekten öyle mi oldu, yoksa küçük bir çocuğun başka bir olayı yorumlaması mı?"

Omuz silktim. "Bence gerçekten olan buydu."

"Seninle kaldığı zamanlarda hiç kabus görmüş müydü?"

Kafamı salladım. "Hiç."

"Hmm... Belki de tüm bu stres yüzündendir? Haberlerde yine hükümetle ilgili olayları gördüm, yanında iki küçük kız kalıyor, bir de tüm senin sorunların var."

"Harika." Kaşlarımı çattım. "Yani ben bardağı taşıran son damla mıyım? Öyle mi diyorsun?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece adamın meşgul olduğunu kastettim. Bir mogulla çıkıyorsan, bu durumun doğal bir parçası olduğunu düşünüyorum."

"Sanırım." Tırnaklarımı ısırdım. "Ama daha önce benim için her zaman zaman ayırabiliyordu. Bilmiyorum. Belki de fazla düşünüyorum. Sadece birkaç gün oldu."

"O kesinlikle lafı dolandırıp duran türden bir adam gibi görünmüyor. Bir sorun olsaydı sana söylerdi, sence de öyle değil mi?"

"Umarım öyledir." İç geçirdim. "Neyse, benden bu kadar. Bana senin haftanı anlat."

Miles'ın yüzü aydınlandı. "Biriyle tanıştım."

"Öyle mi? Ne zaman? Neden ben henüz bilmiyorum?"

"Çünkü sadece üç gün önceydi ve o da benim dairemde birkaç saat önce ayrıldı."

"Dün gecedan beri dairesinden ayrılmadı mı?"

"Hayır, üç gün önce." Gülümsedi. "Senin meşgul mogulunun aksine, benimki dünyanın tüm zamanına sahip. O bir aktör. Tabii ki şu anda hiçbir şey çekmiyor, bu yüzden teknik olarak mesleği *işsiz* sayılır, ama aktör daha kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Miles'ın işsiz birine aşık olması ilk kez olmuyordu. Son seferinde ilişki bittiğinde, gelecek vaat eden bir kariyeri ve 401k emeklilik planında altı haneli bir rakamı olmayan biriyle çıkarsa ona tokat atmamı söylediğinden oldukça emindim. Ama mutlu görünüyordu, bu yüzden ona bunu hatırlatmak yerine, bir saat boyunca birlikte adamın sosyal medyasını derinlemesine inceledik. Miles'ın çıktığı çoğu erkeğin aksine, Rodrigo'nun fotoğraflarında kendisi ve beş gömleksiz arkadaşının shotski'den tekila içerkenki resimleri yerine ailesinin fotoğrafları vardı.

"Bu adamı gerçekten çok seviyorum," dedi Miles. "İnanamayabilirsin, ama burada kaldığı üç gün boyunca hiç seks yapmadık. Önce beni tanımak istediğini söyledi. En son ne zaman bir erkek benimle konuşmak yerine beni becermek istediğini hatırlamıyorum."

Gülümsedim. "Senin adına sevindim."

"Ben de senin adına mutluyum, tatlım. Jagger sana deli oluyor. Kendi gözlerimle gördüm. Sadece kafası meşgul ve sen de ona deli olduğun için endişeleniyorsun."

Yine zorla gülümsedim. "Eminim haklısın."

Ama içgüdülerim bana Jagger'ın meşgul olmaktan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

***

Pazar geldi ve geçti. Jagger'a mesaj atmamak için kendimi zor tuttum, ama bu beni çok zorladı. Onun bana ulaşımaya çalıştığını görmek için. Kendimi işlerle meşgul ettim: spor salonu, kuru temizlemeci, Trader Joe's, kitapçı ve iki kez Starbucks'a gittim. Telefonumu deli gibi kontrol ettim ve saatler geçtikçe Jagger'ın adını görmememin hayal kırıklığı kalbimde giderek ağırlaşıyordu.

Kutuda makarna ve peynir yedim, Jim Carrey'nin oynadığı bir film izledim, *Jim Carrey* olduğu için komik olacağını düşünmüştüm. Ama kendimi *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* filminde ağlarken buldum. Film, ayrılan ve birbirlerini hafızalarından silmek için tıbbi bir işlem yaptırmaya karar veren bir çiftin, kötü anıları unutmak istemediklerini fark etmelerini anlatıyordu, çünkü bu, iyi anıları da kaybetmek anlamına geliyordu.

Pazartesi günü, saçmaladığımı fark ettim, kendimi toparladım ve işe gittim. Tüm çalışanların katılabileceği sabah erken saatteki yönetim toplantısına gittim. Jack de oradaydı. Onu bir süredir görmemiştım ve toplantı bittikten sonra, asansöre ulaştığımda bana yetişmek için koşarak geldi.

"Selam. Uzun zaman oldu."

Gülümsedim. "Biliyorum. Kahveyi bıraktın mı?"

Asansör kapıları açıldı ve o, önce benim girmem için elini uzattı. "Hayır. Sadece Adalet Bakanlığı'ndaki işlerle boğuşuyordum."

Kulaklarım dikildi. "Cuma günü Washington'daki toplantıya gittin mi?"

Kafasını salladı. "Adalet Bakanlığı toplantısına değil, ama ekibim MSL satın alımı için Washington'a gitti."

Kapılar benim katımda açıldığında Jack benimle birlikte asansörden indi. "DOJ'un Langston'ın antitröst davasını düşürmek için hazırladığı planı kabul edip etmeyeceğini öğrenene kadar beklemede kalacağız, bu yüzden bugün birkaç dakika süren iyi bir kahvenin tadını çıkarabilirim."

Köşeyi dönüp masama yaklaştığımızda güvenlik küresi dikkatimi çekti. *Güzel. Belki bu onu telefonu açmaya ikna eder.*

"Yenilemek ister misin?" Jack fincanımı işaret etti.

"Hayır, teşekkürler. Ama dönüşte vaktin varsa uğra. Brifingde söyledikleri bir şey hakkında sana birkaç soru sormak istiyorum."

"Tabii." Gülümsedi.

Lise oyunlarını oynamaktan nefret ederdim, ama şimdi buna başvurmak zorunda kalmıştım. Jack, sabah toplantısında gösterdikleri yıllık prospektüsler hakkında soracak aptalca bir soru bulduğum anda geri döndü. On dakika boyunca, ön kolunu benim bölmemin yarım duvarına dayayarak orada durdu. Jagger'ın bu tür bir diyalogu izlediği son birkaç seferde olduğu gibi, masamdaki telefonun çalmasını bekledim, ama hiç çalmadı. Tepki almaya çalışmam ters tepti ve dün olduğundan daha kötü hissetmeme neden oldu, çünkü artık beni izleyip izlemediğini bile merak ediyordum.

Jack sonunda gittiğinde, uzun bir süre küreye baktım, sonra koltuğuma geri çöktüm ve kendimi bana verilen proje üzerinde çalışmaya zorladım. Neyse ki, yaptığım işi seviyordum ve farkına varmadan saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Bugün hiçbir şey yememiştim, bu yüzden çantamı alıp yan taraftaki şarküteriye salata almaya gittim. Lobide yürürken burnum telefonumdaydı

ve kafamı kaldırdığımda neredeyse Jagger'a çarpıyordum. Ve bir kadın.

Zihnindeki kartvizitlikte onu bulmak ve kim olduğunu hatırlamak birkaç saniye sürdü: Marla, Londra ofisinde çalışan üvey kız kardeşi.

Jagger'ın yüzündeki ifade, beni geçip gitmeye çalışıp çalışmadığını merak etmeme neden oldu. Ama ben onun önünde durduğum için buna fırsatı olmadı.

"Merhaba."

Jagger başını salladı. "Merhaba, Sutton."

Marla'nın başı ikimizin arasında gidip geldi. "Sutton? Yani..."

Jagger çenesini sıktı. "Evet." Marla'ya işaret etti. "Marla Emerson, bu Sutton Holland."

Elimi uzattım ama Marla bana sarılmak için yaklaştı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Görünüşe göre beni tanıdığı gerçeği, en azından bir nebze olsun göğsümdeki acıyı dindirdi. O geri çekildiğinde gülümsedim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Gözleri parladı. "Sizin hakkınızda çok şey duydum."

Jagger'a baktım. Yüzü gerginlikle doluydu ve hiçbir şey belli etmiyordu. Sıradan bir şekilde konuşmaya çalıştım. "Bugün öğle yemeğinde konu ben miydim?"

Elini sallayarak beni susturdu. "Maalesef bugün değil. Sıkıcı bir iş yemeği yedik. Ama geçen hafta seninle ilgili her şeyi duydum."

Geçen hafta. Her şey hala yolunda giderken... O zamandan beri olumsuz bir şey söylememiş olmasını olumlu bir işaret olarak görmem gerektiğini düşündüm.

Jagger elini sırtına koydu. "Gitmeliyiz. Avukatlar yukarıda bizi bekliyor."

Marla gözlerini devirdi. "Sadece beni senden uzak tutmak istiyor, böylece okulda hademe odasını esrarla doldurup suçu seksen yaşındaki matematik öğretmenimize atmaya çalıştığını sana anlatmayayım diye. Ya da her sabah hoparlörden çaldıkları okul şarkısını kadınların inlemesi ses kayıtlarıyla değiştirdiği zamanı... *Hala* onları nasıl bulduğunu bilmek istemiyorum."

Gülümsedim, ama Jagger'a baktığımda yüzünde hiçbir ifade görmeyince, gülümsemem daha çok bir iç çekişe dönüştü. Marla da ona baktı, onun stoik tepkisini fark etti ve kaşlarını çatmadan önce yüzümü incelemeye devam etti. "Tanıştığımıza memnun oldum, Sutton."

Jagger kısa bir baş selamı verdi ve benden bir an önce uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Ben ise her zamankinden daha fazla kafam karışmış bir halde kaldım.

Günün geri kalanı uzadıkça uzadı ve duygularım, "*Ne pislik, bana soğuk davranıyor*" ile "*Ya gerçekten bitmişse, kalbim bundan nasıl kurtulacak?*" arasında gidip geldi.

Çalıştığım göreve kendimi tekrar vermeye çalıştım, ama artık konsantre olamıyordum. Saat altı olduğunda ofis boşalmaya başladı ve ben ekranıma bakarak, yukarı çıkıp Jagger'dan benimle konuşmasını talep etmeli miyim diye düşünüyordum. Düşüncelerime dalmış olmalıyım ki, bir ses beni ürkütene kadar kimsenin yaklaştığını duymadım.

"Sutton?"

Döndüm ve Marla gülümsedi.

"Merhaba Marla."

Ekranıma baktı. Ekran koruyucu açıktı, ben fark etmemiştim bile. "Görüyorum ki sen de Jagger kadar hiçbir şeye odaklanamıyorsun."

Onda çok dürüst ve yargılayıcı olmayan bir şey vardı. Bu, açılmamı kolaylaştırdı. "Neden birdenbire soğuk davranıldığını bilseydim, odaklanabilirdim."

Marla hüzünle gülümsedi. "Bugün onun yüzündeki sert ifadeyi çocukluğumuzdan hatırlıyorum. Bu, kendini savunmasız hissettiğinde ve incinmek istemediğinde oluşturduğu duvarın bir parçası. Ne yazık ki, o zamanlar bunu çok sık görürdüm."

"Beni *neden* dışladığını söyledi mi?"

Kafasını salladı. "Sormaya çalıştım ama bana da aynı şeyi yaptı. Çocukken kendini korumak için duvarlar ördü ama yetişkin olarak bu duvarlar genellikle bir hapisane gibi davranıyor ve herkesi dışarıda tutuyor gibi geliyor bana."

Kaşlarımı çattım ve o devam etti: "Onu seviyorum, ama bazen gerçekten inatçı bir pislik olabiliyor. Her neyse, ne olduğunu bilmiyorum, ama durdum çünkü sana onun bana daha önce hiç bir kadından bahsetmediğini bilmeni istedim. Sana gerçekten deli oluyor."

"Son zamanlarda bunu garip bir şekilde gösteriyor."

Marla iç geçirdi. "Biliyorum. Bu bir mazeret değil, ama Jagger birçok şeytanla mücadele ediyor. Sonunda her zaman diğer tarafa geçmeyi başarıyor. Ve beklemeye değer biri. İnatçı, kibirli ve bazen çok sinir bozucu olabiliyor. Ama aynı zamanda sadık, koruyucu ve sabırlı." Saatine baktı. "Gitmem gerek, yoksa uçağımı kaçıracağım. Ama seninle tanıştığıma çok memnun oldum ve seni daha yakından tanımayı umuyorum."

Gülümsedim. "Ben de."

El salladı ve uzaklaşmak için döndü. Onun gidişini izlerken, söylediği her şeyi zihnimde tekrar ettim: inatçı, kibirli, *şeytanlar*.

"Marla?" diye seslendim.

Durdu ve ben yanına gittim. "Jagger'ın bildiğin kadarıyla hiç kabusu oldu mu?"

Yüzü düştü. "Tanrım, evet. Çok acımasızlardı, ama o asla onlardan bahsetmezdi. Ordudan ayrıldıktan sonra bir ay boyunca bizimle yaşadı ve bir sonraki adımını belirlemeye çalıştı. Deniz Piyadelerinde geçirdiği dört yılın ardından bambaşka bir insan gibi görünüyordu... ta ki onu gece yarısı yine duyana kadar. Kabuslar değişmemişti, ama daha da kötüleşmiş gibi görünüyordu."

BÖLÜM 34

Jagger

10 yıl önce

Ter içinde uyandım ve birdenbire doğruldum. Emersons'ların yatak odasında olduğumu ve Khalari'deki çadırdaki olmadığımı anlamam bir dakika sürdü. Göğsümde bir fil oturuyormuş gibi hissediyordum, ama bu sadece rüyanın ağırlığıydı, aylardır gördüğüm aynı lanet rüya. Her zaman aynı şekilde bitiyordu, silah sesiyle, ardından bir vücudun toprağa çarpma sesiyle. Silahın ateşlendiği anı hiç görmedim. Ama görmeme de gerek yoktu, o an beynime sonsuza kadar kazınmıştı.

Gece dişlerimi fırçaladıktan sonra aldığım hapları koyduğum sehpaye baktım, ama şişe orada değildi. Kafamı sallayarak kendime alay ettim. *Harika. Kız kardeşine tüm ilaçlarını içmesini sağladın, ama kendininkileri almayı unuttun.*

Gömleğim sırlıklam olmuştu, sırtıma yapışmıştı. Yatağımdan kalkarken gömleğimi çıkardım ve mutfağa indim. Karanlıkta dururken, musluktan bir bardak su doldurdum, bir tane almamı söyleyen reçete şişesinden iki hap çıkardım ve ikisini de ağızıma attım. Etkisini göstermesi biraz zaman alacaktı ve hemen rahatlamak için bir şeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden odama geri döndüm, acil durumlar için sakladığım otumu çıkardım ve karanlıkta sessizce bir esrar sigarası sardım. Emersonlar evde sigara içmemi sevmiyorlardı, bu yüzden yatak odasının penceresini açtım, dışarı çıktım ve eğimli çatıya oturdum.

İki nefes aldıktan sonra, yanımdaki pencere açıldı ve Marla bacağını dışarı sarkıttı.

"Pencere kapalıyken kokuyu aldım," dedi.

"Üzgünüm. Seni uyandırdı mı?"

Yanımda oturdu ve elini esrar için uzattı. "Hayır." Nefes aldı ve otuz saniye nefesini tuttu, sonra bıraktı. "Ama az önceki kabusun yaptı."

Gözlerim onun gözlerine çarptı. "Bağırdım mı?"

O başını salladı ve esrarı bana geri uzattı. "Döndüğünden beri neredeyse her gece bağıırıyorsun."

"Üzgünüm."

"Özür dileyecek bir şey yok." Marla hüzünlü bir gülümsemeye, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" dedi.

Kafamı salladım. "Pek değil."

Omzunu omzuma çarptı. "Şaşırtıcı. Sen çok açık bir kitapsın, Langston."

Gülümsedim ve esrarlı sigarayı dudaklarıma götürdüm.

"Kız kardeşin ve annen nasıl?" diye sordu.

"Sanırım sırayla beni delirtiyorlar. Geçen hafta Catherine'e ilaçlarını tekrar vermeye başladım, ama şimdi annem ilaçlarını almıyor ve ortadan kayboldu." Bir süre durdum. "Her şey berbat. Dört yıl yoktum, ama oraya gittiğimde sanki hiç gitmemişim gibi. Hiçbir şey değişmemiş."

"Değişen bir şey biliyorum," dedi Marla. Ona esrarı geri verdim, ama o eliyle reddetti. "Sen. Sen değiştin."

Üvey kız kardeşime baktım. "Gördüğüm şeyleri görmüş ve aynı kalmış olmak imkansız."

"Ama biriyle konuşuyorsun, değil mi?"

Uyku hapi almak için VA hastanesindeki bir doktora gitmiştim. Terapistle konuşmaya başlamamı istedi, ama bana "*Peki bu sana nasıl hissettiriyor?*" gibi sorular soran bir adama içimi dökmek benim tarzım değildi. Marla'nın endişelenmesini istemediğim için başımı salladım. "Evet, bir doktor buldum."

"İyi."

Kendim hakkında istediğimden daha fazla konuştuğum için konuyu değiştirdim. "Yeni işin nasıl gidiyor?"

"Berbat. Patronum şovenist bir pislik. Bana bir fincan kahve *getirmesini* istedi. Ben onun kişisel asistanı değilim. Ekonomi diplomam var lan."

"Yanlışlıkla üzerine dök."
Gülümsedi. "Öyle yapmalıyım."

Esrarı uzun bir nefes çekip, ciğerimde tutarken konuştum. "Neden istifa etmiyorsun?"

"Çünkü ne yapmak istediğimi veya nereye gitmek istediğimi bilmiyorum. Aslında, bu doğru değil. Bir süre Londra'da yaşamak isterdim."

"Gerçekten mi?"

Marla başını salladı. "O zaman yap."

O, burnundan nefes alarak güldü ve ağzını kapattı. "Aman Tanrım. Ben çoktan kafam güzel oldum. Sen nasıl hala o şeyi içebiliyorsun?"

Kıkırdadım. "Bahse girerim Londra'da kimse güldüğünde sırtlan gibi ses çıkarmıyordur."

Beni itti. "Kapa çeneni."

"Cidden." Tekrar nefes aldım. "Eğer gerçekten istediğin buysa, neden Londra'da bir iş bulmuyorsun?"

"Çünkü ben sen değilim, çelik yumurtalı dahi çocuk."

"Artık dahi adamı tercih ediyorum."

Gülümsedi ve iç geçirdi. "Belki bir gün zengin olduğunda Londra'da bir ofis açarsın, ben de senin için onu yönetirim."

Omuz silktim. "Tamam. Öyle yapacağım." Kendimi oldukça iyi hissederek, esrarın ucunu bir kiremit parçasına vurarak söndürdüm. "Ama şimdi uyumaya çalışacağım. Yarın önümde uzun bir yol var."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir arkadaşımın ailesini ziyarette."

"Oh." Marla'nın yüzü yumuşadı. "Nelson. Annem bana bundan bahsetmişti. Denizciler onun eşyalarını eve göndermediler mi?"

...

"Gönderdiler. Ama kart oyununda ondan kazandığım bazı eşyaları geri vermek istiyorum."

Gülümsedi. "Sen iyi bir arkadaşsın."

Keşke gerçeği bilseydi. Ben iyi bir arkadaş ya da iyi bir lider değildim. Öyle olsaydım, John Nelson hala hayatta olurdu. Ayağa kalktım ve Marla'ya yardım etmek için elimi uzattım.

"İyi geceler."

Marla aradığında bir bacağım pencerenin içindeydi. "Hey, Jagger?"

"Evet?"

"Eğer rüyaların hakkında ya da başka bir şey hakkında konuşmak istersen, ben her zaman senin için buradayım. Pencerem artık seninkinin yanında olmasa bile."

"Teşekkürler, Marla."

***

Ertesi sabah, Maryland'e gitmek için erkenden yola çıktım. Çavuş John Nelson'ın ailesi, arabayla geçerken çok güzel görünen sahil şeridindeki küçük bir kasabada yaşıyordu. Onun sokağına döndüğümde ve küçük oğluna bisiklet sürmeyi öğreten bir babayı gördüğümde kalbim ağırlaştı. Arkadaşım benim yüzümden bunu asla yapamayacaktı.

Nelson'ın evi küçük, mavi bir Cape eviydi. Ön bahçenin ortasında, neredeyse diz boyu ve sadece yarısı kesilmiş eski bir itmeli çim biçme makinesi vardı. Sanki biri işi yarıda bırakmış gibi görünüyordu. Ön kapı, sineklik hariç açıktı ve içeriden bir televizyonda çocuk programı oynadığını duyabiliyordum. Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım.

Biraz tanıdık gelen bir kadın kapıya geldi ve gülümsedi. "Sen Jagger olmalısın."

"Bridget?"

Ekran kapısını açtı. Kapının alt kısmı ahşaptı, o ana kadar sadece üst yarısını görebiliyordum.

geri kalanını gördüğümde, kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. "Sen..."

Şişkin karnını okşadı ve gülümsedi. "Sekiz aylık hamileyim. John, oğlumuzun anaokulunun ilk günü için eve gelmek üzere izin aldı. O zaman oldu."

Gözlerimi kapattım. "Hiç bilmiyordum."

"Nasıl yapabildin? John'a bile henüz söylememiştim. İlk hamileliğimde çok fazla komplikasyon yaşadım ve dört ay boyunca yataklara mahkum oldum. John çok endişeli biriydi ve onun bulunduğu yerde dikkatinin dağılmasını istemedim, bu yüzden ona söylemedim. Benim hamileliğimin altıncı ayında taburcu olması gerekiyordu, bu yüzden eve geldiğinde büyük bir sürprizle karşılaşacağını düşündüm."

Yutkundum.

Bridget geri çekildi ve beni içeri davet etti. "Hadi, içeri gel."

Panikledim ve arkamı işaret ettim. "Aslında, sizin için çimleri biçmeyi bitirebilir miyim?"

"Çavuş Langston, bunu yapmana izin veremem, bunu yapmak bütün günümü alsa bile."

"Ben Jagger. Artık deniz piyadesi değilim, bu yüzden saygı ifadelerine gerek yok."

O gülümsedi. "Kocam aynı fikirde olmazdı. O hep şöyle derdi: *Bir kez denizci olan, hep denizci kalır.*"

Çimlere tekrar baktım. "Sizin için sakıncası yoksa, çimleri biçmek istiyorum."

Omuz silkti. "Sizi engellemeyeceğim."

Elimdeki kutuyu uzattım. "Bunlar telefonda konuştuğumuz şeyler."

Bridget kutuyu aldı ve ben de John Nelson çavuşun çimlerini biçmeye devam ettim. Bugün hava çok sıcaktı ama hiç umursamadım. İşimi bitirdikten sonra çim biçme makinesini garaja koydum ve artık karısını görmezden gelemezdim, evine girmek zorundaydım.

Bridget elinde uzun bir bardak limonata ile kapıyı açtı. "Senin için."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Getirdiğim kutunun içindekileri masanın üzerine yaydım — son birkaç yıldır kart oynayarak kazandığım şeyler. Çoğu aptalca şeylerdi — bir kemer, bir cep telefonu şarj cihazı, tek bir spor ayakkabı, bir diş fırçası, Netflix şifresinin yazılı olduğu bir kağıt parçası. Ama onun gerçekten saklamak isteyebileceğini düşündüğüm bir deri cüzdan da vardı. Bridget spor ayakkabısını kaldırdı. "John'un eşyalarını eve gönderirken neden sadece bir tane olduğunu merak etmiştim."

Gülümsedim. "Kemer ve cüzdan iyi olabilir diye düşündüm."

Daha önce hiç görmediğim iki küçük fotoğrafı aldı ve bana uzattı. "Bunlar cüzdanının içindeydi."

Biri, Nelson'la kollarımızı birbirimize doladığımız bir fotoğrafımızdı. Yutkundum. "Bunu temel eğitimi bitirdiğimiz gece çekmiştik."

Fotoğrafa işaret etti. "Ters çevir."

John'un karalanmış el yazısını tanıdım. *Lucas, ben yokken bir şeye ihtiyacın olursa bu adamı ara.* Telefon numaram da yazıyordu.

Tanrım. Gözlerim yaşardı. Bridget elimi okşadı. "Sen onun için çok önemliydin." "O da benim için çok önemliydi."

İkinci resim oğulları Lucas'ın resmini gösteriyordu. Küçük kafasına beş beden büyük gelen babasının kaskını takmış, bezini giymiş ve gülümsüyordu.

Bridget buzdolabını işaret etti. "Bu, Lucas'ın en sevdiğim fotoğraflarından biri. Babasına çok benziyor. John, yanına götürmesi için bir kopyasını yapmamı istedi."

"Onu saklasam... sorun olur mu?" diye sordum. Neden istediğimi veya onunla ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Bridget gülümsedi. "Ben de isterim. Senin ve John'un fotoğrafını da ister misin?"

"Hayır. O Lucas için. Bir şeye ihtiyacı olursa arka yüzündeki numarayı aramasını söyle. Aynı şey senin için de geçerli, Bridget."

"Teşekkürler, Jagger." Yanağıma bir öpücük kondurdu.
"Kendine iyi bak."

BÖLÜM 35

Sutton

Ertesi hafta, Jagger mesajlarıma cevap vermeyi tamamen kesmişti. Güvenlik görevlileri hala binamı Fort Knox gibi koruyorlardı, ama ben her şeyi anlamaya çalışırken uykularım kaçıyordu. Onun meşgul olduğunu ve zor bir dönemden geçtiğini biliyordum, ama bana davranışını artık haklı bulamıyordum. Ve bugün haftalık mentor toplantımızda ona bunu söylemeyi planlıyordum.

Buluşmamıza on dakika kala, kendimi tazelemek için tuvalete gittim. Jagger'ın en sevdiği renk olan maviyi bilerek giymiştim, çünkü bana bu rengin bana yakıştığını defalarca söylemişti. Elbisenin rengi, bana verdiği gerdanlığın ortasındaki taşın rengiyle de aynıydı. Aynada dudaklarımı çizdim ve yeni bir kat ruj sürdüm, sonra derin bir nefes aldım. Bu, sinirlerimi yatıştırmaya pek yaramadı ama en azından iyi görünüyordum. Tuvaletin kapısına doğru yürürken, telefonum gelen bir e-posta için çaldı. Zaten gergindim ama mesajın Jagger'ın asistanından geldiğini görünce midem düğümlendi. *Yine mi randevu iptal edildi?* Başlama saatine beş dakika kala! Kafamı salladım. *Hayır, olmaz.* Bugün yine benden kaçmayacaktı.

yukarı kata çıktım. Ve tam da öyle yaptım. Parlak bir gülümsemeyle, yönetici katının cam kapısını açtım ve resepsiyonistin iptal hakkında bilgilendirilmemiş olmasını umdum.

"Merhaba Amara." Arkayı işaret ettim ve yürümeye devam ettim. "Patronla olan toplantıya geç kaldım."

O da gülümsedi, hiçbir şey anlamamış gibi. "Acele etsen iyi olur.

Son zamanlarda huysuzlanıyor."

Aynen, bana mı söylüyorsun?

Jagger'ın asistanı onunla birlikteydi. Arkasında duran kitaplıkta bir şeye uzanıyordu, bu yüzden beni ondan önce gördü. "Merhaba Sutton. Mentor toplantısı için mi geldin? Üzgünüm, birkaç dakika önce iptal mesajı gönderdim. Muhtemelen görmemişsindir."

Jagger döndü ve bakışlarımız buluştu. "Aslında, evet. Ama Bay Langston ile birkaç dakika konuşmam gerekiyor."

"Şey..." Asistanının alnı kırıştı ve patronuna baktı.

O elini kaldırdı. "Sorun değil. Çıkarken kapıyı kapat lütfen, Laura."

Yine ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi ama başka bir şey söylemedi. Ben ofisin içinde, kapının birkaç adım önünde hareketsizce dururken, o dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Jagger misafir koltuklarını işaret etti. "Oturmak ister misin?"

"Hayır, oturmak istemiyorum. Neler oluyor, Jagger?"

O bana aşağı baktı masasına masasına ve uzandı bazı bazı kağıtlara uzandı ve onları bir yığın halinde karıştırdı. "Biraz daha açık olmalısın. Bu günlerde yüzlerce işim var." "Şu anda ilgilendiğim tek bir şey var ve bunun ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Meşguldüm."

"Geçen hafta ve ondan önceki hafta da meşguldün. Yine de bir şekilde bana her zaman zaman ayırıyordun. Ne değişti?"

Gözlerime uzun süre baktıktan sonra başka yere yöneldi.

"Biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Sen istemediğin halde eve döndüğüm için mi?"

Kafasını salladı ve göz teması kurmaktan kaçınmaya devam etti.

"Jagger." Sesim çatladı. "Lütfen bana bakar mısın?"

Gözlerime bakmak için döndü.

"Kabusların yüzünden mi?" Gözlerini kırptı. "Ne?"

"Sana eve döneceğimi söyledikten sonraki sabah, daire anahtarlarını vermek için geldim ve Amelia bundan bahsetti."

Takmış olduğu maske düştü ve bir an için çok savunmasız göründü. Gözleri acı ve üzüntüyle doldu. Hiç düşünmeden ona doğru yürüdüm, ona dokunup teselli etmek istedim.

Ama Jagger'ın sert sesi beni birkaç adım ötede durdurdu. Yine elini kaldırdı. "Hayır."

"Hayır mı?"

Kafasını salladı. "Üzgünüm, Sutton."

"Neyin için üzgün? Geçen hafta benden kaçtığın için mi?"

"Hayır. Aramızdaki işleri kontrolden çıkardığım için üzgünüm. Bu bir hataydı."

O kelimeyi duyana kadar ağlamak üzereydim. Sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissettim ve bu beni kızdırdı. "*Hata* mı? Bir hafta önce bana aşık olduğunu söyledin ve bana senin olduğumu gösteren bir hediye verdin."

Başını eğdi. "Üzgünüm."

Böyle mi bitiyorduk? Bir neden bile yok mu? Bana en azından bunu borçluydu. "Neden hata oldu, Jagger? Bir açıklama *hak ediyorum*."

"Başlangıçta sana seksten fazlasını aramadığımı söylemiştim."

"Ben de öyle!" Sesimi yükselttim. "Ama aramızda bundan daha fazlası oldu ve sen bunu çok iyi biliyorsun."

Yine duygularımın kabardığını hissettim, bu sefer öfkeden çok incinmişim ve ona ağladığımı görmesine izin vermem mümkün değildi. Bu yüzden topuklarımı döndürdüm ve en azından küçük bir parça onurumu korumak için kapıya doğru koştum.

Kapı koluna ulaştığımda durdum. "Sen uzun zamandır güvendiğim ilk erkektin," dedim arkama bakmadan. "Bir kez daha aptal olduğumu hatırlattığın için teşekkürler."

BÖLÜM 36

Sutton

2 hafta sonra

"Günaydın Marcus."

Üç haftadan fazla bir süredir binamın önünde bekleyen iri yarısı bodyguard başını salladı. "Günaydın, Bayan Holland."

"Adım Sutton. Ve sen kovuldun."

Dudaklarının köşesi kıvrıldı. "İyi günler, Bayan Holland."

Jagger tarafından terk edildiğim gün eve dönerken Marcus'u ilk kez kovmuştum. Artık bu, günlük rutinimin bir parçası haline gelmişti — bu ve hemen ardından Jagger'a gönderdiğim günlük mesaj.

Sutton: Call off your dogs. I don't want your bodyguards following me anymore.

Mesajın "Gönderildi"den "Teslim Edildi"ye, sonra da "Okundu"ya dönüşmesini izledim. Her zamanki gibi cevap vermedi. Bu noktada tüm bu rutin biraz komik, belki de biraz da üzücüydü.

Cep telefonumu cebime attım ve metroya doğru yürüdüm. Marcus'un bana eşlik ettiğini bilmek için arkama dönmeme gerek yoktu. Genellikle bir blok gerimde kalırdı. Bazen hızlı yürüyerek ondan kurtulmaya çalışırdım, ama sonra kaçınılmaz olarak benimkinin yanındaki metro vagonundan indiğini görürdüm.

Ofise vardığımda her zamanki rutinimi yaptım, kahve hazırladım ve günlük brifingi dinlemeye gittim. Sürpriz bir şekilde, bugün Jagger ben geldiğimde konferans odasındaydı. Algoritma mühendisliği bölümünün müdürü

Will Twible ile konuşuyordu, ama ben içeri girdiğimde gözleri bana takıldı.

Ona hala aşık olduğumu düşünerek onu memnun etmek istemediğimden gözlerimi kaçırdım, ama Jack'in odanın diğer tarafında durduğunu görünce çok sevindim. Normalde, mümkün olduğunca ondan uzak dururdum, çünkü onun ilgisinin bir arkadaş veya iş arkadaşından daha fazlası olduğunu biliyordum ve onu yanıltmak istemiyordum. Ama bugün aşırı dostça bir gülümsemeye yanına yaklaştım ve toplantının başlamasını beklerken sohbet ederken koluna birden fazla kez dokundum. Patronuma bir bakış attığımda, Jagger'ın gözleri beni yakıyordu.

İyi. Hak ettin.

Toplantı başladı ve patron, Apex'in Adalet Bakanlığı ile bir anlaşmaya vardığını duyurdu. Ben de dahil olmak üzere herkes alkışladı ve sevindi. Jagger'ın kişisel olarak acı çekmesini istesem de, onun inşa ettiği her şeyi ve ne kadar çok çalıştığını takdir ediyordum. Konuşurken, onun pek iyi görünmediğini fark edemedim. Normalde bronzlaşmış cildi solgundu ve gözlerinin çevresinde koyu halkalar vardı. Muhtemelen ofisteki ve evdeki kaos yüzünden yorgun düşmüştü, ama onu bu halde görmek içimi acıtiyordu.

Sonra Jagger konuşmasını bitirdikten sonra bir bir yönetici yöneticiler güncelleme yaptı ve ardından günlük on beş dakikalık brifing sona erdi. "Bu akşam happy hour'a gidiyor musun?" diye sordu Jack, kalabalığın içinde kapıya doğru ilerlerken. kalabalıkla birlikte kapıya doğru ilerlerken Jack sordu.

Çok mutlu hissetmiyordum ve ağır bir kalp alkolle pek uyuşmuyordu, ama yine de omuz silktim. "Emin değilim."

"Sutton?" Bir ses duyuldu. Dönüp baktığımda Will bana el sallıyordu. "Bir dakika bekler misin?"

"Uh-oh," Jack alay etti. "Öğretmenle başın belada mı?"

"Umarım hayır."

Oda boşalmaya devam etti ve ben Will'in gelmesini bekledim. Ne yazık ki Jagger onun yanındaydı.

Bana ulaştıklarında Jack el sallayarak veda etti. "Umarım bu gece gelirsin."

Dönmeden, Jagger'ın gözlerinin beni yakıcı bir şekilde izlediğini hissettim ve Jack'e zorla bir gülümseme attım. "Aslında, gelebilirim."

"Harika." Patronun yüzündeki somurtkan ifadeyi tamamen fark etmemiş gibi görünen Jack, ona da el salladı. "Adalet Bakanlığı ile işleri yoluna koyduğunuz için tebrikler patron. İyi günler."

Jagger'ın bu iyi dileklere karşılık vermemesi şaşırtıcı değildi. Yakından bakınca, uzaktan görüldüğünden daha da kötü görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmişti, sanki içki içmiş gibi, ve kilo verdiğinden de emindim. En kötü haliyle bile, hala inanılmaz derecede çekici bir adamdı ve vücudum ona fiziksel bir çekim hissediyordu.

Son kişi odadan çıktıktan sonra Will gülümsedi. "Sana iyi haberlerim var."

"Öyle mi?"

"Apex seçti seçti seni seçti yönetici yönetici eğitim programına seçti. Tebrikler."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

Will ellerini ceplerine soktu ve güldü. "Bu kadar şaşıрма. Tüm ekibimi etkiledin. Projelerde liderlik yaptın. Kibirli olmadan yeteneklerine güveniyorsun, uyum sağlayabiliyorsun ve hedef odaklısın. Tabii ki..." Yanında duran adama işaret etti ve sıırttı. "Karmaşık denklemleri çözmede bu adamı alt edebilirsin."

Jagger'a baktım. İkimiz de son kısmının doğru olmadığını biliyorduk. Ama son birkaç haftadır benim yanımda olduğu diğer zamanlarda olduğu gibi, gözlerini kaçırdı.

"Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

Will'in gülümsemesi genişledi. "Umarım evet dersin."

Başım dönüyordu. Başladığımdan beri yönetici eğitim programını pek düşünmemiştim. Ve son zamanlarda aklımdaki en son şeydi.

"Ne zaman size haber vermem gerekiyor?"

"Son tarih on beşinci, yani sadece bir hafta kadar var."

Nankör görünmek istemedim, bu yüzden zorla gülümsedim. "Beni seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Sanırım biraz şok oldum."

"Şaşırmamalısın. Bunu hak ettin." Will omzuma hafifçe vurdu. "Başka bir toplantıya gitmem gerekiyor, ama tebrikler. İnsan kaynakları departmanı yakında seninle programın ayrıntılarını ve maaşını görüşmek için iletişime geçecek."

Jagger gözlerini bana çevirdi. "Tebrikler."

İkisi dışarı çıktı, ben ise birkaç dakika daha konferans odasında kaldım. Apex yönetici eğitim programı, Amerikan şirketlerinde en çok rağbet gören pozisyonlardan biriydi, ancak bu, New York'ta kalmak ve sürekli Jagger'ın yanında olmak anlamına geliyordu. Bunun kalbimdeki büyük boşluğu doldurup doldurmayacağından emin değildim.

***

Dört gün sonra, masa telefonum çaldı ve beynim yetişip vücuduma Jagger'ın artık beni aramadığını hatırlatmadan önce, bir anlık umut dalgası yükseldi. Bu gerçeğin farkına varınca, telefonu açarken içim boşaldı.

"Alo?"

"Merhaba Sutton. Ben Linda, Edmund'un asistanı." Koltuğuma yaslandım. "Merhaba Linda."

"Edmund bir konferans görüşmesinde sıkışıp kaldı, ama sen işten çıkmadan önce seni görmek istedi."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Sadece seninle konuşmak istiyor. Bu akşam çıkarken uğrayabilir misin?"

"Tabii."

"Harika. Yakında görüşmesi bitecek, hazır olduğunda uğra."

Son iki haftadır annem ve Edmund'dan olabildiğince uzak durmuştum. Eninde sonunda Jagger'la ayrıldığımızı onlara söylemek zorunda kalacaktım, ama henüz o konuşmaya hazır hissetmiyordum

. Üvey babamın ne istediğini bilmiyordum, ama beni görmek istediğini söylediği için ondan kaçamazdım.

Saat altı olduğunda, üzerinde çalıştığım projeyi bitirdim ve asansörle yönetici ofislerine çıktım. Resepsyonist çoktan işten çıkmıştı, bu yüzden anahtar kartımı kullanarak içeri girdim. Her zamanki gibi, sağa dönüp Jagger'ın ofisinin önünden geçmemek ya da sola dönüp kendime işkence etmek arasında seçim yapmam gereken noktaya geldim. Günüm oldukça iyi geçmişti, bu yüzden elbette kendimi sabote etmeye karar verdim.

Köşe ofisine yaklaşp ışıkların hala açık olduğunu görünce seçimimden pişman oldum. Ama artık çok geçti. Yapabileceğim en iyi şey, başımı dik tutmak ve pencerelerinden içeri bakmadan onun duvarını geçmeye çalışmaktır. Ama başımı çevirmeden bile, yan gözümle onun yalnız olmadığını gördüm. On kez kovduğum koruması Marcus içerideydi ve ikisi tartışıyordu. Kendimi tutamadım, yürürken dönüp onların konuşmalarını izledim.

Marcus, Jagger'a kırmızı bir şey uzattı. "Bu iyi bir fikir değil efendim," dedi. "Bunu profesyonellere bırakmalısınız."

Jagger'ın sesi yükseldi. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleme. Ben kendim hallederim." Bakışları aniden Marcus'un omzunun üzerinden kalkıp benimkilerle buluştu. Ofisinin kapısına doğru yürürken bakışlarını üzerimde tuttu ve kapıyı çarparak kapattı.

Tamam o zaman. Pislik.

Kalbim geride kalmış gibi hissetsem de bacaklarım hareket etmeye devam etti. Boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalışırken Edmund ofisinden çıktı. Beni gördü ve gülümsedi. "Merhaba tatlım. Tuvalete gidiyordum. Bir dakika bekler misin?"

"Sorun değil. Acele etme."

"Harika." Ofisini işaret etti. "Rahatına bak. Hemen dönerim."

Jagger ile kısa karşılaşmamızın ardından kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım olduğu için bu kısa ara beni memnun etti. Bu adamı hiç anlamıyordum. Bir an üzgün ve kırılgan görünüyordu, bir an sonra ise sert ve öfkeli. Marcus'u görmek, Jagger ile bodyguard hizmetimin sona ermesi konusunda yüz yüze konuşmamız gerektiğini hatırlattı. Doğum günü kartı teslim edildiğinden beri hiçbir olay yaşanmamıştı ve hayatımın birkaç hafta önceki haline dönme zamanı gelmişti.

Edmund tuvaletten döndü ve masasının arkasına oturdu. "Yönetici eğitim programı hakkında seninle konuşmak istedim."

"Tamam..."

"Jagger bana senin onunla olan kişisel durumunu anlattı ve bunun doğru iş kararını vermeni engellememesini sağlamak istedim. Bu program olağanüstü bir fırsat."

"O... sana bizim... durumumuzu anlattı mı?"

Edmund iki elini kaldırdı. "Sormadım. Meraklı olduğumu düşünmeni istemem."

"Tam olarak ne söyledi?"

"Fazla bir şey değil. Sadece senin ilişkiyi bitirdiğini söyledi." "Benim..."

"Bilmen gerekir ki, annene hiçbir şey söylemedim. Hazır olduğunda ona sen söyleyeceksin diye düşündüm. Onunla ya da erkek arkadaşlarıyla olan kişisel hayatına karışmak bana düşmez. Ama sakıncası yoksa sana iş konusunda bir tavsiye vermek istiyorum."

Jagger'ın Edmund'a *onu* terk ettiğimi neden söylediğini anlamadım. Kendini pislik gibi göstermek istemediği ve Edmund'un beni incittiği için ona kızmasını istemediği için mi? Yoksa beni korumak için mi? Kafamda o kadar çok soru vardı ki, Edmund'un bana bir soru sorduğunu ve cevap beklediğini fark etmem bir dakika sürdü.

Başımı salladım. "Tabii ki. Paylaşmak istediğin her türlü iş tavsiyesini dinleyeceğim."

Üvey babam sonraki on dakikayı, yönetici eğitim programının ne kadar harika bir fırsat olduğunu anlatarak geçirdi. Diğer Fortune 500 şirketlerinin başlangıç maaşlarını sıraladı ve Apex'teki ortalama yönetici maaşını sektörün geneliyle karşılaştırdı. Ben zihnim tamamen başka yerlerdeyken, uygun anlarda başımı sallamaya çalışarak, onun cam tavanları kırmaktan bahsettiğini belirsiz bir şekilde dinledim.

Konuşması bitmek üzereyken gülümsedi. "Sadece senin için en iyisini istiyorum. Zihnin olağanüstü, Sutton, ve bence burası sana sürekli meydan okuyacak. Son olarak, kişisel bir ricada bulunmak istiyorum: Annen senin yanında olmana çok sevinecektir."

"Biliyorum." Gülümsedim. "Teşekkürler, Edmund."

Ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve beni kucakladı. "Seninle gurur duyuyorum, evlat."

Sesindeki şefkatli tonu duyunca boğazımda tuzlu bir tat hissettim. "Bu benim için çok anlamlı."

Edmund ile görüşmeden sonra ayrılabilmek için çantamı yanıma almıştım, ama cep telefonumu masamın çekmecesinde unuttuğumu fark ettim. Üvey babama iyi geceler dedikten sonra, ofisime geri döndüm. Kafamda o kadar çok şey varken, New York'un kalabalık sokaklarına çıkacak durumda değildim. Eve aceleyle gitmek için de bir nedenim yoktu, bu yüzden biraz oturup düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

Jagger neden ayrılığımız hakkında yalan söylesin ki? Kendi itibarını korumak için böyle bir şey yapacağını hayal bile edemezdin. Ona kızgın olsam da olmasam da, bunun onun tarzı olmadığını biliyordum. Bu da beni korumak için yalan söylemiş olması gerektiği anlamına geliyordu. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok sinirleniyordum. Onun korumasına ihtiyacım yoktu, ne ailemden ne de hala geri çağırmadığı korumalardan. Aslında, belki de bu mesajı yüz yüze iletmenin zamanı gelmişti. Planımı yeniden düşünmeye zaman ayırmadan ayağa kalktım

ve bu kez haklı bir öfkeyle yönetici katına doğru yola çıktım.

Edmund'dan kaçınmak umuduyla, ayırımdan sola döndüm. Jagger'ın kapısı açıktı, ama o artık içeride değildi. Üvey babamın derin sesi koridordan geliyordu.

"Evet, canım. Hemen çıkıyorum."

Onun annemle telefonda konuştuğundan oldukça emindim. Yönetici katına neden geri döndüğümü açıklamak istemediğim için, Jagger'ın ofisine gizlice girip kulak misafiri oldum.

"Uğrayıp alacağım ve yirmi dakika içinde evde olacağım."

Bir kapı kapandı ve ben hareketsizce durup ayak seslerinin giderek zayıfladığını dinledim. Resepsiyon kapısının açılıp kapandığını duydum ve sonra aniden ürkütücü bir sessizlik oldu. Etrafıma baktım ve Jagger'ın kapalı banyo kapısını fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı. Orada mıydı? Stresli olduğunda bazen duş aldığını biliyordum ve az önce Marcus'a bağırırken kesinlikle stresli görünüyordu. Kapıyı açtığında yakalanma riskini göze almamalıydım, ama bunun yerine banyo kapısına parmak uçlarında yaklaştım ve dinledim.

Sessizlik.

Burada yakalanacağımı düşündüğümde kulaklarımda çınlayan kan sesleri hariç. *Ne halt ediyorum ben?* Kafamı sallayarak ne kadar aptal olduğumu fark ettim ve kapıya doğru koştum. Ama yolumun üzerinde, bir renk parlaması gözüme çarptı. Yuvarlak konferans masasının üzerinde kırmızı bir dosya. Jagger'ın Marcus ile hararetli tartışması sırasında elinde tuttuğu şeye benziyordu.

Durup, gelen birinin sesini dinledim.

Yine sessizlik. Ama bu seferki, saatin her tik takını, döşemenin her gıcırtısını şüpheli kılan türden bir sessizlikti. Bu ofiste bulunmaya hakkım yoktu ve kesinlikle o klasörü açmaya da hakkım yoktu. Birkaç metre ötedeki kapıya baktım, ayaklarımda hareket etmesini istedim. Ama gözlerim yine kırmızıya kaydı. İçinde ne olduğunu merak etmek, sanki...

Kaşıyamadığım bir kaşıntı. Sanki *gizlice yaklaşırsam* hayali bir alarmin çalmasını engelleyebileceksen gibi, yavaşça ona doğru ilerledim. Klasörden birkaç kağıt dışarı çıkmıştı. Klasörü kaldırıp açtığımda kağıtlar tekrar içeri kaydı, koridor gıcırdadı ve ben klasörü kapattım. Aceleyle hareket ederken bir sayfa yere düştü. Daha fazla ses duymak için kulak kabarttım, kalbim göğsümde çarpıyordu, ama yine sadece yüksek bir sessizlik vardı.

Tanrım. Ne halt ediyordum ben? Marcus ve Jagger'ın ne hakkında hararetli bir tartışma yaptıkları kimin umurundaydı ki? Kağıdı tekrar dosyaya koyup buradan bir an önce çıkmak niyetiyle eğildim. Ama sayfada basılı olan bir adamın fotoğrafını gördüğüm anda planım değişti. Sekiz yıl geçmesine rağmen asla unutamayacağım bir yüzdü.

BÖLÜM 37

Sutton

1632

1634

1636

Apartmanların numaralarını tararken kalbim göğsümde çarpıyordu. Arabalar geçiyor, kornalar çalıyor, insanlar günlük işlerini yapıyorlardı, ama hepsi birbirinden kopuk gibiydi. Sanki su altındaymışım gibi.

1638

1642

1644

Jagger'ın güvenlik görevlilerinin peşimden gelmemesi için servis asansöründen çıkmak zorunda kalmıştım, ama şimdi onları da yanımda getirseydim diye düşünüyordum. Oraya vardığımda ne yapacaktım? Hiçbir planım yoktu. Onu iki yumruğumla dövmek mi? Birkaç ay önce Miles'ın on bir yaşındaki kuzeniyle bilek güreşinde kaybetmiştim ve kendimi korumak için silah bile getirmedim. Yine de beni oraya gitmekten hiçbir şey alıkoyamazdı.

1646

1648

Elimde ezilmiş kağıdı kaldırdım ve numarayı iki kez kontrol ettim, ancak numaranın doğru olduğundan emindim. 1648 Dumont Caddesi, 3F daire. Doğru binaydı. Ön cephesinde kırık tuğlalar, sarkmış pencereler ve paslanmış yangın merdivenleri zikzaklar çiziyordu. Son on yılda yenilenen tek şey grafiti yazılarıydı. Brooklyn'in unutulmuş bir bölgesinin ortasında bulunan bu harap, berbat bina

Silas Clive için uygun bir ev gibi görünüyordu. *Silas*. Bir saat öncesine kadar onun gerçek adını bile bilmiyordum.

Ön merdivenin tuğlalarının yarısı eksikti ve sadece bir tane eğri korkuluk kalmıştı. Derin bir nefes aldım ve kapıya doğru yürüdüm. İç kapının üzerinde, üstü çizilmiş isimlerin bulunduğu bir dizi yıpranmış kapı zili vardı. *S. Clive'ı* bulana kadar hepsini taradım. Zili çalmak yerine kapı koluna uzandım. Beklendiği gibi kapı kilitli değildi ve bir korku filminden çıkmış gibi gıcırdayarak açıldı. Giriş holü idrar ve küf kokuyordu, belki biraz da ot kokusu karışmıştı.

Yaptığının aptalca olduğunu biliyordum. *Çok* aptalca. Onu neden görmek istediğimi bile anlamıyordum. Ama sanki frenleri olmayan bir kazaya doğru gidiyormuşum gibiydim ve tek yapabileceğim şey çarpışmaya hazırlanmaktı.

Gıcırdayan ahşap merdivenleri tırmanarak birinci kata çıktım. Merdiven sahanlığına ulaştığımda, birdenbire bir genç çocuk ortaya çıktı ve yanımdan geçerek neredeyse kalp krizi geçirtecekti. Nefesim kesilmemişti ve hava da sıcak değildi, ama alnımda kalın bir ter tabakası oluşmuştu ve avuç içlerim terden ıslanmıştı. Yine de devam ettim, sahanlığı geçip loş koridordan geçerek bir sonraki merdivenlere çıktım. En üst basamağa ulaştığımda bir kedi miyavladı ve geriye düşmemek için korkuluğa tutunmak zorunda kaldım.

Bu tehlikeli.

Kimse burada olduğumu bilmiyor.

Yine de devam ettim. Üçüncü merdivenin son basamağına ulaştığımda adımlarım yavaşladı ve onun yaşadığı kata adım attığımda derin bir nefes aldım. *Silas. Silas Clive.*

3A

3B

3C

3D

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi hissediyordum ve hala nefesimi verememiştim.

3E

3F

Kapı hafifçe aralıktı. Kafamı çevirip kulağımı aralığa dayadım. Ama ürkütücü bir sessizlikten başka bir şey duyulmuyordu. Kapının diğer tarafında beni mi bekliyordu? Bir şekilde geleceğimi mi biliyordu? Bu *bir tuzak* mıydı? Bu soruların cevapları pek de önemli değildi, çünkü hiçbir şey beni içeri girmekten alıkoyamazdı.

Kapıyı hafifçe ittim ve kapı zemine sürtünerek gıcırdadı. İçeride Silas Clive'ı bulmayı bekliyordum. Ama ilk gördüğüm adam o değildi.

"Jagger!"

Silas'ın ağzına silah namlusunu dayamıştı ve Silas beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Defol git, Sutton!" diye bağırdı Jagger. "Hayır!

Dur! Yapma!"

"Çık dışarı!"

Ne yapacağımı bilemedim. Sekiz yıl önce benden asla geri alamayacağım bir şeyi alan adam, gözlerinde korku ile bana baktı. Onun hissettiği dehşeti, çaresizliği, kötü niyetli birinin seni kontrol etmesinin kabusunu biliyordum. Bu beni onlara daha da yaklaştırdı.

Jagger, ben yaklaşırken tekrar bağırdı. "Sutton, git buradan, lanet olsun! Hemen!"

"Hayır. Onu yakından görmek istiyorum." Garip bir sakinlik hissi beni sardı. "Gözlerinde, bana hissettirdiği aynı korkuyu görmek istiyorum."

Silas geriye doğru eğilmiş, başını plastik bulaşık kurutma rafına dayamış, ağzını silahın genişliği kadar açmıştı. Çenesi titriyordu ve ağzının köşelerinde tükürük parlıyordu. Ayrıca altına işemişti.

Yüzlerimiz birbirine yakın olacak şekilde eğildim. "Nasıl bir duygu? Hareket edememek ve bir başkasının senin hayatını elinde tutması?"

Gözlerinin köşelerinden yaşlar süzüldü. Jagger'a dikkatimi vermeden önce birkaç saniye daha intikamımı sürdürdüm. Elimi omzuna koydum.

"Lütfen bunu yapma. O zaten benden çok şey aldı. Seni de almasına izin verme."

***

"Onun ağzına silah mı soktun?" Dedektif Wallace'ın odanın diğer tarafından Jagger'a sorduğunu duydum. Polis, Silas'a kelepçe takıp onu buradan götürdükten sonra bizi ayırmıştı.

"Tutuklu muyum?"

"Hayır, şu anda değil. Ama Bay Clive, dairesine zorla girip ona saldırdığınızı söyledi." Dedektif Wallace kapıyı işaret etti. "Ön kapının kilidi kırılmış. Hikaye doğru gibi görünüyor."

"Sekiz yıldır bu adamı yakalayamadınız, şimdi bana mı sataşıyorsunuz?"

Dedektif Wallace kaşlarını çattı. "Sadece sorularımı cevaplayın, Bay Langston."

Jagger bana baktı. "Onu buradan çıkarabilir miyiz lütfen? Kurbanı, ona saldıran pisliğin dairesinde oturtuyorsunuz. Yeterince acı çekmedi mi sence?"

"Bunu yapabiliriz. Ama sonra karakola gitmemiz gerekecek, böylece sorularımı bitirebileyim."

"Harika." Jagger cep telefonunu çıkardı. "Avukatıma orada buluşmamızı söyleyeceğim."

Dedektif Wallace ile birlikte geldiğinde tanıştığım Dedektif Manning, not defterini kapattı. "Üzgünüm Bayan Holland. İfadenizi karakolda tamamlayacağız."

Jagger'a baktım ve gözlerimiz buluştu. "Tamam. Avukatım da bizimle orada buluşsun."

BÖLÜM 38

Sutton

"Sanırım eve gideceğim."

Annem kaşlarını çattı. "Ne? Hayır. Dün gece neredeyse hiç uyumadın."

Aslında hiç uyumadığımı söylemedim. Son on yedi saatten sonra nasıl uyuyabilirdim ki? Silas'ın dairesinden ayrıldığımızda, polis karakoluna gittim ve orada Edmund'un avukatı Kent ile buluştum. Aslında saklayacak bir şeyim olmadığı için buna gerek yoktu, ama Jagger'ı suçlayacak herhangi bir şey söylemek veya yapmak istemedim. Polis dedektifleri bana yaklaşık bir saat boyunca sorular sorduktan sonra teşekkür edip gitmeme izin verdiler. Jagger ise öyle değildi. Bildiğimiz kadarıyla, ertesi sabah saat 10'da hâlâ oradaydı.

"Evde daha rahat uyuyacağım."

Edmund duştan yeni çıkmış, koridorda yürüyordu. Ona baktım ve konuşmama bile gerek kalmadı. Kafasını salladı. "Hâlâ bir şey yok."

Omuzlarım çöktü. "Onu sadece birkaç saat daha tutabilirler, değil mi? Kent, onu yirmi dört saate kadar sorgulayabileceklerini söyledi."

"Onu suçlamaya karar vermedikleri sürece. Ama öyle bir şey olursa, medyada büyük bir karışıklık çıkacağı için bunu öğreniriz."

Derin bir nefes verdim.

"Bu kesinlikle saçma olurdu," dedi annem. "Polisin işini onun yapması gerekiyordu."

Edmund kaşlarını çattı. "Adamın silahını doğrulttu, Mia."

"O adam şiddet suçlusu. Polis gelene kadar onu tuttu sadece."

Annemin Jagger'ı savunmasını sevdim, ama onun bakış açısı tam olarak doğru değildi. Jagger polisi aramaya niyetli değildi ve ben zamanında oraya varmamış olsaydım onun ne yapabileceğini düşünmeye bile cesaret edemedim.

Ayağa kalktım. "Eve gidiyorum."

Annem işaret etti. "Edmund seni götürür."

Kafamı salladım. "Temiz hava almam lazım."

"Arabada camları açabilirsin."

Gülümsedim. "Teşekkürler. Ama bunu gerçekten kendi başıma yapmam gerekiyor."

"Nedenini anlamıyorum..."

Edmund sözünü kesti. "Mia, o artık güvende. Ona biraz zaman tanı."

Annem ellerini havaya kaldırdı. "Bu şehirde kimse gerçekten güvende olabilir mi? Taşınmayı düşünmeliyiz."

Anneme gidip ona sarıldım. "Her şey için teşekkür ederim." Gülümsedim. "Bu sabah saat altıda kalktığınızı fark etmediğimi sanma."

Annem dudaklarını büzdü. "Bana ihtiyacın olursa her gün senin için gözlerim şişer."

Gülümsedim ve yanağına öptüm. "Biliyorum."

Annemin dairesi Six treniyle yedi durak uzaktaydı, ama biraz yürümek için beş durak sonra indim. Sabahın geç saatlerinde güneş Manhattan'ı altın bir ışıqla kapladı ve şehri olduğundan daha yumuşak hissettirdi. Normalde kalabalık olan kaldırımlar cumartesi günü için bile seyrek kalmıştı. Manhattan sanki benimle birlikte nefes veriyormuş gibi sakin ve huzurluydu.

Pijamalı ve Ugg botlu genç bir kadın, telefonla konuşurken kuyruğu pembeye boyanmış bir kanişi gezdiriyordu. Yaşlı bir çift kol kola dolaşıyordu, adam gri kareli gazeteci şapkası, kadın ise kırmızı fascinator takmıştı. Bir kadın, kırmızı ışıqla dönerek neredeyse ayaklarını ezip geçecek olan bir taksinin kaputuna vurdu. Her şey neredeyse... normaldi.

Evimden bir blok ötede, dün gece Jagger'ın adı için ayarladığım Google uyarısı telefonumda çaldı. Kalbim hızla çarpmaya başladı, onu açıp tutuklandığını söyleyen bir manşet bulmaya hazırlandım. Ama haber, Apex'in Adalet Bakanlığı ile anlaşmaya vardığına dair bir makaleydi. Telefonumu cebime geri koymadan önce, rehberime girdim, Jagger'ın adına kadar kaydardım ve aramaya bastım. Dün gecedен beri defalarca denediğim gibi, telefon çalmadan doğrudan sesli mesaja geçti.

Köşedeki yemek kamyonunda durup, o gün içtiğim üçüncü – ya da belki dördüncü, sayısını kaybetmişim – kahvemi aldım ve içeri girerken telefonda konuşan kapıcı Nestor'a el salladım. Asansörden indim ve belki de asansörde sinyelim kesilmiş ve mesaj gelmiştir diye umarak, milyonuncu kez telefonumu kontrol ettim. Şansım yoktu. Jagger'dan hala mesaj gelmemişti. Ama koridorda iki adım attıktan sonra, ileride bir hareket gözüme çarptı ve Silas olabileceğini düşünerek bir an donakaldım. En azından adam ayağa kalkana kadar.

"Jagger!" Ona koştum ve kollarına atladım. "Aman Tanrım. İyi misin? Seni serbest mi bıraktılar?"

O başını salladı. "Doğruca buraya geldim."

Jagger'ın gözleri kan çukurları ve şişliklerle çevriliydi, saçları da her tarafa dağılmıştı. Saatlerce saçını çekmiş gibi görünüyordu. Yine de gördüğüm en güzel erkekti.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, ama o bana karşılık vermediğinde kalbim sıkıştı. Kapıyı işaret etti. "İçeri girip konuşabilir miyiz?"

Yutkundum. "Evet. Tabii ki."

Kapının kilidini açtım, içeri girdim ve anahtarlarımı mutfak tezgahının üzerine koydum. Jagger kapının içinde durmuş, rahatsız görünüyordu. "Kahve falan ister misin?"

O başını salladı. "Teşekkürler."

Ben kahve yapmak için uğraşırken o kanepeye oturdu. Son zamanlarda birlikte değildik.

Birkaç hafta, ama Silas'ın peşine düşmesinin bir anlamı olduğunu düşünmüştüm. Belki de yanılmıştım. O koruyucu bir adamdı ve belki de ben onun davranışlarını abartmış, onlara gerçekte olduklarından daha fazla anlam yüklemiştim. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum, ama şimdi o buradaydı ve ben onun ne söyleyeceğinden endişelendiğim için fincanını hazırlamak için acele etmedim. Sonunda, daha fazla oyalanamadım.

Ona fincanını uzattım ve kanepenin yerine karşısındaki sandalyeye oturdum. "Sana herhangi bir suçlama yönelttiler mi?"

Kahvesinin yarısını bir dikişte içti ve başını salladı. "Henüz değil."

"Ama hala suçlayabilirler mi?"

Jagger omuz silkti. "Avukatım bunun bir olasılık olduğunu söyledi. Dedektifin, o adamın söylediği şeyi yapmadığımı düşündüğünü sanmıyor, ama onların umursadığını sanmıyorum." Gözlerine baktı. "Bu arada, içeri girdiğinde gördüklerini onlara söylemediğin için teşekkür ederim."

"Senin benim için yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilirdim."

Jagger uzun bir süre aşağıya baktıktan sonra gözlerine baktı. "Buraya gel."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ona her şeyden çok yakın olmak istiyordum, ama içimde hala bir parça kendini koruma duygusu kalmıştı. "Neden?"

"Çünkü sana *ihtiyacım var*, Sutton." Sesi sert ve boğuktu. "Çok fazla ihtiyacım var."

Kanepeye doğru yürüdüm, ama aramızda mesafe bıraktım. Jagger boşluğa, sonra bana, sonra tekrar boşluğa baktı ve yavaşça yaklaştı. Bu basit hareket çok şey ifade ediyordu: Jagger istediğini alan türden bir adamdı. Beni yakınında isteseydi, normalde beni kendine çekirdi. Ama şimdi almak yerine veriyordu.

Kafamı salladım. "Aramızda ne olduğunu anlamıyorum."

O başını salladı. "Biliyorum. Sana anlatmam gereken çok şey var. Çoğu seninle ilgisi yok, ama

neden böyle olduğumu
açıklayabilir." "Tamam..."

Elimi tuttu. "Başlamadan önce özür dilemeliyim. Seni
incittiğim için çok zgnm, Sutton."

"nemli değil."

"Hayır, değil." Başını salladı. "Biliyordum, ama ben çok
bencilim, uzak duramadım. Etrafta milyonlarca kırmızı bayrak
dalgalanıyordu, bu ilişkiye girmemin kötü bir fikir olduğunu
gösteren milyonlarca neden vardı, ama ben hepsini görmezden
geldim."

"Mesafenı korumak için çok iyi nedenler olabilir, ama birlikte
olmamız için daha güçlü bir neden vardı." Elimı kalbimin üzerine
koydum. "Burada doğru hissettiğim şey, tüm yanlışları gölgede
bırakıyor."

Jagger kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. Nefes almakta
zorlanıyordum ama önemi yoktu; sonsuza kadar böyle
kalabilirdim. Tekrar kollarında olmak çok güzeldi. Ama çok
geçmeden geri çekildi. Derin bir nefes almadan önce uzun uzun
gözlerime baktı.

"Altı yaşındayken, annem hükümetin tüm komşularımıza
onunla ilgili bir mektup gönderdiğine inandığı için posta
kutularının kilitlerini açmayı öğrendim. Günde bir düzine posta
kutusunu açar ve bulduğum mektupları anneme getirirdim, o da
hepsini küvette yakardı. On iki yaşındayken, pizzacının sahibini
on beş yaşında olduğuma ikna ettim ve annem birkaç haftadır
eve gelmediği için kirayı ödemek için bisikletimle pizza dağıtma
işi buldum."

Elini sıktım. "zgnm."

Jagger başını salladı. "Bunu sana, benim için üzülmeni
istediğim için söylemiyorum. Bunu sana söylüyorum çünkü
kontrolü benim için ne anlama geldiğini anlamanı istiyorum.
Kirayı ödemek, başımın üzerinde bir çatı olacağından emin
olmam anlamına geliyordu ve postaları yakmak, annemin bütün
gece samalamayıp benim uyuyabileceğim anlamına geliyordu.
Ama ben aynı zamanda kimsenin beni izlemediği aptal bir
Çocuktum, bu yüzden kontrolü dışındaydım. Gençken, bir yıl
içinde dört kez tutuklandım ve sonunda

Deniz Piyadelerine katıldım çünkü ya o ya da hapisane vardı. İlk katıldığımda ordudan nefret ediyordum ama zaman geçtikçe kuralları ve düzeni takdir etmeye başladım. Ve bana söyleneni yaparsam rütbem yükseleceğini fark ettim, bu da kuralları dinlemek yerine onları koyan kişi olacağım anlamına geliyordu. Ama işleri batırdığımda neler olabileceğinin ciddiyetini asla tam olarak anlamadım.

Başını eğdi ve tekrar kaldırdığında gözlerinde yaşlar vardı. "Askeri eğitim kampında arkadaşım John Nelson ile tanıştım. Sorumlu olduğumuz bir ekip vardı, ama taktiksel kararlar söz konusu olduğunda John her zaman bana danışırdı. Bir görevde, bir köyü kontrol edip, isyancıların saklanmadığından emin olmamız gerekiyordu. İki gün orada kaldık ve etrafta sadece bir grup aile ve ip atlamayı seven mutlu çocuklar vardı. Ayrılmamız gereken gecenin öncesinde, adamlarımızın ateş yakmasına izin vermek gibi aptalca bir karar verdim. Hâlâ ne düşünüyordum bilmiyorum."

Bir an durdu ve gözleri uzaklara daldı. Olanları yeniden yaşıyor mu diye merak ettim.

"Silah sesleriyle uyandım. İsyancılar, John dahil üç adamımızı esir almıştı. Koşarak geldiğimde beni yakaladılar. Ve her birini infaz etmelerini izlememi sağladılar." Jagger gözlerini kapattı ve devam etti. "Silahın namlusunu her birinin ağzına soktular ve sanki insan değillermiş gibi tetiği çektiler."

"Aman Tanrım." Gözyaşları yüzümden akıyordu. *Tıpkı Silas'a yapacağı gibi.*

"Neredeyse onlar gibi olacaktım." "Ama sen yapmadın, Jagger. Yapmadın."

"Ben mahvoldum, Sutton. Bensiz daha iyisin. Ama yine buradayım."

Elini sıktım. "Sensiz daha iyi değilim. Tam tersine. Senin sayende daha iyiyim."

***

Saatler sonra, yatak odasında uzanmıştık. Bütün günü konuşarak geçirmiştik. Jagger bana John Nelson hakkında bir sürü hikaye anlatmıştı ve ben de üniversitede başıma gelenlerden sonra Miles dışında herkese karşı ne kadar kapalı hale geldiğimi anlatmıştım. Sanki birbirimize karşı dürüst olmaktan korkmadığımız anda, gerçekleri paylaşmayı durduramamıştık.

İkimiz de yirmi dört saatten fazla uyanıktık ve Jagger telefonundaki saate baktığında, yakında yeğenlerinin yanına gitmesi gerektiğini anladım. Yüzümdeki bir saç telini eliyle kenara itti. "Bana taşın."

"Başlangıçta bu karmaşaya bu şekilde girmedik mi? Benimle kalmamı istedin, ama kalmayınca beni uzaklaştırdın."

"Seninle kalmanı istedim çünkü seni korumak istedim. Ama şimdi doğru nedenlerle istiyorum. Senin yanında uyandığımda günümün daha güzel geçtiğini fark ettiğim için istiyorum."

Kalbim eridi. "Bu çok tatlı. Ve seninle birlikte yaşamak istiyorum. Yakında. Ama hemen değil."

Jagger kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü son sekiz yılımı korkarak geçirdim ve bağımsız hissetmeye yeni başlıyorum. Bugün eve yürürken, metro istasyonundan bile, farklı hissettim — Silas'ın artık bana ulaşamayacağını bilerek daha özgür hissettim. Hâlâ iyileşiyorum, hâlâ kim olduğumu anlamaya çalışıyorum. Ve bunu bizim dışımızda yapmak istiyorum."

Jagger'ın istediğini elde edememekten hoşlanmadığını anlayabiliyordum, ama ısrar etmedi. Müzakere etmeye çalışmasaydı, başarılı bir iş adamı olamazdı. "Haftada iki gece benim evimde kalmaya ne dersin?"

Gülümsedim. "Bir geceye ne dersin, anahtarları değiştiririz ve istediğimiz zaman birbirimizin evine gidip geliriz?"

"Ve ilişkimizi iş yerinde açıkça ilan edelim, böylece geceleri sana gelemeyeceğim için iş yerinde mesafeli davranmam gerekmez."

"Zaten stajımın da fazla zamanı kalmadı."

"Sonra da yönetici eğitim programına katılacaksın."

Alt dudağımı ısırđım. "Bu teklifi kabul edip etmeyeceğimi henüz bilmiyorum."

Jagger dik oturdu. "Neden?"

"Çünkü ilişkide olduğum birisi için çalışmanın sağlıklı olacağından emin değilim. Sınırların bulanıklaşabileceğini düşünüyorum. Yatak odasında otoriter olmanı seviyorum, ama ofiste de mi? Bunun iyi olacağından emin değilim."

"İş yerinde otoriter değilim."

Gülümsedim. "Evet, öylesin ve bunu biliyorsun. Şu anda istediğini elde etmek için her şeyi söylersin."

"Bunun üzerinde çalışabilirim."

"Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var." "Peki."

Gülümsemem genişledi. "Somurtunca çok tatlı oluyorsun."

"Öyle mi?" Jagger üstüme yuvarlandı. "Seni boğazından tutup, sadece kendi zevkim için vücudunu kullandığımda sevimli mi oluyorum? Çünkü şimdi öyle olacak."

Bir günden fazla uyumamıştım, ama birdenbire vücudum tamamen canlanmış hissettim. "Hayır, o zaman sen seksisin."

Muhtemelen beni tedirgin etmesi gereken kötücül bir gülümseme attı. "Kollarını kaldır. Çıplak olmanı istiyorum." Jagger beni soydu ve kendi kıyafetlerini de çıkardı. "Dizlerini bük ve bacaklarını aç."

Tanrım, bunu özlemişim. *Onu* özlemişim.

Jagger aşağı kaydđ ve parmağını benim merkezimde gezdirdi. "Benim için çoktan ıslandın mı?"

"Son iki haftadır beni mahrum bıraktın."

"O zaman sana telafi etmem gereken çok şey var." Dilini düzleştirip beni bir uçtan diğer uca yaladı. Sanki milyonlarca küçük sinir ucu uyanmış gibi hissettim. Yataktan kalkmaya çalıştım ama Jagger beni yatağına bastırdı. "Kıpırdama yoksa kollarını ve bacaklarını bağlarım."

Kasten hareket etmeyi düşündüm, ama kelepçe ya da ipim yoktu, olsaydı bile çok zaman alırdı. Ona hemen ihtiyacım vardı. Bunun yerine gözlerimi kapattım ve

klitorisimi emdiğinde gözlerimi kapatıp başımın arkasına yuvarladım. Çok geçmeden nefes nefese kalmıştım. Ellerimi Jagger'ın saçlarına gömerek inledim. "Lütfen, sana ihtiyacım var."

"Siktir..." Jagger vücudumda yukarı doğru süründü. "Bir daha söyle." "*Lütfen*, sana ihtiyacım var."

Bana sert bir hamlede içeri girerken gözlerime bakmaya devam etti.

Nefesim kesildi. "Daha fazla."

Jagger elini boynuma doladı, uzun parmakları kıvrılıp neredeyse arkada birleşti, sonra sıktı — nefes almamı engelleyecek kadar sıkı değil, ama kendimi tamamen onun merhametine teslim hissedecek kadar. Kulağıma eğilip fısıldadı, "Gelme."

"Hayır! Yapamazsın..."

O neredeyse ucuna kadar çekip tekrar sertçe içeri girdiğinde sözlerim boğazımda kaldı. Sonra yavaşladı, penisini içeri dışarı sokup çıkardı, ilk gecemizde bulduğu hassas noktaya süründü. Ben inleyince tekrar eğildi. "Boş. Alma. Sakın."

Bir şekilde, bir erkekle orgazm olamayan bir kadından, orgazm olmaktan kendini alıkoyamayan bir kadına dönüşmüştüm. Sınırdaydım, bu yüzden onun da öyle olması gerektiğine karar verdim ve kaslarımı sıkıca sıktım.

Jagger inledi. "Hile yapıyorsun. Hoşuma gitti." Başını eğdi ve dişleriyle meme ucumu yakaladı. Çekerek, neredeyse acı verecek kadar ısırdı. Bu, içimden bir yıldırım geçirdi ve vücudum titremeye başladı. Ona meydan okumamalıydım.

"Tanrım..." Bana baktı, gözleri yüzümü okşadı, elini boğazımın etrafına kaydırды. "Şu anda çok güzelsin. Benimmişsin gibi görünüyorsun."

"Ben seninim. Tanıştığımız ilk günden beri seninim."

Bu yeterliydi. Jagger dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Boynumdaki eli kaydı ve nefesim kesilene kadar beni öptü. Sıcak ve sert başlayan öpücük, yavaş yavaş güzel ve

samimi bir öpücüğe dönüştü. Nazikçe içeri girip çıktı ve geri çekilerek gözlerime baktı.

"Gel benimle, güzelim. Gel benimle."

Jagger parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve kollarımı başımın üzerine çekti. Orgazmım sıcak bir dalga gibi vücudumu sararken, ruhuma bakıyordu.

"Jagger," diye nefes nefese söyledim.

O, hareketlerini hızlandırdı. "Seninle birlikteyim, tatlım. Her zaman seninle birlikteyim."

Nefesimizi topladıktan sonra, uzun bir süre içeri girip çıktı. "Seni seviyorum, Sutton."

"Ben de seni seviyorum. Yıllarca kendimi düzeltmem gerektiğini hissettim, ama seninleyken biraz kırık olmanın sorun olmadığını hissediyorum."

Jagger dudaklarımı öptü. "İkimizin de düzeltilmeye ihtiyacı yok, tatlım. Sadece birbirimize ihtiyacımız var, tam da olduğumuz gibi."

EPİLOG

Sutton

*Neredeyse bir yıl
sonra*

"Buraya gel." Jagger, yataktan kalkarken bornozumun altını yakaladı ve çekip durdurdu. "Henüz bitirmedik."

Ben gülerek burnumu çektim ve ipeksi kumaşı elinden çekip banyoya koştum. "İşe hazırlanmam lazım."

"Bugün Cumartesi."

"Ne olmuş? Ne zamandan beri bu önemli? Sen sık sık on iki saatlik mesai için ofise gidiyorsun."

Jagger dudaklarını büzdü. "Ben hala sertken ve sen orada çıplakken değil."

Lavaboda bulaşıkları yıkamaya başladım. Otoriter CEO'm bir saat önce başını bacaklarımın arasına sokarak beni uyandırmıştı. Ben de dizlerimin üzerinde ona aynı iyiliği yaptım. "Bence o şeyi kontrol ettirmelisin," diye bağırdım. "İşin bittikten sonra sönmesi gerekiyor, biliyorsun."

Jagger banyoya girdi. Arkamdan yaklaşıp bornozumun kravatını çekti. Bornozum açıldı ve göğüslerim ortaya çıktı. "Senin içine girmeden bitmiş sayılmam."

En son banyoya girip beni işe geç kalmama neden olduğu zamanı hatırlayarak - aynada birbirimizi izlerken beni arkadan becerdiği zamanı - yine pes etmek istedim. Ama sonra saat dokuzdaki toplantımı hatırladım. Arkanı döndüm ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

"Bu sabah geç kalamam. Ama eve geldiğimde telafi edeceğime söz veriyorum."

Artık Jagger'ın çatı katı *bizim evimiz* olmuştu. İki ay önce nihayet onunla birlikte yaşamaya karar vermiştim. Geçen yıl çok şey olmuştu ve sonunda doğru zamanın geldiğini hissetmiştim. Amelia ve Olivia artık amcalarıyla yaşamıyorlardı, ancak anneleriyle birlikte binadaki boş dairede kalıyorlardı. Catherine'in kızlarıyla tekrar bir araya gelebileceği bir duruma gelmesi altı ay sürmüştü. Sağlığına kavuştuktan sonra New York'a taşınmıştı, ancak kızlarının tam zamanlı olarak onunla yaşamaya başlaması dört ay daha sürmüştü. Jagger artık yeğenlerinin ortak yasal velayetine sahipti, bu da kız kardeşinin mahkemeye gitmek yerine kabul ettiği bir şeydi. Kızlar annelerine kavuşmaktan mutluydular, ama yine de bizimle çok zaman geçiriyorlardı. Bu yüzden banyo, pastel renkli ojeleri, köpük banyoları, saç tokaları ve milyonlarca başka küçük kız eşyasıyla doluydu, benim güzellik malzemelerimden bahsetmiyorum bile. Eskiden tertemiz, neredeyse steril bir daire olan bu yerde, makyaj masasının her tarafına yayılmış dağınıklığı görmek beni gülümsetti.

"Benim için çalışsaydın..." Jagger dudaklarını bükerek dedi. "...istediğin zaman izin alabilirdin."

Üvey babam ve otoriter erkek arkadaşım dahil herkesin tavsiyesine rağmen, Apex yönetici eğitim programı davetini reddettim. Bu, hayatımın fırsatı olsa da, ilişkimiz için sağlıklı olmayacağını biliyordum. Ve kişisel olarak sahip olduğumuz şeyi riske atamayacak kadar çok değer veriyordum. Denge benim için önemliydi ve Jagger Langston'ın nerede olmasını tercih ettiğimi anlamak zor olmamıştı. O benim kararımdan memnun değildi, ama her şey en iyi şekilde sonuçlandı. Stajım bittikten bir hafta sonra, Amelia ve Olivia'ya bakan bakıcı Louise'in Florida'da acil bir ailevi durumu oldu. Annesi kalçasını kırmıştı, bu yüzden bir süre ona bakmak için güneye gitti ve geri dönmedi. Ben devreye girerek kızların yeni bir bakıcıyla tanışmak zorunda kalmasını önledim.

bir yabancıya. Birlikte harika dokuz ay geçirdik. Ve sonra bir kapı kapandığında, bir diğeri mucizevi bir şekilde açıldı.

Apex'in algoritma mühendisliği bölümünün başkanı Will'i hatırlıyor musun? O ayrıldı ve kendi şirketini kurdu. Jagger'ın kaybı benim kazancım oldu. Artık Will'in harika girişimi Alchemy AI'da yapay zeka algoritma mühendisiydim.

"Sadece birkaç saat çalışacağım. Yarın ise bir hafta boyunca tamamen sana ait olacağım."

"Bavulunda buz torbaları ve Epsom tuzu olsa iyi olur, çünkü onlara ihtiyacın olacak."

"Başka neye ihtiyacım olacak?" Jagger, yaklaşan tatilimizin varış noktasını gizli tutmuştu. "En azından bikini mi yoksa kışlık mont mu almam gerektiğini söylemelisin."

Jagger elini bornozumun içine soktu ve meme ucumu sertçe çimdikledi. "Odadan çıkmama izin verileceğini varsayıyorsun."

Bunun üzerine, isteksizce iş için hazırlanmama izin verdi ve ben de çıkarken oturma odasında durdum. Bu adama zaten deli gibi aşık olmasaydım, gömleksiz bir şekilde kanepede otururken, köpeğim başını kucağına koymuş, yanında uyurken gördüğüm manzara beni ona aşık ederdi. Silas ile olanlar yaşandıktan birkaç gün sonra Blue'yu almıştım. Jagger ile birlikte yaşamayı reddettiğim için, bana bir köpek almam için baskı yapmıştı. Tabii ki, o daha çok iyi eğitilmiş bir Alman çoban köpeği veya Doberman gibi bir köpek düşünmüştü, benim ofisten birkaç kapı ötedeki evcil hayvan dükkanından aldığım tembel, aşırı uykulu basset hound gibi bir köpek değil. Blue artık yalnız değildi. Ona komutla oturmayı bile öğretememiştım, birini saldırmamasını öğretmek ise imkansızdı. Yine de, işler kötüye giderse beni koruyacağına inanmak hoşuma gidiyordu.

Blue homurdandı, uyanarak kanepeden düşmeye başladı.

Jagger başını salladı. "Ne koruma köpeği ama."

Eğilip iki oğluma da veda öpücüğü verdim. "İnsan bekçim varken neden bekçi köpeğine ihtiyacım olsun ki?"

***

Ertesi gün öğleden sonra, havaalanına vardığımızda hala nereye gittiğimizi bilmiyordum. Ama bunun pek önemi yoktu. Jagger'ın bir hafta boyunca işten izin alması beni çok heyecanlandırmıştı. Bu, altı yıldır ilk tatili olacaktı.

Uçuş görevlisi Renee, kapıda bizi iki kadeh şampanya ile karşıladı. Bana birini uzattı. "Doğum gününüz kutlu olsun, Bayan Holland."

Yarın olacaktı ama onu düzeltmek yerine gülümsedim ve şampanyayı aldım. "Teşekkür ederim."

Mutfaktan oturma alanına giden mahremiyet perdesi kapalıydı. İçeri girebilmem için perdeyi açtı ve...

"Sürpriz!"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, Miles! Burada ne işin var?"

Kollarını belime doladı, beni kaldırdı ve döndürdü. "Doğum gününün arifesini kaçıracağımı düşünmedin, değil mi?"

En iyi arkadaşım beni yere indirdi ve neredeyse bir yıldır birlikte olduğu erkek arkadaşı Rodrigo bana sarıldı. "Doğum günün kutlu olsun, Sutton."

Arkamdaki adama döndüm. "Bana bundan bahsetmediğine inanamıyorum."

"En iyi arkadaşınla her zamanki doğum günü kutlamasına katılamayacağın için kendini kötü hissedeceğini biliyordum."

Hiçbir şey söylememiş olsam da kendimi kötü hissetmiştim. Jagger'ı en çok sevdiğim özelliklerinden biri de beni tanımasıydı. Küçük ayrıntılara dikkat ederdi; gergin olduğumda ellerimin titremesi, bazen sessizliğimin sözlerimden daha çok şey ifade etmesi gibi. Kaotik hayatında milyonlarca

, her zaman neye ihtiyacım olduğunu bilirdi.

Jagger yanağıma öpücük kondurdu. "Fazla heyecanlanma. Sadece iki gece kalacaklar. Seni daha fazla paylaşmaya niyetim yok."

Gülümsedim ve fısıldadım, "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin."

Uçak havalandıktan ve seyir irtifasına ulaştıktan sonra, Jagger tuvaleti kullanmak için arkaya gitti. O gider gitmez, Miles koltuğuna oturdu. Parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi.

"Özel uçakla uçmaya alışabilirim."

"Yakında bu şekilde uçman gerekebilir, yoksa erkek arkadaşın genç hayranları tarafından kuşatılır. Dün Instagram hesabının bir milyondan fazla takipçisi olduğunu fark ettim."

"Biliyorum. Ve film henüz vizyona bile girmedi."

Miles'in sevgilisi, büyük bir romantik fantastik kitap serisinin film uyarlamasında başrolü kapmıştı. Rodrigo yirmi altı yaşındaydı, ama çocuksu bir çekiciliği vardı ve on dokuz yaşında gibi görünüyordu. Neredeyse bir gecede ünlü olmuştu. Genç kızlar ona deli oluyordu.

"Onları suçlayamam," diye devam etti Miles. "Yani, bu adam ne kadar sevimli, bir bak. Uyurken bile gamzeleri var, Tanrı aşkına."

Rodrigo'ya baktık. Boynuna çita desenli bir seyahat yastığı asmıştı ve şu anda yüzünde hafif bir gülümsemeyle uyukluyordu. Ve gerçekten de hala gamzeleri vardı. Gülümsedim. "Senin adına sevindim."

"İkimiz için de mutluyum," dedi Miles. "Bir yıl ne kadar da büyük bir fark yaratıyor."

Bir yıl önce Silas Clive ile ilgili hiçbir şeyi hatırlamamaya çalıştım. Ama doğum günüm yaklaşırken son zamanlarda bunu başaramadım. Yarın bir yıl önce, kart gelmiş ve üniversitedeki ilk yılımdan beri yaşadığım kabusu nihayet geride bırakmamı sağlayan olaylar zinciri başlamıştı.

Jagger şanslıydı ve polis sonunda ona saldırı suçlamasında bulunmamaya karar verdi. Ama Silas? O kadar şanslı değildi. Polis onu Brooklyn'deki dairesinden kelepçeli olarak götürdükten iki gün sonra, iki tecavüz suçlamasıyla yargılandı. Ama bu, onun sorunlarının sadece başlangıcıydı. Yüzü haberlerde gösterildikten sonra, daha önce saldırıya uğradığını bildirmemiş üç kadın daha ortaya çıktı. İki ay sonra, her kurban için yirmi beş yıl hapis cezası almak yerine, altmış yıl hapis cezası almayı kabul etti. Ömür boyu hapis cezası hak etmişti, ama tanıklık etmek zorunda kalmadığım için rahatlamıştım.

Jagger tuvaletten geri geldi ve Miles'in oturduğu koridorun karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Defol."

Kaşlarımı çattım. "Jagger..."

Miles yılmadan gülümseyerek ayağa kalktı. "Sorun değil. O yüzle neredeyse her şeyi yapabilir. Özellikle de benim kızıma sahip çıkmaya çalıştığında."

Jagger koltuğuna geri oturdu. "Ne zaman ofise dönmen gerekiyor?"

"Pazartesi, yarından bir hafta sonra. Neden sordun?"

"Çünkü önümüzdeki pazar eve dönerken bir yere uğramak istiyorum."

"Nereye?"

Bana cep telefonunu uzattı. Jagger'ın denizci arkadaşının eşi Bridget Nelson'dan bir mesaj gelmişti.

Bridget: I hope we didn't create a monster by letting him keep it.

Altında Lucas'ın yeni dağ bisikletine binip gülümsediği bir fotoğraf vardı. İki hafta önce, Jagger on üç yaşındaki çocuktan beklenmedik bir telefon almıştı. Lucas, annesinin odasına koyduğu fotoğrafın arkasından telefon numarasını almıştı. Fotoğrafta, babası yanındayken bir şeye ihtiyacı olursa Jagger'ı araması yazıyordu. Bisikleti çalındığı için yeni bir bisiklet istemek için aramıştı. Ertesi gün, Jagger özel uçağıyla Maryland'a bir bisikletle uçmuştu. Bridget,

Jagger geldiğinde çok utanmıştı. Oğlunun onunla iletişime geçtiğinden haberi yoktu. Ama Jagger, Lucas'ın yüzünü güldürmekten büyük mutluluk duymuştu.

"Maryland'da durmak istiyorum. Sakıncası yoksa Lucas için bir üniversite fonu kuracağım ve evlerinin borcunu ödeyeceğim."

"Sakıncası mı? Neden sakıncası olsun ki?"

"Sorun olmayacağını düşündüm, ama sana danışmadan başka bir kadına hediye vermek istemedim."

Gülümsedim. "Bence bu harika bir fikir."

"Ben de daha sık ziyaret etmek isterim."

Jagger'ın yanağına öptüm. "Ne derseniz deyin, sizin tatlı bir yanınız var Bay Langston."

Gözleri parladı. "Şu anda öyle düşünüyor olabilirsin, ama bu düşünceni sorgulatacak bazı oyuncaklar getirdim. Şimdi kışını arka yatak odasına götür ve soyun."

***

St. Lucia cennetti — ebegümeci kokulu yemyeşil yağmur ormanları, masmavi Karayipler'den yükselen canlı yeşilliklerle kaplı ikiz pitonlar ve tembel koylarla noktalı kilometrelerce uzunlukta beyaz kumlu plajlar. Son iki günümüzü dalış yaparak, piña colada içerek ve gizli barlarda çelik davul gruplarının müziğine eşlik ederek geçirdik. Bu öğleden sonra Miles ve erkek arkadaşına veda ettik. Rodrigo filminin çekimlerine devam etmek için eve dönmek zorundaydı ve bu gece Jagger ve ben ilk kez baş başa akşam yemeği yiyecektik.

Kaldığımız ev sahildeydi ve her akşam sahil şeridinde yürüyerek akşam yemeği için farklı bir yer arıyorduk. Bu akşam da aynı şeyi yapacağımızı düşünmüştüm. Ama sahile vardığımızda, iki kişilik bir masa hazırlanmıştı. Bir garson, iki şampanya kadehi olan gümüş bir tepsi ile birdenbire ortaya çıktı.

"İyi akşamlar, Bayan Holland." Başını salladı ve bana bir kadeh uzattı. "Bay Langston."

Bir esinti beyaz masa örtüsünün altını havalandırdı ve beraberinde lezzetli bir koku getirdi. Uzaklardan müzik çalmaya başlayınca etrafa bakındım. "Vay canına. Bu harika. Bütün bunları ne zaman planladın?"

Gülümsedi. "Müzik benim fikrim değildi. Nereden geldiğini bile bilmiyorum."

Garson benim için bir sandalye çekti, ama Jagger onu eliyle uzaklaştırdı. "Bize birkaç dakika izin verin lütfen."

Garson eğildi. "Tabii ki, efendim."

Jagger iki elimi de tuttu. Titrediğini hissettiğimde, tek mantıklı sonuca vardım. "Üşüdün mü?"

Kafasını salladı. "Ama titriyorsun."

Gülümsedi. "Sanırım düşündüğümde biraz daha gerginim."
"Neden gerginsin?"

Jagger tek dizinin üzerine çöktü.

Aman Tanrım. *Ben tam bir aptalım!* Romantik ortam, titreyen eller... Bu adamı daha önce hiç gergin görmemiştim, bu yüzden bunun bir olasılık olabileceği aklıma gelmemişti. Elimi çekip ağzımı kapattım.

Jagger cebinden bir kutu çıkardı. "On beş ay önce biri bana hayatımın aşkıyla tanışacağımı söyleseydi - benim şirketimde staj yapmaya başlayacak yirmi dört yaşında bir bakire, üstelik üvey babası benim yöneticilerimden biri - ona deli olduğunu söyledim. İlişkimiz asla yürümeyecekti. Ben işime odaklanmıştım, özel hayatımda da öyleydim. Karamsardım, kontrolcüydim ve aşka inanmıyordum. Sen ise cehennemi yaşayıp geri dönmüş olmana rağmen hala iyimserdin, yeni şeylere açıktın ve beyaz atlı prensin bir yerlerde olduğunu umuyordun."

Jagger gülümsedi. "Ben beyaz atlı prens değilim. Ama bir şekilde, benim düşünemeyeceğim bir şeyi düşünmeye başladım: belki de

Dünya o kadar da kötü bir yer değildi, belki bazı şeyler riske değirdi, sonucu kontrol edemesem bile, ve belki de bir kadından daha fazlasını istemememin sebebi, henüz seninle tanışmamış olmamdı.

Gözlerim doldu.

"Sutton, seni seviyorum çünkü ne kadar farklı olsak da, beni asla değiştirmeye çalışmıyorsun. Ben zorladığımda kaçmıyorsun. Kalıyor ve inandığın şey için mücadele ediyorsun, ve en başından beri bize inandın."

Jagger derin bir nefes aldı. "Hâlâ kuralları ve düzeni seviyorum. Ama bilge bir kadın bir keresinde bana her kuralın bir istisnası olduğunu söylemişti. Çünkü kurallar hayatınızı düzenli tutarken, onu ilginç kılan istisnalardır." Küçük siyah kutuyu açtı ve içinde beyaz altın üzerine yerleştirilmiş muhteşem bir prenses kesim elmas vardı. Bütün yüzük minicik incilerle süslenmişti. Kutudan çıkardı ve bana uzattı.

"Sutton Holland, sen benim incimsin. Sen benim sonsuza dek sürecek istisnamsın. Sen benim dünyamsın. Beni hayata döndürdün ve tek istediğim, her gün senin hak ettiğin adam olmaya çalışarak yaşamak. Lütfen benimle evleneceğini söyle, çünkü senin kocan olmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Onu neredeyse yere düşürecek kadar hızlı bir şekilde kollarına atıldım. "Evet! Evet! Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

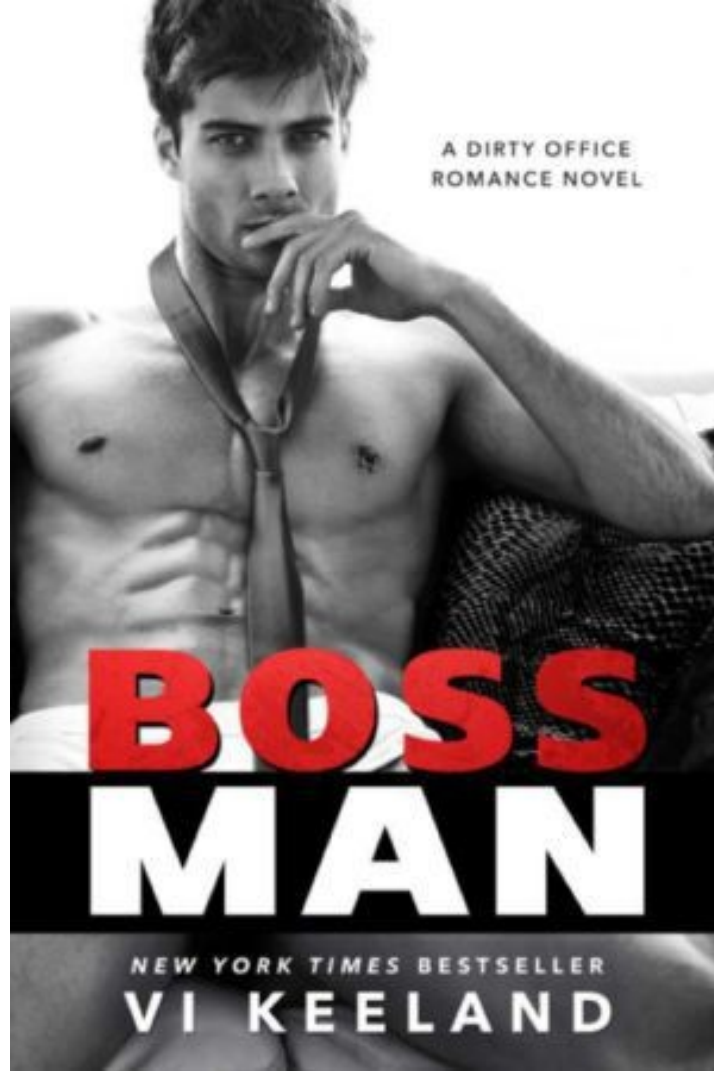
Jagger, gözyaşları yüzümden akarken yüzüğü parmağıma taktı.

"Tanrım, Jagger. Bu en güzel ve romantik evlilik teklifiydi. Senin böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum."

Jagger beni kendine doğru çekti, eliyle saçlarımin arkasını kavradı ve beni öpmek için kendine çekti. "Bende vardı ve şimdi sen de beni içinde hissedeceksin."

SON

Eşsiz bir hikayesi olan milyarder aşk romanlarını seviyor musun? Kaydırarak, *New York Times* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satanları listesinde 1 numara olan ve hayranların favorisi *Bossman* romanına göz at.

Bölüm 1

Reese

Ne kadar yazık, pürüzsüz, tıraşlı bacaklar.

"Jules? Ben Reese. Neredesin sen? Sana *ihtiyacım var*. Bu şimdiye kadar yaşadığım en *kötü* randevu. Kelimenin tam anlamıyla uykuya dalmak üzereyim. Uyanık kalmak için birkaç kez kafamı masaya vurmaya düşündüm. Kanlı ve morluklar içinde olmamı istemiyorsan, sahte bir acil durum uydurup beni ara. Beni ara. *Lütfen*." Arayı kapatıp, restoranın arkasındaki karanlık koridorda kadınlar tuvaletinin önünde dururken sinirli bir nefes verdim.

Arkamdan gelen derin bir ses beni hazırlıksız yakaladı. "Sıkıcı olmasının yanı sıra aptal da değilse, bunu anlayacaktır."

"Anlamadım?" Dönüp baktığımda, duvara yaslanmış, gözleri aşağıya bakarken telefonunda mesaj yazan bir adam gördüm. Kafasını kaldırmadan konuşmaya devam etti.

"Bu en eski numaralardan biri... acil durum telefonu. En azından biraz daha çaba gösterebilirsin. Bu mekanda rezervasyon yaptırmak iki ay sürüyor ve ucuz da değil, tatlım."

"Belki de daha fazla çaba sarf etmesi gereken kişi odur. Spor ceketinin kolunun altında kocaman bir delik var ve bütün gece boyunca annesinden başka bir şeyden bahsetmedi."

"Senin snob tavırlarının onu tedirgin ettiğini hiç düşündün mü?"

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Snoobluktan mı bahsetmek istiyorsun? Telefonumu dinleyip, *hoş olmayan* fikirlerini söylüyorsun, hem de telefonuna bakarak.

Konuşurken benimle göz teması bile kurmadın."

O pisliğin parmakları mesaj yazarken dondu. Sonra başını kaldırdığını gördüm, gözleri ayak bileklerimden başlayarak çıplak bacaklarımın üzerinden yavaşça yukarı doğru ilerledi, eteğimin kenarında bir süre durduktan sonra kalçalarımın üzerinden geçerek göğüslerimde kısa bir süre durdu ve sonunda yüzüme odaklandı.

"Evet, doğru. Buraya. Bunlar benim gözlerim."

Duvarдан iterek ayağa kalktı ve koridoru aydınlatan tek ışık huzmesini yakaladı. Işık huzmesi yüzünü aydınlattı ve onu ilk kez net bir şekilde görebildim.

Gerçekten mi? Beklediğim gibi değildi. O derin, kısık ses ve tavırları nedeniyle, daha yaşlı, muhtemelen sıkıcı bir takım elbise giymiş birini bulacağımı düşünmüştüm. Ama bu adam çok yakışıklıydı. *Genç ve yakışıklı*. Baştan aşağı siyah giyinmişti — sade ve şık, ama görünüşünde bir keskinlik vardı. Altın kahverengi saçları, *umursamaz* bir şekilde dağınıktı, ama yine de mükemmel görünüyordu. Güçlü, erkeksi özellikleri vardı — güneşten bronzlaşmış cildinde bir günlük sakallarla kaplı kare şeklinde, sert bir çene, düz, belirgin bir burun ve çikolata renginde büyük, seksi, uyku gözleri. O gözler şimdi bana dikkatle bakıyordu.

Gözlerini benden ayırmadan, kollarını ve başının üzerine kaldırdı. "Benimle konuşmaya değer olup olmadığıma karar vermeden önce üzerimde yırtık olup olmadığını kontrol etmek mi istiyorsun?"

Gerçekten çok yakışıklıydı, ama kesinlikle bir pislikti. "Buna gerek yok. Tavrın benim için kararı çoktan verdi, konuşmaya layık değilsin."

Kollarını indirip güldü. "Sen bilirsin. Akşamının geri kalanının tadını çıkarmaya çalış, tatlım."

Ben homurdandım, ama randevuma dönmeden önce o güzel pisliğe son bir kez daha baktım.

Masaya döndüğümde Martin ellerini kavuşturmuş oturuyordu.

"Üzgünüm," dedim. "Kuyruk vardı."

"Bu bana komik bir hikayeyi hatırlattı. Bir keresinde annemle bir restoranda oturuyorduk ve o tuvalete gittiğinde..."

Ben telefonuma bakıp çalmasını beklerken, onun sesi giderek uzaklaştı. *Lanet olsun, Jules. Sana gerçekten ihtiyacım olduğunda neredeydin?* Hikayenin ortasında – en azından ortasında olduğunu düşünüyorum – tuvaletteki o serseri adamın masamızın önünden geçtiğini fark ettim. Benim geveze randevum ve ilgisiz yüzüme bir bakış attıktan sonra bana sırtarak baktı. Merakla, onun yolunu takip ederek kiminle geldiğini görmek istedim.

Tahmin ettiğim gibi.

Boyalı sarışın, fahişe gibi güzel, dekolte elbisesinden taşan kocaman göğüsleri olan bir kız. Randevusu geri döndüğünde ona göz kırptı; ben de gözlerimi devirdim. Yine de... zaman zaman onların masasına bakmaktan kendimi alamadım.

Salatalarımız geldiğinde, Martin annesinin yakın zamanda geçirdiği apandisit ameliyatından bahsediyordu ve ben özellikle sıkılmıştım. Gözlerim bir dakika fazla üzerinde kalmış olmalı ki, tuvaletteki adam benim ona baktığımı fark etti. Restoranın diğer ucundan bana göz kırptı, kaşlarını kaldırdı ve bardağını bana doğru kaldırdı.

Aptal.

Yakalandığıma göre, onu izlediğimi neden saklayayım ki? O, randevumdan kesinlikle daha ilginçti. O da bana bakmaktan çekinmiyordu. Garson masasına geldiğinde, güzel tuvaletli adamın beni işaret edip bir şeyler söylediğini gördüm. Martin hala sevgili annesiyle ilgili bir hikaye anlatıyordu, ben de odanın diğer ucundaki çekici ahmağın neyi işaret ettiğini görmek için arkama baktım. Geri döndüğümde, ahmak ve randevusu ayaktaydı. Dudaklarını okuyarak, söylediklerinin bir kısmını anlayabildim... eski bir arkadaşına katılmakla ilgili bir şeydi sanırım. Sonra aniden, bizim masamıza doğru yürümeye başladılar.

Martin'e duyduklarını söyleyecek mi?

"Reese. Sen misin?"

Ne oluyor?

"Şey... evet."

"Vay canına. Uzun zaman oldu." Elini göğsüne koydu.

"Benim, Chase." Ne olduğunu anlamadan, o pislik (adının Chase olduğu anlaşıyordu) eğilip beni kucakladı. Kollarında tutarken, "Oyuna devam et. Geceni daha heyecanlı hale getirelim, tatlım" diye fısıldadı.

Afallamış bir şekilde, o dikkatini Martin'e çevirip elini uzattığında sadece bakakaldım.

"Ben Chase Parker. Reese ve ben eski arkadaşız." "Martin Ward." Randevum başını salladı.

"Martin, size katılabilir miyiz? Buttercup ve ben yıllardır görüşmedik. Hasret gidermek isterim. Sakıncası yok, değil mi?"

Bir soru sormuş olmasına rağmen, Chase kesinlikle cevap beklemedi. Bunun yerine, randevusuna bir sandalye çekti ve onu tanıttı.

"Bu Bridget..." Ondan yardım istedi ve kız boşluğu doldurdu.

"McDermott. Bridget McDermott." Yeni çift randevumuzdan ya da Chase'in soyadını hatırlayamadığından hiç etkilenmeden gülümsedi.

Martin ise, ikilimizin artık dörtlü bir grup haline gelmesinden hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, ancak bunu asla dile getirmeyeceğinden emindim.

Otururken Chase'e baktı. "Buttercup?"

"Ona öyle derdik. Reese's Peanut *Butter Cup*. En sevdiğim şekerleme."

Chase ve Bridget oturduktan sonra, bir anlık bir sessizlik oldu. Şaşırtıcı bir şekilde, bu sessizliği bozan Martin oldu. "Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Martin soruyu ikimize de bakarak sormuş olsa da, Chase'e onun zor durumda olduğunu açıkça belirtmek istedim. Bu onun küçük oyunuydu.

"İlk tanışmamızı Chase anlatsın. Aslında çok komik bir hikaye." Dirseklerimi masaya dayadım, başımı ellerimin üzerine koydum ve kurnaz bir gülümsemeyle kirpiklerimi kırıştırarak tüm dikkatimi Chase'e verdim.

O hiç tereddüt etmedi ve birkaç saniye içinde bir hikaye uydurdu. "Aslında komik olan ilk tanışmamız değildi, daha çok tanıştıktan sonra olanlardı. Sekizinci sınıftayken annemle babam ayrıldı ve ben yeni bir okula transfer olmak zorunda kaldım. İlk hafta otobüste Reese ile tanışana kadar oldukça mutsuzdum. O, ulaşılamaz bir güzel kızdı, ama ona çıkma teklif ettiğimde reddederse, bana sataşacak arkadaşım olmadığını düşündüm. Bu yüzden, benden bir yaş büyük olmasına rağmen, onu sekizinci sınıf dansına davet ettim. Kabul ettiğinde çok şaşırdım.

Her neyse, ben gençtim, testosteron seviyem yüksekti ve onun benim ilk öpücüğüm olacağına kafama koymuştum. Eski okulumdaki tüm arkadaşlarım çoktan ilk öpücüklerini yaşamışlardı ve sıra bana gelmişti. Dans sona ererken, Buttercup'ı krepon kağıdı ve balonlarla süslenmiş berbat spor salonundan çekip, biraz mahremiyet için koridora götürdüm. Tabii ki, bu benim ilk deneyimimdi, ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ama denemeye karar verdim.

—oraya gidip yüzünü emmeye başladı."

Chase durakladı ve bana göz kırptı. "O ana kadar her şey yolundaydı, değil mi Buttercup?"

Cevap bile veremedim. Onun hikâyesini dinlerken çok şaşırmıştım. Ama yine de, benim cevap vermemem onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu, çünkü hikâyesine devam etti.

"Neyse, hikaye burada ilginçleşiyor. Dediğim gibi, hiç tecrübem yoktu ama hemen daldım—dudaklarım, dişlerim, dilim, her şeyimle. Bir dakika sonra, öpücük

çok ıslak hissettirmeye başladı, ama ben çok hoşlanıyordum, bu yüzden ilk ayrılan olmak istemediğim için devam ettim. Sonunda, nefes almak için ayrıldığımızda — kelimenin tam anlamıyla, çünkü neredeyse yüzünü emmiştim — neden bu kadar ıslak hissettiğimi anladım. Reese öpüşmenin ortasında burnu kanamıştı ve ikimizin yüzü de kanla kaplıydı."

Martin ve Bridget güldüler, ama ben şoktan tepki veremedim.

Chase uzanıp koluma dokundu. "Hadi ama, Buttercup. Utanma. Güzel günler geçirdik. Hatırladın mı?"

"Siz ikiniz ne kadar süre bir çift oldunuz?" diye sordu Martin.

Chase cevap vermek üzereyken, ben de onun koluna, onun benim koluma dokunduğu gibi aynı küçümseyici tavırla dokundum. "Çok uzun sürmedi. *Diğer olaydan* hemen sonra ayrıldık."

Bridget ellerini çırpı ve heyecanlı bir çocuk gibi koltuğunda zıplamaya başladı. "Diğer olayı duymak istiyorum!"

"Şimdi düşününce, bunu paylaşmam doğru mu emin değilim," diye düşündüm. "Bu ilk randevunuz mu?"

Bridget başını salladı.

"Chase'in artık aynı sorunu yaşadığını düşünmeni istemem. Çünkü bizim *küçük olayımız* çok uzun zaman önceydi." Bridget'e eğildim ve fısıldadım, "Yaşlandıkça daha iyi kontrol edebiliyorlar. *Genellikle*."

Chase üzölmek yerine, hikayemden oldukça memnun görünüyordu. Hatta gururluydu. Aslında, gecenin geri kalanı da hemen hemen aynı şekilde geçti. Chase, sahte çocukluğumuzla ilgili ayrıntılı hikayeler anlattı, bu sırada kendini utandırmaktan çekinmedi ve hepimizi eğlendirdi. Bazen, uydurduğu saçmalıklara ağzım açık kalmadığında, onun hikayelerine katkıda bulundum.

Kabul etmek istemiyordum ama, o pislik, benim kanayan burnum ve "talihsiz sütyen doldurma olayı" hakkında hikayeler anlatırken bile, bana gitgide daha çok hoş gelmeye başlamıştı. By the end of the

akşam, gecenin sonunu geciktirmek için kahve sipariş ediyordum — tuvalet koridorundaki konuşmamızdan çok uzak bir durumdu.

Restoranın dışında Martin, Chase ve ben valeye biletlerimizi verdik. İlk randevunun ne zaman başlayıp ne zaman biteceğini kontrol etmek istediğim için Martin'le restoranda buluşmuştum. Tabii ki Bridget normal bir randevu gibi Chase'in arabasıyla gelmişti. Arabalarımızı beklerken koluna yapışmış, neredeyse ona sürtünüyordu. Parlak kırmızı Audi'm ilk olarak geldiğinde, nasıl veda edeceğimi bilemedim... yani... herkese. Anahtarları aldım ve kapıyı açık bırakarak oyalanmaya başladım.

"Güzel araba, Buttercup." Chase gülümsedi. "Lisedeki hurda yığınınından daha iyi, değil mi?"

Kıkırdadım. "Sanırım öyle."

Martin öne çıktı. "Seni görmek güzeldi, Reese. Umarım bunu bir ara tekrar yapabiliriz."

Beni öpmeye çalışmasını beklemek yerine, ona sarıldım. "Güzel akşam yemeği için teşekkürler, Martin."

Ben geri çekilirken, Chase öne çıktı ve beni kucakladı. Martin'e yaptığım dostça sırt sıvazlamanın aksine, Chase beni vücuduna yapıştırdı. Tanrım, bu çok iyi geldi. Sonra çok garip bir şey yaptı... Uzun saçlarımı eline birkaç kez doladı ve yumruğunu sıkarak başımı geriye doğru çekti. Ben ona bakarken gözleri dudaklarımda kaldı ve bir an için beni öpeceğini sandım.

Sonra eğilip alnımı öptü. "Gelecek yılki mezunlar toplantısında görüşürüz, değil mi?"

Neredeyse dengesiz hissederek başımı salladım. "Ee... tabii ki." Beni bıraktıktan sonra Bridget'e baktım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bridget."

İsteksizce arabama bindim. Üzerimde gözler hissederek, emniyet kemerimi takarken yukarı baktım. Chase beni dikkatle izliyordu. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu, ama birkaç saniye sonra, oturup daha fazla beklemek garip geldi.

Derin bir nefes alıp, son bir el sallayarak uzaklaştım ve neden önemli bir şeyi geride bırakıyormuşum gibi hissettiğimi merak ettim

.

Bölüm 2

Reese — Dört hafta sonra

Yüz otuz sekiz, yüz otuz dokuz, yüz kırk. Son tavan döşemesi — yatak odamın pencereye en yakın köşesindeki — çatlamıştı. *Bu yeni bir şeydi.* Günlük sayımı bozup stresi azaltmak yerine bana stres yaratmaya başlamadan önce, yöneticiyi arayıp onu değiştirmem gerekiyordu.

Geçen hafta süpermarkette tanıştığım Bryant ile telefonda konuştuktan sonra hala yatak odamın zemininde yatıyordum (her zamanki gibi barda tanışmak yerine, ki bu hiç de iyi sonuçlanmıyordu). İşten çıkamadığını ve ikinci randevumuza bir saat geç kalacağını söylemek için aramıştı, bu benim için sorun değildi çünkü yorgundum ve zaten kalkmak istemiyordum. Derin ve arındırıcı bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve kendi nefesimin sesine odaklandım. Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver. Sonunda sakinleşince halıdan kalkıp makyajımı tazeledim, bir kadeh şarap doldurdum ve dizüstü bilgisayarımı aldım.

Monster.com'da New York'taki pazarlama iş ilanlarını toplam beş dakika inceledikten sonra sıkıldım ve Facebook'a girdim. Her zamanki gibi. *Çünkü iş aramak çok sıkıcı.* Arkadaşlarımın gönderilerini kaydırırken, her zamanki şeyleri gördüm: yemek fotoğrafları, çocukları, bize inanmamızı istedikleri hayatları. İç geçirdim. Ortaokula birlikte gittiğim bir adamın yeni doğan oğlunu kucağında tuttuğu bir fotoğraf feed, ve aklıma

hemen ortaokula birlikte gitmediğim adam *Chase Parker*'ı düşündüm.

Geçen ay, itiraf etmekten çekindiğim kadar sık sık sahte sınıf arkadaşımı düşündüm. Garip küçük şeyler onu aklıma getiriyordu: market kasasındaki ani satın alma rafındaki Reese's Peanut Butter Cups (onları satın aldım), dışımın bekleme odasında *People* dergisini karıştırırken gördüğüm Josh Duhamel'in resmi (Chase onun kardeşi olarak kolayca geçebilirdi - o sayfayı yırtmış olabilirim), komodin çekmecemdeki vibratörüm (yırtmadım, ama bunu düşündüm. Yani, o sayfa bende vardı sonuçta).

Bu sefer adam düşüncelerime girdiğinde, farkına varmadan Facebook arama çubuğuna *Chase Parker* yazıyordum. Yüzü ekrana çıktığında sesli bir şekilde nefesimi tuttum. Göğsümde hissettiğim çarpıntı acınasıydı. *Tanrım, hatırladığımdan daha da yakışıklıydı.* Fotoğrafı büyütmek için tıkladım. Rahat giyinmişti, beyaz tişört, dizleri yırtık kot pantolon ve siyah Chucks giliyordu. Ona çok yakışmıştı. Bir dakika boyunca seksi yüzünü hayranlıkla seyrettikten sonra, yakınlaştırdım ve tişörtündeki amblemi fark ettim: *Iron Horse Gym*. Tanıştığımız restoranın bulunduğu blokta da bir tane vardı. Acaba yakınlarda mı yaşıyordu?

Maalesef, bunu öğrenemedim. Biyografisinin hiçbir kısmı herkese açık değildi. Aslında, görebildiğim tek resim o profil resmiydi. Daha fazlasını görmek istersem ona arkadaşlık isteği göndermem ve onun kabul etmesi gerekiyordu. Her ne kadar cazip gelse de, bunu yapmamaya karar verdim. Muhtemelen, beni bir kaltak olarak gören (ve bunu bana söyleyen), ikimiz de başka insanlarla randevudayken tanıştığım ve bir ay geçtikten sonra arkadaşlık isteği gönderen birine deli olduğumu düşünecekti.

Ama bu, daha sonra tekrar bakabilmek için fotoğrafının ekran görüntüsünü almamı engellemedi. Birkaç dakika daha bu adam hakkında hayal kurduktan sonra, kendime yetişkinlere yakışır bir moral konuşması yaptım. *Bir iş bulmalısın. Bir iş bulmalısın.*

bu işten sonra sadece bir haftan kaldı. Facebook'tan çık artık.

Bu işe yaradı ve sonraki elli dakika boyunca, kozmetik pazarlamasıyla uzaktan da olsa ilgili veya en azından birazcık ilginç görünen herhangi bir iş ilanı aramak için iş ilanlarını taradım. Şu ana kadar ayarladığım iki görüşmeye güvenmemem gerektiğini biliyordum, ama başka pek bir seçenek yoktu. Kapı zilim çaldığında, son yedi yıldır yaptığım ve yakın zamana kadar sevdiğim işimin yerini alacak bir iş bulma konusunda umudumu kaybetmişim.

Kapıyı açtığımda Bryant'ın öpücüğü, ruh halimi değiştirmede kesinlikle büyük rol oynadı. Bu sadece ikinci randevumuzdu, ama kesinlikle potansiyeli vardı.

"Bu hoş bir merhaba oldu," diye fısıldadım.

"Bütün gün bunu yapmayı düşünüyordum."

Ona gülümsedim. "İçeri gel. Neredeyse hazırım. Sadece çantamı alıp şarj cihazından telefonumu almam lazım."

Arkasından kapıyı kapattıktan sonra ön kapıyı işaret etti. "Hırsız mı girdi? Neden bu kadar fazla kilit var?"

Ön kapımda normal bir kilit ve üç adet sürgü kilit vardı. Normalde, dürüstçe cevap verip, bir veya iki ekstra kilit olmasıyla kendimi daha güvende hissettiğimi açıklayıp, konuyu orada bıraktırdım. Ama Bryant çoğu randevumdan farklıydı. Beni gerçekten tanımaya çalışıyordu ve eğer daha fazla kurcalamaya devam ederse - ki öyle olacağından endişeleniyordum - henüz hazır olmadığım bazı şeyleri açığa vurmak zorunda kalacaktım.

Bu yüzden yalan söyledim. "Bina yöneticisi güvenlik konusunda çok titizdir." O da başını salladı. "Peki, bu iyi."

Yatak odamda kolyemi takarken Bryant'a seslendim, "İstersen buzdolabında şarap var."

"İyiyim, teşekkürler."

Yatak odasından çıktığımda, kanepede oturuyordu. İş arama için açtığım dizüstü bilgisayarım hâlâ yanında duruyordu.

Küpelerimi takarken konuştum. "Peki ne izleyeceğiz?"

"Oraya vardığımızda karar verebiliriz diye düşündüm. İzlemek istediğim bir Vin Diesel filmi var. Ama bir saat geç kaldığım için, sen hayranı değilsen tartışmayacağım."

Gülümsedim. "İyi, çünkü hayranın değilim. Daha çok Nicholas Sparks'ın yeni filmini düşünüyordum."

"Geç kaldığın için oldukça ağır bir ceza. Sadece bir saat geciktin, üç gün değil," diye alay etti.

"Bu sana ders olur."

Bryant ayağa kalktı, ben de dizüstü bilgisayarımı kapatmak için yanına gittim. "Bu arada, arka plandaki adam kim?"

Kaşlarımı çattım. "Ne adamı?"

Omuz silkti. "Uzun boylu. Bana aptalca duran dağınık saçlı. Umarım gizlice takıntılı olduğun eski erkek arkadaşın değildir. Abercrombie çantasına ait gibi görünüyor."

Neden bahsettiğini hiç anlamadığım için, bir bakmak için dizüstü bilgisayarımı tekrar açtım. *Kahretsin*. Chase Parker beni karşıladı. Onun fotoğrafını Facebook'tan kaydettiğimde, yanlışlıkla ekran arka planım olarak da ayarlamış olmalıyım. O muhteşem yüzü tekrar görünce, telaşlandım. Ama Bryant bir cevap bekliyordu.

"Şey... O benim kuzenim."

Aklıma gelen ilk şey buydu. Söyledikten sonra, erkek kuzeninin fotoğrafını arka plan olarak ayarlamanın biraz tuhaf olduğunu fark ettim. Bu yüzden, karakterime hiç uymayan daha fazla yalanla durumu düzeltmeye çalıştım.

"O bir manken. Teyzem bana onun son çekilmiş fotoğraflarını gönderdi ve hangisini daha çok beğendiğimi sordu, ben de onları dizüstü bilgisayarıma indirdim. Arkadaşım Jules onlara hayran kaldı ve birini arka planım olarak ayarladı. Ben teknoloji konusunda çok gerideyim, onu nasıl değiştireceğimi bile bilmiyorum."

Bryant güldü ve söylediklerimi kabul etmiş gibi görünüyordu.

Chase Parker'ın uydurma hikayeleriyle ne alıp veremediği var?

***

Perşembe günü sabah bir görüşmem vardı ve öğleden sonra için de ikinci bir görüşme planlanmıştı. Metro tıklım tıklımdı ve klima çalışmıyordu. Bu da elbette, çalışan tek trenin ekspres değil, yerel tren olduğu anlamına geliyordu.

Terleyen diğer yolcuların arasında sıkışıp kalmıştım ve sırtımdan ter damlaları akıyordu. Sağımdaki iri yarısı, kolları kesilmiş bir tişört giymişti ve üstündeki direğe tutunuyordu. Yüzüm, onun kıllı koltuk altıyla tam hizadaydı ve deodorantı da işe yaramıyordu. Sol tarafım da pek parlak değildi. Kadının kokusu o kadar kötü değildi ama ağzını kapatmadan hapşıırıyor ve öksürüyordu. *Bu trenden inmem gerekiyordu.*

Neyse ki, görüşmeye birkaç dakika erken vardım ve tuvalete uğrayıp kendimi toparlayabildim. Ter ve nem makyajımı bozmuştu ve saçlarım dağınık ve kıvrılmıştı. *New York'ta Temmuz ayı.* Sıcaklık, yüksek binaların arasında sıkışmış gibiydi.

Cüzdanımı karıştırarak birkaç saç tokası ve bir fırça çıkardım ve kızıl saçlarımı düzgün bir şekilde arkaya topladım. Eyeliner getirmeyi akıl edemediğim için makyajımı sadece bebek mendiliyle temizlemek zorunda kaldım. Ceketimi çıkardığımda ipek gömleğimin terden sırlıslıkla olduğunu fark ettim. *Kahretsin.* Görüşme boyunca bu sıcak ceket giymek zorunda kalacaktım.

Ben gömleğimin içine kolumu sokmuş, nemli bir kağıt havluyla vücudumdaki teri silerken bir kadın içeri girdi. Aynada ne yaptığımı gördü.

"Özür dilerim. Metro çok sıcaktı ve bir görüşmem var," diye açıkladım. "Terli, kokan bir halde olmak istemiyorum."

O gülümsedi. "Ben de o durumdaydım. Temmuz ayında hava bu kadar nemliyen ve gerçekten istediğin bir iş görüşmen varken pes edip taksiye binmek zorunda kalırsın."

"Evet. Öğleden sonraki görüşmem için kesinlikle öyle yapacağım. Şehrin diğer ucunda ve gerçekten istediğim bir iş, bu yüzden elimden geleni yapacağım, hatta Duane Reade'e uğrayıp deodorant da alacağım."

Aceleyle temizlendikten sonra, sabah randevumda bir saatten fazla lobide bekledikten sonra mülakata çağrıldım. Bu bana tamamen sakinleşmek ve en son ürün kataloglarını incelemek için biraz zaman verdi. Kesinlikle yeni bir pazarlama kampanyasına ihtiyaçları vardı. Fırsat çıkarsa diye, değiştireceğim şeyleri not aldım.

"Bayan Annesley?" İç ofise açılan kapıdan gülümseyen bir kadın seslendi. Ceketimi giyip onu takip ederek içeri girdim. "Beklettiğim için özür dilerim. Bu sabah en büyük tedarikçilerimizden biriyle küçük bir acil durum yaşandı ve hemen halledilmesi gerekiyordu." Büyük bir köşe ofise vardığımızda kenara çekildi. "Oturun lütfen. Bayan Donnelly hemen gelecek."

"Oh. Tamam. Teşekkürler." Onun benim görüşmecim olduğunu sanmıştım.

Birkaç dakika sonra Flora Cosmetics'in başkan yardımcısı içeri girdi. Koridordaki tuvalette beni koltuk altlarımı yıkarken gören kadındı. *Harika*.

En azından gömleğimin düğmelerini açmadan yapmış olduğum için mutluydum. Hava durumu dışında ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım. Fazla bir şey konuşulduğunu sanmıyordum.

"Sakinleştiğini görüyorum." Ses tonu çok iş gibi, banyoda olduğu gibi hiç de dostça değildi.

"Evet. Özür dilerim. Bugün sıcaklık beni gerçekten çok etkiledi."

Masasındaki bazı kağıtları bir yığın halinde karıştırdı ve daha fazla sohbet etmeden ilk sorusunu sordu. "Peki, Bayan Annesley, neden yeni bir iş arıyorsunuz? Burada şu anda bir işiniz olduğu yazıyor."

"Öyleyim. Yedi yıldır Fresh Look Cosmetics'te çalışıyorum. Aslında üniversiteden mezun olur olmaz orada çalışmaya başladım.

pazarlama stajyerliğinden pazarlama müdürlüğüne kadar yükseldim. Dürüst olmak gerekirse, kariyerim boyunca orada mutluydum. Ama Fresh Look'ta tavana çarptığımı hissediyorum ve başka fırsatlar aramaya başlamanın zamanı geldi."

"Tavan mı? Nasıl yani?"

"Fresh Look hala bir aile şirketi ve kurucusu ve başkanı Scott Eikman'ı takdir ve saygı duyuyorum, ancak yönetici pozisyonlarının çoğu Eikman ailesinin üyeleri tarafından dolduruluyor. Bunlardan biri olan Derek Eikman, benim üstümde başkan yardımcılığına terfi etti." Bunu yüksek sesle söylemek hala ağızımda acı bir tat bırakıyordu.

"Yani, senden daha az hak eden kişiler akrabalıkları nedeniyle terfi mi ediyor? Bu yüzden mi ayrılıyorsun?"

"Evet, bunun büyük bir etkisi var sanırım. Ama aynı zamanda benim için de yeni bir sayfa açma zamanı geldi."

"Eikman ailesinin üyeleri o dünyada büyüdükleri için işi daha iyi biliyor olabilirler mi? Belki de diğer çalışanlardan daha niteliklidirler?"

Bu kadının derdi ne? Bu akrabalık kayırmacılığı yeni bir şey değil. Walmart yöneticilerinin yarısı hala Sam Walton'la kan bağı var ve o yirmi yıldır hayatta değil.

Geçen yılki şirket tatil partisinde çok fazla içki içip, o zamanki satış müdürü *Derek Eikman* ile yattığımı eklemenin kesinlikle zamanı değildi. Bu tek seferlik bir şeydi, bir yıllık susuzluk döneminden sonra bir iş arkadaşımın sarhoşken yaptığım bir hataydı. Bittiğinden on dakika sonra bunun bir hata olduğunu anlamıştım. Ancak iki gün sonra, o pislik yedi yıldır birlikte olduğu kız arkadaşıyla nişanlandığını açıkladığında, bu hatanın ne kadar büyük olduğunu anladım. Bana bekar ve ilişkisi olmadığını söylemişti. Ofisine girip ona bağırınca, nişanlanmış olsa da hala *sevişebileceğimizi* söyledi.

Adam pislüğün tekiydi ve başkan yardımcılığına terfi ettiği için artık onun için çalışmamın imkanı yoktu. Aldatan bir domuz olmasının yanı sıra, pazarlama konusunda da *hiçbir şey* bilmiyordu.

"Benim durumumda, daha iyi aday olduğumdan nispeten eminim."

Bana tamamen sahte bir gülümseme attı ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. *Az önce tuvalette onu üzecek bir şey mi söylemiştim?* Sanmıyordum... Ama sonraki sorusu kesinlikle hafızamı canlandırdı.

"Söylesene, öğleden sonraki görüşmede şirketi daha üstün kılan neydi? Yani, bir pazarlama uzmanı olarak, *taksi parası ödemeni* düşünmeni sağlayacak kadar doğru bir şey yapıyorlar olmalı, değil mi?"

Oh. *Kahretsin.* Ona bir sonraki görüşmem için taksiyle gideceğimi söylediğimi tamamen unutmuştum — çünkü o iş *gerçekten* istediğim işti.

Ondan sonra kendimi bu durumdan kurtarmanın bir yolu yoktu. Her şeye rağmen profesyonelce davrandığımı düşünmeme rağmen, onun benim hakkımda kararını verdiğini anlayabiliyordum.

Görüşme sona ermek üzereyken, yaşlı bir beyefendi kafasını ofisine soktu. "Tatlım, yarın akşam yemeğe gelecek misin? Annen sana gelmen için başımın etini yiyor."

"Baba, şey... Daniel, şu anda bir görüşmenin ortasındayım. Bunu sonra konuşabilir miyiz?"

"Tabii, tabii. Özür dilerim. Daha sonra ofisime uğrayın." Bana nazikçe gülümsedi ve veda etmek için kapı pervazına vurduktan sonra uzaklaştı.

Ağzım açık kalmış bir şekilde görüşmecime döndüm. Cevabı zaten biliyordum, ama yine de sordum. "Daniel... Flora Cosmetics'in başkanı Donnelly, sizin babanız mı?"

"Evet. Ve pazarlama başkan yardımcılığı görevini, onun kızı olduğum için değil, niteliklerim sayesinde *kazandığımı* düşünmek istiyorum."

Tabii, haklısın. Bugün iki kez ağzımdan laf kaçırdığım için , acıyı uzatmanın bir anlamı yoktu.

Ayağa kalktım. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bayan Donnelly."

Ondan sonra öğleden sonram daha da iyiye gitti. Saat ikide randevum olan binanın önünde klimalı taksiden yeni inmiştım ki telefonum çalmaya başladı. Görüşme için heyecanlandığım şirket, ilk görüşmemi mahvettiğim şirket, görüşmeyi iptal etmek ve pozisyonun çoktan doldurulduğunu bildirmek için arıyordu.

Harika. Gerçekten harika.

Kısa bir süre sonra, Flora'dan bir veda e-postası aldım. Görüşmeye zaman ayırdığım için teşekkür ediyor, ancak işe alım konusunda farklı bir yöne gittiklerini bildiriyordu. *Saat daha ikiye bile geçmemişti.*

Hızlı bir duş aldıktan sonra, planım saat beşe yaklaşına kadar beklemek ve sonra kafayı çekmektir. *Büyük planlar.* İşimin son haftalarında bu saçmalık için bir günümü boşa harcamıştım. En azından eğlenebilirdim.

Sayma rutinimin ortasında yatak odamın zemininde uzanmıştım ki cep telefonum çaldı. Yatağa uzanarak, elim telefona ulaşana kadar yatağı okşadım. Ekranda Bryant'ın adını görünce, ruh halimden dolayı neredeyse cevap vermeyecektim, ama son zil sesinde cevap vermeye karar verdim.

"Selam. Röportajların nasıl gitti?" diye sordu.

"Eve giderken yolda durup iki şişe şarap daha aldım. Tahmin et."

"İyi gitmedi, ha?"

"Öyle de denebilir."

"Peki, bu konuda ne yapmalıyız biliyor musun?" "Tabii ki.

Sarhoş olmak."

Sanki şaka yapıyormuşum gibi güldü. "Ben daha çok spor yapmayı düşünüyordum."

"Egzersiz mi?"

"Evet. Stresi atmaya yardımcı olur."

"Şarap da öyle."

"Evet, ama egzersiz yaptıktan sonra ertesi gün kendini harika hissedersin." "Ama şarap içtiğimde, önceki günü hatırlamıyorum."

O güldü. (Yine, şaka yapmıyordum.) "Fikrini değiştirirsen, Iron Horse Spor Salonu'na gidiyorum."

"Iron Horse mı?"

"72.^{caddede}. Orada üyeyim. Kullanabileceğin misafir kartlarım var."

Chase Parker ile tuhaf karşılaşmamdan bir aydan fazla zaman geçmişti, ama birdenbire alkol ile egzersiz arasında seçim yapmayı yeniden düşünmeye başladım, çünkü adam Facebook fotoğrafında Iron Horse Gym tişörtü giyyordu.

"Biliyor musun? Haklısın. Rahatlamak için egzersiz yapmalıyım. Sonuçta, işe yaramazsa daha sonra sarhoş olabilirim."

"İşte şimdi konuşuyorsun."

"Orada buluşalım. Bir saat nasıl olur?"

"Görüşürüz."

Cidden kafamı muayene ettirmeliydim. Saçımı kurutup en seksi spor kıyafetlerimi giydim ve yakın zamanda çıkmaya başladığım harika bir adamla spor yapmaya gittim, ama tüm çabalarım aslında onun için değildi. Bunun yerine, spor salonunun adının yazılı olduğu bir tişörtü olan bir adamı görme umuduyla doluydu — beni bir sürtük olarak gören ve aşırı dekolteli, heykel gibi sarışınlarla çıkan, 1,55 boyunda, kalçaları olan B beden kadınlarla çıkmayan bir adamı.

Elliptik bisiklette kırk dakika geçirdikten sonra, içki içmek yerine egzersiz yapmayı seçtiğim için tamamen pişman oldum. Bryant spor salonunun diğer tarafında ağırlık kaldırıyordu ve benim gibi hoş bir adamın beni egzersiz yapmaya davet etmesinden mutlu olmam gerekirdi. Bunun yerine, nefes nefese, hayal kırıklığına uğramış ve susamıştım. *İki şişe şarabı soğutmuş olduğuma sevindim.*

İşini bitirdiğinde Bryant yanıma gelip yüzmeye gitmek isteyip istemediğimi sordu. Mayo getirmedığım için ona havuz başında ona eşlik edeceğimi söyledim. O

giyinip duş almaya giderken, ben de soğumak için koşu bandında yürüdüm. Yavaş hızda yürürken telefonumdaki birikmiş e-postaları kontrol ettim. Bunlardan biri, bana Orta Doğu'da mükemmel bir iş bulduklarını belirten ve şirketle video konferans yapıp yapmayacağımı soran bir işe alım firmasından gelmişti. E-postada çok fazla yazım ve dilbilgisi hatası olduğu için komik buldum.

Bryant üstünü değiştirdikten sonra birlikte havuz alanına doğru yürüdük. O kapıyı açarken ben de ona e-postayı okudum. "Aslında yeterlilik şartlarında 'Ayık, akli başında ve aşırı dramatik olmamalı' yazıyor. Sence Yemen'de PMS sorunu mu var?" Yürürken telefonuma bakarken birine çarptım.

"Üzgünüm, bakmıyordum..."

Donakaldım.

Chase'in orada durduğunu görmek beni neredeyse yere devirecekti. Gizlice onu görmeyi ummuştum, ama gerçekten göreceğimi hiç düşünmemiştim. *Bunun olasılığı ne kadardı ki?* İki kez baktım, gözlerime inanamadım. Ama oydu, bizzat kendisi. *Ve ne vücut ama.* Orada gömleksiz ve ıslak bir şekilde duruyordu, sadece düşük bel bir mayo giymişti, beni kekeleye başladı. *Kelimenin tam anlamıyla.*

"Ch... Ch... Ch..." Kelimeler ağzımdan çıkamadı.

Tabii ki Chase hiç tereddüt etmedi. Sırıtarak eğildi. "Tren taklidi çok sevimli, Buttercup."

Beni hatırlıyor.

Kafamı salladım, kendimi bu durumdan kurtarmaya çalıştım. Ama işe yaramadı. O çok uzundu, ben ise çok kısaydım, onun vücuduna bakmaktan başka seçeneğim yoktu. Su, karın kaslarından aşağı akıyordu. Suyun, onun altı paket karın kaslarının dalgalı çizgilerini geçerken hızlanıp yavaşlamasını izlerken büyülenmişim. *Kahretsin.*

Boğazımı temizledim ve sonunda konuştum. "Chase."

Bu kadarını söyleyebildiğim için kendimle oldukça gurur duyuyordum. Boynuna bir havlu asmıştı ve damlayan saçlarını kurulamak için havluyu kaldırdı, böylece daha da fazla vücudu ortaya çıktı.

Göğüs kasları oyulmuş ve mükemmeldi. Ve... *Aman Tanrım... Bu... Kahretsin. Öyleydi.* Göğüs uçları soğuk ve dikti ve biri... piercingliydi.

"Seni görmek güzel, Reese. On yıldır görüşmüyoruz, ama bir ay içinde iki kez karşılaştık."

Onun ortaokul yıllarımızı kastettiğini anlamam bir dakika sürdü. Onun esprisi beni sersemliğimden uyandırdı.

"Evet. Ne kadar şanslıyım, değil mi?"

"Seni tanıyorum," dedi Bryant.

Onun yanımda durduğunu tamamen unutmuştum. Hatta bir an için dünyadaki diğer herkesin varlığını bile unutmuştum. Kaşlarımı çattım. İkisi gerçekten birbirlerini tanıyor muydu?

"Sen Reese'in kuzenisin. Model olan."

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Bir deliğe girip ölmek istedim. Ancak Chase (Chase olduğu için) buna hemen uydu. Bryant ile konuşurken bana merakla baktı. "Doğru. Ben kuzen Chase. Bea teyzenin en küçük yeğeni. Sen kimsin?"

Bryant elini uzattı ve Chase elini sıktı. "Bryant Chesney." Sonra bana döndü. "Annenin adı Rosemarie değil miydi? Annemle aynı."

Chase ustaca araya girdi. "Öyle. Ama bazılarımız ona Bea deriz. Takma ad. Arılara alerjisi var. Bir keresinde aile barbeküsünde arı soktu. Yüzü şişti ve o günden sonra çocuklar ona Bea demeye başladı."

Cidden, bu adam profesyonel bir yalancı olmalı. Bu konuda çok iyiydi ve beni de öyle yapmaya çalışıyor gibiydi.

Bryant her şey mantıklıymış gibi başını salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Siz ikiniz sohbet ederken ben birkaç tur atayım."

Bryant uzaklaşmaya başlarken Chase onu durdurdu. "Benim Chase olduğumu nereden bildin? Bea teyze yine fotoğraflarımı mı gösterdi?"

"Hayır. Reese'in ailesiyle henüz tanışmadım. Fotoğrafını onun dizüstü bilgisayarında gördüm."

"Fotoğrafımı mı?"

"Reese'in MacBook'unun arka planında."

Bir dakika önce saklanmak için içine girmek istediğim deliği unuttum. Şimdi gözlerimi kapattım ve dünyanın beni yutmasını ve bir daha geri çıkarmamasını diledim. Ya da zamanı geri alabilmek için dünyayı tersine çevirme süper gücünü diledim. Hareketsiz durdum ve gözlerimi sıkıca kapatarak otuza kadar saydım. Süre dolduğunda, bir gözümü açtım ve Chase'in kaybolup kaybolmadığını görmek için göz ucuyla baktım.

"Hâlâ buradayım." Sırıttı.

Yüzümü ellerimle kapattım. "Çok utanıyorum." "Utanma. Biz kan bağı olan kuzenler değiliz, bu yüzden geceleri beni rüyada görmes o kadar da garip değil."

"Geceleri seni rüyamda görmedim!"

"Yani sadece gündüzleri dizüstü bilgisayarındaki resmime bakarken mi?"

"Kazara oldu. Onu arka plan olarak ayarlamak istememiştim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tamam. Buna inanıyorum." "İyi, çünkü doğru."

"Ama o resim nasıl oldu da dizüstü bilgisayarına girdi? Çiftler buluşmamızda fotoğraf çektiğini hatırlamıyorum."

Ben burnumdan soludum. "Çiftler buluşması mı?"

"Bu arada, Oedipus'a ne oldu? Bu kadar çabuk terk mi ettin? Kabul etmeliyim ki, randevudan kurtulmak için yanlış bir yol izlemiş olsan da, o adam hakkında haklıydın. Sıkıcı biriydi."

"Öyleydi."

"Peki, yanında duran bu yeni ahmak kim?"

"Ahmak mı? Onu tanımıyorsun bile."

"Beni kız arkadaşıyla burada bırakıp gitti.

Aptal." "Bizi kuzen sanıyor!"

"Sana söyledim, kan bağı yok aramızda."

"Evet, ama..." Güldüm. "Sen tuhafısın, biliyor musun?" "Bir şekilde ve erkek arkadaşının görmesi için MacBook'una kaydeden bir kadın kadar tuhaf değilsin."

"O benim erkek arkadaşım değil." Neden böyle dediğimi bilmiyordum. Bir bakıma doğruydu, ama bir bakıma da değildi. "Şey, iki kez çıktık."

"Ah... demek henüz onunla yatmadın."

Yatmamıştım, ama o bunu nereden bilebilirdi? "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sen ilk veya ikinci buluşmada erkeklerle yatan türden bir kız değilsin."

"Sen nereden biliyorsun?" "Öyle işte."

"İlk buluşmada erkeklerle yatan kızlar tam olarak ne tür kızıdır?"

"O sinyaller gönderiyor — belirli bir şekilde giyiniyor, vücut teması kuruyor. Bu tip kadınları bilirsin. Biliyorum biliyorsun."

"Bridget gibi mi?" O kadın gecenin sonunda ona asılıyordu. O hiçbir şey söylemedi.

Bridget hakkında aynı fikirde olmaması ve randevularından sonra olanları doğrulamaması tuhaf bir şekilde centilmence geldi bana.

"Peki, benim fotoğrafımı nasıl buldun?" diye sordu onun yerine.

Gerçeği söyledim. Yani, çoğunlukla. "O gece restoranda tanıştıktan sonra Facebook'ta seni aradım. Beni kurtardığın ve gecemi eğlenceli hale getirdiğin için teşekkür etmek istedim."

"Bana mesaj mı gönderdin?"

"Hayır. Göndermedim. Seni takip etmek biraz... ürkütücü geldi, o yüzden fikrimi değiştirdim."

"Ve fotoğrafımı o kadar beğendin ki sakladın mı?"

"Sana o notu gönderme konusunda fikrimi değiştirirsem diye sayfayı yer imlerine ekledim, ama bunun yerine resmi kaydettim." Yüzümün kızardığını hissettim. Ben her zaman

berbat bir yalancıydım. Annem, beni bir kitaptan daha kolay okunabilir bulurdu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Chase başını salladı. Beni bu kadar kolay affedeceğini beklemiyordum. "Burası senin düzenli gittiğin spor salonu mu? Seni burada daha önce görmedim."

"Hayır. Bryant'ın spor salonu. Beni o davet etti. Kötü bir gün geçirmiştım ve stresimi şarap içerek atlatmayı planlıyordum. Ama o bunun yerine spor salonuna gelip egzersiz yapmamı önerdi."

"Söylemişim. Harika. Brandon olsaydım, stresi atmak için kesinlikle böyle bir şey önermezdim."

"Bryant." "Her neyse."

"Peki sen ne önerirdin?"

"Hiçbir şey." Konuyu değiştirdi. "Neyse, günün neden bu kadar kötü geçti?"

"İki iş görüşmesi. İlki, ofise girmeden önce mahvettim, ikincisi ise binaya vardığım anda beni reddetti."

"İşsiz misin?"

"Henüz değil. Ama önümüzdeki Cuma işsiz kalacağım. Bu ekonomik durumda, başka bir iş bulmadan istifa etmek pek akıllıca bir hareket değildi."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Pazarlama. Fresh Look Cosmetics'in pazarlama müdürüydüm."

"Dünya ne kadar da küçük. Fresh Look'un başkanı Scott Eikman ile arkadaşız. Bazen birlikte golf oynarız."

"Küçük şehrimizde sekiz buçuk milyon insan yaşıyor ve benim sahte ortaokul erkek arkadaşım/kan bağı olmayan kuzenim şirketimin başkanıyla golf oynuyor mu? Bu çok tuhaf."

Chase güldü. "Scott gelecek yıl emekli oluyor, değil mi?"

"Evet. Florida'ya taşınıyor. Muhtemelen işi devralacak iki oğlu var." *Of, Derek.* Keşke o Florida'ya taşınsaydı. Ya da Sibirya'ya.

Chase ve ben, birbirimize rastladığımızdan beri havuz kapısının önünde duruyorduk. Bir adam

camı tıklattı ve havada sallayarak bir Dr. Pepper gösterdi.

Chase yanıt olarak iki parmağını kaldırdı, sonra açıkladı. "Bir iddiaya girdik. Tur zamanlarında onu yendim. Bu benim ödülüm."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dr. Pepper mı?"

"İyi bir şey. Eleştirme yoksa bir sonraki aile barbeküsüne getirmeyeceğim."

Bir dakika sonra, arkadaşı tekrar kapıyı çaldı. Bu sefer, Chase'e elini sallayarak, "*Ne yapıyorsun bu kadar uzun sürdü?*" der gibi bir işaret yaptı.

Chase başını salladı. "Gitmem gerek. Yarım saat sonra akşam yemeği toplantımız var ve duş almam lazım."

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım. "Seni görmek güzeldi, kuzen."

Gözlerimiz bir dakika boyunca birbirine kilitlendi. Tıpkı restoranda gecenin sonunda olduğu gibi, Chase bir şey söylemek ister gibi görünüyordu. Ama bunun yerine, omzunun üzerinden Bryant'ın yüzdüğü yere baktı ve sonra beni kucaklamak için çekti, at kuyruğumu yumruğuna doladı ve başımı geriye çekerek ona bakmamı sağladı.

Gözleri dudaklarımda bir süre kaldıktan sonra alnımı öptü. "Görüşürüz kuzen."

Soyunma odasının kapısına doğru birkaç adım attıktan sonra durup geri döndü. "Bulldogların işe alım sorumlusu bir arkadaşım var. Seni onunla tanıştırayım mı? Belki sana bir iş bulmana yardımcı olabilir?"

"Tabii, çok sevinirim. Kendi başıma pek şansım yok. Teşekkürler."

Ona cep telefonumu verdim, o da numarasını programladı ve kendi telefonuna bir mesaj göndererek birbirimizin iletişim bilgilerini aldık. Sonra gitti. Hemen özlem duymaya başladım. Bu muazzam şehirde onunla ikinci kez karşılaşma ihtimalim, yıldırım çarpma ihtimali kadar düşüktü.

Bazen yıldırımın iki kez aynı yere düşebileceğini öğrenmem bir haftadan az sürdü.

Devamını Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ olarak okuyun.

Sevgili okuyucular

Jagger ve Sutton'ın hikayesini okumaktan keyif aldığınızı umuyorum! Sizinle iletişimde kalmak isterim ve sizi mailing listeme davet ederek **ÜCRETSİZ** bir kısa hikaye göndermek istiyorum.

İyi vakit geçirmek için arayın

Bir barda tuvalet duvarında "*İyi vakit geçirmek için arayın*" yazdığını gördünüz mü? Elbette görmüşsünüzdür. Birkaç kadeh fazla içip bu numarayı aradığınızda ne olacağını hiç merak ettiniz mi? Artık merak etmenize gerek yok, çünkü size söyleyeceğim... Mr. Good Time'in kim olduğunu aniden fark ettiğinizde yüzünüze patlayacak.

TEŞEKKÜRLER

Sizlere, *okuyuculara*. Her mesaj, yorum, öneri ve benim kurgusal dünyalarım da geçirdiğiniz her an için teşekkür ederim. Desteğiniz kelimelerle ifade edilemeyecek kadar değerli ve bu yolculuğu sizinle paylaşabildiğim için çok minnettarım.

Penelope'ye – Beni (çoğunlukla) akli başında tuttuğun ve her zaman dinleyip sakinleştirdiğin için teşekkür ederim.

Cheri'ye – Kitaplar bizi bir araya getirdi, *senin kişiliğin* bizi gerçek arkadaşlar yaptı.

Julie'ye – Dostluğun için teşekkür ederim. Senden yeni bir şeyler duymak için sabırsızlanıyorum!

Luna'ya – On yıldan fazla süredir bana destek olduğun ve bu kadar sadık bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Harika Facebook okur grubum Vi's Violets'a – Kitapları seven 26.000'den fazla akıllı kadın (ve birkaç harika erkek)! Bir topluluğu aileye dönüştürdünüz. Her zaman mizah, yürek ve sağlıklı bir kitap tutkusu ile yanımda olduğunuz için teşekkürler.

Sommer'e – Her bir kitabım için sadece bir değil, İKİ güzel kapak tasarladığın için teşekkür ederim!

Jessica, Elaine ve Julia'ya – Tüm pürüzleri giderip beni parlatmak için teşekkürler!

Give Me Books'tan Kylie ve Jo'ya – Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Kitaplarıma dikkat çeken tüm influencer'lara, eleştirmenlere ve blog yazarlarına – Teşekkürler! Tutkunuz ve platformlarınız, kitapların en çok ihtiyaç duyan okuyucuları bulmasına yardımcı oluyor. Her hikayeye ayırdığınız zaman, enerji ve sevgi için sonsuz minnettarım!

Sevgilerimle,
Vi

VI KEELAND'IN DİĞER ROMANTİK ROMANLARI

[Indiscretion](#)
[Gölde Olanlar Beklenmedik Bir Şey](#)
[Oyun](#)
[Patron Projesi](#)
[Yaz Teklifi Kıvılcım](#)
[Davet](#)
[Rakipler](#)
[Uygunsuz](#)
[Büyümüş](#)
[Olmamalıyız](#)
[Çıplak Gerçek](#)
[Ödünç Alınan Bir Şey, Bir Şey Sen](#)
[Güzel Hata](#)
[Egomanyak](#)
[Patron](#)
[Basketbolc](#)
[u](#)
[Geride](#)
[Kalanlar](#)
[Atım](#)
[Savaşmaya Değer](#)
[Şansa Değer](#)
[Affetmeye Değer](#)
[Sana Ait Senin](#)
[İçin Yaratılmış](#)
[Terk Edilmiş](#)

VI KEELAND'IN GERİLİM ROMANLARI

[Çözölme Birisi Biliyor](#)

VLKEELAND VE PENELOPE WARD'IN ORTAK YAZDIGI ROMANTİK ROMANLAR

[Denim & Diamonds](#)

[Flört Kuralları](#)

[En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın
Kuralları Tek Gecelik İlişkimin Çıkma Kuralları](#)

[Genç Bir Erkekle Çıkmanın Kuralları İyi](#)

[Oynanmış](#)

[Artık Rol Yapmıyorum Mutlu](#)

[Mektuplar](#)

[En Sevdiğim Hediye](#)

[Kirli Mektuplar](#)

[Nefret Notları](#)

[Asi Mirasçı Asi](#)

[Kalp Kibirli Piç](#)

[Kendini](#)

[Beğenmiş](#)

[Takım Elbiseli](#)

[Playboy Pilot](#)

[Bay Para Torbası](#)

[İngiliz Yatak Arkadaşı](#)

[Park Avenue](#)

[Oyuncusu](#)

YAZAR HAKKINDA

Vi Keeland, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. Milyonlarca kitap satan yazarının eserleri şu anda yirmi altı dile çevrilmiş olup ABD, Almanya, Brezilya, Bulgaristan, İsrail ve Macaristan'da en çok satanlar listesinde yer almaktadır. Üç kısa öyküsü Passionflix tarafından filme uyarlanmış ve iki kitabı şu anda film hakları satın alınmış durumda. New York'ta eşi ve üç çocuğuyla birlikte yaşayan Keeland, altı yaşında tanıştığı erkekle mutlu bir hayat sürmektedir.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM